Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

~~II L 193.~~
KW 234
N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

EPICTETI
ENCHIRIDIUM,

Unà cum

CEBETIS THEBANI
TABULA

Græcè & Latinè:

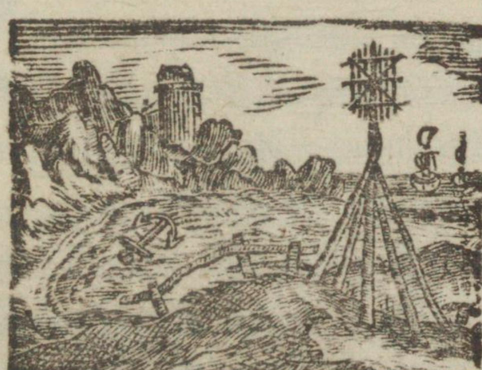
Ex recenſione

ABRAHAMI BERKELII,

Cum ejuſdem animadverſionibus & notis:

Quibus accednnt notæ

WOLFII, CASAUBONI, CASELII & Aliorum, cum Græca Paraphraſi.

INTELLIGENTIBVS.

LUGDUNI-BATAV. & AMSTELOD.

Ex Officinâ DANIELIS, ABRAHAMI & ADRIANI à GAASBEEK.

cIↄ Iↄc LXX.

Koninklijke Bibliotheek te 's Hage.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Præſtantiſſimis ac Ornatiſſimis

VIRIS,

D^no. ARENTIO SLAGTOE,

Eccleſiæ Delphenſis Præſbytero, & Xenodochii ibidem Præfecto digniſſimo:

E T

D^no. FRANCISCO BOINDERO,

Gymnaſii Delphenſis Conrectori doctiſſimo, de juventute optimè merito, indieſque merenti.

S. P.

Qui hoc tempore libros ſuos publici juris faciunt, virum excelſo loco natum eligunt, aut quoſdam patriæ civitatis proceres, in quorum poteſtate ampliſſimorum officiorum præmiorumque diſtributio ſita eſt, quibus editionem ſacram faciunt. Sed in hunc uſque diem animus ab hoc inſtituto abhorruit, & à me ipſo, morem antiquiſſimâ rerum memoriâ receptum, impetrare non potui; præſertim hanc Epicteti ſententiam

ob oculos ponens. Ὅταν φοιτᾷς πρός τινος τῶν μέγα δυναμένων, πρόβαλε, ὅτι οὐχ εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον, ὅτι ἀπεκλείσθη, ὅτι ἐκτιναχθήσονταί σοι αἱ θύραι, ὅτι οὐ φροντιεῖ σου. *Cum ad magnatum aliquem iturus es, proponito tibi, fore ut eum domi non invenias : ut intibi, fore ut eum domi non invenias : ut inclusus ſit : ut occludantur tibi fores : ut ille te negligat.* Prudentiſſimo igitur hoc Epicteti conſilio inſtructus, vos, ad ſupremum in Republ. dignitatis faſtigium nondum evectos, eligere placuit, quibus publicas mei operis primitias ſacras facerem : à vobis enim mihi nihil eſt ambiendum, quam ut intelligatis, me propenſâ ac minimè fucatâ animi inclinatione hoc Enchiridium hominis quidem inter ethnicos pientiſſimi, ſed ſervi, corpore mutilati, & ad mendicitatem uſque egeni, veſtro nomini inſcripſiſſe atque dedicaſſe. Exiguum equidem eſt volumen, verum non ex mole, qua parvum cernitis, ſed pro rerum, quæ in eo tractantur, dignitate atque excellentia æſtimandum. Quemadmodum vulgus & craſſior mortalium turba balænas, camelos,

ele-

elephantes & dromedarios, aquatilium terreſtriumque animalium maxima, attonitis quaſi animis admiratur, cum tamen apes, formicæ, araneæ, muſcæ, papiliones & alia minutiſſima animalculorum corpuſcula pręſtantiorem admirationis materiam intra ſe contineant, imo plenius concinniuſvè profundiſſimam ſui creatoris ſapientiam oſtendant; qua de cauſa etiam multò magis veris & indefeſſis rerum creatarum ſcrutatoribus admiranda ſuſpiciendaque, quam prodigioſi iſti animalium coloſſi. Ita etiam plerumque eruditorum plebeia & ignobilis turba immenſa quorundam hominum ſcripta atque volumina, quibus evolvendis vix mediocris vitę uſura ſufficeret, admiratur magis & ſtupet, quam libellos Laconicè elucubratos. Sed toto cœlo errant: Unum hoc Enchiridium plus moribus hominum formandis valet, quam univerſa Ariſtotelis Ethica, imo & omnium poſt illum Philoſophorum, qui moralem Philoſophiam magnâ verborum pompâ ſcriptis mandarunt.

runt. Nam ita naturâ comparatum eſt, ut pretioſiſſima quæque exiguo corpore contineantur. Si conſideremus hiacynthos, pyropos, ſmaragdos, uniones, chryſolithos, adamantes, margaritas, cæteraſque hujus generis gemmas; quam pretioſæ, & quam puſillæ ſunt? pretio enim atque æſtimatione ſilices, lapides molares & alia ingentia ſaxa longè antecellunt. Præſtat nimirum in delineandis virtutum ac vitiorum proprietatibus brevi oratione & argutis ſententiis rei naturam concludere, quam vaga & non neceſſaria verborum circuitione uti, juxta illud Horatianum,

Quicquid præcipies, eſto brevis, ut citò dicta
Percipiant animi dociles, teneantque fideles:
Omne ſupervacuum pleno de pectore manat.

Neque hoc latuit Antoninum Illuſtriſſimum & Optimum Romanorum imperato-

rem, qui in divino prorſus *de ſe ipſo ad ſe ipſum* tractatu, diis immortalibus gratias egit, magnique beneficii loco reputavit Epicteti ὑπομνήματα accepiſſe, atque ex tali ſcriptorum genere ad beatam in tanto imperio vitam multum fructus & utilitatis percepiſſe. Quod ſi ergò Marco Antonino, in ſummo humanæ dignitatis faſtigio collocato, eximium hoc Epicteti Enchiridium fuerit gratum acceptumque, nihil minus mihi de vobis veſtrâque humanitate ſpondeo, quibus juxta alios officium gubernandi Eccleſiam, & juventutem humanioribus literis & præceptis ad vitam neceſſariis imbuendi, incumbit: Quamplurima enim continet à præſtantiſſimo Stoïco genio ac pectore profecta; imò dogmata in hoc Zenonis ſectatore tam præclara reperiuntur, quę de pulpito dicta, ſatis Theologica ſunt habenda. Serena igitur fronte, qua vobis exhibetur, levidenſe noſtrum munuſculum accipite, tanquam pignus meæ erga vos obſervantiæ. Interim Deum Opt. Max. orans, ut vobis

largiatur in hac vita fælicitatem inconcuſſam & integram valetudinem, quò porrò poſſitis Eccleſiæ Dei & Scholæ inſervire. Dabam Lugduni in Batavis A. D. XX. Auguſti, anno cIↃ IↃC LXX.

Veſtro Nomini

Addictiſſimus

ABRAHAMUS BERKELIUS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

CANDIDO LECTORI.

S.

Exhibemus tibi, amice Lector, Epicteti Enchiridium cum integris variorum commentariis, qui quondam Stoïcæ ſectæ Philoſophus fuit acutiſſimus; quique ſemper apud omnes talis ac tantus eſt habitus, ut noſtra commendatione minimè egeat, utpote cui olim Imperatores Romani imperii & alii viri ſummi ſua benevolentia & favore non dedignati fuère. Ne igitur in hoc ad te alloquio actum agere videamur, nulla omninò de ejus ſcriptis & vita verba facere animum noſtrum induximus: Sed quia Barthius, vir alias doctiſſimus & infinitæ lectionis, in Adverſariis ſuis ſatis confidenter & nulla argumentorum probabilitate adſtruere nititur, Epictetum profeſſione Chriſtianum fuiſſe, Tibi non ingratum fore ſperamus, ſi noſtras ſuper hanc rem cogitationes pauciſſimis verbis communicemus, & in medium producamus. Optimè eruditiſſimus Mericus Caſaubonus vir nunquam ſatis laudandus exiſtimat, Barthium partem aliquam Paraphraſews, à ſe editæ & nunc huic Enchiridii editioni etiam adjunctæ, vidiſſe (in qua ſubindè

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ſubindè unus & item alter ſacræ Scripturæ locus à Paraphraſte citatur) quæ tam ſimillimi ubique cum Enchiridio eſt argumenti, ut multis in locis prorſus ipſum Epicteti Enchiridium eſſe credas, & indè argumenta pro fulcienda nava hac conjectura deprompſiſſe. Profectò frivolum, inſulſum, imo ridiculum videtur de Christiana Epicteti profeſſione cogitare, quid dicam, confidenter aſſerere, aut aliis pro re extra controverſiam quaſi poſita velle obtrudere. Ego conjecturam meam diſſimulare nolens, ſi non indubitatis & firmiſſimis, ſaltem argumentis valde probabilibus poſſem demonſtrare Epicteti animum cœleſti & matutino Chriſtianæ religionis rore quodammodo fuiſſe aſperſum & humectatum, ſed abſit ut cogitem ipſum profeſſione Chriſtianum fuiſſe. Nam auctores, qui de hujus Philoſophi vita & moribus ſeris nepotibus aliquid tradidère, uno quaſi ore omnes affirmant, eum tempore Neronis Romæ vitam tranſegiſſe & ſervitutem ſerviviſſe. Conſentiunt in eo omnes ipſum Epaphroditi ſervum fuiſſe, qui Imperatori humani generis monſtro familiaris, & ut optimè Suidas teſtatur, unus ex σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Νέρωνος erat. Hæc à profanis etiam ſcriptoribus commemorata, ſi rectò judicii oculò comparentur cum illis, quæ refert Apoſtolus gentium capite ultimo epiſtolæ ad Philippenſes, facillimè eſt animadvertere, in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

in Neronis aula multos fuiſſe Chriſtianos, inter quos procul dubio Epaphroditus erit recenſendus, qui Paulo in vinculis & captivitate multa benevolentiæ & favoris ſigna præſtitit. Atque hinc non admodum difficile erit conjicere, ſervum Epictetum ex Domini ſui ore, de Paulo tanquam viro eximio, docto, juſto, facundo, & alienæ, imo fortaſſe verioris religionis propugnatore (quamque Epaphroditus jam fuerat amplexus) ſubindè verba facientem audiviſſe: vel aliquando domino ſuo, cum Apoſtolo de principiis, & aliis fidei Chriſtianæ myſteriis diſſerenti, adfuiſſe. Si igitur Epictetus ejuſmodi habuerit dominum, nempè Neronis ſatellitem, & religionis Chriſtianæ fundamentis imbutum, quis non conſentiet, dum Paulus & alii ſcriptores de horum nominibus, tempore, loco aliiſque circumſtantiis ex-amuſſim ſibi invicem reſpondeant, Epictetum ex Epaphrodito, vel ex ipſo Paulo, plus quam humanæ eloquentiæ viro prima elementa & quaſi guttulas quaſdam fidei Chriſtianæ, tanquam ex uberrimo fonte, hauſiſſe, quæ paſſim per totum Enchiridium fluunt & conſpiciuntur: verum jam Stoicæ Philoſophiæ ſacris initiatus, imo addictiſſimus, ſtatim, uti nec Agrippa, nec alii religionis ethnicæ antiſtites, patriis opinionibus de Deorum pluralitate, & vaniſſi-

niſsimis iſtius religionis ceremoniis valedicere, neque ad intimum veritatis adytum penetrare potuit. Sed alia procul dubio Candidus Lector in hujus operis veſtibulo exſpectat, nimirum ut indicemus quid à nobis in hac nova Epicteti editione ſit præſtitum. Illud paucis accipe: Textum ipſius Enchiridii & Tabulæ Cebetis, quæ plerumque ei annectitur, emendatiſſimum atque accuratiſſimum exhibemus, uti ſedulò legenti ſole meridiano clarius apparebit: nam eum comparavimus cum variis editionibus, præſertim cum Salmaſiana, quæ multorum doctorum judicio elaboratiſſima habebatur: Sed concepta animo de ea ſpes nos valde fefellit: nam præter innumera typothetarum vitia, multa etiam in ipſo textu prætermiſſa & alio tranſpoſita invenimus, de quibus in notis noſtris mentionem facimus, & multis probamus; imo pluribus eaſdem auxiſſemus, niſi Typographorum opera feſtinaſſent. A Wolfiana verſione nec in Enchiridio neque Cebetis tabula diſcedimus, quod ſæpiſſime à Salmaſianæ editionis præfecto temerè & ſine neceſſitate factum animadvertimus. Integras omnium notas appoſuimus, nempè Wolfii, Caſauboni, Caſelii, & quaſdam Snecani, præter illas tamen, quas ex Wolfio & Caſelio, viris de Enchiridio & Tabula Cebetis optimè meritis, compilaverat, & ſuo nomine publici juris fecerat. Multa vir ſummus Claudius Salmaſius in præfatione ad

Sim-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Simplicii commentarium promiſit, ſed utinam ea præſtitiſſet! Hæc ſunt ipſiſſima incomparabilis viri verba. Ipſum Epicteti Enchiridium, quod ſemper nobis in deliciis fuit, cum ſcriptis codd. comparavimus, & viginti aliquot locos in tantulo opere nondum intellectos cæteris interpretibus, explicavimus; multoſque alios parum hactenus explicatos, elucidavimus. *Hæc tamen diligentiſſimè inveſtigando invenire non potuimus; quam operam tandem Caſaubonum etiam luſiſſe animadvertimus; nam ad mox allegata Salmaſii verba ita inquit in præfatione in Epictetum.* Quam facile credent, qui tantum virum ex ſcriptis, & ab eo jam præſtitis norunt, eum quæ promiſerat, ſi ſemel aggreſſus eſſet, præſtiturum fuiſſe: tam certo cuivis conſtare queat, in eis quæ hactenus ſub ejus ſive viventis, ſive fato functi nomine publicata ſunt, nihil hujus ne minima quidem ex parte repræſentatum eſſe. *Verum-enim-vero, ut nemo, huic editioni aliquid deeſſe, calumniari, vel alibi terrarum editionem exſtare gloriari poſſet, in qua plus reperitur, huic Enchiridio Paraphraſin à Merico Caſaubono J. fil. primùm editam, verſam & notis auctam annectere, & Cebetis Thebani colloquio tabulam ære inciſam præfigere neceſſarium duximus: In qua deſignanda & exſculpenda præſtantiſſimus ille artifex nimiam ſibi ſumpſit libertatem & ar-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

& arrogantiam, dum veterem à Goltzio inciſam in quibuſdam locis emendare nititur. Tu Lector ſi æquus es, factum noſtrum benè interpretaberis, & proximâ fœturâ Stephanum de Urbibus infinitis mendis, opê manu exaratorum codicum & noſtrâ curâ repurgatum exſpecta, qui jam apud Gaasbequios ſub prælo ſudat, eôque ad umbilicum perductô, noſtros Fœderati Belgii Annales cum numiſmatibus aureis, & argenteis, ad memoriam rerum geſtarum excuſis, vernaculo idiomate conſcriptos publicabimus, ſi fons vitæ nobis vitam & ſanitatem permiſerit. Vale Lector, & interim hiſce fruere.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

EPICTETI VITA.

Epictetus, Stoïcæ ſectæ Philoſophus Hierapolitanus patria fuit, (eſt autem Hierapolis Cariæ urbs, non longè à Laodicea ſita,) conditione ſervus, ut in Noctibus Atticis etiam teſtatur Aulus Gellius. Servivit enim Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari, Vir ſanctiſſimæ & integerrimæ vitæ, alieniſſimus ab omni faſtu & arrogantia; quibus tamen vitiis omnes ferè laborarunt philoſophi. Tantæ autem fuit apud omnes exiſtimationis & famæ, ut lucerna ejus fictilis tribus drachmarum millibus divendita olim fuiſſe feratur. Meminit hujus & Lucianus Græcus auctor, ſed cum laude, cum is tamen nulli philoſophorum ſatis æquus fuerit, utpote irriſor deorum & hominum: quo loco & lucernæ Epicteti mentionem facit: ſic enim habet in Dialogo πρὸς τὸν ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον, id eſt, *ad ineruditum, & multos coementem libros:* "Et noſtra, inquit, ætate fuit quis, & adhuc "ſupereſt opinor, qui Stoïci Epicteti ficti-

« lem lucernam ter mille drachmis emit. Spe-
« rabat enim, opinor, & ille, ſi noctu ad eam
« lucernam legeret continuò, & Epicteti ſa-
« pientiam in ſomnis ſe adepturum, & ſimi-
« lem ſe fore admirandi illius ſenis. Hacte-
nus Luciani verba. Summam totius philoſophiæ duobus his verbis contineri dicebat, Α'νέχȣ καὶ ἀπέχȣ, id eſt, *Suſtine & abſtine.* Domitiano autem imperante, vel offenſus ejus tyrannide, vel coactus ob Senatuſconſultum de pellendis urbe philoſophis, Roma Hierapolim commigravit. Commoratus iterum dicitur Romæ uſque ad tempora Marci Antonini.

EPICTETI VITA

EX

SUIDA.

Ἐπίκλητος Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας φιλόσοφος. δοῦλος δὲ Ἐπαφροδίτου τοῦ σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Νέρωνος· πηρωθεὶς δὲ τὸ σκέλος ὑπὸ ῥεύματος, ἐν Νικοπόλει τῆς νέας ἠπείρου ᾤκησε. καὶ διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίνου, ἔγραψε πολλά. ὅτι Θεοσέβιος ὁ φιλόσοφος, ἔλεγε πολλὰ ἀπὸ τῶν Ἐπικλήτου σχολῶν.

Epictetus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe Philoſophus. Servus autem Epaphroditi, unius de ſatellitibus Imperatoris Neronis. Ob defluxionem autem altero crure mutilatus, in novæ Epiri urbe Nicapoli habitavit. Et vitâ productâ uſque ad M. Antoninum, multa ſcripſit. Theoſebius autem Philoſophus multa ex Epicteti ſcholis deſumpta dixit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

EX

MACROBII SATURNAL.

Lib. primo. cap. XI.

De Epicteto autem Philoſopho nobili, quod is quoque ſervus fuit, recentior eſt memoria, quam ut poſſit inter oblitterata neſciri. Cujus etiam de ſe ſcripti duo verſus feruntur: ex quibus illud latenter intelligas, non omnimodo Dis exoſos eſſe, qui in hac vita cum ærumnarum varietate luctantur; ſed eſſe arcanas cauſas, ad quas paucorum potuit pervenire curioſitas.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γινόμην, καὶ σώματι πηρὸς,
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Habes, ut opinor, aſſertum, non eſſe faſtidio deſpiciendum ſervile nomen; cum & Jovem tetigerit cura de ſervo, & multos ex his fideles, providos, fortes, philoſophos etiam exſtitiſſe conſtiterit.

ME-

MERICI CASAUBONI

N O T Æ

in hoc Diſt.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος·
Καὶ πενίην Ἶρος· καὶ φίλος ἀθανάτοις.

S*ive Epictetus (ut olim credidit Aul. Gellius) ſive alius eſt auctor, plane divina ſententia eſt, quæ ex intima tum* Vet. *tum* N. Teſtam. *philoſophia prompta videri poſſit: adeo certè ſupra vulgarem ſenſum & ſaporem, ut pauci ſint Chriſtiani, quorum fides ad iſtam ſublimitatem pervenerit. Formula erat antiquis ethnicis uſitatiſſima, ſi quis fortuna in tribuendis quæ avidè inhiant homines indulgentiore frueretur; ſed præcipuè ſi cui in dubiæ aleæ conatibus & inceptis, ſive per ſe laudabilibus, ſive ſecus, res pro voto cederet; ut eum* φίλον *eſſe* τοῖς θεοῖς, *id eſt*, Diis charum & dilectum *prædicarent. Hoc tum ex aliis paſſim; tum ex Homero diſcamus eximiè, cui tam ſolemne eſt ita loqui, ut ex ipſo manaſſe videri poſſit. Hinc miratur extrema Odyſſea Achilles, Agamemnonem Regem, quem* Διῒ φίλον ἔμμεναι *crediderant*, (φάμεν *apud Hom. elegantiſſime:*)

me:) acerba & cruenta morte periiſſe: & alibi Penelope maritum Ulyſſem Deo exoſum eſſe colligit, quia reditu in patriam longis erroribus prohiberetur. Ipſe Ulyſſes, à ſubulco ſuo lautè acceptus, viciſſim optat illi, ut Διὶ φίλος *ſit: bonorum ſcil. quæ vulgò nuncupantur, optat illi copiam: quod & ex Eumæi reſponſione ſatis liquet. Odyſſ.* ζ. *Nauſicaa, Regis Phæacum filia, mortales ullos adeò fortes aut feroces uſquam reperiri negat, qui terram Phæacum bello laceſſere audeant,* μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν. *Hinc etiam illud Poëtæ Latini, de quodam in amore ſuo præter expectationem fœlici;* Solus es, quem Dii diligunt. *Sed inſignia in hanc rem Ciceronis in Oratione pro* L. Flaco, *de* Judæis *verba:* Quam chara Diis immortalibus (*inquit*) gens eſſet, docuit quod eſt victa, quod elocata, quod ſerva. *Plane ut hodierni demagogi, concionatores & politici, quorum pietas iſto maximè* (τῆς εὐημερίας) *tibicine nititur: per quos non ſtabit, opinor, quin ad* Mahumedanos *ocyus (quibus eſt commodum) tranſeant, qui longè plura & inſigniora (ut jam non uni obſervatum) in hoc genere jactare poſſunt, quam (ſi miraculoſa* Vet. Teſtam. *omittamus) quævis alia gens poteſt.*

Huic igitur veſanæ hominum opinioni, qua veræ pietati nihil pernicioſius, ut contrairet

Epicte-

Epictetus, *& ſuo exemplo ad ſaniora de nobis ipſis aliiſvè judicia præiret*; *generoſam hanc de ſua fide profeſſionem edidit*; Servum ſe natum; (*quæ viliſſima in terris conditio:*) corpore quoque (*cujus charitas omnibus maxima innata eſt:*) mutilatum fuiſſe, ſed & egenum (*ne quid malis deeſſet*) ad mendicitatem uſque: in hac tamen tam miſerabili, tam vili (*ſi hominum judicia ſpectentur*) conditione, tantum abeſſe ut à Diis neglectum ſe crederet, ut de amore ipſorum & charitate non dubitaret. *O virum! ô ſententiam dignam quæ cordibus omnium qui ad veram beatitudinem & æternas ſedes adſpirant*, *inſcribatur*; *& memoriæ præſens ſemper obverſetur. Jam dixi*, *ſenſum verborum ex intima Sacr. Volum. philoſophia promptum videri poſſe. Sed & verba non uno loco non diſſimilia: qualia Davidis iſta* ואני עני ואביון אדני יחשב: Pſ.40. verſ. ult. *quæ recentior interpres haud malè:* Sum quidem pauper & egenus: Sed Deus cogitat de me: *quem recentior & accuratior Anglica verſio ſecuta eſt*; But I am poor and needy: yet the Lord thinketh upon me. *Belg.* Ik ben wel ellendig ende nooddruftig, maar de Heere denkt aen my.

Obſervavi non paucos in Diſtichi *hujus ſcopo longius aberrare. Flor. Chriſtianus* (*vir alias in iſtis incomparabilis*) *non adeò fœliciter hic*;

Servus Epictetus, Diis charus, pauper ut
Irus:
Quin & parte aliqua corporis orbus
eram.

Melius, ſive is Politianus, ſive alius, qui ſervato verborum ordine, qui magnum hic habet momentum, vertit,

Servus Epictetus: mutilati corporis: Irus
Pauper: at hæc inter charus eram ſuperis.

Longiſſimè illi à ſenſu abeunt, qui neſcio quam jactationem in verbis ariolantur, modeſtiæ philoſophi minus convenientem. Sed hæc hactenus.

ΤΩι

Ἀγχινουστάτῳ καὶ περὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶτταν μάλιστα διατρίψαντι

ΑΒΡΑΑΜΩι τῷ ΒΕΡΚΗΛΙΩι,

τὸν Ἐπίκτητον ἐξηγήματι συνεχεῖ σαφηνισθέντα ἐκδιδόντι.

Αἶκεν Ἐπικλήτου μάλα θαυμαστοῖο γέροντος
Θεῖα πάλαι σοφίη τόσσον μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
Ὡς, τιν' ἀνηρίθμου κεραμήϊον ὄντα πρίασθαι
Λυχνίδιον τιμῆς, νύκτας καταλάμψον ἀΰπνῳ.
Εἴτε καὶ οὐδὲ σοφὸν, οὐκ ἔσθενε μῶμος ὀνοῦσθαι,
Τίς ποτε μὲν δυνάσεται ΒΕΡΚΗΛΙΟΝ οὐκ ἀναμέλπειν;
Ὃς σοφίην ἁμῖν εὐκλήν καὶ ἀγακλέα κείνην,
Ἀλλὰ χρόνου διὰ δολιχοῦ καὶ πάντα φέροντος
Λωβηθέσαν ἄγαν (οὐ μὴ κακά ἐστιν ἔλαττον
Ἔργον ἀνορθοῦσθαι, ἢ μὴν καλὰ πράττειν ἀπ' ἀρχῆς)
Νῦν δὲ πάλιν καθαρὰν καὶ ῥηΐτεραν διαγνῶναι
Εἰς φάος ἐκδέδοται. σέθεν οὐ ΒΕΡΚΗΛΙΕ δόξαν
Ἐκμιανεῖ μῶμος τοῖς ἐσσομένοισιν ἄληστον.
Εἶ' ἄγε τὼς ἄνθη μὲν Ἀχάϊα, καὶ σέο σπουδὴ
Βιβλία πολλὰ βροτοῖς ἐπανορθωθέντα πορίζῃ.

J. D. F. Van ALPHEN.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Σῶμ' ἀνάπηρος ἐὼν, τέλεος φρένα, Ἱεραπολίτης
Δοῦλος Ἐπίκτητος Σοφίας μέγα θεσπεσίης φῶς.
Δόγματα ἐγκρατέων Στωϊκῶν πανάρετα ἔγραψεν,
Οἷα νέοις γνῶναι καὶ γηράντεσσι πρεπῶδες.
Ἄμετρα γὰρ πάθε' εὐθύνει, ἔπι ἤθεα δείκνυ
Κεδνὰ, βίοιο βροτῶν κάλλιστα μὲν ἄνθεα ὄντως.
Ὕβρει ἀλλὰ χρόνοι' ὀλιγωρηθέντι Σοφιστῇ
Ὄλεθρος τ' αὐχμὸς, καὶ ἀνιχρὰ ἐπήλυθε νοῦσος.
Βόλφιος ὀψ' ἔμπης, Σαλμάσιος, ἄλλοι ὁμοίως
Σφάλματ' Ἐπικτήτῳ τὰ παρερπύσαντα διώρθουν
Πολλά. μικρὸν διότ' ἐῤῥάϊσεν, νυνὶ δ' ἐκείνου
ΒΕΡΚΕΛΙΟϹ φανερῶς σκοτόεσσαν ἀπήλασ' ὁμίχλην,
Λαμπρύνων τ' ἀφανῆ, μεμιασμένα πάντ' ἐπανορθῶν.
Καὶ ταύτῃ κῦδος τὸ πάλαι, κάλλος τ' ἐνέδυσεν
Αὖθις Ἐπίκτητον τούτου κλήροιο δίκαιον.
Ἄγλαε ΒΕΡΚΕΔΙΕ σπούδαζε πλεόν σε ὀνῆσαι
Φροντίδι Φιλολόγους, κ' εὐεργεσίαν παρὰ ταύτην
Οὔνομά σου πάντες ἐπιπέμψουσ' εἰς μέγαν αἶνον.

FLOR. PETR. PITTENIUS.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Νὺξ ἥκε ἐρεβόθεν ἐπὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ἐν νεφέλῃ ὀλοᾷ ἤχλυσε καὶ σοφία.
Ἔβλεπεν ὠκεανὸν λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Καὶ ἤνεγκε φόως ἔμπυρα ἀμφίλυκον.
Προστάτεις αἰσχρῶς κόσμον τὴν τέρψιν ἀγαπᾷν·
Ἀσώετος σοφίης ἠδυπαθοῦς ἱερούς.
Ἐλπίδος διαμαρτάνει σοι θνητὸς ἀθλίως
Ὃς πρὰν Εὔφορβος εἶτα δὲ Πυθαγόρας.
Ἤρχετο φῶς Φοῖβον μετὰ πυικαῖς νεφελαῖσι,
Καὶ ἦμαρ ἠὼς εὐπλόκαμόν τε φέρεν.
Φωτίναις κόσμον καταλάμπεται ἀκτίνεσσιν
Δοῦλος Ἐπίκλητος ἥλιος Φαέθων.
Αἱρέσεως στωϊκῆς ὄζων, Ζήνωνος ἐραστὴς
Τερμάτιζε δυοῖν ἔπεσι τὴν σοφίαν.
Ἀλλοίους τε μόρους, μετὰ καὶ ἐπικίνδυνα πολλὰ,
Νυνὶ θαυμάζει δόγματα ἐσσόμενος.
Παγκράτης (καθάπερ ἀεὶ) χρόνος ἔφερε λαμπρόν.
Καὶ ὥραν καιρὸς πάνφαγος ἀνεῖλε.
Ἄνδρά σου οἰκτείρεις διὰ τοῦ δυσδαίμονα πολλοῦ.
Ἄτακτον κόμψως ΒΕΡΚΕΛΙΟΣ τε πλέκεις.

Σοὶ

Σοὶ χάρις μεγάλη, καὶ δόξ', ὃς χρήσιμα πολλὰ
Ταῖς ἰδίως σπουδαῖς, ἀλλά τε παρέχεις.
Εὖγ' ἀρετῆς ταύτης, ἐπιτὰξ ὥς τ' ἔργα Στεφάνου
Δαίμονι σὺ τελέῃς Παλλάδος ἐυτύχεϊ.

CORNEL. MINÆ.

MINARDI *fil.*

ἘΠΙΚΤΗΤΟΥ
[2] ἘΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

EPICTETI
ENCHIRIDION.

ΚΕΦ. α΄.

ΤΩ͂Ν [3] ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ᾽ ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν. [4] ἐφ᾽ ἡμῖν μὲν, ὑπόληψις, [5] ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· καὶ ἑνὶ λόγῳ, [6] ὅσα ἡμέτερα ἔργα. [7] οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, [8] ἡ κτῆσις, δόξαι, ἀρχαί. καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα.

Cap. I.

RES quædam in poteſtate noſtra ſunt, quædam non ſunt. In noſtra poteſtate eſt opinio, appetitio, deſiderium, averſatio; & , ut uno complectar verbo, quælibet noſtræ actiones. Noſtri arbitrii non ſunt corpus, pecunia, gloria, imperia: ad ſummam, ea quæ ipſi non agimus, omnia.

[1] Tribuitur hoc Enchiridion Epicteto, quamvis ipſe id non ſcripſerit, ſed Arrianus, qui & uberiorem in id commentarium edidit, quo diſputationes Epicteti plenius proſequitur. Teſtatur id Simplicius in præfatione commentarii ad hunc libellum hiſce verbis. Τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο τὸ Ἐπικτήτου ἐγχειρίδιον ἐπιγεγραμμένον, καὶ τοῦτο αὐτὸς συνέταξεν ὁ Ἀρριανὸς, τὰ καιριώτατα καὶ ἀναγκαιότατα ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ κινητικώτατα τῶν ψυχῶν ἐπιλεξάμενος ἐκ τῶν Ἐπικτήτου λόγων. Hoc eſt: *Idem Arrianus & hunc libellum, quod Enchiridion inſcribitur compoſuit, delectis ex Epicteti diſputationibus philoſophiæ locis maximè idoneis ac neceſſariis, & animos vehementiſſimè permoventibus.* Snecanus.

[2] Non ſolùm pugio Græcis hoc nomine vocatur, ſed etiam quidquid ad manum eſt, & in uſum promptum & obvium, ut inſtrumenta quælibet ac vaſa ἐγχειρίδια, quæ parata & in manu ſemper geſtanda. Heſychius, Ἐγχειρίδια, σκεύη καὶ ὄργανα σκευῶν, ἤγουν δόρατα καὶ τὰ ἐν χειρί. Suidas, Ἐγχειρίδιον ξίφος, ὄργανον, τμητικὸν ὄργανον. Sed quare τμητικόν? Ita tamen & Heſychius: Ἐγχειρίδιον,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ρίδιον, ξιφίδιον μικρὸν, ἢ τμητικὸν ὄργανον. An quia Ἐγχειρίδιον gladiolus eſt & pugio, non poteſt uſurpari niſi de inſtrumento τμητικῷ? Atqui Ἐγχειρίδιον crederem dici id omne quod ad manum, vel in manu eſt. Certe ea pars remi quæ manu retinetur Græcè Ἐγχειρίδιον vocatur. Pollux: τὸ δὲ κώπης τὸ μὲν ὃ λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον. In his titulis librorum Ἐγχειρίδιον vix aliud queat eſſe quam πινακίδιον ἐγχειρίδιον: Nam ἐγχειρίδιον hic eſt adjectivum quod ſubſtantivi vice uſurpatur, & ſubauditur aut βιβλίον aut πινακίδιον. Cum pro enſiculo accipitur Græcè, ſubintelligitur ξίφος, & integrum eſt Ἐγχειρίδιον ξίφος. *Salmaſius.*

Enchiridion inſcribitur, quod pugionem ſignificat, quia ut pugio militibus, ita hic libellus iis, qui recte vivere ſtudent, in promptu eſſe perpetuò debeat. Fecit idem magnum patriæ noſtræ lumen Eraſmus, inſcriptione iſtius libri, quo Chriſtianum militem depingit. Eſt vero titulus hic ab Arriano; qui, delectis ex Epicteti diſſertationibus locis philoſophiæ Ethicæ, maximè neceſſariis, & animos vehementiſſimè permoventibus, hunc libellum ceu epitomen diſputationum Epicteti in lucem emiſit. *Snecanus.*

3 Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ᾽ ἡμῖν. *Res quædam in noſtra poteſtate ſunt.*] Cum ſententiarum Epicteti bona pars pendeat ab intellectu diſtinctionis eorum, quæ ſunt in noſtra poteſtate, & quæ non; operæ pretium fuerit attendere quid intelligat author per hanc phraſin, *eſſe in poteſtate noſtra*, aut *non eſſe*. Quod Simplicii verbis explicabitur. Sic itaque ille. In noſtra poteſtate ea eſſe dicit, quæ nec ab alio habemus, nec ab ullo alio impediri poſſunt: cujuſmodi ſunt motus animorum, qui intrinſecus ſuopte judicio & arbitratu cientur. Voluntas enim extrinſecus moveri non poteſt, *id eſt, objectis forinſecus advenientibus ſic moveri, ut neceſſario permoveatur, nec liberate ſua, quæ illi inſita eſt fruatur.* Quamvis enim id quod expetitur, extrinſecus fit: ipſe tamen motus ad illud, intrinſecus eſt: velut, hoc illove modo ſentire de rebus; ut, divitias aut mortem, aut aliud ejus generis, vel bonum vel malum, vel neutrum eſſe. Huic etiam phraſi enucleandæ eſt quod dicit Simplicius: Nec enim idem eſt *voluntarium*, & id quod *in noſtra poteſtate* eſt: ſed voluntarium eſt id quod præcipuè expetitur: in noſtra poteſtate verò, quod amplecti poſſumus, ſive propter ſe, ſive propter mali gravioris fugam. Ὑπόληψις eſt id quod de unaquaque re ſentimus; ut, fugiendum eſſe flagitium, philoſophiam mederi animis. *Opinionem* non malè reddidit interpres. Poſſis & vertere *apprehenſionem.* Eam Simplicius cap. 11. φαντασίας nomine venire cenſet. Ὁρμὴν Cicero alias *appetitionem*, alias *appetitum*, alias *motum animi* interpretatur. Ἀφορμὴ hujus contrarium eſt, videlicet *averſatio*; nempe Stoica; qui peculiari quadam ratione hiſce vocibus utuntur; non vero ea, quæ communiter in uſu eſt; cujus exemplum eſt cap. 70. *Idem.*

4 Ἐφ᾽ ἡμῖν ἐστιν ὑπόληψις. *In noſtra poteſtate eſt opinio.*] Negat hoc Homerus, quum, Cicerone interprete, ſcribit:

Tales ſunt hominum mentes, quali pater ipſe
Juppiter auctiferas luſtrârit lampade terras.

Homeri verſus ſic habent:

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ᾽ ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Sed hunc ſcrupulum Simplicius eximit. *Wolfius.*

5 Ὁρμή.

5 Ὁρμή, ὄρεξις,] Nolim ego de verbis iſtis cum quoquam acrius contendere, cum certum ſit aliter Ciceronem, aliter Senecam, aliter alios veteres reddidiſſe. Wolfii tamen inconſtantiam, aliis quoque notatam, in verſione probare non poſſum, qui cum hic ὁρμὴν *appetitionem* (ex Cicerone) vertat: ὄρεξιν autem *deſiderium*, (ex Seneca:) paulò poſt, (ut cap. 6.) ὄρεξιν *appetitionem*, Latinè ſonare maluit. Sed nec viris ſummis aſſentior, qui Senecam ὄρεξιν *adpetitionem*; ὁρμὴν autem *impetum* ſemper reddere affirmant. Nos aliter obſervavimus: cum per ὄρεξιν intelligitur *appetitus* naturalis, qualis hominibus beſtiiſque communis eſt, ut eſt appetitus cibi, potus, &c. tum Senecam verbo *deſiderium* uti: cum autem *appetitus* qui rationis imperio ſubjacet, tum *appetitionem* verbum potius uſurpare. Nos quidem ſcrupuloſi non ſumus. Quæ tamen ab aliis adferuntur, quæque nos obſervavimus ipſi, diligenter expenſis, ita ſtatuimus; ὁρμὴν, *impetum*; ὄρεξιν *appetitionem*, tutiſſimè reddi: quod ſemel monuiſſe ſufficiat. *Caſaubonus.*

6 Ὅσα ἡμέτερα ἔργα. *Quæcunque noſtræ actiones.*] ἔργον Ciceroni eſt aliàs opus, aliàs res, aliàs opera, aliàs difficultas. Ego hic ἔργον intelligo, non munus officii, τὸ καθῆκον, in qua ſignificatione ſæpe capitur: ſed ἐνέργειαν, actionem, id quod aut animis agitamus, aut miniſterio corporis agimus, ſive bonum, ſive malum: ut cùm agimus prudenter, juſtè, fortiter, temperatè: contráve libidinosè, effœminatè, injuſtè, temerè: cùm philoſophamur, iraſcimur, cupimus, deambulamus, lavamus, ſcribimus, legimus, & id genus alia, quæ homo ſuapte naturâ, ſuoque arbitratu facere poteſt aut non facere, niſi morbo aut externa vi impediatur. Quod cùm fit, actiones illæ in poteſtate noſtra eſſe deſinunt, opinor: & opinio tantùm, appetitio & deſiderium, horumque contraria declinatio & averſatio, nobis relinquuntur. Cùm autem morbi ſint, qui animum etiam tentent, ut phrenitis, melancholia, veternus, apoplexia, epilepſia, vulnera capitis, cerebri læſiones, ſimileſque peſtes: etiam illa, niſi fallor, evaneſcunt, quæ ſola in noſtra poteſtate eſſe affirmat Epictetus. Sed loqui Stoicos de natura integra, & non impedita, probabile eſt, quæ tamen quandiu talis permanſura ſit, conſtare nemini profectò poteſt. Conſideret ergò quiſque ſecum, veriúſne iſta dicantur, an magnificentius? Animi tamen bona dotibus corporis, & fortunæ muneribus præſtare, ac diuturniora eſſe, extra controverſiam eſſe arbitror. Quicquid tamen egeris, nunquam id conſequeris, ut à Fortunæ tyrannide ſis immunis: hoc eſt, ut Deus ea tibi non auferre poſſit, quæ largitus eſt. Valeat ergò Thraſonica illa vox, & inter Stoicas hyperbolas numeretur, προκατείλημμαί σε, ὦ τύχη, καὶ πᾶσαν ἀφῄρημαί σου τὴν παρείσδυσιν. hoc eſt, Anteverti tibi Fortuna, & quaſi vallo firmiſſimo oppoſito, omnes tibi aditus, omnes cuniculos intercluſi. Prudentius ille, qui diſtichon illud per ſe inſolens, picturæ hominis mortui adſcripſit: cui, ſi in CHRISTO ſervatore obdormierit, verè convenit:

Ἐλπὶς καὶ τύχη μέγα χαίρετε. τὸν λιμέν' εὗρον·
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

Inveni portum, Spes & fortuna valete:
Nil mihi vobiſcum: ludite nunc alios.

Neque enim ſpe ſua fruſtrabitur, neque timebit quicquam, mortuus in Domino, ab omnibus fortunæ injuriis & ludibriis immunis, atque

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

in portu tutiſſimo ſecurus & beatus conquieſcet. *Wolfius.*

6 Ὅσα ἡμέτερα ἔργα. *Quæcunque noſtræ actiones.*] Hic ἔργον idem notat quod ἐνέργεια, qua voce ſignificatur omne id quod aut animis agitamus, aut miniſterio corporis perficimus, ſive bonum, ſive malum: ut cum agimus prudenter, juſtè, fortiter, temperanter: aut contrà: item cum philoſophamur, iraſcimur, cupimus, deambulamus, lavamus, ſeribimus, legimus, & id genus alia; quæ homo ſuapte natura, ſuoque arbitratu facere aut non facere poteſt, niſi morbo aut externâ vi impediatur. Quod cum ſit, actiones illæ, quatenus ſervitio corporis indigent, in poteſtate noſtra eſſe deſinunt. Vide principium capitis noni. Corpus, poſſeſſionem, & reliqua quæ ſequuntur, in noſtra poteſtate eſſe negat, non quin animus ad hæc quoque, & horum contraria, aliquid conferat; (nam & corpus & res familiaris animo procurante pulchrius gubernatur;) ſed quod his rebus non ſolus animus dominetur, & ad ea conſequenda multis aliis adjumentis egeat. Videndus Simplicius. *Snecanus.*

7 Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δόξαι, ἀρχαί. *In noſtra poteſtate non ſunt, corpus, poſſeſsio.*] Nemo negabit opinor, non eſſe noſtri arbitrii, ut perpetuò valeat, nec ullo incommodo afficiatur corpus. Nam alioqui ægrotaret, mutilaretur, moreretur nemo. Etſi enim quidam apud Plinium ſponſionem cum Fortuna feciſſe legitur, ſi unquam ægrotaſſet: nihilominus tamen lapſu ſcalarum interiit. Maſiniſſam & Cyrum, robuſtiſſimos reges, longa ætas exſtinxit. Jam ſi divitiæ, gloria, imperia, cæteraque nobis in manu eſſent: quis egeret, malè audiret, ſerviret? Quis cara uxore, liberis, amicis orbaretur? Hoc igitur extra controverſiam eſt, non eſſe iſta noſtri juris. Illud verò cui perſuaderi poteſt, cum noſtra non ſint, ne jacturam illorum moleſtiſſimè feramus? Ne iis ereptis, vim & injuriam nobis eſſe factam opinemur? Tanta eſt inconſtantia & perverſitas. Occurritur autem Epicteto, Natura nobis eſſe inſitum talium rerum amorem; nec poſſe fieri, quin iis amiſſis doleamus. At viciſſim rogabit Epictetus: Annon illud etiam natura ferat, ut ſæpe illa amittamus? an repugnare in eo naturæ, ſit viri boni & ſapientis? Fruſtra præſertim, & ultrò augere ſibi moleſtias, quæ animi æquitate minuendæ erant? Opponimus ſcilicet philoſophis non firmiores rationes, ſed affectus noſtros & pravam conſuetudinem: pro quibus tanquam pro aris & focis, & monumentis majorum pugnamus: majoréne ſtultitia dicam, an calamitate? Quod ſi dies adimit hominibus ægritudinem: recta ratio cur non adimat? Cur exempla vulgi, quàm virorum fortium & ſapientum ſequi malumus? At id quoque Natura fert, ut ipſa aſſuetudo moleſtiam leniat. Unde poëta:

Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει κακόν.

Malum viget jam, lenietur tempore.

Eſto: ſed cur non, ut ſervulo Comico, ita & nobis meditata omnia mala noſtra ſunt, ut nè quid animo ſit novum? Nam & hoc docet Epictetus, & docuerunt olim multi, nec obtemperâſſe quenquam pœnituit. Annon & divus Paulus monet, ita eſſe utendum mundo, quaſi non utamur? Nec habitandi, ſed commorandi locum hic nobis eſſe datum? Sed hæc alibi commodius. Illud non alienum fuerit, verba quæ obſcuriora videntur, quæque ſubinde recurrunt in hoc Opuſculo, declarare. ὑπόληψις eſt opinio, ſententia, perſuaſio, judicium, id quod de quaque re ſentimus: ut, mortem & morbum eſſe malum, divitias & voluptates expetendas eſſe, fugien-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

fugiendum eſſe flagitium & dedecus, philoſophiam mederi animis. ὁρμὴν Cicero aliàs appetitionem, aliàs appetitum ſeu appetitionem animi, aliàs motum animi interpretatur. Politianus conatum vertit. ὄρεξιν appetitum. ἀφορμὴ hujus contrarium eſt, averſatio, cum animus abhorret à re aliqua. Hinc ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν, appetere, inclinare animo ad aliquid: ἀφορμᾶν, averſari, abhorrere. Peculiarem enim hæc verba uſum habent apud Stoicos. Eſt & ὄρεξις appetitus: ſed Cicero βούλησιν, εὔλογον ὄρεξιν exponit, voluntatem quæ quid cum ratione deſideret. Quare ὄρεξιν (nè vocabulorum numerus imminueretur) deſiderium verti. ἔκκλισιν idem, declinationem à malis, declinationem laboris & periculi, dixit. Simplicius hunc ordinem tradit: Cum quid bonum aut malum judicemus, omninò commoveri declinationem aut appetitionem: ſubſequi verò ὁρμὴν, quam animi concitationem, approbantis aut improbantis, proſequentis aut averſantis aliquid, definit. αἵρεσις eſt optio vel appetitio, cum Cicero τὸ αἱρετὸν optabile & rem expetendam vertat. προαίρεσιν Simplicius ἄλλου τινὸς αἵρεσιν eſſe dicit, cum alia aliis præferuntur. Quo uno verbo commodè queat exprimi,

Grammatici certant, & adhuc ſub
judice lis eſt.

Barbari prælectionem, alii delectum, alii propoſitum, alii inſtitutum, alii voluntatem, alii conſilium interpretantur. Nos, ut quimus, quando ut volumus non licet. Omninò difficile eſt cum Græcis, præſertim Stoicis, certare verborum copia & proprietate. Quare veniam ab æquis lectoribus impetratam velim, ſicubi Epicteto & acerrimis eorum judiciis non ſatisfecerimus. Sæpè enim, eruditis ſcriptoribus facile eſt varia vocabula congerere: ſed eadem diſtinguere, grammatico aut interpreti non perinde promptum. Imò (ſi, quod ſentio, dicendum eſt) ipſi auctores ſæpe riderent & grammaticos & interpretes, qui earum rerum diſtinguendarum ſolicitâ curâ tenerentur, quas ipſi aut oſtentandæ copiæ, aut rei inculcandæ gratiâ congeſſiſſent. *Wolfius.*

Hæc ab Epicteto pronunciata tam firmiſſimis abſolutiſſimæ veritatis fundamentis innituntur, ut à nemine unquam refelli queant. Quocunque enim modo hominem, ſive in ſtatu naturæ ante inſtitutionem Reip. ſive ſub imperio conſideramus, illud pro æterna veritate erit habendum, *corpus, poſſeſſionem, gloriam & imperia in noſtra poteſtate non eſſe.* Nam præterquam quod humano corpori perpetuis aëris incommodis expoſito, cum vario morborum genere, qui ei vires quacunque ætate adimunt, tandemque vitalem ſpiritum extinguunt, ſit pugnandum: tamen ſub utroque ſtatu nemo ſibi, licet fortiſſimus, tam ſecurum vitæ degendæ genus excogitare aut formare valet, ut ab infirmiſſimo quoque non poſſit aut vi aut dolo de medio tolli. Rex & ſubditus, dominus & ſervus, parentes & liberi hoc reſpectu in eodem ſtatu conſtituti ſunt. Quot Monarchæ, licet nocte dieque armatorum ſatellitum turbâ conſtipati, à ſubditis interfecti ſunt? Adeò ut verum ſit illud Juvenalis,

Ad Generum Cereris ſine cæde &
ſanguine pauci
Deſcendunt reges, & ſicca morte
Tyranni.

Quot ſervi in dominorum corpora imperium exercuerunt? Et quot etiam parentibus, apud Romanos quondam in liberos vitæ ac necis poteſtate fruentibus, mortem filii intulêre? Quid dicam de poſſeſſionibus, quas, licet in ſtatu naturæ omnibus communes, viribus pol-

lentior ab infirmiori invidia aut malevolentia auferre poteſt ? Numquid etiam conſtituta civitate, in qua leges aliena abripere prohibent, fures reperiuntur, qui inſcio & invito domino poſſeſſiones auferunt ? Si publici commodi cauſa publica foſſa ſit ducenda fodiendaque, an non præſtat partem prædii, ſumma poteſtate eam exigente, propenſo animo exhibere, quam cum Nabotho lapidibus obrui, atque ita corpus certæ ac minimè dubiæ morti objicere. In omni enim Republica ſive Chriſtiana, ſive alia ſit, hæc regula valeat: *Civem unumquemque ſuorum bonorum non tam abſolutum eſſe dominum, ut Reipublicæ dominium in eadem bona poſſit excludere.* Cives quidem in bona ſua proprium dominium habent, quod cæterorum civium jus excludit: Verum ſi ſummæ poteſtatis jus & imperium in eadem excluderetur, prótegere cives non poſſet, neque ab hoſtibus externis, neque ab injuriis mutuis. Quocunque igitur modo hanc Epicteti ſententiam vertis, ſemper remanebit illa veritas, corpus & poſſeſſiones in noſtra poteſtate non eſſe.

Eôdem prorſus modô ſe res habet cum *Gloria* & *imperio.* Vox illa δόξη hìc non ſignificat opinionem de aliqua re, quæ in nobis libera, noſtraque poteſtate eſt: ſed hoc vocabulo Epictetum indicare exiſtimo Gloriam ſive honorem, qui conſiſtit in cogitatione interna honorantis, nempe in opinione, quam de Potentia & Bonitate quiſque habet illius quem honorare affirmat: Ergò, quia hanc aliorum hominum opinionem, liberâ noſtræ voluntatis inclinatione ad nos honorandos & colendos flectere non poſſumus, verum manebit illud Epicteti, gloriam & honorem in noſtra poteſtate non eſſe. Et idem nobis quoque cum Epicteto de Imperio ſtatuere licet. Hæc non poſſunt intelligi de ſtatu ante inſtitutionem Reip. nam in tali ſtatu, unuſquiſque imperii æqualitate gaudens, nullum reperitur imperium. Præterea in tali ſtatu nemo poteſtatem habet imperium ſive ſocietatem civilem erigendam; quia oritur ex juſta hominum unita multitudine, qui ſimul jus in omnia, quod poſſident, in unum hominem ſive cœtum conferunt, & ad propellendos hoſtes idonei ſunt. Unuſquiſque verò medium illud civitatem conſtituendi quidem in ſe habet, ſed aliorum arbitrium ad eam rem inclinare, unicuique in poteſtate non eſt. Et quandoquidem in conſtituta Republica aliorum plerumque ſuffragiis & votis hunc vel illum ad ſupremam majeſtatem promoveri videmus, rectè quoque dicitur illud in noſtra poteſtate non eſſe; quia ſors à Deo eſt. Quumque præterea in hoc negotio maximè facit ex his vel illis parentibus originem duxiſſe, ut ad imperii faſtigium evehariS, affirmandum eſt ab unoquoque, neminem id in ſua poteſtate habere vel Leidenſem, vel Amſtelodamenſem, vel Haerlemenſem naſci. Beata igitur erit talis vitæ conditio & ſtatus in quo corpora noſtra, à terrenis hiſce ſordibus purgata, nullis aëris injuriis, nullis morborum generibus, nec ipſi morti obnoxia, in ſæcula ſæculorum cœleſtem illam κτῆσιν poſſidebunt, ubi honorem & gloriam tribuent illi, cum quo tanquam reges & Monarchæ in mortem, diabolum & infernum imperium exercebunt.

8 Ἡ κτῆσις] Wolfius hic *pecunia:* Politianus, *poſſeſſio:* quod magis generale eſt, & ut puto, præferendum. *Caſaubonus.*

β'. ¹Καὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

β'.

1 Καὶ τὰ μὲν ἐφ᾽ ἡμῖν ἐστὶ φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαρεμπόδιστα. τὰ δὲ οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτά, ἀλλότρια.

CAP. II.

Ac ea quidem quæ nobis parent, libera ſunt naturâ ſuâ, nec prohiberi ab ullo, nec impediri poſſunt. In quæ autem ipſi jus nullum habemus, ea ſunt infirma, obnoxia ſervituti, obnoxia impedimētis, aliena.

1 Καὶ τὰ μὲν ἐφ᾽ ἡμῖν.] Verba hæc interpres transtulit; *ac ea quidem quæ nobis parent*, ſenſum potius ſecutus quam verba; quæ καθ᾽ αὑτὸ πόδα ſonant, *Ea quæ in nobis ſunt.* Quod nihil eſt aliud, quam, quæ in noſtra poteſtate vel noſtri arbitrii ſunt. Hæc enim in unoquoque eſſe dicimus, quæ non ab alio habet, quæque ab alio impediri nequeunt. Id quod ſignificat Epictetus, cum dicit, quæ ejus generis ſunt, eſſe ἐλεύθερα, ἀκώλυτα ἀπαρεμπόδιστα, quibus opponuntur, quæ contrà ſe habent; quæ aliena rectè nominat, iis videlicet obnoxia, & ab illis pendentia, qui ea vel præbere vel prohibere poſſunt. Quæ vero in noſtra poteſtate non ſunt, noſtra non ſunt: ſed partim corporis, quod pro inſtrumento vult haberi, ut patet cap. 24. partim pecuniæ aut gloriolæ; quæ etiam longius ab animo remotæ ſunt quam corpus. *Snecan.*

γ'.

1 Μέμνησο οὖν, ὅτι, ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα οἰηθῇς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθήσῃ, πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ καὶ θεοὺς, καὶ ἀνθρώπους· ἐὰν δὲ τὸ σὸν μόνον οἰηθῇς σὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότριον, 2 οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐκ ἐγκαλέσεις τινὶ,

CAP. III.

Proindè memento, ſi ea quæ natura ſerviunt, libera putaris, & aliena pro tuis habueris, fore ut impediaris, lugeas, perturberis, Deos hominesque accuſes. Sin id ſolum tuum exiſtimaris, quod tuum eſt; aliena vero, ut ſunt, aliena: te nemo coget unquam, nemo impediet, neminem accuſabis, neminem criminaberis, nihil ages invitus, nemo te læ-

νὶ, [3] ἄκων πράξεις οὐδὲν, οὐδείς σε βλάψει, [4] ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις. [5] οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ.

det, inimicum non habebis. Neque enim ullam calamitatem accipies.

1 *Μέμνησο οὖν. Proinde memento.*] Hoc caput nihil eſt niſi conſectarium duorum præcedentium. Id quod nititur iſto axiomate: *Contrariarum cauſſarum contraria ſunt effecta. Snecanus.*

2 *Οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε. Te nemo coget unquam.*] Ad verbum, nemo tibi neceſſitatem imponet, aut te neceſſitate conſtringet ad aliquid faciendum, quominus plenius libertate fruaris, ſiſque tuarum actionum dominus. *Idem.*

3 *Ἄκων πράξεις. Invitus ages.*] In quibuſdam editionibus peſſimè pro *πράξεις* legitur *πράξαις*, quod vocabulum lingua Græca non agnoſcit, niſi in ſecunda perſona ſingul. Aoriſt. prim. optat. activi, verbi *πράσσω*. Sed non eſt hujus loci.

4 *Ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις. Inimicum non habebis.*] Quicunque enim inimicus erit tibi, ſi tu non in eum inimico eris animo, is in ea poterit nihil quæ tua tantum ſunt: quæ hiſce quatuor vocibus cap. 1. complectitur, videlicet ὑπολήψιος, ὁρμῆς, ὀρέξιος, ἐκκλίσιος. Siquid in reliqua valebit, ea extraria ſunt & aliena: iis itaque te ſpolians, propriè te non læſerit: *Snecanus.*

5 *Οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ.*] Politiani verſio hæc non agnoſcit, & videntur ſupervacanea, cum jam præceſſerit *οὐδείς σε βλάψει*. Melius tamen, (ut ego cenſeo,) *Paraphraſis*, quæ hæc poſteriora exhibet, expunctis illis. *Caſaubonus.*

Οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ. Neque, enim ullam calamitatem accipies.] Ad verbum: Non enim noxium quid patieris. Id quod ex ſuperioribus ſatis liquet, quomodo ſit accipiendum. *Snecanus.*

δ′.

[1] Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, [2] τὰ δ᾽ ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν. [3] ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα θέλῃς, [4] καὶ ἄρχειν καὶ πλουτεῖν, [5] τυχὸν μὲν οὐδ᾽ αὐτῶν τούτων τεύξῃ,

CAP. IV.

Cum igitur tantas res appetas, ſic eas ſuſcipiendas eſſe memento, ut ſis non mediocriter incitatus; atque alia penitus relinquenda, alia in præſentia omittenda cenſeas. Quod ſi & illas deſiderâris, & magiſtratus etiam atque opes appetieris, & tuos florere volueris: fortaſſe ne

τύχῃ, [6] διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι πάντως γε μὴν [7] ἐκείνων ἀποτεύξῃ δι' ὧν μόνων εὐδαιμονία καὶ ἐλευθερία περιγίνεται.

ne hæc quidem aſſequeris, propter earum, quas ante diximus, cupiditatem: iis certe omnino excides, per quas ſolas felicitas & libertas comparatur.

1 Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεκινημένον, ἅπτεσθαι αὐτῶν. *In tantarum igitur appetitione rerum, ſic eas ſuſcipiendas eſſe memento, ut prorſus omni vaces animi perturbatione.*] Rectius Simplicii Commentarius: τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν. Quum igitur tantas res appetas, ſic eas ſuſcipiendas eſſe memento, ut ſis non mediocriter incitatus. Quam lectionem & Politianus eſt ſequutus. De pluribus locutus eſt: ergò τηλικούτων. Seriò ſuſcipiendum monet philoſophiæ ſtudium. ergò οὐδὲ redundat, quod quatuor reliqui codices habent: à quibus deceptus, verteram: Ut prorſus omni vaces animi perturbatione. quæ ſententia etſi cum ἀπαθείᾳ Stoicorum convenit, philoſophiæ tyroni tamen haud quaquam convenit, quem incredibili cupiditate ſapientiæ inflammatum eſſe vult, adeò ut illud ex Evangelio deſumptum ei dici poſſit:

Ἕν μαργαρίτην τίμιον,
Ἀποδοὺς ἅπαντα, λάμβανε·

Unam margaritam pretioſam omnibus opibus tuis emito. *Wolfius.*

Monet hoc commate, ſeriò ſuſcipiendum eſſe philoſophiæ ſtudium; utque hoc fiat commodè, quædam omitti ſive relinqui prorſus ſuadet, quædam differri ad tempus. *Snecanus.*

2 Τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν. *Alia in præſentia omittenda cenſeas.*] Malim, *differenda*; id enim ſignificat verbum ὑπερτίθεσθαι. Differri verò eas res externas jubet, Simplicio interprete, quæ prudenter tractatæ bonis animi non officiunt: cujuſmodi ſunt, parare domum & ſervitium, legitimæ nuptiæ, ingenuorum liberorum procreatio, juſtus magiſtratus, aliquando etiam rerum neceſſariarum curatio. Hæc omnia & id genus alia in præſentia eſſe differenda monet virtutis ſtudioſos, idque meritò: quod nullis omninò rebus eos diſtrahi oporteat, & à ſtudio virtutis atque exercitatione abſtrahi, qui eam perfectè conſequi cupiunt. *Snecanus.*

3 Ἐὰν δὲ καὶ ταῦτ' ἐθέλῃς. *Sin & has volueris.*] Scilicet, τὰ ἐκ φιλοσοφίας περιγινόμενα. Ea quæ Philoſophia præſtat. *Wolfius.*

4 Καὶ ἄρχειν καὶ πλουτεῖν. *Et imperare & eſſe dives.*] Politianus addit, Domeſticos dirigere. Legit fortaſſe, τοὺς οἰκείους εὐθύνειν, quod perperam ſcriptum fuiſſe reor, pro εὐθηνεῖν, neceſſarios tuos florere. Volumus autem in primis nobis bene eſſe, mox etiam noſtris & aliis. Diſcrimen τοῦ εὐθύνω καὶ εὐθηνέω, vel pueris notum eſt. *Wolfius.*

Ἄρχειν καὶ πλουτεῖν.] Latina Wolfii auctiora ſunt his verbis: *& tuos florere*: quæ ille, ut in notis docet, ſola conjectura fretus, ex Politiani verſione ſumpſit. Conjicit autem Politianum in ſuis codicibus reperiſſe, καὶ οἰκείους εὐθηνεῖν: quæ cum neque Simplicius, neque *Paraphraſis* agnoſcant, nos adulterina cenſemus. Si quid in Græcis deſideratur, hoc potius, ex Simplicio, fue-

fuerit, καὶ τὰ οἰκεῖα εὐθύνειν: (quemadmodum & Politianum reperiſſe, ex ipſius verſione, *& domeſticos dirigere:* credibilius eſt:) quod oppoſitum fuerit τῷ ἄρχειν, & τῷ πλουτεῖν. Sed minimè opus eſt, & melius opinor, abſint, cum in iſtis, ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα (propria bona ſcil.) καὶ ἄρχειν καὶ πλουτεῖν, (externa:) manifeſta ſit oppoſitio. *Caſaubonus.*

5 Τυχὸν οὐδ' αὐτῶν τούτων τεύξῃ. *Fortaßis nec hæc ipſa aſſequeris.*] τῶν ἀρχῶν τε καὶ τοῦ πλούτου. Nec magiſtratus nec opes aſſequêris. *Wolfius.*

6 Διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι. *Eò quod priora quoque deſiderat.*] Ea ſcilicet, quæ philoſophia confert, libertatem, tranquillitatem animi, ſecuritatem. Significat animum in duas partes diſtractum, nec fortunæ muneribus, nec philoſophiæ bonis potiri: quòd altera cura impediat alteram, nec tantam eſſe patiatur, quanta ſit opus. Sed hoc intelligatur de philoſophiæ tyrocinio. Nam præcepta rebus gerendis prælucent, & illuſtrantur uſu vitæ, & crebris virtutis actionibus, ſi probè intellecta & animis infixa fuerint. Philoſophandum eſt igitur ab ineunte ætate, animo aliis curis libero, ut quæ tum cognita perceptaque fuerint, ad parandas & tuendas opes, ad magiſtratus adipiſcendos & gerendos, ad omnes denique vitæ caſus ferendos accommodentur. τὰ πρότερα, priora dicit: vel τὰ πρότερον εἰρημένα ea quæ ante expoſuit, quæque rectum judicium ſequuntur: non autem τὰ πρὶν φιλοσοφῆσαι, ea quæ deſiderâris ante philoſophiam, ut voluptates, honores, divitias: vel τὰ σπουδαιότερα, præſtantiora. Nam tranquillitas animi, verumque judicium, utique divitiis & honoribus præſtant. *Idem.*

7 Ἐκείνων ἀποτεύξῃ. *Illis excides.*] τῶν προτέρων, prioribus & potioribus: Carebis animi tranquillitate, ſi avarus & ambitioſus fueris. *Idem.*

έ.

[1] Εὐθὺς οὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ μελέτα ἐπιλέγειν, ὅτι, φαντασία [2] εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμενον. ἔπειτα ἐξέταζε τοῖς κανόσι τούτοις, οἷς ἔχεις. πρώτῳ δὲ τούτῳ, καὶ μάλιστα, πότερον περὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν. ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, κἂν περί τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ᾖ, πρόχειρον ἔστω τὸ, διότι οὐδὲν πρὸς σέ.

CAP. V.

Itaque viſo cuivis aſpero, ſtatim ſic ut reſpondeas, operam dabis: viſum id eſſe, nec planè id quod videatur. Poſt, in exquirendo, eas adhibeto regulas, quas habes, eamque cum primis ac potiſſimum, Utrum id viſum in rebus verſetur noſtræ poteſtati ſubjectis, an vero alienis. Quod ſi in alienis; in promptu ſit, illud ad te nihil attinere.

¹ Εὐθὺς οὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ.] Nulla in verbis difficultas, in re, maxima, ſi ad cruciatus & tormenta corporis extendas: quorum acerbitatem ſola opinione niti, & ad animum per ſe non pertinere, haud facilis perſuaſio eſt. Non defuêre tamen hac etiam ætate celebres medici, qui hoc ipſum (referente Thuano, quorum libros nos quoque vidimus) tuerentur: nec ulla ætate defuerunt exempla cujuſcunque profeſſionis & Secta tum virorum tum mulierum, qui ſola animi *obſtinatione*, & quam vocant alii προλήψει muniti, diriſſima quæque, quæ ab iratiſſimis excogitari poterant, ſummâ conſtantiâ ſine ulla doloris ſignificatione, toleravêre. Martyrum priſci temporis, quamvis *obſtinationem* & illis iſtius ævi ethnici iniquiſſimè & imperitiſſimè, ut alibi oſtendimus, objicerent; alia longè ratio. Sed nos id nunc non agimus. *Caſaubonus.*

Πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ. *Cuivis viſo aſpero.*] τὸ τραχείᾳ nonnulli codices non habent, & meo judicio rectius omittitur: etſi φάρμακον σοφὸν adhibet Simplicius. Sunt enim φαντασίαι non tantùm τραχεῖαι, aſperæ: ſed etiam λεῖαι, hoc eſt, leves & blandæ. Sed quia verba hæc minùs exercitatis obſcura videntur, exemplo declaranda ſunt. φαντασίαν (quod viſum, aut viſionem Latini dicunt) appellat eas cogitationes, quæ ex rebus objectis oriuntur: ut ſi adoleſcenti ſtudioſo & pauperi formoſa & dives mulier deſpondeatur, phantaſia hæc ſtatim in eo excitatur, rem eſſe præclaram, paucis ſui loci atque ordinis talem offerri occaſionem: non igitur eſſe negligendam. ſpecies præclara eſt, incautumque facile decipit. Sed ſi idem paulò cordatior, ſecum reputet. Mulieres formoſas atque divites, laſcivas, ſuperbas, faſtidioſas, imperioſas eſſe: opes non ſine magna ſolicitudine conſervari: ſe deſpectui & deriſui fore affinibus, aut certè inviſum: ſi morem gerere velit uxori, aut læſurum valetudinem, aut alia graviora toleraturum: neglecturum eſſe ſtudia literarum: mulierculæ denique non tam amantis, quàm prætextum libidinum ſuarum quærentis, fore mancipium: fortaſſis intelliget, id quod Epictetus dicit, dotatam & formoſam mulierem non ſummum eſſe bonum, ſed plane φαντασίαν & falſam ſpeciem: Heſiodiæ Pandoræ inſtar, pyxidem malis omnibus refertam, ſecum afferentem. Idem eſto judicium de phantaſiis imperii, honoris, aliarumque rerum, quæ ſæpius inani ſpecie blandiri, quàm revera beare ſolent. Eadem ferè ratio eſt rerum triſtium & adverſarum, ut putantur, quæ ſæpe in receſſu multum boni habent, quod prima fronte nequaquam pollicentur: ut paupertas ſobrios, modeſtos, induſtrios plerumque facit: opulentia luxurioſos, arrogantes, ignavos. *Wolfius.*

¹ Πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ. *Cuivis viſo aſpero.*] Τὸ τραχείᾳ nonnulli codices non habent: & videtur omitti poſſe. Legit tamen Simplicius, & aſpera viſa interpretatur appetitiones & averſationes rerum externarum; ut quæ brutæ ſunt, & væcordes, quæque immoderatis & perturbatis commotionibus verè exaſperant vitam; atque ita illis aſperis viſis opponuntur φαντασίαι λεῖαι, id eſt, leves & blandæ. Vide Wolfium. Viſa autem appellat ſpecies ſive imagines rerum objectarum; de quibus paſſim per totum hoc ſcriptum. Ea porrò modò res veras verèque utiles & jucundas repræſentant, modò inania ſimulacra, ceu ægri ſomnia, comminiſcuntur. Regulas judicandi viſa multas tradit Simplicius in commentario ad hunc locum; quas,

qui

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

qui volet, inſpiciat. Epictetus, fundamento à ſe primo capite toti tractatui præſtructo inſiſtens, ex eo unam tantum deducere ſatis habuit; quæ hic ſubjicitur. *Snecanus.*

[2] Εἰ.] Lege, ἐστί. *Wolfius.*

ϛʹ.

[1] Μέμνησο ὅτι ὀρέξεως μὲν [2] ἐπαγγελία, τὸ ἐπιτυχεῖν, οὗ ὀρέγῃ· ἐκκλίσεως δὲ ἐπαγγελία, τὸ μὴ ἐμπεσεῖν ἐκείνῳ, ὃ ἐκκλίνεται. καὶ ὁ μὲν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐκκλίσει [3] περιπίπτων, δυστυχής. ἂν μὲν οὖν μόνα ἐκκλίνῃς [4] τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ σοί, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνεις περιπεσεῖς. [5] νόσον δ᾽ ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, δυστυχήσεις.

CAP. VI.

Appetitionis eam eſſe pollicitationem memento, fore ut conſequatur id quod appetat: Averſationis, ne in id incidat quod averſetur. Is porro quem appetitio fruſtratur, infortunatus eſt: qui in id incidit quod averſatur, calamitoſus. Itaque ſi ea ſolùm averſêre, quæ eorum naturæ, quæ in tua poteſtate ſunt repugnant; in eorum, quæ averſaris, nihil incides: At ſi morbum averſeris, aut mortem, aut inopiam; calamitatem ſubibis.

[1] Μέμνησο ὅτι ὀρέξεως μετὰ ἐπαγγελία. *Appetitionis eam eſſe pollicitationem memento.*] Obſervatione dignum putat Simplicius, quod Epictetus cap. quarto, & deinceps, crebro utatur verbo MEMENTO, quo rationis compotem animum compellat. Etenim is rationes rerum ſemper conjunctas habet, earumque quaſi innatam veritatem circumfert: ſed aliquando, velut deficiente acie, ob diſtractionem ejus facultatis, in oblivionem ruit; quæ ipſi malorum omnium cauſa eſt. Ideoque flagitat, ut illud MEMENTO crebro ei ad aures accinatur. *Snecanus.*

Ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία. *Appetitionis pollicitationem eſſe.*] Eſt proſopopœia quædam Cupiditatis cum homine colloquentis. Rudibus apertior eſſet oratio, ſi ita locutus eſſet: Cùm aliquid appetis, fore ſperas ut id conſequaris, & voti compos fias, & reliqua. *Wolfius.*

[2] Ἐπαγγελία] Cum Suidas ex vetere neſcio quo ἐπαγγέλλειν pro αἰτεῖσθαι: & ἐπαγγέλλεσθαι ea notione (pro *poſcere*, *cupere*;) ab omnibus agnoſcatur: quis dubitet quin ἐπαγγελία hoc loco ſit potius *poſtulatio*, quam *pollicitatio*? Certè, tantum abeſt, ut quæ cupiant homines, ſemper ſibi polliceantur; ut non pauci præ deſperatione animi & impoten-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

potentia, ne vivere quidem ſuſtineant. *Caſaubonus.*

3 Παραπίπτων.] περιπίπτων legendum videtur, idem quod ἐμπίπτων. undè περίπτωσις, & περιπέτειαι τύχης. *Wolfius.*

4 Τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπί σοι. *Quæ naturæ eorum, quæ in tua poteſtate ſunt, adverſantur.*] His adverſantur utique, falſa opinio, pravus & corruptus appetitus, omnes animi perturbationes, quas in hominis eſſe poteſtate volunt Stoici: non ita fortaſſis, ut non exſiſtant (id enim Dei cujuſdam potius quàm hominis fuerit) ſed ut rationi obediant. *Idem.*

5 Νόσον δ' ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, δυστυχήσεις. *At ſi morbum averſeris, aut mortem, aut inopiam; calamitatem ſubibis.*] Ita optimè habebat Wolfiana editio; in pleriſque vulgatis, inter quas etiam Caſauboniana, legitur peſſimè: Νόσον δ' ἂν ἐκκλίνῃς, θάνατον, ἢ πενίαν, δυστυχήσεις.

ζ'.

Ἄρον οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ [1] μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν, τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. ἄν τε γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινος, ἀτυχεῖν ἀνάγκη· [2] τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἄν, οὐδὲν οὐδέπω σοὶ πάρεστι. μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν χρῶ, κούφως μέν τοι [3] καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνειμένως.

CAP. VII.

Averſationem igitur ab iis rebus amovebis omnibus, quæ in nobis ſitæ non ſunt: atque in eas transferes quæ naturæ eorum, quæ noſtri arbitrii ſunt, repugnant. Appetitionem autem hoc tempore prorſus auferto, nam ſi ea, quæ noſtri arbitrii non ſunt, deſideraris, fruſtrari neceſſe erit. Ea vero quæ nobis parent, quatenus rectè poſſint expeti, nondum es aſſecutus. Sed eo tantum utitor motu animi, quo vel accedas ad eas res, vel ab iiſdem recedas: verum leviter, & cum imminutione, & remiſſe.

1 Μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. *Transfer in ea quæ naturæ illorum repugnant, quæ in noſtra poteſtate ſunt.*] Videntur & hæc rudioribus obſcura quæ dilucidiora eſſent, ſi ſcripſiſſet: Averſare falſas opiniones, ſtultas & pravas cupiditates, turpitudinem & dedecus. Hæc enim ut fugere, ita etiam effugere poteris. *Wolfius.*

Epicte-

Epictetus Cap. LXXII. illa docet eſſe ſigna proficientis in virtute. *Snecanus.*

2 Τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν ἂν, οὐδὲν οὐδέπω σοι πάρεστι. *Ea vero, quæ nobis parent quatenus rectè poſſint expeti, nondum es aſſicutus.*] Satis apparet, autori huic negocium eſſe cum tirone philoſophiæ initiando, quem vult Academico more ἐπέχειν καὶ διασκέπτεσθαι, cohibere aſſenſum & amplius deliberare: & in ea ἐποχῇ ἐλλείπειν μᾶλλον ἢ πλεονάζειν: hoc eſt, potius citra reſiſtere, quam ultra progredi, ut monet Iſocrates. Quamobrem utitur Epictetus tribus hiſce vocibus, κούφως, leviter, ἀνειμένως, remiſſe, μεθ' ὑπεξαιρέσεως, cum imminutione, eodem fere ſenſu. Eſt enim ὑπεξαίρεσις, cum paullum aliquid affectui ſubtrahitur. Significat vero, vitandum eſſe juvenile illud vitium, quo nimium in aliquam partem mortales inclinant. Hanc ſuiſſe autoris mentem, ſequentia docent. Sic itaque Simplicius. Propendere & abhorrere leviter & remiſſe jubet, καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, hoc eſt, ſic ut nonnihil laxetur, & non ad ſummum extendatur appetitus & declinatio, propenſio & averſio. *Idem.*

3 Καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως.] Politianus, cum ſupputatione: Naogeorgus, cum exceptione. Sed quia Simplicius interpretatur, μετὰ τοῦ ἐνδιδόναι τι ὀλίγον, καὶ μὴ εἰς ἄκρον ἐπιτείνειν, cedendo & laxando paululum, non ad ſummum intendendo: ego verti, cum imminutione. Etſi hæc tria, κούφως leviter, ἀνειμένως remiſſe, μεθ' ὑπεξαιρέσεως cum imminutione, ſynonyma fortaſſe ſunt. ὑπεξαίρεσις certè ſignificare id poteſt, cum paulatim aliquid affectui ſubtrahitur. Si quis autem intelligere mavult, cum exceptione vel conditione: ſenſus erit, ut opinor. Eâ conditione res vel appete vel averſare, ſi expetendæ fugiendæve ſint. Vult enim Epictetus, tirones philoſophiæ interdum Academico more ἐπέχειν καὶ διασκέπτεσθαι, cohibere aſſenſum, & amplius deliberare: & in ea ἐποχῇ, ἐλλείπειν μᾶλλον ἢ πλεονάζειν. hoc eſt, potius citrà reſiſtere, quàm ultra progredi, ut monet Iſocrates. *Wolfius.*

Μεθ' ὑπεξαιρέσεως.] Wolfius, *cum diminutione.* Pridem autem eſt, cum non Wolfium quidem melioris vitæ compotem; (qui, quæ fuit inſignis ejus eruditio, pari modeſtiâ juncta, ſtatim emendaſſet, & gratias monentibus egiſſet:) ſed Lugdunenſium *Notarum* auctores noſtris in Antoninum Notis publicè monuimus, *cum exceptione*, (non *diminutione*) veram eſſe interpretationem. Nam quod aliquis Simplicii auctoritatem hic objiciat; philoſophum agnoſco inſignem, de Epicteto, & Epicteti Lectoribus optimè meritum: ſed quia tamen in nonnullis à philoſophia remotioribus pueriliter hallucinatur: ut in iſtis, ἀνδριάντας περιλαμβάνειν (num. 57.) pluribus oſtendemus: ubi iterum Notarum iſtarum Lugdunenſium par in errore teſtatiſſimo pertinacia. Seneca De Benef. 4. c. 34. *Sapiens ad omnia cum exceptione veniet: ſi nihil inciderit quod impediat: ideò omne illi ſuccedere dicimus, &c. Imprudentium iſta fiducia eſt, fortunam ſibi ſpondere, &c. Exceptio autem ſine qua nihil aggreditur, & hic illum tuetur.* Antoninus idem cum ſæpè inculcet, ὑπεξαιρέσεως verbo, ut in hac re ſolenni & uſitato, ſemper utitur. Lib. 4. ὁρμᾷ μὲν (ſapiens, ſive recta ratio:) πρὸς τὰ ἡγούμενα μεθ' ὑπεξαιρέσεως· τὸ δὲ ἀντιπαραγόμενον, &c. plenius & diſertius lib. ſeq. Ὁρμῆς καὶ διαθέσεως οὐ γίνεται ἐμπόδια διὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν καὶ τὴν περιτροπήν, &c. idem lib. 6. Καὶ μέμνησο ὅτι μεθ' ὑπεξαιρέσεως, ὅτι

τῶν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

τῶν ἀδυνάτων οὐκ ὀρέγου. idem lib. II. ex Epicteto Τέχνην δὲ ἔφη περὶ τὸ συγκατατίθεσθαι εὑρεῖν, καὶ ἐν τῷ περὶ τὰς ὁρμὰς τόπῳ ἵνα μεθ' ὑπεξαιρέσεως, &c. Omitto quæ vir diligentiſſimus & doctiſſimus, Henr. Stephanus, ex aliis ſuper hac voce. *Cupiditatum diminutio*, & ſi quæ ſunt ejus generis, in Seneca aliiſve, alio pertinent, & hic prorſus ἀπροσδιόνυσα, ut ex inſpectis locis cuivis liquere poteſt. Politianus verterat, *cum ſupputatione*: quod Wolfius meritò mutandum credidit. *Caſaubonus.*

η'.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείαν παρεχόντων, ἢ στεργομένων, μίμνησο ἐπιλέγειν ὁποῖόν ἐστιν, ἀπὸ τῶν σμικροτάτων ἀρχόμενος. [1] ἂν χύτραν στέργῃς, ὅτι χύτραν στέργεις. κατεαγείσης γὰρ αὐτῆς, οὐ ταραχθήσῃ. ἂν παιδίον σου καταφιλῇς, ἢ γυναῖκα, ὅτι ἄνθρωπον καταφιλεῖς· ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ οὐ ταραχθήσῃ.

CAP. VIII.

Singulis in rebus, quæ vel delectant, vel uſui ſerviunt, vel diliguntur, memento conſiderare cujuſmodi ſint; exorſus à minutiſſimis. Si ollam diligis, te ollam diligere: nam ea confracta non perturbaberis. Si filiolum, aut uxorem, hominem à te diligi: nam eo mortuo, non perturbaberis.

1 Ἂν χύτραν στέργῃς. *Si ollam diligis.*] Etſi Epictetus, ut contemptor divitiarum, vilium rerum exempla profert, ut balnei, ut lactucarum, & aliorum id genus: tamen Simplicius aptius, ut opinor, verbum habet, ἂν χύτραν σείῃς, ὅτι χύτραν σείεις· Si ollam tractas, aut agitas, te ollam tractare: hoc eſt, rem fragilem, & agitationis atque alliſionis impatientem, ut & vitrum. Unde Mimographus: Fortuna vitrea eſt: quæ cum ſplendet, frangitur. Fortaſſis alluſit ad dolium Diogenis. *Wolfius.*

Wolfius in Notis lectionem profert ex Simplicio, quam aptiorem cenſet, ἂν χύτραν σείῃς, ὅτι χύτραν σείεις. Fortaſſe in aliqua parte Simplicii obiter iſta: proprio certè loco, id eſt, in hoc Epicteti caput, ut exhibet editio Salmaſii, nihil tale reperio: imo, ni me fallunt oculi, planè contrarium: οἷον ἐπὶ τῆς χύτρας διὰ τὴν χρείαν ἀγαπωμένης; quod quid eſt quam στεργομένης? non certè, σειομένης. *Paraphraſtes* etiam, ἂν ποτήριον στέργῃς, ἂν χύτραν. In Arriano fortaſſe, aut aliquo vetere Codice ita repererat Wolfius, & fraudi fuit ei memoria (ut paſſim vel doctiſſimis) feſtinanti. Quare autem aptiorem iſtam lectionem crediderit Wolfius,

non

non dicit, ſed eſt manifeſta, ſi quis obſervet, ratio, ex ipſo contextu petita. Statim enim initio, quæ chara cunque habent homines, trifariam diviſerat τὰ ψυχαγωγοῦντα· τὰ χρείας παρέχοντα· & τὰ στεργόμενα; id eſt, quæ naturali quadam ratione, ſeu inſtinctu diliguntur: ut Simplicius pluribus exequitur. Atqui χύτρα & ſimilia non poſſunt eſſe τῶν στεργομένων ſimpliciter & propriè, ſed ad ſecundum genus pertinent. Quod cum videret Simplicius, (qui tamen nihil objicit) ἐν χρείᾳ & διὰ τὴν χρείαν, quo ad ſecundum genus iſta pertinere intelligeremus, prudenter addidit. In tanto tamen veterum codicum conſenſu; confirmantibus etiam tum Simplicio, tum *Paraphraſeos* (ut vidimus) auctore, nihil mutandum cenſeo: & quicquid hic eſt ἀκυρολογίας, ab ipſo eſſe Arriano. Sed nec τὸ σείειν adeò hic aptum ut mihi quidem videtur. Cum igitur hæc editio Lugdunenſis, quam fideliter exhibere nos profeſſi ſumus, τὸ σείειν, nulla reddita ratione, niſi quod Wolfii Notæ ſub alieno nomine totidem verbis apponuntur, exhiberet; nos quod in omnibus aliis (etiam Salmaſiana) nobis viſis, invenimus, revocandum cenſuimus. *Caſaubonus.*

Quomodo vero in hiſce ſublimior pateat ſenſus, apparet exemplo filii & uxoris, quo poſt utitur auctor. *Snecanus.*

θ'.

Ὅταν ἅψασθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπομίμνησκε σεαυτὸν, ὁποῖόν ἐστι τὸ ἔργον. ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, πρόβαλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ· [1] τοὺς ἀπορραίνοντας, [2] τοὺς ἐγκρουομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας· καὶ οὕτως ἀσφαλέστερον ἅψῃ τοῦ ἔργου, ἐὰν ἐπιλέγῃς, ὅτι, εὐθὺς λούσασθαι θέλω, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι. καὶ ὡσαύτως ἐφ᾽ ἑκάστου ἔργου, οὕτω γὰρ, ἄν τι πρὸς

CAP. IX.

Opus aliquod aggreſſurus, ipſi tibi ſubjicito, cujuſmodi ſit illud opus. Si lavatum abieris, ea tibi proponito quæ fiunt in balneo: alios perfundi, alios loco pelli, alios convicia facere, alios furari. Sic tutius rem aggredieris, ſi ipſe tibi dixeris: Et ſtatim lavabo, & meum inſtitutum naturæ congruens conſervabo. Eodemque modo in unoquoque negotio. Sic enim, ſi quid impedimento lavationi tuæ fuerit, in promtu erit: Equidem non hoc ſolum volui, ſed & inſtitu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

πρὸς τὸ λούσασθαι γένηται ἐμποδὼν, πρόχειρον ἔσται, [3] διότι οὐ τοῦτο ἤθελον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμαυτοῦ [4] προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι. οὐ τηρήσω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

ſtitutum meum, naturæ conſentaneum, tueri volui. Neque verò tuebor, ſi ea quæ fiunt, ægrè tulero.

1 Τοὺς ἀπορρέοντας. *Alios perfundentes.*] Id eſt, deſtillantes. Alii legunt, ἀπορραίνοντας, ſeſe perfundentes, eodem ſenſu. *Wolfius.*

2 Ἐγκρουμένους. *Loco pelli.*] Id eſt, ἐνοχλουμένους, quibus negotium faceſſitur. Alii ἐκκρουομένους, id eſt, ὠθουμένους; eos qui premuntur, aut loco pelluntur. *Wolfius.*

3 Διότι οὐ τοῦτο.] Lege: Διότι ἀλλ᾽ οὐ τοῦτο. Idem.

4 Προαίρεσιν κατὰ φύσιν. *Inſtitutum naturæ congruens.*] Id capite trigeſimo poſtea, l. 4. appellat ἔστασιν quem locum vide. *Snecanus.*

ί.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ [1] τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα, [2] οἷον θάνατος, οὐδὲν δεινὸν, [3] ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφαίνετο. ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ θανάτου, ὅτι δεινὸν ἐκεῖνο, τὸ δεινόν ἐστιν. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, [4] ἢ ταρασσώμεθα, μηδέποτε ἄλλους αἰτιώμεθα ἀλλ᾽ ἑαυτοὺς, τουτέστι τὰ ἑαυτῶν δόγματα. [5] ἀπαιδεύτου ἔργον, τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν, ἐφ᾽ οἷς αὐτὸς

CAP. X.

Homines perturbantur, non rebus, ſed iis quas de rebus habent opinionibus. Verbi cauſa: Mors non eſt malum; alioqui enim & Socrati ita viſum eſſet. ſed opinio de morte, quæ malum eam facit. Cum igitur impedimur, aut diſtrahimur: non alios culpemus, ſed noſmet ipſos, hoc eſt, noſtras opiniones. Alios accuſare in calamitate ſua, hominis eſt inerudititi: ſe ipſum, ejus qui eruditi

πράττει κακῶς. ἠργμένου παιδεύεσθαι,[6] τὸ ἑαυτῷ· πεπαιδευμένου,[7] τὸ μήτ' ἄλλῳ, μήθ' ἑαυτῷ.

cœpit: nec ſe, nec alium, eruditi.

1 Τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα. *Decreta de rebus.*] Et huic paradoxo medetur, ut poteſt, Simplicius. Conſiſtere certè nullo modo poteſt, niſi aut graviora mala nos vitare, aut majora bona conſequi putaverimus. Nam alioqui iſta unica, miſera illa quidem, & neſcio quam efficax in caſibus acerbiſſimis conſolatio relinquitur, quæ apud Homerum exſtat:

Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Sic voluère dii, miſeris mortalibus ævum
Eſſet ut & mœſtum, & dura illætabile cura. *Wolfius.*

2 Οἷον θάνατος.] Rectius Salmaſiana, cum articulo, οἷον ὁ θάνατος.

Οἷον θάνατος οὐδὲν δεινόν. *In morte nihil eſt mali.*] Si aut anima cum corpore exſtinguitur, aut in locum meliorem transfertur. Sed ſi pœnæ ſcelerum dandæ ſunt, periculoſæ plenum opus aleæ, ni veræ pietatis clypeo ſis munitus. *Wolfius.*

3 Ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφαίνετο. *Nam ita & Socrati viſum fuiſſet.*] Syllogiſmus talis eſt. Quæ natura terribilia ſunt, omnibus terribilia ſunt, omnibus terribilia videntur. Ut natura calida, frigida, pulcra, & alia id genus, omnibus talia videntur, iis præſertim quorum natura integrior eſt, & prudentia major. Mors non omnibus videtur terribilis; nam Socrati viſa non fuit, qui, cum effugere poſſet, ſuſtinuit tamen. Vide Simplicium. *Snecanus.*

4 Ἢ ταραττώμεθα, μηδέποτε.] Non facile divinare poſſum, unde Salmaſius hanc lectionem hauſerit, ſcilicet: ἢ ταραττώμεθα, ἢ λυπώμεθα, μηδέποτε, &c. nullibi ſanè ita legitur, & ipſe hanc vocem λυπώμεθα non tranſtulit iſtius editionis præfectus.

5 Ἀπαιδεύτου ἐστίν. *Ineruditi eſt.*] Id eſt, ejus qui non conſideret, quæ ſui, quæ alieni juris ſint: qui omnia ſuo arbitratu fieri poſtulat; id quod fieri neque poteſt, neque fortaſſe debet. *Wolfius.*

Ante vocem Ἀπαιδεύτου Simplicius conjunctionem collocandam exiſtimat. Τοῦτο συνεχὲς τῷ περὶ αὐτοῦ ἐστιν· καὶ εἴπερ εἶχε τὸν, γὰρ, σύνδεσμον, ὡς λέγειν. ἀπαιδεύτου γὰρ ἐστιν ἔργον τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν. Hoc eſt: *Cohæret hoc cum ſuperiore; ſique conjunctione addita legeretur: Nam eruditi munus eſt, &c.*

6 Τὸ ἑαυτῷ. *Seipſum.*] Agnoſcit enim culpam ſuam, ſimulque in id intentus eſt, ne denuò ad eundem lapidem impingat: hoc eſt, ne alienarum rerum jus ſibi arroget. Nam in eo quod præcedit, τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν, ἐφ' οἷς αὐτὸς πράσσει κακῶς, voces (ἄλλοις, & αὐτὸς) ſuam habent ἔμφασιν. Dilucidius c. 31. l. 5. id ipſum effert: Per alium te non magis in calamitate eſſe poſſe quam in vitio: hoc eſt, eum ſolum eſſe calamitoſum, qui malè ſentiat & vivat: non eum, qui negligatur, aut malè tractetur ab aliis. *Wolfius.*

7 Τὸ μήτ' ἄλλῳ, μήθ' ἑαυτῷ.] Salmaſiana habet: Τὸ μήτε ἄλλῳ, μήτε ἑαυτῷ. Melius tamen noſtra, & aliæ editiones.

ἰδὼ.

ιά.

[1] Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. εἰ ὁ ἵππος ἐπαιρόμενος ἔλεγεν ἂν, ὅτι, καλός εἰμι, οἰστὸν ἂν ἦν. σὺ δ' ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτι, ἵππον καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. τί οὖν ἐστι σόν; [2] χρῆσις φαντασιῶν. ὥσθ' ὅταν ἐν χρήσει φαντασιῶν κατὰ φύσιν σχῇς, τηνικαῦθα ἐπαρθήσῃ. [3] τότε γὰρ ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ ἐπαρθήσῃ.

CAP. XI.

Nulla aliena præſtantia efferaris animo. Si equus ſemet jactans diceret, ſum pulcher; ferendum eſſet. Tu verò cum inſolenter gloriaris, te pulchrum equum habere: ſcito, equo te bono ſuperbire. Quid igitur eſt tuum? Uſus viſorum. Quapropter cum in uſu viſorum ita moratus fueris, quemadmodum natura poſtulat, tum efferêris. Tum enim aliquo tuo bono lætaberis.

1 Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. *Nulla aliena præſtantia efferaris animo.*] Quid verbo ἐπαρθῇς indicet, operæ eſt cognoſcere. Quippe non ſignificat, per arrogantiam efferri; ut in malam ſæpe partem ea voce utimur. (alioqui non ſuaderet, ut noſtris & veris bonis efferremur.) Non igitur ſimpliciter ἐπαίρεσθαι prohibet, ſed alienis bonis. Videatur Simplicius. *Snecanus.*

2 Χρῆσις τῶν φαντασιῶν. *Uſus viſorum.*] Obſcuriora videntur hæc, minus aſſuetis. Sed perindè eſt ac ſi diceret: in omnibus rebus non appetitum aut popularem opinionem, ſed rationis judicium ſequendum. Viſis enim rectè uti, quid eſt aliud, quam, de rebus omnibus rectè judicare, & rationi parere, non affectui? *Wolfius.*

3 Ultima hujus ſectionis verba Salmaſius hoc modo edidit: τῷ τε γὰρ ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. An bene? Judicet lector.

ιβ'.

[1] Καθάπερ ἐν λιμένι, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, ἂν ἐξέλθῃς ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ μὲν πάρεργόν ἐστι, καὶ κοχλίδιον ἀνα-

CAP. XII.

Quemadmodum in navigatione, ſubducto navigio, ſi aquatum exieris, obiter fortaſſis etiam cochleolam colliges, aut bul-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἀναλέξασθαι, ἢ βολβάριον· [2] τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, [3] μήτοιγε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ. καὶ τότε πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι, ἵνα μὴ δεδεμένος ἐμβληθῇς, ὡς τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ, ἐὰν διδῶται ἀντὶ βολβίου καὶ κοχλιδίου γυναικάριον καὶ παιδίον, οὐδὲν κωλύσει· ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, [4] τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀφεὶς ἐκεῖνα πάντα, μηδὲν ἐπιστρεφόμενος· ἐὰν δὲ γέρων ᾖς, μηδὲ ἀπαλλαγῇς ποτὲ τοῦ πλοίου μακρὰν, [5] μήποτε καλοῦντος ἐλλίπῃς.

bulbum: animo autem in navigium intento eſſe oportet, ac continenter ſollicito, ne gubernator vocet: ac tum illa omnia relinquere, ut ne vinctus, tanquam oves in navim conjiciaris: Ita etiam in vita, ſi tibi vice cochleæ aut bulbi, detur uxorcula & puer: nihil impediet. At ſi gubernator vocarit, curres ad navim, relictis illis omnibus; neque reſpicies. Quod ſi ſenex es, cave unquam à nave recedas longius; ne quando vocatus, deficias.

1 Καθάπερ ἐν λιμένι.] Melius in aliis, ut Plantiniana: Καθάπερ ἐν πλῷ: quod & Wolfius in verſione expreſſit. *Paraphraſtes*, ἐν πλοίῳ, non malè: ſed illud tamen magis probo. *Caſaubonus.*

Καθάπερ ἐν λιμένι τοῦ πλοίου καθορμισθέντος.] Rectius hæc verba tranſtulit Salmaſianæ editionis præfectus, nempe: *Quemadmodum in navigando, in portum ſubducto navigio.*

2 Τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον. *Animo in navigium intento.*] Aliter legitur, τάττεσθαι δέ σε, ordinare vel componere te. Sed prius eſt ἐμφατικώτερον: ſignificat enim illam animi propenſionem ſive extenſionem, qua in rem aliquam quaſi rapimur, aut extendimur. Navem ſive philoſophiam, ſive vitæ inſtitutum vocat: gubernatorem verò Deum: cui vocanti qui non pareat, aut pro mancipio tractetur, aut planè deſeratur. *Snecanus.*

3 Μήτοιγε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ.] Ita complures excuſi codices. Salmaſius legit; μήποτε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ. Si mei arbitrii res foret, legerem; μήτοι σε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, quod Wolfius pro varia lectione ſuæ editioni adjunxit.

4 Τρέχε.] Ita unanimiter omnes, Sal-

Salmaſiana verò peſſimè habet, τρέχειν.

⁵ Μήποτε καλοῦντος ἐλλίπῃς. *Nè forte eo vocante deficias.*] Politianus attexit. Inque id vinctus conjiciaris. Qui enim volens non ſequitur, neceſſitate hoc patietur. Quæ appendix nec in excuſis codicibus habetur, & eſt ſupervacanea. Loquitur enim non de externa vi, ſed de imbecillitate virium: quæ quo major ſit ingraveſcente ætate, eo paucioribus rebus animum eſſe occupandum: quod & iis vacare, & parere philoſophiæ ſit difficillimum. Homo cœlebs (ſi cætera paria ſint) & in vita paucioribus eſſe contentus, & æquiore animo diſcedere è vita poteſt. Maritum & patrem, tam viventem quam morientem, magis ſolicitant uxor, liberi, familia, quam ipſius ſalus. In hanc ſententiam ſcribit Cicero, tranquillitatem animi atque ſecuritatem eò faciliorem eſſe philoſophis, quò minus pateant multa in eorum vita, quæ Fortuna feriat, & quò minus multis rebus egeant: & quia, ſi quid adverſi eveniat, tam graviter cadere non poſſint. Navem, ſive philoſophiam, ſive vitæ inſtitutum intelligo: gubernatorem verò, Deum: cui qui vocanti non pareat, aut pro mancipio tractetur, aut planè deſeratur. *Wolfius.*

Politianus addit in verſione: *inque id vinctus conjiciaris. Qui enim volens non ſequitur, neceſſitate id patietur:* quæ ex meliore aliquo codice ab ipſo prompta eſſe, utut aliter cenſeat & diſputet Wolfius, fidem facit *Paraphraſis* noſtra. Totidem enim & illa verbis: καὶ δεδεμένος βληθῇς· ὁ γὰρ ἑκὼν μὴ ἑπόμενος, ἀνάγκῃ τοῦτο πείσεται. *Caſaubonus.*

ιγ′.

¹ Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις. ἀλλὰ θέλε γίνεσθαι τὰ γινόμενα, ὡς γίνεται, καὶ εὖ ποιήσεις. ² νόσος σώματός ἐστιν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δ᾽ οὔ, ἐὰν μὴ αὐτὴ θέλῃ. ³ χώλανσις, σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δ᾽ οὔ· καὶ τοῦτο ⁴ ἐφ᾽ ἑκάστου τῶν ἐμπιπτόντων ἐπίλεγε· εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ ⁵ ἄλλου τινὸς ἐμπόδιον, ⁶ σοῦ δ᾽ οὔ.

CAP. XIII.

Ne poſtules, ea quæ fiunt, arbitratu tuo fieri. Sed ſi ſapis, ita fieri quæque velis, ut fiunt. Morbus eſt corporis impedimentum; inſtituti non item, niſi ipſe velis. Claudicatio, pedis eſt impedimentum; inſtituti non item. Quod ſi ſingulis in rebus, quæ incidunt, conſideraris; invenies eas alterius cujuſpiam rei, non tui, eſſe impedimentum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

1 Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι, ὡς θέλεις· ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα, ὡς γίνεται, καὶ εὖ ποιήσεις.] Argentinenſis codex paulò aliter, ἀλλὰ θέλειν, ὡς τὰ γινόμενα γίνεται. ut ſit, ζήτει θέλειν, id ſtude ut velis: quaſi dicat, Voluntatem tuam facilius mutabis, quam naturam rerum. καὶ εὖ ποιήσεις, verti, Si ſapis. quod ſi diſplicet, repone, & rectè facies. Eſt enim idem quod καλῶς ποιεῖν, approbandi formula hoc loco. εὖ ποιῶ σὲ, benè de te mereor: & εὖ πράττω, facile agito, benè mecum agitur: non ſunt hujus loci. *Wolfius.*

Salmaſiana & aliæ hunc locum hoc modo habent: Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις. Ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα, ὡς γίνεται, καὶ εὐροήσεις. Hæc ita vertuntur: *Ne poſtules ea quæ fiunt, ita fieri ut tu vis: ſed ut fiunt, ita velis ea fieri: Sic omnia ſecunda tibi accident.*

Virum doctum ſuum judicium mirè deſtituit, cum pulcherrimam & acutiſſimam ſententiam aliena verborum iſtorum καὶ εὖ ποιήσεις (*ſi ſapis*) verſione, non parum hebetavit ſimul & obſcuravit. Politianus ante illum non malè, *& proſper eris.* Confirmat *Paraphraſis*, καὶ ἀλύπως διάξεις. Imo totam hanc ſententiam felicius & argutius, pro argumento, Politianus: *Ne velis quæ fiunt, fieri ut vis: ſed velis quæ fiunt, ut fiunt, & proſper eris.* Multi veteres, qua Græci, qua Latini, verbis & ipſi rotundiſſimis, hunc ſenſum expreſſère; quorum ſententiæ nobis alibi collectæ. Origeni (*contra Celſum*) haud abſimili concinnitate verborum, Hominis τελειότης, αἱρεῖσθαι ἃ βούλεται, καὶ γίνεσθαι ἐν οἷς βούλεται. Εὖ ποιεῖν igitur hic, quod aliis εὖ πράττειν. In editione quam ſequimur, invenimus εὐροήσεις· ut & Salmaſiana: ex qua, ni fallor, huc derivatum. Aliter omnes aliæ, quas vidimus, veteres & recentiores. Sed nec in Plantiniana, quæ varias lectiones exhibet, reperitur. Quare nobis meritò ſuſpectum eſt: & vereor ne ex Simplicio petitum ſit, potius quam ex ſcripto Codice. Nec tamen inde ſequitur, ita reperiſſe Simplicium in *Enchiridio*, ſed ad vitandam ambiguitatem, quæ Wolfium in errorem induxit, conſultò, quod in Enchiridio repererat, τῷ, εὐροεῖν, expreſſiſſe. Non laudo; cum ſic pereat acumen non contemnendum, quod in ambiguo verborum ſenſu latet. Quo alluſit & Ariſtoteles his verbis, ἀδύνατον τοὺς μὴ τὰ καλὰ πράττοντας, καλῶς πράττειν. Hic quoque igitur faciendum duximus, ut vulgatam lectionem revocaremus: quamvis in Simplicio iterum in cap. 78. τὸ εὐροήσεις. *Caſaubonus.*

2 Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· προαιρέσεως δὲ οὔ.] Multa Stoicorum *paradoxa*, quæ prima facie ridicula, commodam tamen interpretationem admittunt: qualia, *Stultos omnes inſanire: ſapientes, ſolos eſſe divites: liberos:* addant & *formoſos*, (ſi velint:) & id genus alia. Sed quod hic aſſerit Epictetus, & alii paſſim Stoici; morbos corporis ad animum mentemve nihil pertinere, nec per illos obſtare, quin ſapiens ſua fælicitate, id eſt, plena ſolidaque mentis ſanitate fruatur: id ab omni ratione, & communi uſu tam remotum mihi videtur, ut non tam in eorum genere quæ *paradoxa* (ſeu ut Cicero vertit, *admirabilia*:) vocantur ponendum; quam fatuum & ridiculum videatur. Aut dicant & probent ſuos illos ſapientes febribus & deliriis nunquam tentare ſolitos: aut ſi à rabido cane morderentur, diris tamen affectibus animi non obnoxios fuiſſe, quibus alios paſſim corripi videmus. Quid quod vir ſummus Ariſtoteles, & rerum naturæ ſine exemplo (quicquid obſtre-

pent

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

pent nonnulli:) ſcientiſſimus; viros in quocunque genere præſtantiſſimos, domi foriſque laudatiſſimos; poëtas, oratores, politicos, milites, (quorum exempla adfert, Herculem, Lyſandrum, Ajacem, Bellerophontem, Empedoclem, &c.) *atrabiliarios* pleroſque fuiſſe & furori, ſeu mentis alienationi, præter alios in quibus nihil non vulgare, obnoxios? Hic igitur excuſent Stoicos, qui poſſunt: ego nullum colorem video. *Idem.*

Egregiam hujus ænigmatis ſive parabolæ, ſeu mavis allegoriæ, explicationem qui deſiderat, adeat Simplicium. *Snecanus.*

3 Χώλανσις σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δ' οὔ. *Claudicatio pedis eſt impedimentum, non inſtituti.*] At dices, inſtituto conficiendi itineris (præſertim ſi jumentum aut vehiculum deſit) obſtat claudicatio. Reſpondebit Epictetus: Si præceptis meis parueris, non inſtitues iter, quod conficere non poſſis. Sic quo plura & majora fuerint impedimenta corporis, eò magis appetitum contrahes, paucioráque ſuſcipies. At iſtud ipſum, inquis, eſt inſtituti impedimentum, eóque moleſtiſſimum. Negat Epictetus eſſe impedimentum, nihil temerè & fruſtrà appetere: ſed id philoſophi proprium eſſe munus affirmat. Illud certè vel ſtultus intelligit, præſtare appetitum rationi obedientem præbere, quam irritis cupiditatibus æſtuare. At eſt factu difficile. Sic Deo viſum, cui, niſi ultrò feceris, parebis invitus. Illud tamen Epictetus (ut ea quæ ſequuntur, docent) non vetat, quò minus commodis tuis, quatenus & natura poſtulet, & honeſtè poſſis, conſulas. *Wolfius.*

4 Ἐφ' ἑκάστου.] Ita omnes editiones, excepta Salmaſiana, quæ habet: ἐφ' ἑκάστων.

5 Ἄλλου τινὸς ἐμπόδιον, σὸν δὲ οὔ. *Id alterius cujuſpiam rei, non tui eſſe impedimentum.*] Si concederet, pedem eſſe partem corporis (neque verò negat) corpus verò hominis partem eſſe (quod negare videtur) impedito pede, corpus: corpore impedito, homo ipſe, ex parte ſaltem, impediretur. Quod ſi corpus inſtrumentum eſt hominis (qua de re plura ex Simplicio afferemus) negari certè non poterit, quin mutilato inſtrumento, imperfectior & incommodior futura ſit actio. Malè pugnabis gladio, cui vel capulus vel mucro defuerit. Sed hæc differantur.

6 Σοῦ δὲ οὔ.] Ita in variis editis codicibus reperitur. Aſt in Salmaſiana & aliis: σὸν δὲ οὔ.

ιδ.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν προσπιπτόντων, μέμνησο ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν ζητεῖν, τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ· ἐὰν καλὸν ἴδῃς, ἢ καλὴν, εὑρήσεις δύναμιν πρὸς ταῦτα ἐγκράτειαν.

CAP. XIV.

Quicquid inciderit, in eo memento, ad te converſus, inquirere, qua facultate ſis ad uſum ejus inſtructus. Si quem formoſum, formoſamve videris; ad eam rem temperantiæ facultas in promptu erit. Si labor objectus fue-

τειαν. [1] ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις καρτερίαν· ἂν λοιδορία, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. καὶ οὕτως ἐθιζόμενόν σε, [2] οὐ συναρπάζουσιν αἱ φαντασίαι.

fuerit, tolerantiam reperies: Si convicium, patientiam invenies. Quod ſi te ita cónſuefeceris, viſis non obtemperabis.

1 Ἐὰν πόνος προσφέρηται.] *Si labor objectus fuerit.* Maluiſſem, *dolor*: cum jam olim Ciceroni obſervatum fuerit, Græcos πόνον pro *dolore* uſurpare: & ita paſſim apud Poëtas, alioſque. Quod autem Græcis objicit alicubi Cicero, carere eos voce quæ *dolorem*, ut à *labore* diſtinguitur, exprimat; quanquam multa opponit Jul. Scaliger, in 10. *De Hiſt. Animalium*: non tamen ſine rarione eſt, cum ſæpiſſimè in libris Græcorum communi appellatione confundantur. *Caſaubonus.*

2 Οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι. *Viſis non obtemperabis.*] Hoc eſt, neque voluptati, neque dolori ſuccumbes: ſed pravas cupiditates atque affectiones, ſapientiæ virtutùmque præſidio ſuperabis. *Wolfius.*

Οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.] Wol. *viſis non obtemperabis.* Idem cap. 22. μή σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ, *ne te viſum illud moveat.* Cap. 24. μὴ συναρπαζέτω σε ἡ φαντασία, *ne te viſum illud moveat*: & ita paſſim (frequens in Epicteto vox:) his aut ſimilibus verbis, quæ vim Græci non ſatis exprimunt. Eſt enim in verbo συναρπάζεσθαι τῆς ὀξύτητος (*velocitatis*) ut Arrianus lib. 2. 18. exprimit: vel τοῦ αἰφνιδίου (*ſubiti & repentini*:) ut Simplicius alicubi, ſignificatio. Multùm autem in eo ſitum eſt, ut intelligamus φαντασίας (ſive oblatas rerum ſpecies:) ut quæque ſe res oculis aut auribus offert, non ante munitos animos invadentes & occupantes, ſola celeritate prævalere. Eſt autem prudentis & cauti, ſubita ſemper ſuſpecta habere; cum vera ſapientia temporis & deliberationis ſit filia. Præterea, veræ libertatis amans animus, omnem vim tam quæ animo, quam quæ corpori infertur, non poteſt non abhorrere; & quocunque modo *rapi*, ſervile putare. *Dromo, Dromo, ſublimem hunc intro rape, quantum potes. Rape, inquam.* Planè ita Phantaſiæ, ſi quis ſe illis præbeat, & rectam rationem, tanquam Ajacis clypeum, non opponat. Huc facit & Ariſtotelis obſervatio, *tarditatem*, generoſitatis & μεγαλοψυχίας indicem ſtatuentis. Hæc eo pluribus, ne Wolfium ſine cauſa reprehendere, aut de verbis, re caſſis, litem illi temerè movere voluiſſe videremur. Præſtat igitur *corripi* verbo, cum Politiano; *vel tranſverſum agi*, cum aliis; vel alio quocunque verbo, quod aliquam velocitatis cum vi conjunctæ ſignificationem habeat, exprimere. *Caſaubonus.*

Ad verbum, non corripient te viſa, quæ εἴδωλα vocant Græci communiter. *Snecanus.*

Salmaſius legit: οὐχ ἁρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.

ιέ.

Μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι, ἀπώλεσα αὐτὸ, ἀλλ', ὅτι, ἀπέδωκα. [1] τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. τὸ χωρίον ἀφῃρέθη; οὐκ οὖν καὶ τοῦτο ἀπεδόθη; ἀλλὰ κακὸς ὁ ἀφελόμενος. τί δέ σοι μέλει, [2] διὰ τίνος σε ὁ δοὺς ἀπῄτησε; μέχρι δ' ἂν διδῷ, ὡς ἀλλοτρίου αὐτοῦ ἐπιμελοῦ, ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες.

CAP. XV.

Numquam te quicquam perdidiſſe dicito, ſed reddidiſſe. Filiolus obiit? redditus eſt. Prædium eſt ereptum? an non id quoque eſt redditum? At improbus eſt qui eripuit. Quid id tua refert, per quem, is qui dederat, abs te repetierit? Sed quamdiu conceſſerit, tanquam alienum id curato, ut cauponam viator.

1 Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη.] Ita conſtanter in omnibus excuſis legitur. Aſt Salmaſiana editio hoc loco cunctis auctior eſt; habet enim: Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη· ἡ γυνὴ ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. Τὸ χωρίον, &c. Sed miror, Salmaſianæ editionis præfectum, cum multis in locis à Wolfiana verſione abeat, illam verborum appendicem in Latinum non tranſtuliſſe.

2 Διὰ τίνος σε ὁ δοὺς ἀπῄτησε.] In omnibus fermè ita habes: Sed Salmaſiana, διὰ τί σε ὁ δοὺς, &c. Hanc lectionem quoque Wolfius agnoſcit.

ιϛ'.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους διαλογισμούς. ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν, οὐχ ἕξω διατροφάς· ἐὰν μὴ κολάσω τὸν παῖδα, πονηρὸς ἔσται. [1] κρεῖσσον γὰρ λιμῷ ἀποθανεῖν, ἄλυπον καὶ ἄφοβον γενόμενον, ἢ ζῆν

ἐν

CAP. XVI.

Si quid proficere ſtudes iſtiuſmodi cogitationes miſſas facito: Si mea neglexero, non erit undè vivam: Niſi puerum caſtigaro, malus erit. Præſtat enim perire fame, timoris ac moleſtiæ expertem; quàm copiis omnium rerum circumfluentem,

 ani-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἐν ἀφθόνοις ταρασσόμενον· κρεῖττον δὲ, τὸν παῖδα κακὸν εἶναι, ἢ σε κακοδαίμονα.

animo vivere perturbato. Et puerum malum eſſe præſtat, quam te infelicem.

1 Κρεῖσσον γὰρ λιμῷ ἀποθανεῖν, ἄλυπον καὶ ἄφοβον γενόμενον. *Præſtat enim emori fame, ubi doloris & timoris expers evaſeris.*] Quæri non injuriâ poſſit, tantáne conſtantia cadat in fragilitatem humanam, ut Saguntina (quod ajunt) fame non afficiatur? Deinde quod de puero dicit, niſi ita intelligatur, ut tum demum ejus cura abjiciatur, cum neque verbis neque verberibus quicquam profeceris: videbitur plena inhumanitatis oratio, & Timone μισανθρώπῳ quam homine philoſopho dignior, qui & ipſe aliquid ſtudii atque operæ ad conſociationem civilem afferre debet. Equidem exiſtimo ὑπερβολὰς eſſe, nimiæ ſolicitudinis reprimendæ cauſâ uſurpatas. Quod ſi cavillari libeat, hypotheticam eſſe dices propoſitionem, ἄλυπον καὶ ἄφοβον γενόμενον, ubi & dolorem & metum propulſâris: tum enim nec fame dolebis, nec mortem metues: ſed quando id fiet? Pauciſſima certè in omnibus hiſtoriis exſtant exempla; & quæ exſtant, ut Socratis, Anaxarchi, Diogenis, Demonactis, Lælii, Catonis, & aliorum, dubitari poteſt an ſint Græcorum ingeniis ornata vehementiùs, & ſupra veri fidem amplificata. *Wolfius.*

ιζ'.

Ἄρξαι τοιγαροῦν ἀπὸ τῶν μικρῶν. ἐκχεῖται τὸ ἐλάδιον; κλέπτεται οἰνάριον; ἐπίλεγε, ὅτι, τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια, τοσούτου ἀταραξία. προῖκα δὲ οὐδὲν περιγίνεται. ὅταν δὲ καλῇς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ ὅτι δύναται [1] μὴ ὑπακοῦσαι· καὶ ὑπακούσας, μηδὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις. [2] καὶ οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ, [3] τὸ σε μὴ ταραχθῆναι.

CAP. XVII.

A parvis igitur auſpicare. Oleum effunditur? villum ſurripitur? Subjice tibi: Tanti vænit tranquillitas, tanti conſtantia; gratis autem nihil acquiritur. Cum verò puerum vocas, fieri poſſe cogita, ut præſto non ſit: &, ut ſit, nihil agat ex animi tui ſententia. Neque verò ei tam benè ſit, ut tuarum perturbationum habeat ille poteſtatem.

1 Μὴ

[1] Μὴ ὑπακοῦσαι.] Wol. *non præſto eſſe:* Politianus, *non audire.* Fortaſſe, μὴ ὑπακ, pro παρακοῦσαι, id eſt, *non intellexiſſe. Caſaubonus.*

[2] Καὶ οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς. *Neque verò ei eam benè ſit.*] Videtur potius ἔστω *vel* εἴη legendum; ut ſit ſententia, contemni potius puerum oportere, quam ejus ſive contumacia ſive inſcitia commoveri. Abſit, inquit, ut tu commovearis, cum ſtultus & improbus puer, ſive ex inſcitia, ſive de induſtria, peccaverit. *Wolfius.*

In aliis editionibus legitur: Ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς. Et pro ἐστὶν αὐτῷ, Caſaubonus habet ἔστω αὐτῷ. Et benè monet Wolfius ita eſſe legendum.

[3] Τό σε μὴ ταραχθῆναι.] Caſauboniana editio habet: τό σε ταραχθῆναι.

ιή.

[1] Εἰ προκόψαι θέλεις, [2] ὑπόμεινον, [3] ἕνεκα τοῦ ἐκτὸς [4] ἄνους δόξαι, καὶ ἠλίθιος. [5] μηδὲν βούλου δοκεῖν ἐπίστασθαι. [6] κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις, ἀπίστει σεαυτῷ. Ἴσθι γὰρ, [7] ὅτι οὐ ῥᾴδιον, καὶ τὴν προαίρεσιν τὴν σεαυτοῦ κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάξαι, καὶ τὰ ἐκτός· ἀλλὰ [8] τὸν ἑτέρου ἐπιμελούμενον, τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι, πᾶσα ἀνάγκη.

CAP. XVIII.

Si quid proficere vis, ne recuſa, quo minus ob res externas amens & fatuus habearis: Ne quid ſcire videri velis. Quod ſi quis aliis eſſe videaris: ipſe tibi diffidito. Scito enim, facile non eſſe inſtitutum tuum in eo ſtatu, qui ſit naturæ conſentaneus, conſervare, & res externas amplecti: ſed aliter non poſſe fieri, quin is, alterum qui curet, alterum negligat.

[1] Εἰ προκόψαι θέλεις. *Si proficere vis.*] Scilicet, in philoſophia & animi cultura. Eam enim προκοπὴν ſeu profectum intelligit, qua tranquillitas animi & libertas augeatur. *Wolfius.*

[2] Ὑπόμεινον ἕνεκα τοῦ ἐκτὸς ἄνους δόξαι. *Ne recuſa propter externa videri amens.*] Qui enim voluptates, opes, honores minùs curat, præſertim ſi illa conſequi liceat: vulgò ſtultus habetur. *Idem.*

[3] Ἕνεκα τοῦ ἐκτὸς.] Scrib. τῶν ἐκτὸς, ut in Salmaſii editione. Paraph. παρὰ τοῖς ἐκτὸς, non male. Qui dicantur in N. T. ſed & Ethnicorum libris, οἱ ἐκτὸς, Chriſtianus lector non (opinor) docendus. Optimus ſic quoque ſenſus. Sed obſtat huic lectioni, quod hoc iterum capite, τὰ ἐκτὸς; ubi iterum Paraphr. τοῖς ἐκτὸς ἀρέσκειν. Sed eodem res redit. Externas enim res ament neceſſe eſt, qui vulgò hominibus placere aut probare ſe ſtudent. Hinc eſt, quod avari, & cumulandis per fas & nefas opibus intenti, ſoli ſapientes apud vulgus audiunt. *Caſaubonus.*

4 Ἄνους δόξαι.] Salmaſius legit cum aliis, ἀνόητος δόξαι.

5 Μηδὲν βούλου.] Salmaſius verò & Wolfius legunt: Μηδὲν βούλει.

6 Κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις.] In quibuſdam codicibus reperitur: Κἂν δόξῃς τινὸς εἶναί τισι. Sed tum deeſſe videtur ἄξιος, *dignus aliquo:* Sed non opus eſt, ſi, ut cæteri codices habent, pro τινὸς, τὶς legatur. *Wolfius.*

7 Ὅτι οὐ ῥᾴδιον.] Malè in Salmaſiana: ὡς οὐ ῥᾴδιον.

8 Τὸν ἑτέρου.] Ita omnes editiones præter Salmaſianam, quæ habet: τοῦ ἑτέρου.

ιθʹ.

[1] Ἂν θέλῃς τὰ τέκνα σου, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τοὺς φίλους σου [2] πάντοτε ζῆν, ἠλίθιος εἶ· τὰ γὰρ μὴ ἐπί σοι, [3] θέλεις ἐπί σοι εἶναι· καὶ τὰ ἀλλότρια, σὰ εἶναι. οὕτω κἂν τὸν παῖδα θέλῃς μὴ ἁμαρτάνειν, μωρὸς εἶ. [4] θέλεις γὰρ τὴν κακίαν, μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἄλλο τι· ἂν δὲ θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τοῦτο δύνασαι. [5] τοῦτο οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι.

CAP. XIX.

Si in id ſtudes, ut liberi tui, uxor, amici, perpetuò vivant & floreant, ſtultus es. Nam quæ in tua poteſtate non ſunt, ea in poteſtate tua eſſe vis, & aliena eſſe tua. Sic etiam, ſi puerum peccare non vis, ſtultus es. Id enim poſtulas, ut vitium non ſit vitium, ſed quiddam aliud. At ſi eo quod appetis, fruſtrari non vis: hoc quidem potes. Ergo quod potes, in uſum voca.

1 Ἂν θέλῃς.] Salmaſiana, ἐὰν θέλῃς. Et ita quoque infrà, ἐὰν δὲ θέλῃς, quæ lectio aliis præferenda videtur.

2 Πάντοτε ζῆν.] Wol. *perpetuò vivant & floreant:* ex aliquo, ut conjicio ego, Manuſcripto, quamvis in nullo editorum mihi repertum. Sed nec Simplicius in ſuo Codice reperiſſe videtur; ita tamen & *Paraphraſis:* πάντοτε ζῆν καὶ εὐπραγεῖν. *Caſaubonus.*

3 Θέλεις.] Quidam codices malè: Εἰ θέλεις. *Idem.*

4 Θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν. *Id enim poſtulas, ut vitium non ſit vitium.*] Innuit opinor, pueros & omnes mortales naturâ eſſe vitioſos: nec vitia propulſari, niſi per philoſophiam, cujus non ſatis capax ſit tenera & rudis ætas: quæ ut caſtiganda ſit, non tamen ſit abjicienda. *Wolfius.*

5 Τοῦτο οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι.] In editionibus quas ego cunque vidi Wolfianis, ut & in Salmaſiana, & Plantinianis, omiſſa eſt horum verborum verſio Latina. Quæ hic ad-

dita

dita eſt, Wolfii ſit, an alterius, neſcio. Non eſt tamen quod Græca ſuſpecta Lector habeat, cum in omnibus editis, mihi viſis, exemplaribus reperiantur. *Caſaubonus.*

κ'.

¹ Κύριος ἑκάστου ἐστὶν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων, ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ περιποιῆσαι ἢ ἀφελέσθαι. ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶναι βούλεται, μήτε θελέτω τι, μήτε φευγέτω τι τῶν ἐπ' ἄλλοις. εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

CAP. XX.

Cujuſque dominus is eſt, qui ea quæ ipſe vult, aut non vult, poteſtatem habet vel conſervandi, vel eripiendi. Quisquis igitur liber eſſe volet, neque cupiat quicquam, neque averſetur eorum quæ penes alios ſunt. Sin minus, ſervire neceſſe erit.

1 Κύριος ἑκάστου ἐστὶν ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου. *Cujuſque dominus eſt is, qui cupiditatum ejus.*] Quam multos ergo Fortuna dominos nobis impoſuit? Quantò plures ipſi nobis imponimus, inſatiabili caducarum rerum cupiditate? *Wolfius.*

κά.

Μέμνησο, ὅτι ¹ ὡς ἐν συμποσίῳ, δεῖ σε ἀναστρέφεσθαι. περιφερόμενον, γέγονέ τι κατά σε; ἐκτείνας τὴν χεῖρα, κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενε, μέχρις ἂν γένηται κατά σε. οὕτω πρὸς τέκνα, οὕτω πρὸς γυναῖκα, οὕτω πρὸς

CAP. XXI.

Memento, ſic in vita eſſeverſandum, tanquam in convivio. Si quid circumferendo ad te pervenerit, porrecta manu partem modeſtè capito. Præterit? Ne detine. Nondum adeſt? Ne longe appetitum extendito: ſed expecta, dum ad te perlatum fuerit. Sic erga liberos, ſic erga conjugem, ſic erga magiſtratus, ſic

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

πρὸς ἀρχὰς, οὕτω πρὸς πλοῦτον. καὶ ἔσῃ ποτὲ [2] ἄξιος τῶν θεῶν συμπότης. ἂν δὲ καὶ [3] παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς, ἀλλ' ὑπερίδῃς, τότε οὐ μόνον συμπότης τῶν θεῶν ἔσῃ, ἀλλὰ καὶ συνάρχων. οὕτω γὰρ ποιῶν Διογένης καὶ Ἡράκλειτος, καὶ οἱ ὅμοιοι, ἀξίως [4] θεῖοί τε ἦσαν, καὶ ἐλέγοντο.

erga divitias ſi affectus fueris; aliquando dignus eris convivio Deorum. At verò ſi oblata etiam non acceperis, ſed deſpexeris, non conviva Deorum modo, ſed & imperii conſors, eris. Sic enim cum facerent, Diogenes, Heraclitus, & ſimiles, meritò divini ut erant, ita & dicebantur.

1 Ὡς ἐν συμποσίῳ.] Addit *Paraphr.* οὕτως ἐν βίῳ, quod ſententia requirit, & cujus defectus Politianum à vero ſenſu abduxit, ut verteret, *Memento oportere te in convivio verſari:* Wol. autem ex ingenio, an vetere aliquo manuſcripto libro ſuppleverit, incertum mihi. Mox pro κάτεχε; *Paraphraſis*, κατάτρεχε: Sed nihil opus. *Caſaubonus.*

2 Ἄξιος τῶν θεῶν συμπότης. *Diis dignus compotor.*] Significat, Externarum rerum deſpicientiam divinum eſſe quiddam, & reddere Deo ſimilem. *Wolfius.*

3 Παραθέντων σοί. *Ubi tibi apposuerint.*] Simplicius, παρατεθέντων, appoſitis: Sed & alterum ἐλλειπτικῶς ferri poteſt, ſi intelligas, τῶν μαγείρων τὰ σιτία, ſi coqui vel miniſtri fercula tibi appoſuerint. *Idem.*

4 Θεῖοί τε ἦσαν καὶ ἐλέγοντο. *Divini ut erant, ita & dicebantur.*] Inſolenter utique & imperitè. Quam enim infinito intervallo vel præſtantiſſimus homo ab extrema umbra divinitatis abeſt? *Idem.*

Ὑπερβολικῶς dicitur. *Snecanus.*

κβʹ.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ [1] ἐν πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότος τὰ ἑαυτοῦ, πρόσεχε, μή σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ,

τοῖς

Cap. XXII.

Cum ejulantem quempiam videris in luctu, ſive peregrè profecto filio, ſive rebus amiſſis: cave ne te viſum illud moveat, ut exiſtimes verſari eum in malis ob externa: ſed ſtatim ipſe tecum diſtinguito,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

τοῖς ἐκτός. ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, [2] καὶ λέγειν ἔσω πρόχειρον, ὅτι, τοῦτον θλίβει, οὐ τὸ συμβεβηκὸς, [3] (ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει) ἀλλὰ τὸ δόγμα [4] τὸ περὶ τούτων. [5] μέχρι μέν τοι λόγου, μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, κἂν οὕτω τύχῃ, συνεπιστενάξαι. πρόσεχε μέντοι, μὴ καὶ ἔσωθεν [6] συνεπιστενάξῃς.

guito, ſitque in promptu ut dicas: Iſtum affligit non caſus ille (alium enim non affligit) ſed concepta de eo opinio. Ac oratione quidem tua ejus perturbationi ſubſervire, ne dubita; atque adeo, ſi res ita tulerit, congemiſcere. Cavebis autem, ne intrinſecus etiam congemiſcas.

1 Ἐν πένθει.] Id eſt, *mortuo filio:* aut alio quoquam de chariſſimis: ut ſunt, uxor, parentes, liberi. Ita enim vox πένθος propriè hic accipienda eſt: quod neque Politianus neque Wolfius videntur advertiſſe. Simplicius optimè: Ὅταν οὖν, φησὶ, κλαίοντα ἴδῃς ἢ ὡς ἀποθανόντος αὐτῷ τέκνου, ἢ ὡς ἀποδημοῦντος, ἢ ὡς ἀπολωλεκότος τι αὐτοῦ. Nec multo aliter Duviarius, vir doctiſſimus, non eodem quamvis ordine: *Si vous voyez quelqu'un en dueil qui pleure, ou pour ce que ſon fils s'en eſt allé voyager, ou bien eſt mort, &c.* Sed planior & dilucidior Epicteti oratio fuiſſet (qualem ſi reperiſſent viri docti, aliter haud dubiè quam fecerunt, vertiſſent:) ſi ex *Paraphraſte* reſcribamus, ἐπὶ πένθει; non ἐν πένθει. *Caſaubonus.*

2 Καὶ λέγειν ἔσω πρόχειρον.] Peſſimè in Salmaſiana legitur: καὶ ἔσω πρόχειρον, abſque verbo λέγειν.

3 Ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει.] ὅτι ἄλλου οὐχ ἅπτεται. Alium non angit: quia non tangit. Facile omnes, cum valemus, recta conſilia ægrotis damus. Tu ſi hic ſis, aliter ſentias. Alterius vulnera & cædem ſpectare ſine dolore corporis poſſumus, ſed ipſi non ſine acerbiſſimo doloris ſenſu vulneramur & cædimur. Byzantinum incendium, peſtis, terræmotus, ſeditio, bellum, te Romæ degentem non angit, quia non tangit. At verò,

Et tua res agitur, paries cum proximus ardet.

Sed hæc eorum querela eſt ſcilicet, quibus perſuaderi non poteſt, corpus, opes, uxores, liberos, non eſſe ipſorum, ſed juris alieni. Secùs Hiob, qui opibus & liberis amiſſis laudavit Deum, qui ea quæ dediſſet, abſtuliſſet. *VVolfius.*

4 Τὸ περὶ τούτων.] Ita Wolfius & Caſaubonus: ſed Salmaſius habet: τὸ περὶ τούτου.

5 Μέχρι μέν τοι λόγου, μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ. *Verbotenus illi te accommodare ne dubita.*] Sententia eſt. Ne dubites illius affectui & verbis & ſuſpiriis ſubſervire, ac dolorem præ te ferre. Remittit hic aliquid Epictetus de Stoica ſeverita-

te

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

te καὶ ἀπαθεία, vel potiùs ἀσυμπαθεία, quâ vehementer offenduntur ii, qui in malis ſibi eſſe videntur: nec ſimulationem improbat. *Idem.*

6 Συνεπιστενάξῃς.] Reperies in Salmaſiana, στενάξῃς.

κγ΄.

Μέμνησο, ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, [1] οἵου ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος· ἂν βραχὺ, βραχέος· ἂν μακρὸν, μακροῦ. Ἂν πτωχὸν ὑποκρίνασθαί σε θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ. ἂν χωλὸν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτ᾽ ἔστι τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς· ἐκλέξασθαι δ᾽ αὐτὸ, ἄλλου.

Cap. XXIII.

Actorem eſſe fabulæ talis, qualis magiſtro probata fuerit, te memento: ſi brevis, brevis; ſi longa, longæ. Si mendicum agere te voluerit; fac eam quoque perſonam ingenioſè repræſentes. Ita ſi claudum, ſi principem, ſi plebeium. Hoc enim tuum eſt, datam perſonam benè effingere: eam autem eligere, alterius.

1 Οἵου ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος. *Qualem voluerit magiſter.*] Hoc eſt, ὁ ποιητὴς, εἴτε κωμῳδοποιὸς, εἴτε τραγικός· poëta, ſive Comicus, ſive Tragicus. Sic in vita Sophoclis, ἐδίδαξε δὲ δράματα ρκγ΄. Edidit fabulas centum & viginti tres. Quod ad rem ipſam attinet, idem Epigramma Græcum docet:

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον. ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

Vita quid eſt? jocus & ludus. Vel ludere diſce,
Curis ſepoſitis: vel cruciare miſer.

Nazianzenus idem ferè ſignificat, ſed majore gravitate & pietate, his verſibus, dignis qui memoriæ mandentur:

Θυμὲ βλέψον ἄνω, χθονίων δ᾽ ἐπιλήθεο πάμπαν,
Μηδέ σε νικήσῃ πρὸς κακότητα δέμας.
Τυτθὸς μὲν βίος οὗτος. ὁ δ᾽ ὄλβιος, ὡς ἐν ὀνείρῳ
Τέρπεται· ἀλλοίῃ δ᾽ ἄλλος ἔκυρσε τύχῃ.
Μούνης δὲ ζωῆς καθαρῆς βίος ἔμπεδος αἰεὶ,
Καὶ πολὺς, ὃν ζώειν ἐστὶν ἀρειότερον.

Mens agè ſuſpice, terrenas agè deſpice ſordes,
Corporis à vitiis neu ſubigare cave.
Quam brevis eſt hæc vita? beatos ſomnia ludunt.
Sors vaga ſic alios; ſic alioſque rotat;
Vita diu durat, nullo peritura ſub ævo,
Sancta: labor fructu non caret ille ſuo.

[1] κδʹ.

[2] Κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον [3] κεκράγῃ, μὴ συναρπαζέτω σε ἡ φαντασία. ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, [4] καὶ λέγε, ὅτι, τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῷ σωματίῳ μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ μου, ἢ τῷ δοξαρίῳ, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί· ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται, ἐὰν ἐγὼ θέλω. ὅ, τι γὰρ ἂν τούτων ἀποβαίνῃ, ἐπ' ἐμοί ἐστιν, [5] ὠφεληθῆναι [6] ἀπ' αὐτοῦ.

Cap. XXIV.

Si corvus inauſpicatum crocitarit, ne te viſum illud moveat, ſed ipſe tecum divide ſtatim, & dic: Nihil iſtorum mihi portenditur: ſed aut corpuſculo meo, aut reculæ meæ, aut exiſtimationi, aut liberis, aut uxori: mihi autem fauſta omnia portenduntur, ſi ego voluero. Quicquid enim iſtorum acciderit, ex eo penes me eſt, fructum ut capiam.

1 Cenſet Simplicius caput vigeſimum quartum ante vigeſimum tertium eſſe collocandum. Ita ſe habent ejus verba: Τοῦτο οἶμαι τὸ κεφάλαιον τὴν προσήκουσαν ἔχειν ἂν τάξιν, εἰ πρὸ τοῦ προσεχῶς εἰρημένου ἐτέτακτο μετὰ τὸ περὶ ἐκείνου, οὗ ἀρχὴ, ὅταν κλαίοντα ἴδῃς ἐν πένθει.] Hoc eſt: *Caput hoc, mea quidem opinione, ſi præpoſitum ſuperiori fuiſſet, ſuum locum tenuiſſet, poſt id quod præcedit, cujus initium eſt: Cum ejulantem quempiam videris in luctu.* Qui hujus rei rationem deſiderat, legat Simplicii commentarium ad cap. XXIV. ubi diſertè eam aſſerit.

2 Κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον κεκράγῃ. *Si corvus inauſpicatum crocitârit.*] Auguriorum & auſpiciorum loco nos Aſtrologiam habemus: quæ ſi ex annuis revolutionibus & ſiderum progreſſionibus incommoda & pericula minitabitur, Epicteti conſilio, & piis precibus adjunctis, utamur. *VVolfius.*

3 Κεκράγῃ.] Sola Salmaſiana, κράξῃ.

4 Καὶ λέγε, ὅτι, τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται. *Et dic: Nihil iſtorum mihi portenditur.*] Hic apertè in hortos Platonis digreditur, qui animam tantum volebat eſſe hominem. *Snecanus.*

5 Ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτοῦ. *Fructum ex eo ùt capiam.*] Quia,

Omnis commoditas ſua fert incommoda ſecum:

& contrà. Extrema verò mala, & omni conſolatione majora, ut ferenda ſint, Arrianus docet. *Wolfius.*

6 Ἀπ' αὐτοῦ.] Salmaſius & alii ὑπ' αὐτοῦ.

κέ.

1 Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι, ἐὰν μηδένα ἀγῶνα καταβαίνῃς, ὃν οὐκ ἔστιν ἐπὶ σοὶ νικῆσαι.

CAP. XXV.

Invictus eſſe potes, ſi in nullum certamen deſcendas, quod vincere, tui arbitrii non eſt.

1 Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι. *Invictus eſſe potes.*] Hoc dictum pendet è diviſione rerum, initio facta. Vincuntur, qui res alienas expetunt: hoc eſt, eas, quæ ad corpus pertinent, & in manu fortunæ ſunt. Vincunt qui pravas opiniones & cupiditates oppugnant, modò legitimè certent. *VVolfius.*

κϛ'.

Ὅρα μήποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ μεγαλοδυναμούμενον, ἢ ἄλλως εὐδοκιμοῦντα, μακαρίσῃς, [1] ὑπὸ τῆς φαντασίας συναρπασθείς. [2] ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἡ οὐσία τοῦ ἀπαθοῦς ᾖ, οὔτε ὁ φθόνος, οὔτε ζηλοτυπία χώραν ἕξει. σὺ δὲ αὐτὸς οὐ στρατηγὸς, οὐ πρύτανις, ἢ ὕπατος εἶναι θελήσεις, ἀλλ' ἐλεύθερος. μία δὲ ὁδὸς [3] πρὸς τοῦτο, καταφρόνησις τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

CAP. XXVI.

Si quem eximiis honoribus affectum, aut ampla poteſtate præditum, aut alioqui florentem, videris; vide ne quando beatum illum prædices, viſorum impetum ſecutus. Nam ſi in rebus noſtræ poteſtati ſubjectis vis tranquillitatis conſtiterit, nec invidia nec æmulatio locum habebit; tuque ipſe non imperator, non ſenator, non conſul eſſe voles, ſed liber. Ad eam autem rem via unica eſt; eorum, quæ in poteſtate noſtra non ſunt, contemptio.

1 Priores omnes quas vidi edit. Veneta, antiquior; Plantiniana recentior: alia; *συνεπαρθεὶς* exhibent: Salmaſiana, (ex codice, an conjectura incertum:) ut hic *συναρπασθεὶς*; quod quidem quia quaſi ſolemne in hoc argumento verbum Epicteto, (proximo quoque capite repetitum;) aliiſque; & confirmat etiam *Paraphraſis*, verius eſſe crediderim. *Caſaubonus.*

2 Ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἡ οὐσία

τοῦ

τοῦ ἀπαθοῦς ᾖ. *Nam ſi in rebus noſtræ poteſtati ſubjectis, vis tranquillitatis conſtiterit.*] ἡ οὐσία τοῦ ἀπαθοῦς, idem quod αὐτὴ ἡ ἀπάθεια· quam (Ciceronem ſecuti) vel indolentiam (etſi ea potiùs ἀναλγησία eſt) vel vacuitatem ægritudinis, in qua vita beata poſita ſit, vel vacuitatem ab angoribus & perturbationibus, appellemus licet. Sententia eſt, etſi verbis obſcurioribus more Stoico prolata: Eum qui bona omnia à ſeipſo petat, animo eſſe tranquillo: qui tranquillo animo ſit, eum nec invidere, nec æmulari. Cum enim ἀπάθεια perturbationes omnes excludat: invidiam utique & æmulationem etiam excludere. Sin hi affectus in aliquo dominentur: ex eo planè colligi, procul eum ab animi tranquillitate abeſſe, nec philoſophiæ præceptis obtemperare. Sed cum apud Arrianum hujus quoque libelli, Simplicio ſi credimus, auctorem, nunquam τὴν οὐσίαν τοῦ ἀπαθοῦς me legiſſe meminerim: rectius id arbitror, quod ibi crebrò habetur, ἡ οὐσία τἀγαθοῦ. *Wolfius.*

Ἡ οὐσία τοῦ ἀπαθοῦς ᾖ.] Satis miror doctiſſimum Wolfium, non hujus tantum *Enchiridii*, ſed Arriani, & Simplicii interpretem, non vidiſſe corruptum hunc eſſe locum, & pro τοῦ ἀπαθοῦς (cui non eſt hic locus) τοῦ ἀγαθοῦ ſcribendum eſſe. Poterat, ut rem ipſam omittamus, ſufficere Simplicii authoritas, cujus hic verba: εἰ γὰρ τὸ ἀνθρώπινον ἀγαθὸν ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἐστίν, &c. *Paraphraſtes* etiam: Ἐάν τε γὰρ διὰ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθά, &c. Sed ut etiam contentioſis (ſunt enim quibus etiam certiſſima, ſi qua poſſunt, eludere, dulcis labor:) fiat ſatis: apponemus aliquot Arriani, *ſermonum* Epicteti collectoris, loca, quæ quod volumus, evincant. l. I. c. 20. Οὐσία δ' ἀγαθοῦ, χρῆσις οἵα δεῖ φαντασιῶν. Ibid. cap. 29. Οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ, προαίρεσις ποιά· & iterum eodem cap. de Socrate; Ποῦ οὖν ἡ οὐσία αὐτῷ τοῦ ἀγαθοῦ; lib. II. caput octavum totum ejus argumenti; cujus inſcriptio: τίς οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ. & in ipſo capite non ſemel, οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ. lib. III. cap. 23. (aliis 24.) τὴν δ' οὐσίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, &c. lib. II. cap. 10. Ἡ δ' οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, &c. Denique capite extremo, verbis ultimis: ταύτην οὐσίαν ἔχω τοῦ ἀγαθοῦ. τὰ δ' ἄλλα, &c. Poteram & Simplicii locos apponere: ſed vereor ne nimia ſedulitas lectoribus ingrata & faſtidioſa ſit. Quis autem dixerit, οὐσία τοῦ ἀπαθοῦς, nondum obſervavi. Quid quod Gallici interpretes, primus & ſecundus vel ita in ſuis codicibus repererunt, vel ex ingenio, rebus ipſis eo ducentibus, ita correxerunt? *Car ſi la ſubſtance du bien eſt es choſes qui ſont en nous:* ita primus, verbum verbo reddens: quod doctiſſimus & politiſſimus Duviarius, *Car ſi le vray bien ne conſiſte qu'es choſes qui ſunt en noſtre puiſſance:* multo melius, & elegantius. Sed & Wolf. in *Notis* (quod his ſcriptis, poſtea animadverſum eſt à nobis:) veram ſcripturam tandem ſubodoratus eſt. *Caſaubonus.*

Certè Wolphiana editio, Coloniæ anno MDXCV. excuſa, & Cantabrigiæ anno MDCLV. ad prælum revocata, hunc locum ita exhibet: ἡ οὐσία τοῦ [ἀγαθοῦ] ἀπαθοῦς ᾖ. Animadvertebant enim tunc temporis vir doctus hunc locum in mendo cubare, uti ex textu & notis obſervare licet.

[3] Πρὸς ταῦτα.] Lege, πρὸς τοῦτο.

κζ΄.

Μέμνησο, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν, ἢ τύπτων ὑβρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων, ὡς ὑβριζόντων. ὅταν οὖν ἐρεθίσῃ σέ τις, ἴσθι ὅτι ἡ σή σε ὑπόληψις ἠρέθισε. τοιγαροῦν ἐν πρώτοις πειρῶ, [1] ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπασθῆναι· ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ.

Cap. XXVII.

Memento, non eum qui convicietur aut verberet, auctorem eſſe contumeliæ: ſed opinionē de eis, tanquam contumelioſis, conceptam. Cum igitur te quiſpiam irritarit, opinione tua te irritatum eſſe ſcito. Quapropter imprimis operam dato, ne viſa tibi aſſenſum extorqueant. Nam ſi ſemel tempus & moram impetraris: facilius ipſe tibi imperabis.

1 Ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπασθῆναι.] Ita Wolfiana, Salmaſiana, Caſauboniana & item aliæ editiones habent, excepta ſola Plantiniana, in qua legitur: ὑπὸ τῇ φαντασίᾳ μὴ συναρπασθῆναι.

κή.

Θάνατος, καὶ φυγὴ, καὶ πάντα τὰ δεινὰ φαινόμενα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν· μάλιστα δὲ πάντων ὁ θάνατος. καὶ οὐδὲν οὐδέποτε ταπεινὸν ἐνθυμηθήσῃ, [1] οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός.

Cap. XXVIII.

Mors & exilium, & omnia, quæ in malis habentur, ob oculos tibi quotidie verſentur: omnium verò maximè mors. Sic nihil unquam humile cogitabis, nec impensè cupies quicquam.

1 Οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός. *Neque quicquam vehementer appetes.*] Syracides, cogitationem mortis & divini judicii à peccando deterrere affirmat. Quod ſi facit: multò magis æquo animo res adverſas ferre, ſecundaſque contemnere docet, ob brevem ſcilicet earum & dolorem & fructum. Sic Cicero: Omnis (inquit) voluptas pro nihilo putanda eſt, quòd cum præterierit, perinde ſit, ac ſi nulla fuiſſet. Sed in magnis corporis cruciatibus & angoribus animi, una hora toto anno videtur longior, & unus dies multis ſæculis. *Wolfius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

κθ'.

Φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς; παρασκευάζου αὐτόθεν, ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησομένων σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων, ὅτι, ἄφνω φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυθε, καὶ, πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; [1] σὺ δὲ ὀφρῦν μὲν μὴ σχῇς. τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος [2] εἰς ταύτην τὴν τάξιν. μέμνησο δὲ, ὅτι ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ καταγελῶντές σου πρότερον, οὗτοί σε ὕστερον θαυμάσουσιν. ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα.

CAP. XXIX.

Sapientiæ ſtudium ſuſcipere cupis? Statim te para, quaſi futurum ſit, ut deridearis: ut multi te ſubſannet: ut dicant, te ſubitò philoſophum extitiſſe: ut rogent, unde ſupercilium iſtud? Tu autem ſupercilium ne habeto: ea verò quæ optima tibi videbuntur, ſic teneto, quaſi à Deo ſis in ea ſtatione collocatus. Cæterum memento, te, ſi in eodem ſtatu permanſeris, iis tandem admirationi fore, qui te prius deriſerunt. Sin eis ſuccubueris, dupliciter fore deridendum.

1 Σὺ δὲ ὀφρῦν μὲν μὴ σχῇς. *Tu autem ſupercilium ne habeto.*] Vultum cogitabundum, triſtem ſeveritatem, ac faſtum, per ſupercilium intellige. Hunc autem fuiſſe philoſophorum habitum, è Menandri dicterio apparet: *εὑρετικὴν* (inquit) *εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες*: Meditationi aptam eſſe ajunt ſolitudinem, ii qui ſupercilia erigunt. *Wolfius.*

2 Εἰς ταύτην τὴν τάξιν.] Wolfius benè contendit etiam poſſe legi, Εἰς ταύτην τὴν χώραν, quod forte in MS. invenit. Eandem hac occaſione ſignificationem habent τάξις & χώρα. Thucydides lib. I v. inquit: Κατὰ χώραν μένουσι ἐπὶ τῇ Πύλῳ. Id eſt: *Circa Pylum ſtationem habent.* Plantinianæ editionis præfectus hunc locum aſteriſco notavit, atque ad oram libri quoque χώραν poſuit.

λʹ.

[1] Ἐάν ποτέ σοι γένηται ἔξω στραφῆναι, πρὸς τὸ βουληθῆναι ἀρέσαι τινί, [2] ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ, τῷ εἶναι φιλόσοφος. [3] εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου καὶ ἱκανὸς ἔσῃ.

Cap. XXX.

Si quando acciderit, ut foras promineas, & alicui placere cupias; te de ſtatione tua dejectum eſſe ſcito. Quare in omnibus rebus illud tibi ſatis ſit, te eſſe philoſophum. Sin alicui etiam videri philoſophus cupis; tibi videre, idque tibi ſatis eſto.

1 Ἐάν ποτέ σοι γένοιτο ἔξω στραφῆναι. *Si quando tibi acciderit foras verti.*] Gloriolæ cupiditatem & oſtentationis ſtudium, qui affectus tardiſſimè in bonis & doctis etiam viris ſeneſcit, vetat. Vult, philoſophum ſeſe intra conſcientiæ ſuæ limites, tanquam cochleam intra teſtam continere, eamque ampliſſimum virtuti ſuæ theatrum proponere, ſtatuere ac judicare. *Wolfius.*

2 Τὴν ἔνστασιν ἀπώλεσας. *Te de ſtatione tua dejectum eſſe.*] ἔνστασις apud Dialecticos quid ſit, notum eſt. Hîc à pugilibus tranſlatio ſumpta eſt, qui de gradu dejecti, vincuntur. Licet ἔνστασιν, inſtitutum vertere: id ſcilicet, in quo homo animo, voluntate ac ſtudio ſic inſiſtit, ut pugil aut miles in ſuo gradu, non ceſſurus adverſario, ἔνστασις philoſophi eſt, altè ſpectantem, & ad illam ſedem & æternam domum contuentem, neque ſermonibus vulgi dare ſeſe, nec in præmiis humanis ſpem ponere rerum ſuarum. Suis illum illecebris oportet ipſa virtus trahat ad verum decus, ut ait Cicero. In hanc ſententiam D. quoque Baſilius præclarè monet: οὐκ εἶναι ὃ μᾶλλον φευκτέον εἴη τῷ σωφρονοῦντι, τὸ πρὸς δόξαν ζῆν, καὶ τὰ τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα περισκοπεῖν, καὶ μὴ τὸν ὀρθὸν λόγον ἡγεμόνα ποιεῖσθαι τοῦ βίου. ὥστε κἂν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀντιλέγειν, κἂν ἀδοξεῖν καὶ κινδυνεύειν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ δέῃ, μηδὲν αἱρεῖσθαι τῶν ὀρθῶς ἐγνωσμένων παρακινεῖν. Hoc eſt: Nihil æquè cavendum eſſe cordato viro, atque illud, ne vitæ ſuæ rationem ad popularem opinionem accommodet, & quid vulgus ſentiat, circumſpectet. Rectam enim rationem vitæ ducem eſſe ſtatuendam: & ita ſequendam, ut etſi omnibus mortalibus refragandum, ſi exiſtimatio, ſi vita in diſcrimen adducenda ſit pro honeſtatis defenſione; tamen de recta ſententia nullo modo depellatur. Verum hic vigilandum, ne falſis opinionibus decepti, & rei cujuſque naturâ non ſatis expenſâ, pro conſtantibus rigidi, pertinaces, præfracti evadamus, & in nugis tragœdias agamus, & nobis & aliis graves ac moleſti. *Idem.*

Wolf. *de ſtatione tua dejectus es:* non malè: ſed nec alii, *de gradu:* ut Not. Lugduno-Batav. auctor; (id eſt, H. Wolf. ex quo tranſcripta fere ſunt omnia, quæ ſunt ibi:) cujus à pugilibus militibuſve ducentis obſervationem confirmat Antonini verbum, λιποτάκται in ſimili per omnia ſententia, lib. 11. 8. ἀμφό-

ἀμφότεροι γὰρ ἐπίσης λιποτάκται. Nulla tamen huic loco convenientior (ut ego judico) interpretatio, quam *vitæ inſtitutum*: quod & Diogenis Laert. in Menedemo locus, valde ſuadere videtur: ubi aſſerit Diogenes iſte, Epicuriſmum non ἔνστασιν tantum τοῦ βίου fuiſſe, ſed & αἵρεσιν: id eſt, ſectam, non ſolo vitæ inſtituto ab aliis diverſam; ſed propriis quoque dogmatibus & opinionibus conſtantem. Malè ibi (ni fallor) interpretes: alii, *vitæ inſtituendæ exordium*: alii, *conſtantiam vitæ*. *Caſaubonus.*

Salmaſius & Caſaubonus alio ordine hæc ediderunt verba, ſcilicet hôc modô: Ἴσθι ὅτι τὴν ἔνστασιν ἀπωλέσεις. Ita quoque in aliis editionibus obſervavimus.

Quid Dialectici vocent ἔνστασιν, quæ Latinè inſtantia dicitur, notum eſt. Vide infrà cap. LXXI. ubi declarat, quid hic loci per ἔνστασιν deſignet auctor. Quod hic ἔνστασιν ſuprà cap. IX. videtur προαίρεσιν appellare. *Snecanus.*

3 Εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τοῦ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου. *Sin etiam videri vis, quia es, ipſi tibi videre.*] Politianus τοῦ εἶναι omiſit: nec eſt ſanè neceſſarium, ni quis interpretari velit. Quia es, vel, eſſendo (ſi dicere liceat) tibi ipſe videre philoſophus. *Wolfius.*

Videri poſſit aliquid acutius hic latere, quaſi id velit Epictetus: Si hoc non ſufficit tibi te eſſe philoſophum, niſi talis etiam videaris; operam da, ut vera ac ſolida tanti boni acquiſitione & fructione, ipſum te tibi probes, ac qualis es, talem te ſentias: & ita facile conſequeris, ut aliis quoque videaris. Sed cum neque Simplicius, neque *Paraphraſtes* agnoſcant iſtud τοῦ εἶναι; vereor ne id magis argumentum, quam genuinum ſit. Quod hic autem ἱκανὸς ἔσῃ: Simplicius & *Paraphraſtes* ἱκανόν ἐστι vel ἔσται. *Caſaubonus.*

λά.

Οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν, ἄτιμος ἐγὼ βιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ ἀτιμία ἐστὶ κακὸν, 1 οὐ δύνασαι ἐν κακῷ εἶναι δι᾽ ἄλλον, μᾶλλον ἢ ἐν αἰσχρῷ. Μήτι οὖν τὸ σὸν ἔργον ἐστὶν, 2 τὸ ἀρχῆς τυχεῖν, ἢ παραληφθῆναι ἐφ᾽ ἑστίασιν; οὐδαμῶς. πῶς οὖν ἔτι τοῦτ᾽ ἔστιν ἀτιμία; πῶς δ᾽ οὐδεὶς οὐδαμοῦ ἔσῃ, ὃν

CAP. XXXI.

Iſtæ cogitationes ne te crucient, fore ut ſine honore vivas, & nullo ſis loco. Nam ſi honore carere malum eſt: nihilo magis per alium in malo eſſe potes, quam in vitio. Nunquid igitur tui muneris eſt, imperio potiri? aut ad convivium adhiberi? Nequaquam. Quei igitur ea jam erit ignominia? quei nullo uſquam loco eris?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ὃν ἐν μόνοις εἶναί τινα δεῖ τοῖς ἐπὶ σοὶ, ἐν οἷς ἔξεστί σοι εἶναι πλείστου ἀξίῳ; ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται. Τί λέγεις τὸ ἀβοήθητοι; οὐχ ἕξουσι παρά σου ἀργύριον; οὐδὲ πολίτας Ῥωμαίων αὐτοὺς ποιήσεις; τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, οὐχὶ δὲ ἀλλότρια ἔργα; τίς δὲ δοῦναι δύναται ἑτέρῳ, ἃ μὴ ἔχει αὐτός; κτῆσαι οὖν, φασὶν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. εἰ δύναμαι κτήσασθαι, τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, καὶ πιστὸν, καὶ μεγαλόφρονα, [3] δεικνύετε τὴν ὁδὸν, καὶ κτήσομαι. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, ἵν' ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσησθε, ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄνισοί ἐστε, καὶ ἀγνώμονες. τί δὲ καὶ βούλεσθε μᾶλλον, [4] ἀργύριον, ἢ [5] φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμονα; [6] εἰς τοῦτο οὖν μοι συλλαμβάνετε, καὶ μὴ δι' ὧν ἀποβαλῶ αὐτὸ, ταῦτά με πράττειν ἀξιοῦτε· [7] ἀλλ' ἡ

πα-

eris? quem in iis ſolis aliquem eſſe oportet, quæ penes te ſunt, in quibus vel ſummo loco eſſe potes? At nihil opis amicis feres. Quo pacto iſtud accipis? non argentum abs te habituri ſunt? nec eos in Romanam civitatem aſſcribes? Et quis tibi dixit, ea penes nos eſſe, & non aliena munera? Quis vero id alteri præſtet, quo ipſe careat? Parato ergo, ajunt, ut & nos habeamus. Si parare queo, conſervata verecundia, & fide, & animi magnitudine, voſque ejus rei viam oſtenderitis; parabo. Sin id poſtulatis, ut bona ego mea perdam, quo vos ea, quæ in bonis non ſunt, acquiratis: videte ipſi quam iniqui ſitis, & temerarii. Utrum verò præoptatis? pecuniamne, an amicum verecundum & ſincerum? Ad hoc igitur adjumento mihi eſte; non autem poſtulate, ut ea faciam, per quæ illa ſim amiſſurus. At enim patriæ per me nihil affer-

tur

πατρὶς, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, φησὶν, ἀβοήθητος. [8] πάλιν, ποίαν ταύτην βοήθειαν; στοὰς οὐκ ἕξει διά σε; οὔτε βαλανεῖα; [9] καὶ τί τοῦτο; οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδ' ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα. ἱκανὸν ἐστὶ, ἐὰν ἕκαστος ἐκπληρώσῃ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. εἰ δὲ ἄλλον τινὰ αὐτῇ κατεσκεύαζες πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα, [10] οὐδὲν ἂν αὐτὴν ὤφελες; ναί. οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴς ἂν εἴης αὐτῇ. τίνα οὖν, φησὶ, χώραν ἕξω ἐν τῇ πόλει; ἣν ἂν δύνῃ, φυλάττων ἅμα τὴν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. εἰ δ' ἐκείνην ὠφελεῖν βουλόμενος, ἀποβαλεῖς ταῦτα, τί ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιο, ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθείς;

tur adjumenti. Cujuſmodi quæſo adjumentum? Porticus per te non habitura eſt? non balnea? Iſtuc vero quid eſt? neque enim calceos habet per fabrum ferrarium, neque arma per ſutorem. Satis autem fuerit, ſuo quemque fungi munere. At ſi quem alium ei civem inſtrueres integrum & verecundum; nihilne eam juvares? imo verò. Proinde ne tu quidem patriæ fueris inutilis. Quem ergo locum; inquis, habebo in urbe? Quem poteris, integritate & verecundia conſervata. Sin illi profuturus, hæc abjeceris: quis ei tui fuerit uſus, qui impudens & perfidus evaſeris?

1 *Οὐ δυνάσαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον. Non potes in malo eſſe propter alium.*] Pendet hæc ſententia ex dogmate Stoico: Solum honeſtum eſſe bonum, ſolum vitium eſſe malum. Contemptus & neglectus mei, ſi ego officio fungor, non meum vitium, ergo neque meum malum eſt: ſed eorum & vitium & malum, qui ex perverſo judicio & voluntate prava me immerentem contemnunt, negligunt, malè tractant, afficiunt. *Wolfius.*

2 Τὸ ἀρχῆς τυχεῖν.] Wolfius præter hanc lectionem, aliam in editione ſua annotavit. Τὸ ἐξ *ἀρχῆς τυχεῖν.*

3 *Δεικνύετε τὴν ὁδόν. Viam oſtendite.*] Significat non niſi malis artibus parari opes & dignitates: eâque de cauſa viro bono illas aſpernandas eſſe. neque enim de iis lo-

quitur, qui ſe honore indignos præbent, ipſique in cauſa ſunt ut contemnantur. *Wolfius.*

4 Ἀργύριον, ἢ φίλον πιστόν. *Pecuniam an amicum fidelem.*] Hoc tempore pecuniam plerique malunt. neque enim pauperis amici ullum eſſe uſum cenſent. Sic dotatæ puellæ pudicis & benè educatis præferuntur, ſic quæ forte ſunt tales, taleſque permanent. Quare procis ignoſcendum fortaſſis eſt, qui tam incertâ pudicitiæ & probitatis aleâ, divitum uxorum quam pauperum intemperias ferre ac tolerare malunt. *Idem.*

5 Ἢ φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμονα.] Inverſo ordine Salmaſius: ἢ φίλον αἰδήμονα καὶ πιστόν. Inferius paulò habes: Πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Quem ordinem etiam Salmaſius ibidem ſervat.

6 Εἰς τοῦτο οὖν μοι συλλαμβάνετε.] Salmaſiana (ſed quæ potius Heinſiana eſt dicenda) habet: εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον συλλαμβάνετε. Hanc lectionem etiam Wolfius videtur agnoſcere: & in Plantiniana ad oram libri, μᾶλλον, pro varia lectione collocatum eſt.

7 Ἀλλ' ἡ πατρὶς, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, φησὶν, ἀβοήθητος.] Ita Salmaſiana, Caſauboniana & aliæ editiones: Aſt Plantiniana & Wolfiana habent: Ἀλλ' ἡ πάτρις, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, φησὶν, ἀβοήθητος ἔσται.

8 Πάλιν, ποίαν ταύτην βοήθειαν.] H. Wol. *cujuſmodi quæſo adjumentum:* omiſſo πάλιν: cujus ea vis eſt hoc loco, ut ad præcedentia reſpiciat, & lectores rejiciat; iſta ſcil. Τί λέγεις, τὸ ἀβοήθητοι; *Quid vocas inutiles & inofficioſos?* Melius igitur hic Politianus; *Rurſus quod tu hoc ais adjumentum?* Sed nec omiſit *Paraphraſis*, ubi cum præcedat, τί λέγεις τὸ βοηθῆσαι; ſequitur hic; ποίαν πάλιν ταύτην τιμὴν λέγουσιν. *Caſaubonus.*

9 Καὶ τί τοῦτο; οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν σκυτέα, οὐδὲ ὅπλα διὰ τὸν χαλκέα. *Neque enim calceos habet per ſutorem, neque arma per fabrum.*] Sic in omnibus editionibus legitur. Naogeorgus ſenſum ſecutus, vertit: Nonne habet calceos per ſutorem? nonne & arma per fabrum? quaſi legiſſet, οὐχὶ γὰρ, quod mihi ſanè haud diſplicet. Verum è Simplicio apparet inverſum eſſe verborum ordinem, & ſic legendum. οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδὲ ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα. Neque enim calceos habet à fabro ærario, neque arma à ſutore. Senſus eſt: Non magis à philoſopho porticus & balnea, & civitatem Romanam poſtulandam, quam arma à ſutore, aut à fabro ferrario calceos: cum philoſophi munus ſit, cives ad virtutem inſtituere: ut ſutoris, conficere calceos: & fabri, arma. *Wolf.*

10 Οὐδὲν ἂν αὐτὴν ὤφειλες. *Nihilne ei prodeſſes.*] Malim, ut Simplicius, ὠφέλεις, vel potius ὠφελῆς. *Idem.*

Salmaſiana editio habet. οὐδὲν ἂν αὐτὴν ὠφέλεις. Fortaſſe ex Simplicio deſumptum.

λβʹ.

1 Προετιμήθη σου τις ἐν ἑστιάσει, ἢ ἐν προσαγορεύσει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβουλίαν; 2 εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦ-

τά

CAP. XXXII.

Eſt tibi prælatus aliquis in convivio, aut ſalutatione, aut dandi conſilii officio? Si quidem iſta bona ſunt, gratulari

debes

τί ἐστι, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν αὐτῶν ἐκεῖνος. εἰ δὲ κακὰ, μὴ ἄχθου, ὅτι σὺ αὐτῶν οὐκ ἔτυχες· μέμνησο δὲ, ὅτι οὐ δύνασαι, μὴ ταῦτα ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἐκείνων τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι· πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται, ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς, τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; ἄδικος οὖν ἔσῃ καὶ ἄπληστος, [3] εἰ μὴ προϊέμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, προῖκα αὐτὰ βουλήσῃ λαμβάνειν. ἀλλὰ πόσου πιπράσκονται θρίδακες; ὀβολοῦ, ἂν οὕτω τύχῃ. ἂν οὖν τις προϊέμενος τὸν ὀβολὸν, λάβῃ θρίδακας, σὺ δὲ μὴ προϊέμενος, μὴ λάβῃς, μὴ οἴου ἔλαττον ἔχειν τοῦ λαβόντος. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας, οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον κἀνταῦθα. οὐ προσεκλήθης ἐφ' ἑστίασίν τινος; οὐ γὰρ ἔδω-

debes illi, cui ea contingerunt. Sin mala; ne doleas, te in ea non incidiſſe; ſed memento, cum ea non agas quibus illa parantur quæ in noſtra poteſtate non ſunt, fieri non poſſe ut eadem tibi tribuantur. Nam quei valebit tantum is qui fores non frequentat, atque is qui frequentat? qui non aſſectatur, atque is qui aſſectatur? qui non laudat, atque is qui laudat? Injuſtus igitur eris, & inexplebilis, ſi non numerato eo pretio, quo illa væneunt, gratis ea conſequi te poſtules. Age quanti væneunt lactucæ? Ponamus, obolo. Si quis igitur, obolo numerato, lactucas acceperit; tu autem, pretio non numerato, non acceperis; ne te deteriore conditione eſſe putes eo qui accepit. Ut enim lactucas habet ille, ſic tu obolum non dediſti. Ad eundem quoque modum & hic ſe res habet. Non invitatus es ad convivium alicujus? Nec dediſti quanti

ἔδωκας τῷ καλοῦντι πόσου πωλεῖ τὸ δεῖπνον. ἐπαίνου δ' αὐτὸ πωλεῖ, θεραπείας πωλεῖ. δὸς οὖν τὸ διαφέρον, εἴ σοι λυσιτελεῖ τὸ πωλούμενον. εἰ δὲ κἀκεῖνα θέλεις μὴ προΐεσθαι, καὶ ταῦτα λαμβάνειν, ἄπληστος εἶ, καὶ ἀβέλτερος. οὐδὲν οὖν ἔχεις ἀντὶ τοῦ δείπνου; ἔχεις μὲν οὖν, τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον, ὃν οὐκ ἤθελες· [4] τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου.

ti vænit convivium. Vendit autem id convivator laudatione, vendit obſequio. Dato igitur pretium, quanti venit, ſi è re tua eſt. Quod nec illa vis præſtare, & hæc accipere: avarus es, & væcors. Nihil igitur cœnæ vice habes? imo habes: non laudaſti quem noluiſti: non toleraſti ejus inſolentiam in ingreſſu.

[1] Πρoυτιμήθη σού τις ἐν ἑστιάσει, &c.] Hæc & quæ ſequutur Salmaſius & alii abſque interrogationis nota ediderunt. Wolfius tamen & alii contrà. Sed planior eſt ſenſus, ſi interrogationis ſignum abjicias.

[2] Εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτα. *Si quidem bona iſta ſunt.*] Plerique complexionem iſtam invertunt, ἀντιστρέφοντες· Quia bona ſunt, ea ſibi negata eſſe dolent: quia mala, ea eveniſſe aliis gaudent. *Wolfius.*

[3] Εἰ μὴ προϊέμενος ταῦτα. *Si non numeratis his.*] Id eſt, ἀναλώσας ἢ καταβαλών. unde οἱ ἐλευθέριοι προετικοὶ χρημάτων dicuntur apud Ariſtotelem. *Idem.*

[4] Τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου. *Vel quod non ſuſtinueris vel toleraris eum in atrio.*] Videntur faſtus divitum & ambitioſæ ſalutationes intelligi, homini ſimplici & literato moleſtiſſimæ: item τὸ φοιτᾶν, προπέμπειν, ἐπαινεῖν, ſalutationes, deductiones, laudationes. Fortaſſis autem delicati divites in medio incedentes, paraſitis ſuis utrinque inniti ſoliti fuerunt. Nam & hunc ſenſum verbum ἀνασχέσθαι omninò admittit. *Idem.*

Τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου.] Wolf. *non toleraſti ejus inſolentiam in ingreſſu:* quaſi id voluerit Epictetus, qui ad cœnam vocati fuerant; non ſine moleſtia, ex mora longiore, vel viliore aliquo obſequio, venientes eos admiſſos fuiſſe: quod quam probabile cuiquam videri poſſit, neſcio; Epictetum certè aliud his verbis hic velle, certo mihi conſtat. Dixerat prius, ut lactucas obolo; ita cœnam, venire ἐπαίνου, καὶ θεραπείας. Ut igitur, qui lactucas non emit, caret ille quidem lactucis; ſed earum loco, obolum ſalvum habet; ita qui non vocatus eſt, cœnæ quidem expers fuit; ſed cœnæ loco, eo potitur, quod à neceſſitate laudandi, quem laudandum non putabat; & moleſtæ θεραπείας onere levatus ſit. Hæc autem θεραπεία ita pluribus verbis hic exprimitur: τὸ μὴ ἀνα-

χέσθαι

χέαζ αὐτοῦ, &c. quibus in verbis ſi quid eſt ambiguum, intellecto quid θεράπεια ſit, tollitur. Eſt autem θεραπεύειν τὰς αὐλὰς alicujus, planè idem quod ἰέναι ἐπὶ τὰς θύρας, & φοιτᾷν ἐπὶ θύραις: id eſt, obſervantiæ teſtandæ cauſa alicujus fores frequentare, & (ut loquitur Aul. Gellius) ibi ſedentes, operiri dominum ædium, ut docet ὁ μακ. Iſ. Caſaubonus, in notis ad Diog. Laertium. Id autem præcipuè manè fiebat, *ſalutationis* (de qua tam multa Martialis, aliique) tempore. ſed nihil vetat quin latius extendamus, ad quodvis diei tempus. Et fortaſſe mos obtinebat, ut qui vocati fuerant, (qui minorum gentium convivæ: clientes, aliique:) in veſtibulo ædium operirentur: & eo ſpectarit Juvenalis:

Veſtibulis abeunt veteres laßique clientes,
Votaque deponunt quamvis longiſſima cœnæ.

Simplicius tamen, θεράπεια δὲ τούτων ἐστὶ, τὸ φοιτᾷν ἐπὶ θύρας, τὸ παραπέμπειν ἐν ἀγορᾷ (quod expectationis in veſtibulo conſectaneum:) τὸ ἐπαινεῖν τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα: & Arrianus pariter, lib. III. 23. θέλεις μὴ τὸν δεῖνα θεραπεύειν; ἐπὶ θύρας αὐτοῦ πορεύεσθαι: ubi plura in eandem ſententiam. Verba igitur iſta quod attinet, ἀναχέαζ αὐτοῦ: non inepta ſententia fuerit, ſi ex uſu communi, *ipſum* (αὐτὸς hic fortaſſe κατ' ἐξοχὴν Atticè, pro *dominus*:) *tolerare* vertamus: eſt enim tolerantiæ non mediocris (mihi quidem certè) aliquem diu præſtolari. Potius tamen videtur, ut ſimpliciter, *ipſum expectare*. Cæterum, τὸ ἐπαινεῖν, cum *limine* & *cœna* quam appoſitè copuletur hic; teſtatur & iſtud Poëtæ Satyrici:

Sed quid opus teneras mordaci radere vero
Auriculas? vide ſis ne majorum tibi forte
Limina frigeſcant. *Caſaubonus.*

Innuuntur hic corrupti iſtius ſæculi mores, quos Satyra dignos credidêre Juvenalis & Perſius. *Snecanus.*

λγʹ.

[1] Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν, [2] ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους· οἷον, [3] ὅταν τοῦ γείτονος παιδάριον [4] κατεάξῃ τὸ ποτήριον, πρόχειρόν ἐστιν εὐθὺς λέγειν, ὅτι τῶν γινομένων ἐστίν. ἴσθι οὖν, ὅτι, ὅταν καὶ τὸ σὸν κατεαγῇ, τοιοῦτον εἶναί σε δεῖ, ὁποῖον

[5] ὅτε

CAP. XXXIII.

Naturæ propoſitum ex iis rebus, de quibus nulla inter nos controverſia eſt, cognoſci poteſt. Exempli gratia: Si vicini puer poculum aut quid aliud confregerit, in promtu illud ſtatim eſt: Ita fieri ſolere. Scito igitur, ſi & tuum confractum fuerit, eundem eſſe te oportere, qui fue-

ris

[3] ὅτε καὶ τοῦ ἄλλου κατεαγῇ. οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα· τέκνον ἄλλου τέθνηκεν, ἢ γυνή; οὐδείς ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν εἴποι, ὅτι ἀνθρώπινον. ἀλλ᾽ ὅταν τὸ αὐτοῦ τινὸς ἀποθάνῃ, εὐθὺς, Οἴμοι, τάλας ἐγώ. ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι, τί πάσχομεν, περὶ ἄλλων αὐτὸ ἀκούσαντες.

ris cum frangeretur alienum. Sic transfer iſta ad majora. Filius alterius obiit, aut uxor? nemo eſt quin dicat, humanum id eſſe. Sin ipſi alicui id acciderit; ſtatim, Hei mihi, inquit, ô me miſerum! Meminiſſe autem oportebat, ut affecti ſimus, cum tale quippiam de aliis audiverimus.

1 Τὸ βούλημα τῆς φύσεως. *Naturæ propoſitum.*] Poſſitis vertere, *inſtinctum*, ſive *conſilium*, qua voce, interprete Simplicio, intelligit communes hominum de rerum natura notiones, in quibus non aliud, ſed idem ſentimus omnes: veluti, Bonum eſſe utile, & utile bonum: bis duo eſſe quatuor. Hæ igitur notiones, & id genus aliæ recta ratione in nobis conſtitutæ, longoque tempore exploratæ, veræ ſunt & cum rerum natura congruentes. *Snecanus.*

2 Ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους.] Wol. *de quibus nulla inter nos controverſia eſt.* Sententiam mire pervertit iſtud πρὸς ἀλλήλους: quo omiſſo, planiſſimus emergit ſenſus, & aliorum dictis congruentiſſimus. Vel dicat mihi aliquis, ſi proprium poculum frangatur; vel propria moriatur uxor, cur tum magis ſit controverſiæ aut contentioni locus; quam cum vicini poculum frangitur aut ejuſdem moritur uxor? Simplicius multa comminiſcitur, ut aliquid dicat: ſed incaſſo, ſi quid ego judico, labore. Qui non intelligebant iſtum uſum verbi διαφέρεσθαι, ἁπλῶς poſiti; voces iſtas addiderunt, & locum, alias haud obſcurum, corruperunt. Vetus hoc incruſtamentum eſſe, patet ex Simplicio, qui ita in ſuis codicibus reperit. Fidelior, fortaſſe (& antiquior) *Paraphraſis* noſtra non agnoſcit. Eſt autem διαφέρεσθαι ſic ſimpliciter enunciatum quod vulgò dicimus, *to have an intereſt*: & μὴ διαφέρεσθαι, quod Latini dicerent, *indifferenter habere.* Eſt autem hic uſus vocis, Antonino, ut alios omittamus, valde familiaris. Locos aliquot adducemus, ne quis Simplicii authoritate fretus, à vera lectione ſit alienior. lib. 6. initio: μὴ διαφέρου, πότερον ῥιγῶν ἢ θαλπόμενος τὸ πρέπον ποιεῖς. Eodem loco: τῶν μὲν σωματικῶν πάντα ἀδιάφορα· οὐδὲ γὰρ δύναται διαφέρεσθαι· quanquam hic τὸ διαφερ. proprie ſit, *diſcriminis intelligentiam habere*: ex qua intelligentia, voluntatis oritur in utramve partem propenſio. Idem alibi paulò aliter, ſed in eandem tamen ſententiam: cum præpoſitione, ſcil. & ſubſtantivo, non *perſonæ*, ſed *rei*, ut cum dicit; διαφέρεσθαι πρὸς τὰ μέσα· & διαφέρεσθαι πρὸς τὰ μὴ ἐφ᾽ ἡμῖν. id eſt, *de rebus mediis & ad nos nihil pertinentibus, ſolicitos eſſe.* Sed & poſtremus Arriani liber in his verbis definit: τὰ δ᾽

ἄλλα

ἀλλὰ γινέσθω ὡς βούλεται· οὐ διαφέρομαι. *mea non refert*, ut ibi Wolfius. Ait igitur hic Epictetus : vicini poculum, uxor, liberi ; nihil ad me. Hinc ſi quid illis contingit, rectum in promptu judicium. Idem ſi noſtris contingat, &c. *Caſaubonus.*

3 Ὅταν τοῦ γείτονος παιδάριον.] Malim, ἢ ἄλλου παιδάριον· vel, κατεάξῃ τὸ ποτήριον, ἢ ἄλλο τι. Si vicini, vel alterius : aut, fregerit poculum, vel quid aliud. *Wolfius.*

4 Κατεάξῃ τὸ ποτήριον.] Ita Wolfius & alii : Salmaſius vero, κατάξῃ ſcripſit : & inferius καταγῇ, ubi Wolfius & alii ſcripſere κατεαγῇ.

5 Ὅτε καὶ τὸ τοῦ ἄλλου. *Cùm alterius.*] ἀλλὰ τὸ μὲν οἰκεῖον πιέζει, ἀλλότριον δ' οὐ μέλει. Sua quemque premunt, aliena non curantur. Naturæ humanæ ſive pravitas ſive imbecillitas non fert, quicquid Epictetus de naturæ voluntate dicat, quicquid ſacræ literæ de imperio Dei prædicent, ut alieni boni aut mali æquè excitatus in nobis ſenſus ſit, atque noſtri proprii. Illud quidem natura nos docet, cum omnes eâdem conditione ſimus : neque communem fortunam (ut ait Cicero) recuſandam, neque peculiarem optandam, & modicè ferenda eſſe omnia : niſi indignando atque affictando nos conduplicare mala atque exaſperare libeat. *Wolfius.*

λδʹ.

[1] Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται, [2] οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται. [3] εἰ μὲν τὸ σῶμά σου ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντήσαντι, ἠγανάκτεις ἄν· ὅτι δὲ σὺ τὴν γνώμην τὴν σεαυτοῦ ἐπιτρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα, ἐὰν λοιδορήσηταί σοι, ταραχθῇ ἐκείνη, καὶ συγχυθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ; [4] τούτου ἕνεκα ἐφ' [5] ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα καὶ τὰ ἀκόλουθα αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτό. [6] εἰ δὲ μή, τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις,

CAP. XXXIV.

Quemadmodum aberrandi cauſa meta non ponitur : ſic nec mali natura in mundo exiſtit. Quod ſi corpus quidem tuum aliquis obvio cuipiam permitteret, indignareris : Tu verò, qui animum tuum cuilibet permittas, ut, ſi convicia tibi dixerit, perturbetur & mæreat, non erubeſcis ? Quamobrem, cujuſque rei anteceſſionibus & conſecutionibus conſideratis, ſic eam aggredere. Alioqui primum alacriter eam ſuſcipies : eorum nullo, quæ conſequun-

ἥξεις, μηδὲν τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημένος· ὕστερον δὲ, [7] ἀναφανέντων τινῶν αἰσχρῶν, αἰσχυνθήσῃ.

quuntur, expenſo: poſt autem, turpitudine aliqua exorta, verecundaberis.

1 Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν.] Planior & plenior ſententia, ſi addantur verba Greg. Nyſſeni, ex Epiſtola à b. m. parente, cum *animadverſionibus* edita: ἡ γὰρ ἁμαρτία ἀπότευγμα φύσεως ἐστιν, οὐκ ἰδίωμα· ὡς καὶ ἡ νόσος, &c. *Caſaubonus.*

De natura mali fuſe hic differit Simplicius in commentariis, quem adeat cui hæc indagare curæ fuerit. Wolfius ἀπὸ κοινοῦ repetit voces πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται. hoc ſenſu: quemadmodum aberrandi cauſa meta non ponitur, ſic neque mali natura exiſtit in mundo aberrandi cauſa. Judicet lector. *Snecanus.*

2 Οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν τῷ κόσμῳ γίνεται. *Sic neque mali natura in mundo exſiſtit.*] Obſcurus & dubius locus, de quo plura ex Simplicio adducemus, qui hæc verba ſic accipit, ut quicquam eſſe mali in mundo, aut ſi ſit, à Deo eſſe, negare videatur. Ego ſimpliciter ἀπὸ κοινοῦ repetiiſſem, ſic neque mali natura exſiſtit in mundo aberrandi cauſa: hoc eſt, neceſſe eſt homines in mala incidere. Proinde præparandus, ad ea prudenter & fortiter ferenda, eſt animus. Naogeorgus (quem honoris cauſâ nomino) cum Simplicio conſentit, noſque noſtrâpte culpâ & malos, & in malis eſſe affirmat. Accipiunt illi ἐν τῷ κόσμῳ, quaſi eſſet ὑπὸ τοῦ θεοῦ· & bonum ſcopo, malum aberrationi à ſcopo comparant. Rectè omninò; τἀγαθοῦ γὰρ πάντα ἐφίεται. Bonum enim ab omnibus appetitur: & Deus optimus mala non facit: & mala fortaſſe non ſunt quæ nos in malis numeramus. Sed an hoc ſenſerit Epictetus, ipſe viderit. Prorſus enim hic ex ejus verbis elici ſenſus non poteſt. *Wolfius.*

3 Εἰ μὲν τὸ σῶμά σου ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντήσαντι. *Si quis corpus tuum obvio cuique permiſiſſet.*] A minori ad majus argumentatur, hoc modo: Cum iis iraſcereris, qui corporis tui violandi cuivis poteſtatem darent (cujuſmodi eſt proſcriptorum conditio) quanto magis tibi iraſci debes, qui cuivis animi tui lædendi poteſtatem dare ſoleas: cum tui arbitrii ſit, lædi prorſus à nemine? *Idem.*

Salmaſiana & aliæ editiones habent ὑπαντήσαντι, pro ἀπαντήσαντι.

4 Τούτου ἕνεκα, ἐφ' ἑκάστου ἔργου.] Si quis dubitat etiam poſt Wolfium & aliorum doctiſſimorum virorum labores, aliquid poſterorum, quod Epicteto prodeſſet, diligentiæ relictum eſſe; vel hinc diſcat. Multa enim hoc capite: hoc loco: peccata. Nam primum iſta, τούτου ἕνεκα: hic palam importuna, ad præcedentia pertinent: οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα; quod & ipſa res clamat apertiſſimè, & tum Arriani, tum Simplicii (in Enchiridii caput 36.) confirmat authoritas; & hic debuit hoc caput deſinere. Quæ autem ſequuntur ab iſtis: ἑκάστου ἔργου: ad caput 37. τὰ καθήκοντα, &c. unico capite (non, ut hic pluribus) includi debuerunt. Sed nec iſta (quod poſtremum) ſunt hic genuina, ab ipſo *Enchiridii* conditore: ſed poſt Simplicii & *Paraphraſeos* ætatem, ex Arriano totidem (uno aut altero demptis) verbis temere huc tranſlata. Non opus argumentis, cum ſola in-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

inſpectiò fidem facere cuivis non cæco queat. Hæc cum certiſſima ſint, nobis tamen religio fuit, (in tam puſillo, tam pretioſo præſertim libro) tantum nobis ſumere, ut quæ tam longi temporis præſcriptione pro genuinis adoptata lectaque ſunt, ea loco pelleremus; præterea quæ, quamvis nullo, non magis quam cætera ab Arriano collecta, conſilio hic inſerta: Parente tamen Epicteto nata ſint, & alioqui digniſſima quæ non uno legantur loco. Non pigebit igitur etiam in hæc quæ non intempeſtiva videbuntur notaviſſe. *Caſaubonus.*

5 Ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα. *Rei cujuſque anteceſſiones conſidera.*] Vult nos (ut monet Homerus) νοέειν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, nec ea quæ ante pedes modò ſunt videre, ſed etiam illa quæ futura ſunt proſpicere. Cujuſmodi ſit: Si quis docere adoleſcentiam inſtituat, & id tantum conſideret, quam pium, quam tranquillum & utile Reipublicæ munus ſit, non abhorrebit ab eo vitæ genere. Sed priuſquam id munus ſuſceperit, anteceſſiſſe oportet magno ſtudio partam eruditionem, & aptam ingeniis rudibus docendi rationem: oportet paucis eſſe contentum, non recuſare moleſtias & labores, non moveri labore irrito, contemnere ingratos & ſuperbos. Sine tali præparatione ad docendum qui acceſſerit, ubi negligentiam magiſtratûs, incuriam parentum, hypodidaſcalorum inſcitiam & pigritiam, diſcipulorum ſtuporem & ceſſationem, plurimorum obtrectationes, & eorum, à quibus adjuvandus erat, adverſationes expertus fuerit, ſi ſe fruſtra fatigando nihil niſi odium quærere intellexerit, quod optima quæque ingenia immaturâ ætate aliò transferantur, caudicibus & ſtipitibus tantum relictis: & pudebit & pœnitebit temeritatis, qui quid ipſe vellet & poſſet, tantum conſiderârit: non iis etiam cogitatis impedimentis, quæ aliorum ſtultitia & improbitate poſſent objici. *Wolfius.*

6 Εἰ δὲ μὴ, τὴν πρώτην προθύμως ἐφήξεις.] Ita quidem habet editio, quam ſecuti ſumus; aſt in aliis omnibus vocem ἐφήξεις non invenimus. In Wolfiana legitur: Εἰ δὲ μὴ, τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις: & ſimili quoque modo in Salmaſiana. Sed in Wolfiana pro varia lectione collocatum eſt, προθύμως ἄρξεις, ἅτε μηδὲν τῶν, &c.

7 Ἀναφανέντων τινῶν αἰσχρῶν. *Turpibus aliquibus exortis.*] Turpis eſt plerunque & ridiculus temeritatis exitus, ut & ipſa turpis eſt per ſeſe. Poſſit fortaſſis pro αἰσχρῶν legi δυσχερῶν, moleſtiis ſubortis. etſi verbum αἰσχυνθήσῃ, τῷ αἰσχρῶν bene convenit. Salvo tamen aliorum judicio. *Wolfius.*

λέ.

Θέλεις ὀλύμπια νικῆσαι; κἀγὼ, νὴ τοὺς θεούς· κομψὸν γάρ ἐστιν. ἀλλὰ σκόπει καὶ τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ ἀκόλουθα. καὶ οὕτως ἅπτου τοῦ ἔργου. Δεῖ

Cap. XXXV.

Vis Olympia vincere? Et ego medius fidius: præclarum enim habetur. Sed conſidera, quid antecedere, quid ſequi ſoleat: atque ita rem gerendam ſuſcipito. Opor-

Δεῖ σ' [1]εὐτακτεῖν, [2]ἀναγκοτροφεῖν, ἀπέχεσθαι πεμμάτων, [3]γυμνάζεσθαι πρὸς ἀνάγκην, ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ, ἐν καύματι, ἐν ψύχει, μὴ ψυχρὸν πίνειν, [4]μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν. Ἁπλῶς, [5]ὡς ἰατρῷ παραδεδωκέναι σεαυτὸν [6]τῷ ἐπιστάτῃ. [7]Εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι. Ἔστι δὲ ὅτε [8]χεῖρα βλαβεῖν, σφυρὸν στρέψαι, [9]πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν, [10]ἔσθ' ὅτε μαστιγωθῆναι· καὶ μετὰ τούτων πάντα νικηθῆναι. Ταῦτα πάντα ἐπισκεψάμενος, ἐὰν ἔτι θέλῃς, ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν. εἰ δὲ μή, ὡς τὰ παιδία ἀναστραφήσῃ· ἃ νῦν μὲν παλαιστὰς παίζει, νῦν δὲ αὐλητάς, νῦν δὲ μονομάχους, εἶτα σαλπίζει, εἶτα τραγῳδεῖ· οὕτω καὶ σύ. νῦν μὲν ἀθλητής, νῦν δὲ μονομάχος, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα φιλόσοφος· ὅλῃ δὲ τῇ ψυχῇ οὐδέν· ἀλλ' ὡς πίθηκος, [11]πᾶσαν θέαν, ἐὰν ἴδῃς, μιμῇ, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλου

σοι

Oportebit te conſervare ordinem, veſci ingratis, abſtinere bellariis, exerceri neceſſariò, & certo tempore, in æſtu, in frigore: non frigidam bibere, non vinum, ut fieri ſolet: Ad ſummam, tanquam medico, ſic laniſtæ te tradas oportet: Deinde in certamen deſcendere: aliquando manum lædere: talum diſtorquere: multum pulveris deglutire: interdum flagris cædi: & vinci poſt hæc omnia. His omnibus conſideratis, pugilum certamen ſuſcipe, ſi lubet adhuc. Sin minus, ut pueri reſilies: qui nunc pugiles ludunt, nunc tibicines, nunc gladiatores: jam tuba canunt, jam tragœdias repræſentant. Tu quoque ſic, nunc pugil, mox gladiator, poſtea orator, demum philoſophus: toto autem animo nihil: ſed ut ſimius, quicquid ſpectaveris, imitabere, atque aliud ex alio adamabis.

Nec

σοι ἀρέσκῃ. οὐ γὰρ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπὶ τοὔργον, οὐδὲ περιοδεύσας. ἀλλ' εἰκῆ, καὶ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν. οὕτω θεασάμενοί τινες φιλόσοφον, καὶ ἀκούσαντες οὕτω τινὸς λέγοντος, [12] ὡς εὖ Σωκράτης λέγει; καίτοι τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν.

Nec enim ſuſcepta cogitatione quicquam es aggreſſus, aut exploraſti prius: ſed temerè appetitus levitatem ſecutus. Sic aliqui, philoſopho ſpectato, & audito aliquo dicente ſic: Quam rectè dicit Socrates! vel ſic: Quis ita diſſerere poteſt ut ille? ipſi etiam philoſophri volunt.

1 Καὶ οὕτως ἄπιθι τῶν ἔργων.] Ita omnes, quas vidi, habent editiones, Salmaſianâ exceptâ, ubi legitur: Καὶ οὕτως ἄπιθι τοῦ ἔργου. Illud etiam Wolfius ſuæ editioni adpoſuit.

2 Ἀναγκοτροφεῖν. *Veſcendum vel invito.*] Plinius libro decimooctavo: Athletarum (inquit) capacitas, jumentorum ſimilis. Et Galenus in exhortatione ad artes diſcendas οἱ ἀθλητικοὶ (inquit) τροφὰς προσφέρονται σὺν ἀνάγκῃ πολλάκις, ἄχρι μέσων νυκτῶν ἐκτείνοντες τὴν ἐδωδήν. Pugiles ſæpe coacti edunt, cœnâ in medias uſque noctes productâ. *Wolfius.*

Ἀναγκοτροφεῖν.] Vidi editionem hujus *Enchiridii*, quæ hunc titulum præfert: *Epicteti Enchiridium, &c. cum verſione Latina accuratius & fidelius examinata:* Pariſ. 1653. In hanc apud amicum repertam, cum oculos fortaſſe conjeciſſem, Deus bone! quam miratus ſum, in loco tam illuſtri, tanta doctorum celebritate, homines tanta confidentia reperiri, ut ignorantiæ ſuæ conſcientia à vaniſſimis & ineptiſſimis pollicitationibus & incœptis eos non deterreat. Hoc certè in iſta editione, evolutis aliquot paginis obſervavi, Wolfii quidem verſionem ut plurimum exhiberi: ſed eam locis haud paucis, ex ignorantia tum rerum, tum verborum, turpiſſimè depravatam. Ex uno loco de cæteris (neque enim tanti ſunt iſta, ut diutius immoremur:) judicet Lector. Cum priores verſiones infæliciſſimè, præter rem: (quis enim *neceſſariis veſci*, inter ea, ad quæ patientia & æquanimitate opus eſt, recenſeat?) & notiſſimum vocis ipſius uſum (Ariſtoteles vel unus ſuffecerit, qui Politicorum lib. θ'. cap. δ'. ἀναγκοφαγίαν, τὴν βίαιον τροφὴν interpretatur:) *neceſſariis veſci* niſi t. hoc ipſum ab infrunitis correctoribus, cum *neceſſario veſci* autographa exhiberent:) reddidiſſent: rejecta Wolfii verſione, qui *edere ingratis* optimè expreſſerat; inſulſiſſimum illud, *neceſſariis veſci* revocarunt; & *ſtudioſæ*, (ut ipſi profitentur; ſed miſeræ, quæ talibus magiſtris utitur) juventuti obtruſerunt. Athletarum ἀναγκοφαγία adeo res lippis & tonſoribus, ex Galeno aliiſque, nunc nota, ut pigeat ab aliis congeſta, hic tranſcribere. Legantur ſaltem, qui de rebus *athleticis* & *agnoſticis* ſcripſêre. *Caſaubonus.*

3 Γυμνάζεσθαι πρὸς ἀνάγκην.]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Id eſt, ἄκοντας καὶ ἀναγκαίως, invitos & neceſſariò: ſicut dicimus πρὸς βίαν, de iis quæ coacti facimus. *Wolfius.*

4 Μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν. *Non vinum, ut contigit.*] Non ſuo arbitratu, ſed præfinito, & ex præſcripto. *Idem.*

5 Ὡς ἰατρῷ παραδεδωκέναι σεαυτὸν ἐπιστάτῃ.] Hinc Hippocrates τοὺς ἀθλητὰς & τοὺς τῶν νόσων ἕνεκα γυμναζομένους τε καὶ ταλαιπορέοντας in *Prorrhet.* ſecundo jungit, ob inſtituti ſimilitudinem. Quam ſeveri autem diſciplinæ exactores eſſent hi ἐπιστάται, ex iſto quoque maximi Magiſtri tractatu diſcamus: quo id etiam pertinebat, (ad terrorem exercentium ſe ſcil.) quod eo ſolertiæ perveniſſe ſe vulgò jactabant, ut ſi tironum aliquis in potu cibove, vel alio quovis genere præter imperatum & præſcriptum, quamvis abſente magiſtro, quid admiſiſſet; id ipſi certis ſe indiciis, obſervato modò præſenti corporis habitu, deprehendere poſſe dicerent. Hoc Hippocrates quatenus verum, id eſt, arti & rationi conſonum; quatenus autem nulla naturæ ratione fultum, ac proinde nugatorium curioſè & prudenter examinat. Ὑπὸ σημείου γὰρ οὐδενὸς βλάπτεται τὰ ὑπονοήματα· mendo inſigniſſimo, (quod tot interpretes non animadvertiſſe, non poſſum mirari:) pro βάλλεται τὰ ὑπονοήματα· νοῦς βάλλεται)· vel εἰς νοῦν βάλλεσθαι, pro *animo percipere: animadvertere:* nota locutio. Ait igitur, nullum tale ſignum dari, quo mens feriatur ſeu afficiatur, neque bonum, neque malum; quo ſigno niti talis conjectura, vel divinatio poſſit. *Caſaubonus.*

6 Τῷ ἐπιστάτῃ.] Magiſtro, laniſtæ: quem παιδοτρίβην aliàs appellant, ab exercendis pueris, & γυμνασιάρχην. *Wolfius.*

7 Εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι.] Aliter Arriani codices exhibent: Εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι ἐστιν· ὅτε χεῖρα ἐμβαλεῖν· ὀφρυῶν (Wolfii verſio & Notæ ὀσφυῶν) στρέψαι· πολλὴν ἁφὴν καταπ. &c. Mihi vix dubitandum videtur, quin iſtud παρέρχεσθαι, quod hic habemus, (loco, nemo non videt, alieno:) ab illis ſit, qui τὸ παρορύσσεσθαι quo pertineret hic, non intelligebant (ut hodie paſſim videmus in omni ſtudiorum genere) quia pravum putabant, τὸ παρέρχεσθαι ejus loco ſubſtituerunt. Favet huic conjecturæ quod hodieque quidam codices ἐν τῷ ἀγῶνι· non, εἰς τὸν ἀγῶνα, exhibent; ut ex *variis* Plantin. Edit. *lectionibus* diſcimus. Ne nunc quidem fortaſſe poſt non parvam ſuper hoc verbo doctiſſ. inter viros controverſiam, cujuſvis quæ vera notio ſit hoc loco, dicere. Nos tamen nullo ſtudio adducti, non affectibus (in aliis, ut res ferebat, liberrimè diſſentire, nulla religione prohibiti:) indulgentes; ſed judicio ſolo impulſi, iis ut veriſſimis acquieſcimus, quæ à ven. m. parente in *Lectionibus Theocritis* tradita ſunt. *Caſaubonus.*

8 Χεῖρα βαλεῖν.] Argentinenſis codex habet βλαβεῖν· ſed βλαβῆναι rectiùs legi videtur, quàm ἀποβαλεῖν, aut λαβεῖν. Quod ſi χεῖρα βαλεῖν pro injicere manus adverſario, & χεῖρα λαβεῖν prehendere intelligas (eſt enim quinquercionum, & impellere & attrahere adverſarium) ut ſententia per ſe abſurda non ſit: huic tamen loco non conveniet, in quo de infelici luctæ eventu agitur. *Wolfius.*

Χεῖρα βλαβεῖν.] Pleræque editiones βαλεῖν. Wolfius conjicit, βλαβῆναι. Sed verior fortaſſe ex Arriano lectio, ἐκβαλεῖν. ut quidem legit ibi ὁ μακαρίτης, loco ſupra citato. *Caſaubonus.*

9 Πολλὴν ἁφὴν καταπιεῖν. *Multam baphen deglutire.*] Hoc quid ſit, decla-

declarat Ovidius libro nono Metamorphoſeων :

Ille cavis hauſto ſpargit me pulvere palmis,
Inque vicem fulvæ tactu flaveſcit arenæ.

ἁφὴ tactus, παρὰ τὸ ἅπτεσθαι à tangendo, hîc arenam ſeu pulverem ſignificat, pulvis enim à pugnantibus jactari ſolet, qui Græcè ἁφὴ dicitur Budæo ad l'athletas. ff. de iis, qui notantur infamiâ. Hinc Proverb. citra pulverem. *Wolfius.*

10 Ἔσθ᾽ ὅτε μαστιγωθῆναι. *Interdum flagris cædi.*] Non reſpicit hoc loco Epictetus feſtum Σκιερείαν, quod olim in honorem Bacchi celebrabatur in urbe quadam Arcadiæ, Alea dicta, ubi fœminæ ſeſe inſigniter ex juſſu oraculi Delphici flagellabant, de quo apud Pauſan. l. VIII. legimus : Sed reſpicit procul dubio hic nobiliſſimum illud Græciæ feſtum, quod ſingulis annis apud Lacedæmonios celebrabatur. Meminit inter alios hujus feſti, Διαμαστιγώσεως dicti, Plutarchus in Laconicis Inſtitutis, cum inquit. Οἱ παῖδες, παρ᾽ αὐτοῖς ξαινόμενοι μάστιξι δι᾽ ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, μέχρι θανάτου πολλάκις διακαρτεροῦσιν, ἱλαροὶ καὶ γαῦροι, ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, ὅστις αὐτῶν ἐπὶ πλέον τε καὶ μᾶλλον καρτερήσειε τυπτόμενος· καὶ ὁ περιγενόμενος, ἐν τοῖς μάλιστα ἐπίδοξός ἐστι· καλεῖται δὲ ἡ ἅμιλλα Διαμαστίγωσις· γίνεται δὲ καθ᾽ ἕκαστον ἔτος. Hoc eſt : *Pueri per integrum diem flagellis cæſi, ſæpenumerò ad mortem uſque apud Dianæ Orthiæ aram, læti alacreſque tolerant, atque inter ſe de victoria certant, in eo poſita, quis diutius magiſque perferat verbera : victoremque ſumma conſequitur gloria. Certamen illud Flagellatio dicitur, & quotannis habetur.* Et Cicero Tuſc. II. *Spartæ vero pueri ad aram ſic verberibus accipiuntur, ut multis è viſceribus ſanguis exeat, nonnunquam etiam, ut cum ibi eſſem audiebam, ad necem : quorum non modi nemo exclamavit unquam, ſed ne ingemuit quidem.* Iterum Tuſc. V. *Pueri Spartiatæ non ingemiſcunt, verberum dolore laniati.* Lege quoque Lucianum de Gymn. Tertullianum ad Martyres cap. IV : Pauſaniam lib. III. atque alios. Reperiuntur etiamnum hodiè inter Romanæ fidei Monachos, qui annua flagellatione expiantes delicta ſua, *Diſciplinantes* appellantur.

11 Πᾶσαν θέαν ἐὰν ἴδῃς.] Ita etiam Salmaſius : Sed præter hanc lectionem Wolfius quoque habet : Πᾶσαν θέαν ἣν ἐὰν ἴδῃς.

12 Ὡς δ᾽ οὖ Σωκράτης.] Arrian. Εὐφράτης : quod Wolfius meritò præfert. *Caſaubonus.*

Salmaſius, & omnes quas vidi editiones habent : Ὡς δ᾽ οὖ Σωκράτης. Wolfius vult legi : Ὡς καλῶς Εὐφράτης.

λϛ΄.

[1] Ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπίσκεψαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, εἰ δύνασαι βαστάσαι. πένταθλος εἶναι βούλει, ἢ παλαι-

CAP. XXXVI.

Homo, primum conſidera, cujuſmodi ſit res. Deinde, natura quoque tua eamne ferre queat, explora. Quinquercio eſſe vis, aut palæſtri-

λαιστής; ἴδε σεαυτοῦ τοὺς βραχίονας, τοὺς μηροὺς, τὴν ὀσφῦν κατάμαθε. Ἄλλο γὰρ πρὸς ἄλλο πέφυκε. Δοκεῖς, ὅτι ταῦτα ποιῶν, ὡσαύτως δύνασαι ἐσθίειν, ὡσαύτως πίνειν, [2] ὁμοίως δυσαρεστεῖν; ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι, ἀπὸ τῶν οἰκείων ἀπελθεῖν, [3] ὑπὸ παιδαρίου καταφρονηθῆναι, ἐν παντὶ ἧττον ἔχειν, ἐν τιμῇ, ἐν ἀρχῇ, ἐν δίκῃ, ἐν πραγματίῳ παντί. ταῦτα ἐπίσκεψαι, εἰ θέλεις [4] ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, ἐλευθερίαν, ἀταραξίαν· εἰ δὲ μὴ, πρόσεχε, μὴ, ὡς τὰ παιδία, νῦν φιλόσοφος, ὕστερον δὲ τελώνης, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα ἐπίτροπος Καίσαρος γένῃ. [5] ταῦτα οὐ συμφωνεῖ. [6] ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον, ἢ ἀγαθὸν, ἢ κακὸν εἶναι· ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σαυτοῦ, ἢ τὰ ἐκτός. ἢ ἐπὶ τὰ ἔσω φιλοτεχνεῖν, ἢ τὰ ἔξω· τουτέστιν, ἢ φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν, ἢ ἰδιώτου.

læſtrita? Brachia tua intuere; femora & lumbos conſidera. Nam aliud alio natura pertinet. Putaſne, te, hæc aggreſſum, æquè poſſe edere, æquè bibere, æquè faſtidire? Vigilandum eſt, laborandum, à tuis recedendum; à puero contemni, in omnibus deteriori conditione eſſe, in honore, in magiſtratu, in judicio, in negotio quolibet, oportebit. Hæc conſidera; tecumque ſtatue, an his rebus redimere velis animi tranquillitatem, libertatem, conſtantiam. Sin minus; vide ne, ut pueri, nunc philoſophus, mox publicanus, poſt orator, denique Cæſeris procurator fias. Iſta non conſentiunt: unum te oportet hominem, eumque vel bonum vel malum eſſe: aut exercenda tibi ratio & mens eſt, aut res externæ excolendæ: aut in internis elaborandum, aut in externis: hoc eſt, aut philoſophi tuendus locus, aut hominis plebeji.

¹ Ἀυ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

1 Ἄνθρωπε πρῶτον ἐπίσκεψαι. *Homo primùm conſidera.*] Ut palæſtræ & luctæ, ſic philoſophiæ non quemlibet eſſe idoneum ſignificat: utrique opus eſſe patientia & corporis & animi. Quibus bonis qui deſtituatur, umbratilis potius & pugil & philoſophus futurus ſit, quam verus. Deterret igitur, ut apparet, homines molles & delicatos à philoſophia: aut potius ad ejiciendam ex animo iſtam mollitiem adhortatur, & excitat. Ut enim ſcopum iſtum à philoſophia propoſitum non attingamus:

Eſt aliquo prodire tenus, ſi non datur ultra.

Præſtat partem aliquam ſtultitiæ & vitioſitatis abjicere, quam integram utramque retinere. Proponitur ἀπάθεια, boni conſulamus μετριοπάθειαν. Præſtat moderatè iraſci, quam furere, ſi iræ planè reſiſtere non poſſis. Hoc idem de aliis quoque affectibus intelligatur. *Wolfius.*

2 Ὁμοίως δυσαρεστεῖν. *Æquè faſtidire.*] Refero ad faſtidium moroſorum hominum, in cibo & potu præſertim. δὶς ἀριστᾶν, bis prandere, videtur ineptum: niſi per alterum prandium, jentaculum intelligatur, κατ' ἀκυρολογίαν. Plato certè epiſtolâ ſeptimâ, negat quenquam poſſe fieri ſapientem, virtutiſque compotem, δίς τε τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῶντα, καὶ μηδέποτε κοιμώμενον μόνον νύκτωρ, qui more Italico & Siculo, bis eodem die impleatur, & noctu nunquam ſolus dormiat. Quod autem antecedit, δοκεῖς ὅτι ταῦτα ποιῶν· pronomen ταῦτα, ſenſum ambiguum facit. Sed referendum eſt ad philoſophiam, non ad quinquerciones, quorum exempli gratiâ mentio incidit. Igitur ταῦτα ποιῶν, τὰ τῶν φιλοσόφων, ἤτοι φιλοσοφῶν· ea quæ philoſophorum ſunt, ſive, ſi philoſopheris. *Idem.*

3 Ὑπὸ παιδαρίου καταφρονηθῆναι. *A puero contemni.*] Philoſophi utique contemni vulgò ſolent, pugiles verò ſunt admirationi. *Idem.*

4 Ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν. *Redimere animi tranquillitatem.*] Qui turbulentis affectibus, ut ira, metu, cupiditate vehementi, ſæpe agitatus, tranquilli animi qualemcunque guſtum ſemel duntaxat ceperit: eum haud dubiè quovis pretio redimendum putabit. Sed ſubindè oggannit prava conſuetudo, animi tranquillitatem negatam eſſe homini: neque fruſtra affectandum, quod contingere nequeat, in nullis præſertim, aut rariſſimis exemplis: iiſque imperfectis, & ideæ philoſophicæ nequaquam reſpondentibus. Proficeremus tamen aliquid, ſi conaremur, & nervos intenderemus. Id quod in iis cernimus, quos non philoſophia, ſed fortuna durius & diutius exercuit, quam multa illi ferunt æquis & conſtantibus animis, quæ alii nullo modo poſſe ferri exiſtimant? Sed fit illud conſuetudine & ſtupore quodam: philoſophica verò æquanimitas ratione moderatrice gloriatur. *Idem.*

5 Ταῦτα οὐ συμφωνεῖ.] Ita plurimæ habent editiones. Wolfius legit malè. ταῦτα ἓν συμφωνεῖ. Sed huic lectioni veram adpoſuit legendo: ταῦτα οὐ μὴ συμφωνεῖ.

6 Ἕνα δεῖ σε ἄνθρωπον. *Unum te oportet eſſe hominem.* Veriſſimum præceptum, ac potius oraculum: cui me ab ineunte ætate non paruiſſe quantopere pœniteat, dici non poteſt. Fui modò ſcholaſticus, modò ſcriba, modò aulicus, modò pædagogus, modò Bibliothecæ præfectus, modò ſcholæ gubernator: idque eò uſque, ut nunc quid ſim, penè ipſe ignorem. Mirabiliter diſtrahit varietas, & crebræ mutationes, ingenium. Quod ſi mihi in uno Philoſophiæ ſtudio ab ineunte ætate elaborare licuiſſet, cui me fuiſſe natum arbitror: fortaſſe profeciſſe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

feciſſemus aliquid. Verùm ita cum iis agitur, qui nec ipſi ſapiunt, & bonorum doctorumque conſiliis in adoleſcentia deſtituuntur. Magìs tamen reprehendendi ſunt, qui rectè monentibus non obtemperant: & diſcendi occaſione vel non utuntur per ſocordiam, vel abutuntur ad luxum, nequitiam, & omnis generis malitiam. *Wolfius.*

λζʹ.

[1]Τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. Πατήρ ἐστιν; ὑπαγορεύεται, ἐπιμελεῖσθαι, παραχωρεῖν ἁπάντων, ἀνέχεσθαι λοιδοροῦντος, παίοντος. Ἀλλὰ πατὴρ κακός ἐστι. Μήτι οὖν πρὸς ἀγαθὸν πατέρα φύσει [2]ᾠκειώθης; οὐκ, ἀλλὰ πρὸς πατέρα. [3]ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ; τήρει τοιγαροῦν [4]τὴν πρᾶξιν τὴν σεαυτοῦ πρὸς αὐτὸν, μηδὲ σκόπει τί ἐκεῖνος ποιεῖ, ἀλλὰ τί σοι ποιήσαντι κατὰ φύσιν ἡ σὴ ἕξει προαίρεσις. σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει, ἂν μὴ σὺ θέλῃς. τότε δὲ ἔσῃ βεβλαμμένος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι. οὕτως οὖν ἀπὸ τοῦ γείτονος, ἀπὸ τοῦ πολίτου, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ, τὸ καθῆκον εὑρήσεις, ἐὰν τὰς σχέσεις ἐθίζῃς θεωρεῖν.

Cap. XXXVII.

Omnia officia in univerſum mutuis affectionibus ſunt metienda. Pater eſt? præcipitur, curam ejus agendam, cedendum ei in omnibus; ſi convicietur, ſi verberet, ferendum eſſe. At pater malus eſt. Nunquid igitur natura cum bono patre conjunctus es? Non, ſed cum patre. Frater te lædit? Tu igitur munus tuum erga ipſum tuere: nec, quid ille agat, conſidera; ſed, quibus rebus agendis tuum inſtitutum naturæ futurum ſit conſentaneum. Te enim alius non lædet, niſi ipſe velis. Tum autem læſus eris, cum te lædi exiſtimaris. Sic igitur vicini, ſic civis, ſic imperatoris officium invenies, ſi mutuas affectiones ſpectare conſueveris.

[1] Ταῖς

¹ Ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται.] Affectiones adhibentur tanquam norma quædam ad officia metienda. Aliàs συμμετρεῖται reperiuntur. σχέσεις appellat τὰ πρός τι, ea quæ cum aliquo conferuntur: quare affectiones, quam habitus, vertere malui. *Wolfius.*

Multa de his verbis & verborum ſententia b. m. parens, in Perſium *Commentario.* *Caſaubonus.*

Σχέσιν in genere dicit eſſe Simplicius ordinem quorundam inter ſeſe ac mutuum reſpectum: eumque vel à natura inſtitutum, vel voluntate ſuſceptum. Illius exemplum proponit Epictetus in patre, hujus in vicino, cive, imperatore. Sunt enim hæc ex iis, quæ Ariſtot. τὰ πρός τι appellat, Latini relata; inter quæ eſt mutua relatio, ſive reſpectus; quem σχέσιν vocant Græci. Vide cap. LXV. *Snecanus.*

² Ὠκειώθης, ἀλλὰ πρὸς πατέρα.] Videtur interrogativè legendum ᾠκειώθης, conjunctus es? & addenda negatio, οὐκ ἀλλὰ πρὸς πατέρα· Non, ſed cum patre. Sed & hic ſtatim occurrit: Si pater pro hoſte ſe gerit, cur ego me pro filio geram? In promptu eſt reſponſio: Aliena improbitas non eſt imitanda. At difficile eſt amare hoſtem: Difficilia, quæ pulchra. At iſta laude carere malo. Tuo utique malo. Quem verò fructum ex alienæ improbitatis imitatione capis? Nullum, opinor: atque utinam non impietatis etiam, aut certè neglecti officii condemneris. Animi tranquillitate omnino carebis, morſu conſcientiæ non carebis. *Wolfius.*

³ Ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ; τήρει τοιγαροῦν τὴν πρᾶξιν τὴν σεαυτοῦ πρὸς αὐτὸν, &c. *Frater te lædit? Tu igitur munus tuum erga ipſum tuère.*] Parum abeſt, quin hic exclamem, ô Sancte Epictete! Nam merum mel Chriſtianum tua verba redolent, conveniuntque prorſus cum illis, quæ ipſe Chriſtus Matth. 18. 21. & aliis locis protulit.

⁴ Τὴν πρᾶξιν.] Imo τὴν τάξιν *(ordinem)* ut Simplicius & *Paraphr.* nec eſt dubitandi locus. *Caſaubonus.*

λή.

Τῆς περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας, ἴσθι ὅτι τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν· ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτῶν ἔχειν, ¹ ὡς ὄντων, καὶ διοικούντων τὰ ὅλα καλῶς καὶ δικαίως· καὶ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατατεταχέναι, τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, καὶ εἴκειν πᾶσι τοῖς γινομένοις, καὶ ἀκολουθεῖν ἑκόντα, ὡς ² ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης ἐπι-

CAP. XXXVIII.

Religionis erga deos immortales præcipuum illud eſſe ſcito, rectas de eis habere opiniones: ut ſentias, & eſſe eos, & benè juſtèque adminiſtrare univerſa: parendum eſſe eis, & omnibus iis, quæ fiant, acquiſcendum: & ſequenda ultrò, ut quæ à mente præſtantiſſima regan-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἐπιτελουμένοις. οὕτω γὰρ οὔτε [3] μέμψῃ ποτὲ τοῖς θεοῖς, οὔτε ἐγκαλέσεις, ὡς ἀμελούμενος. [4] ἄλλως τε οὐχ οἷόν τε τοῦτο γίνεσθαι, ἐὰν μὴ ἀποστῇς τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. ὡς, ἄν γέ τι ἐκείνων ὑπολάβῃς ἀγαθὸν ἢ κακὸν, πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν θέλῃς, καὶ περιπίπτῃς οἷς μὴ θέλῃς, μέμψασθαί σε καὶ μισεῖν τοὺς αἰτίους. πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, φεύγειν καὶ ἐκτρέπεσθαι. τὰ δὲ ὠφέλιμα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, μετιέναι καὶ [5] τεθηπέναι. ἀμήχανον οὖν, βλάπτεσθαί τινα οἰόμενον, χαίρειν τῷ δοκοῦντι βλάπτειν. ὅθεν καὶ τὸ τῇ βλάβῃ χαίρειν ἀδύνατον. [6] ὅθεν καὶ πατὴρ ὑπὸ υἱοῦ λοιδορεῖται, ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν εἶναι, τῷ παιδὶ μὴ μεταδιδῷ. [7] καὶ Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα

τοῦτο

regantur. Sic enim nec incuſabis eos unquam, nec ab eis negligi te conquereris. Aliter autem id fieri nequit, quam ſi iis, quæ in poteſtate noſtra non ſunt, relectis, tam bona quam mala in iis, quæ in nobis ſita ſunt, collocaris. Nam ſi quid illorum ſenſeris eſſe bonum aut malum, aliter certè fieri non poterit, quin cum iis fruſtratus fueris quæ velles, & in ea, quæ nolles, incideris, & culpes & oderis illarum rerum auctores. Illud enim natura eſt inſitum omni animantium generi, ut ea quæ nocitura videantur, eorumque cauſas fugiant & averſentur: contrà, utilia, & cauſas eorum, perſequantur & admirentur. Nulla igitur ratio eſt, ut his, qui noceri ſibi putat, eo lætetur, quod nocere videatur: unde etiam, ipſo damno ut gaudeat, fieri nequit. Hinc fit, ut & patri filius convitietur, cum ea, quæ in bonis habentur, filio non impertierit: & illud eſt quod inter Eteoclem & Polyni-

cem

τοῦτο πολεμίους ἀλλήλοις ἐποίησε, τὸ ἀγαθὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδα. Διὰ τοῦτο ὁ γεωργὸς λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς, διὰ τοῦτο ὁ ναύτης, διὰ τοῦτο ὁ ἔμπορος, διὰ τοῦτο οἱ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα ἀπολλύντες. [8] Ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές. Ὥστε ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ ὀρέγεσθαι ὡς δεῖ, καὶ τοῦ ἐκκλίνειν, ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τῆς εὐσεβείας ἐπιμελεῖται. Σπένδειν δὲ, καὶ θύειν, καὶ ἀπάρχεσθαι [9] κατὰ τὰ πάτρια, [10] ἑκάστοις προσήκει, [11] καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδὲ γλίσχρως, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.

cem bellum concitarit, quod bonum exiſtimabant imperium. Hac de cauſa Deos execratur agricola, ob hoc nauta, ob hoc mercator, ob hoc ii, qui liberos & uxores amittunt. Nam ubi utilitas, ibi etiam eſt pietas. Quamobrem qui id dat operam, ut ſic & appetat & averſetur, quemadmodum decet; is eâdem operâ & pietati dat operam. Libandum autem & ſacrificandum, & offerendæ primitiæ ſunt unicuique, ritu patrio: caſtè, non luxurioſè, nec indiligenter, nec ſordidè, nec ſupra facultates.

1 Ὡς ὄντων καὶ διοικούντων τὰ ὅλα καλῶς καὶ δικαίως.] Planè eadem ſententia in Epiſt. ad Heb. XI. 6. Πιστεῦσαι δεῖ τὸν προσερχόμενον τῷ Θεῷ ὅτι ἐστὶ (Epict. ὡς ὄντων eodem verbo:) καὶ τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν μισθαποδότης (in quo δικαιοσύνη ejus verſatur) γίνεται: hoc tantum diſcrimine, quod Epictetus pro faſtigio habet, quod Sanctus Apoſt. pro fundamento: quæ tamen eodem fermè redeunt; & ἀρχὴ (ut in iſtis, ἀρχὴ τῆς σοφίας, &c.) utrumque complectitur. *Caſaubonus.*

2 Ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης.] Wolfius, præter hanc lectionem, habet: ἐπὶ τῆς ἀρίστης γνώμης.

3 Μέμψῃ ποτὲ τοῖς θεοῖς.] Suæ editioni Wolfius adſcripſit: μέμψῃ ποτὲ τοὺς θεούς. Sed eodem res redit; ſiquidem deponens illud μέμφομαι *incuſo, reprehendo* apud claſſicos auctores cum genitivo, dativo & accuſativo constructum reperiatur.

4 Ἄλλως τε.] Meliorem lectionem Wolfius textui inſeruit, ſcilic. ἄλλως δέ.

5 Τεθηπέναι.] Eſt infinitivus præter. med. verbi θήπω. *Stupeo, cum ſtupore admiror.* Duo tantum hujus

hujus verbi tempora in uſu ſunt, præt. medium, & Aoriſtus ſecund. Sed præteritum illud ſæpius pro præſenti uſurpatur, quemadmodum etiam hoc loco ab interprete vertitur. Sed Wolfius pro varia lectione habet, τεθαυμακέναι à θαυμάζω *in admiratione habeo.*

6 Ὅθεν.] Wolfius contendit debere legi ἔνθεν.

7 Καὶ Πολυνείκην, καὶ Ἐτεοκλέα τοῦτο πολεμίους, *&c. Et illud eſt quod inter Eteoclem & Polynicem bellum concitarit.*] Conſule Pauſaniam, qui lib. nono totam horum fratrum hiſtoriam copioſè explicat.

8 Ὅπου τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές. *Ubi utilitas, ibi pietas.*] O admirabilem ſententiam, atque adeò in ſpeciem impiam! ſed ità tractatam, ut & humani animi ſimulationem retegat, & religioni vix quicquam poſſit magis eſſe conſentaneum. *Wolfius.*

Illuſtris ſententia, qua nihil unquam gravius aut verius ex Phœbi cortina: ut nos alibi fusè diſputavimus; & quæ de *filiali* cultu, *mercenario* oppoſito, vulgò jactantur, meras eſſe τερατολογίας & λογομαχίας ex ambiguitate verbi *mercedis* & *utilis* ortas; planum fecimus. *Caſaubonus.*

9 Κατὰ τὰ πάτρια. *Ritu patrio.*] Cùm pietas in animo poſita ſit, de cæræmoniis non magnopere putat eſſe laborandum. Quod ſi noſtro ſæculo perſuaderi poſſet, tranquillius viveretur. Perſuaderi autem poſſet, ſi potius è religione vivere, quam de religione diſputare ſtuderemus: ſi veritatis cupidiores eſſemus quam vanitatis, hoc eſt, ambitionis, æmulationis, avaritiæ, ultionis, & ſi quæ ſunt aliæ peſtes animorum. *Wolfius.*

Κατὰ τὰ πάτρια. *Patrio ritu.*] Dormitas mi Epictete! Non jam Philoſophum, ſed Politicum agere videris. Politici enim ubique terrarum patrios ritus, id eſt ejuſmodi religionem & ceremonias amplecti jubent, quæ ſupremæ poteſtatis auctoritate conſtitutæ ſunt. Si tibi vita degenda ſit ſub Turcarum, Pontificiorum vel Reformatorum imperio, auctores erunt Politici, ut eam externè profitearis, quam ſuprema majeſtas ibi confirmavit atque ſancivit. Aſt ſincerus Philoſophus in ſanctiſſimo graviſſimoque religionis negotio non aliorum auctoritatem, ſed veritatem ex recta ratione deductam amplectitur. Quia Socrates patrios ritus rejecit, καὶ τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ, ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν mutare recuſavit, à Politicis venenô extinctus eſt. Sed longè aliter ſe res habet cum Chriſtiana religione, quæ pias fraudes non admittit, & in qua externa profeſſio cum interna convenire neceſſe habet, jubetque ut Deum colamus non ſecundum patrias leges, ſed ſecundum illas, quas in verbo ſuo nobis præſcripſit.

10 Ἑκάστοις. *Unicuique.*] Aliàs ἑκάστοτε, quovis tempore. *Wolfius.*

Wolfius pro varia lectione ſuæ editioni ἑκάστοτε adjunxit. Omnes quas vidi editiones habent ἑκάστοις, excepta Salmaſiana, quæ ſola ἑκάστῳ habet.

11 Καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως.] Intelligerem pro εἰλικρινῶς, καὶ μὴ ὑποκεκριμένως, ex animo, & non ſimulatè: ni Simplicius ſcriberet, τὸ ἐπισεσυρμένον μεταλαμβάνει τινὸς ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀκαθαρσίας. Id quod attrahitur, ſordibus à ſolo contaminatur. Eo igitur auctore, hoc loco frugalitas luxui, aut munditiës ſordibus opponitur. *Wolfius.*

λθ'.

Ὅταν μαντικῇ προσίῃς, μέμνησο, ὅτι μὲν, ὡς ἀποβήσεται, οὐκ οἶδας, ἀλλὰ ἥκεις ὡς ἀπὸ τοῦ μάντεως πευσόμενος. Ὁποῖον δέ τι ἐστὶν, ἐλήλυθας εἰδὼς, εἴπερ εἶ φιλόσοφος. εἰ γὰρ ἐστί τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, πᾶσα ἀνάγκη μήτε ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, μήτε κακόν. μὴ φέρε οὖν πρὸς τὸν μάντιν, ὄρεξιν ἢ ἔκκλισιν· εἰ δὲ μὴ, τρέμων αὐτῷ πρόσει. ἀλλὰ διεγνωκὼς, [1] ὅτι πᾶν τὸ ἀποβησόμενον, ἀδιάφορον, [2] καὶ οὐδὲν πρὸς σε· ὁποῖον δ' ἂν ᾖ, (ἔσται γὰρ αὐτῷ χρήσασθαι καλῶς,) καὶ τοῦτο οὐδεὶς κωλύσει. Θαῤῥῶν οὖν, ὡς ἐπὶ συμβούλους ἔρχου τοὺς θεούς· καὶ λοιπὸν, ὅταν τι συμβουλευθῇ, [3] μέμνησο, τίνας συμβούλους παρέλαβες, καὶ τίνων παρακούσῃς ἀπειθήσας. ἔρχου δὲ ἐπὶ τὸ μαντεύεσθαι, καθάπερ ἠξίου Σωκράτης, ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα

CAP. XXXIX.

Ad vatem acceſſurus, memento, te negotii eventum ignorare; ſed ea de cauſa adeſſe, ut eum è vate cognoſcas. Quale autem id eſſet, utique, cum venires, ſcivisti, ſiquidem philoſophus fueris. Nam ſi ex eorum numero fuerit, quæ in noſtra poteſtate non ſunt: nec bonum eſſe, neque malum, omninò eſt neceſſe. Noli igitur ad vatem afferre vel appetitionem, vel averſationem: alioqui tremens eum acce- des. Sed illud conſtitutum eſſe oportet, nihil inter quemvis eventum intereſſe: neque ad te attinere eum, cujuſcumque modi ſit: licere enim eo rectè uti; neque in eo tibi fore quempiam impedimento. Magno igitur animo deos, ut conſiliarios, accedito. Deinde, ſi quid conſilii datum fuerit, memento, quos in conſilium adhibueris: & quorum, niſi parueris, auctoritatem ſis neglecturus. Sic autem ad oraculum accipiendum accedito, quemadmodum Socrati placebat;

πᾶσα σκέψις τῆς ἀναφορὰν εἰς τὴν ἔκβασιν ἔχει· καὶ οὔτε ἐκ λόγου, οὔτε ἐκ τέχνης τινὸς ἄλλης, ἀφορμαὶ δίδονται πρὸς τὸ συνιδεῖν τὸ προκείμενον. Ὥστε ὅταν δέῃ συγκινδυνεῦσαι φίλῳ, ἢ πατρίδι, μὴ μαντεύεσθαι, εἰ συγκινδυνευτέον. καὶ γὰρ ἂν προείπῃ σοι ὁ μάντις, φαῦλα γεγονέναι τὰ ἱερά, δῆλον ὅτι ὁ θάνατος σημαίνεται, ἢ πήρωσις μέρους τοῦ σώματος, ἢ φυγή. [4] ἀλλ' ἔνι λόγος, [5] καὶ σὺν τούτοις παρίστασθαι τῷ φίλῳ καὶ πατρίδι συγκινδυνεύειν. τοιγαροῦν τῷ μείζονι μάντει πρόσεχε τῷ Πυθίῳ, ὃς [6] ἐξέβαλε τοῦ ναοῦ τὸν οὐ βοηθήσαντα ἀναιρουμένῳ τῷ φίλῳ.

bat ; iis videlicet de rebus, quarum tota conſideratio refertur ad eventum, & in quibus nec ex ratione, nec ex arte alia ſuppetunt occaſiones, ad id quod propoſitum eſt, conſiderandum. Cum igitur vel amicus, vel patria cum periculo defendenda erit; noli conſulere vatem ſintne defendendi? Nam ſi tibi vates prædixerit, exta infauſta eſſe : mortem ſignificari conſtet, aut alicujus membri truncationem, aut exilium. Sed ratio tamen ſubeſt, & cum his illud etiam conjungitur : una cum amico & patria periculum eſſe adeundum. Quamobrem ad majorem venito vatem Pythium : qui templo ejecit eum, qui amico in vitæ periculo non ſuccurriſſet.

1 Ὅτι πᾶν τὸ ἀποβησόμενον ἀδιάφορον. *Quicquid eventurum ſit, id eſſe indifferens.*] Hoc eſt, neque bonum neque malum per ſe, ſed pro utentis animo vel bonum vel malum. Veteres Stoici res corporeas & externas, non bona & mala, ut cæteri mortales, ſed προηγμένα producta, prælata : & ἀποπροηγμένα rejecta, improbata nominârunt, ἀδιαφορίαν Ariſtoni, Pyrrhoni & Herillo tribuit Cicero, quos rerum aliquem delectum reliquiſſe negat. In horum igitur ſententiam inclinâſſe videtur hîc Epictetus. *Wolfius.*

2 Καὶ οὐδὲν πρὸς σε· ὁποῖον δ' ἂν ᾖ (ἔσται γάρ.] Græca non bene cohærent, niſi ita connectas : καὶ οὐδὲν πρὸς σε, ὁποῖον ἄν· ἔσται γὰρ αὐτῷ χρῆσθαι καλῶς, καὶ τοῦτο, &c. ſublata parentheſi : vel ſi quis malit ; ita : Ὁποῖον δ' ἂν ᾖ, ἔσται αὐτῷ χρῆσθαι. καὶ τοῦτο, &c. *Caſaubonus.*

3 Μέμνησο τίνας συμβούλους παρέλαβες. *Memento quales in conſilium adhibueris.*] Neceſſe eſt vatum, augurum, aruſpicum magnam fuiſſe in divinando ſolertiam. Alioqui enim prædictiones eorum, vir tantâ gravitate, pro divinis reſponſis non habuiſſet. *Wolfius.*

4 Wolfii editio habet: Ἀλλ᾽ ἔνι λόγος (& pro varia lectione adſcripſit; ἐνὶ λόγῳ.) Et ita quoque Caſauboniana & aliæ. In Salmaſiana autem & item aliis legitur: ἀλλ᾽ ἢ ἔνι λόγος. Præſtantiorem lectionem eligat lector.

5 Καὶ σὺν τούτοις παρίσταται.] Wolf. *& cum his etiam conjungitur.* Polit. *teque confirmabit*: quæ valde frigent. Omninò ſcribendum, ἀλλ᾽ ἔνι λόγος καὶ σὺν τούτοις παρίστασθαι τῷ φίλῳ, καὶ πατρίδι συγκινδυνεύειν. id eſt, *Ratio autem ſuadet etiam cum his* (i. e. utcunque hæc ſubeunda ſint: θάνατος; πήρωσις; φυγή;) *amico tamen opitulari periclitanti: & cum patria diſcrimen adire, &c.* Ex omnibus qui mihi viſi ſunt Epicteti interpretibus, unus *Duvairius*, vir undequaque præſtantiſſ. hunc ſenſum ſubodoratus eſt, dum vertit. *La raiſon neantmoins vous perſuadera, que quand tout cela devroit eſtre, &c.* Ad rem autem quod attinet ipſam, multa in hanc ſententiam Cato apud Lucanum, lib. IX. præclarè, ut virum verè Stoicum decebat: qui etiam Ammonis oraculum, de eventu belli Civilis, cum ejus conſulendi facultas oblata eſſet, & ſuaderent ſocii, conſulere recuſavit, quod eventum, ſeu *ſucceſſum* rerum, ad ſapientem, qui ſola ratione, (nos Chriſtiani *conſcientia*, diceremus:) niteretur, ullo modo pertinere negaret. O fidem, Chriſtiano dignam; ſed in Chriſtianis inventu raram! *Caſaubonus.*

6 Ἐξέβαλε τοῦ ναοῦ.] Hiſtoria eſt apud Simplicium. *Wolfius.*

μʹ.

Τάξον τινὰ ἤδη χαρακτῆρα σαυτῷ, καὶ τύπον, ὃν φυλάξεις [1] ἐπί τε σεαυτοῦ ὤν, καὶ ἀνθρώποις ἐντυγχάνων.

CAP. XL.

Præſcribe jam tibi formam quandam, & legem, quam cuſtodias: quamque & ipſe tecum, & in congreſſibus hominum obſerves.

1 Ἐπί τε σαυτοῦ ὤν.] Id eſt, μόνος καὶ κατ᾽ ἰδίαν· cùm ſolus, & ipſe tecum es, hoc eſt, cum nullis diſtringeris alienis cogitationibus. *Wolfius.*

μαʹ.

Καὶ σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω, ἢ λαλείσθω τὰ ἀναγκαῖα, καὶ δι᾽ ὀλίγων. σπανίως δέ ποτε, [1] καιροῦ παρα-

CAP. XLI.

Ac majori quidem ex parte ſilentium præſtetur: aut neceſſaria dicantur, eaque paucis. Rarò autem,

παρακολουθοῦντος, ἐπὶ τὸ λέγειν τι ἥξομεν, ἀλλὰ περὶ οὐδενὸς τῶν τυχόντων. μὴ περὶ μονομάχων, μηδὲ ἱπποδρομιῶν, μὴ περὶ ἀθλητῶν, μὴ περὶ βρωμάτων ἢ πομάτων τῶν ἑκασταχοῦ λεγομένων· μάλιστα δὲ, μὴ περὶ ἀνθρώπων λέγοντες, [2] ἢ ἐπαινοῦντες, ἢ συγκρίνοντες.

autem, cum ſe obtulerit occaſio, ad dicendum veniemus: ſed non quidvis dicemus: non de gladiatoribus, non de ludis Circenſibus, non de pugilibus, non de cibis aut potionibus; quæ res paſſim inculcantur. In primis autem de hominibus cum verba fiunt, ne eos vel laudemus, vel comparemus, caveatur.

1 Καιροῦ παρακολουθοῦντος. *Tempore comitante.*] Rectius παρακαλοῦντος, advocante, hortante. *Wolfius.*

2 Ἢ ἐπαινοῦντες, ἢ συγκρίνοντες. Ἂν μὲν οὖν οἷός τε ᾖς.] Rectè hæc connectunt tum Simplic. tum *Paraphraſtes.* Sed *Paraphraſtes* paucis inſertis, ſine quibus vix conſtat cohærentia: (an & *Enchiridio* quondam genuina?) Εἰ δ᾽ ἄλλοι τῶν τοιούτων ἄρξονται, &c. *Caſaubonus.*

μβ'.

Ἂν μὲν οὖν οἷός τε ᾖς, μετάγε τοῖς σοῖς λόγοις τοὺς τῶν συνόντων ἐπὶ τὸ πρέπον. [1] εἰ δὲ ἐν ἀλλοφύλοις ἀπολειφθεὶς τύχοις, σιώπα.

Cap. XLII.

Quod ſi potes, familiarium tuorum ſermones tuis ſermonibus eo, quo decet, traducito. Sin à peregrinis circumventus fueris, taceto.

1 Ἐν ἀλλοφύλοις ἀποληφθεὶς τύχοις. *A peregrinis circumventus.*] τοὺς ἀλλοφύλους τοῖς οἰκείοις opponit: & eos intelligit homines, quos pro autoritate monere non licet. *Wolfius.*

Εἰ δὲ ἐν ἀλλοφύλοις.] Wolf. *peregrinos.* Politianus, *extraneos:* quod ſcopo auctoris, & Simplicii expoſitione melius convenit. *Caſaubonus.*

μγ'.

Γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, μηδὲ ἀνειμένος.

Cap. XLIII.

Riſus ne ſit multus, nec ob multa, nec effuſus.

μδ'.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

μδʹ.

¹Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν. εἰ δὲ μή, ἐκ τῶν ἐνόντων.

CAP. XLIV.

Jusjurandum recuſa, ſi fieri poteſt, omnino: ſin minus, quantum potes.

¹ Ὅρκον παραίτησαι.] Ita habent omnes quas vidi editiones, excepta Plantiniana, in qua mendosè legitur: ὅρκον παραίτησε.

μεʹ.

Ἑστιάσεις ¹ τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς διακρούου. ἐὰν δέ ποτε γίνηται καιρός, ἐντετάσθω σοι ² προσοχή, μήποτε ἄρα ὑπορρυῇς, εἰς ἰδιωτισμόν. ἴσθι γάρ, ὅτι, ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, καὶ τὸν συνανατριβόμενον αὐτῷ μολύνεσθαι ἀνάγκη, κἂν αὐτὸς ὢν τύχῃ καθαρός.

CAP. XLV.

Convivia externa & popularia devita. Sed ſi quando tulerit occaſio, animadverſio excitetur, ne forte in vulgarem conſuetudinem prolabaris. Scito enim, ſi ſodalis pollutus fuerit, eum etiam, quem is attigerit, neceſſario pollui, etſi purus ipſe fuerit.

¹ Τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικάς.] τὰς ἔξω, ſcilicet τοῦ ἰδίου οἴκου, foris extra tuas ædes, τὰς ἰδιωτικάς, τὰς ἀφιλοσόφους, convivia plebeiorum hominum inerudita, quæ nihil cum philoſophia commune habent, nec commercii quicquam. *Wolfius.*

² Προσοχή. *Animadverſio.*] Legebant Wolfius & Plant. editionis præfectus προσευχή. Veram tamen lectionem, quam in omnibus vulgatis reperies, ſuis editionibus adpoſuerunt.

μϛʹ.

Τὰ περὶ τὸ σῶμα ¹ μέχρι τῆς χρείας ψυχῆς παραλαμβάνειν· οἷον τροφάς, πόμα, ἀμπεχόνην, οἰκίαν, οἰκετίαν. τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ τρυφήν, ἅπαν περίγραφε.

CAP. XLVI.

Quæ corpori ſerviunt, eatenus adhibeantur, quatenus animo ſunt uſui: veluti cibi, potus, amictus. ædes, ſervitium. Quicquid autem ad oſtentationem aut delicias attinet, repudiato.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

1 Μέχρι τῆς χρείας ψυχῆς.] Quæ corpori neceſſaria ſunt, ea animo quoque ſervire, quatenus ipſum corpus animi inſtrumentum, & miniſter eſt, (aut certè ita debet) dici poſſe non nego. Remotius tamen id hic fuerit & aliis opinor uſus fuiſſet verbis, ſi id voluiſſet Epictetus. *Paraphraſtes* exertiſſimè, χρ. ψιλῆς non ψυχῆς; & ita Simplicium quoque legiſſe, Commentarius ipſius fidem facit. Ut cum dicit, τὰ πρὸς χρείαν αὐτῷ (σώματι ſcil.) μόνον προσφέροντας, & ſimilia, τὴν χρείαν ad corpus ſemper referens: de anima autem quæ iſtis utatur, ne verbo quidem. Erat in hac editione, μέχρ. χρ. τῆς ψ. quod tanto vitioſius, quanto à vera lectione remotius. *Caſaubonus.*

μζ'.

Περὶ ἀφροδίσια εἰς δύναμιν πρὸ γάμου καθαρευτέον. ἁπτομένῳ δὲ, ὡς νόμινόν ἐστι, μεταληπτέον. μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου [1] τοῖς χρωμένοις, [2] μηδὲ ἐλεγκτικός· μηδὲ πολλαχοῦ τὸ, ὅτι αὐτὸς οὐ χρῇ, παράφερε.

Cap. XLVII.

Are venerea, quantum fieri poteſt, ante nuptias purus eſto: Sin attegris, ea legitimè utendum. Ne tamen iniquus ſi iis, qui illa utuntur, neque eos arguas: neque paſſim jactas, te ea non uti.

1 Τοῖς χρωμένοις.] Hinc ἡ χρῆσις ſimpliciter interdum pro re venerea: ut in *Problemat.* Alex. Aphr. de Eunuchis φαντάζοντας τὴν χρῆσιν. *Caſaubonus.*

2 Μηδὲ ἐλεγκτικός. *Ne ſis objurgator.*] Chriſtiana charitas, & peccantes argui, & contumaces vitari jubet. *Wolfius.*

μή.

Ἐὰν τις σοὶ ἀπαγγείλῃ, ὅτι ὁ δεῖνά σε κακῶς λέγει, μὴ ἀπολογοῦ πρὸς τὰ λεχθέντα· ἀλλ' ἀποκρίνου, ὅτι ἠγνόει γὰρ τὰ ἄλλα προσόντα μοι κακὰ, ἐπεὶ οὐκ ἂν ταῦτα μόνα ἔλεγεν.

Cap. XLVIII.

Si quis nunciârit, quendam tibi maledicere: ne refuta quæ dicta ſunt, ſed reſponde. Eum neſciſſe cætera tua vitia, nam alioqui non illa ſola fuiſſe dicturum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

μθ΄.

Εἰς τὰ θέατρα τὸ πολὺ παριέναι, οὐκ ἀναγκαῖον· εἰ δέ ποτε καιρὸς εἴη, μηδενὶ σπουδάζων φαίνου ἢ σεαυτῷ· τουτέστι, θέλε γίνεσθαι μόνα τὰ γινόμενα, καὶ νικᾷν μόνον τὸν νικῶντα. οὕτω γὰρ οὐκ ἐμποδισθήσῃ. [1] Βοῆς δὲ καὶ τοῦ ἐπιγελᾷν τινι, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐπικινεῖσθαι, παντελῶς ἀπέχου· καὶ μετὰ τὸ ἀπαλλαγῆναι, μὴ πολλὰ περὶ τῶν γινομένων διαλέγου, ὅσα μὴ φέρει πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν. ἐμφαίνεται γὰρ ἐκ τοῦ τοιούτου, [2] ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν.

CAP. XLIX.

Theatra frequentare non eſt neceſſe: ſed ſi quando tempus tulerit, te nulli niſi tibi ipſi ſtudere appareat, hoc eſt, ea duntaxat fieri velis, quæ fiunt: & eum ſolum vincere, qui vincit. Sic enim non impedieris. Clamore autem, aut irriſione, aut longiore commotione, penitus abſtineto. Ac poſt diſceſſum, ne multum de iis, quæ acciderant, diſputa, cum nihil ad tui correctionem faciant. Alioqui ex hoc apparebit, te ſpectaculum eſſe admiratum.

1 Βοῆς δὲ καὶ τοῦ ἐπιγελᾷν τίνι, ἢ ἐπικ.] Aberant hæc à Politiani codice, ut puto: ab ejus certè verſione abſunt. Wolf. *cum irriſione; aut longiore commotione*. Obſcurè, partim; & partim, falsò: Simplicius optimè ſingula; quem debuit Wolfius, hic quidem certè, ſequi. Ita erant tum mores. Plin. in Epiſt. lib. 5. 17. *Non labia diduxerunt: non moverunt manum: non denique aſſurrexerunt, ſaltem laßitudine ſedendi.* Hoc ille de recitatione: cui cum theatris & ſpectaculis multa communia; & inde derivata. *Caſaubonus.*

2 Ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν. *Te ſpectaculum eſſe admiratum.*] Hoc eſt animo eſſe levi, & futilium rerum ſtudioſo. Horatius:

Nil admirari, prope res eſt una Numici,
Solâque quæ poßit facere & ſervare beatum. *Wolſius.*

ν'.

¹ Εἰς ἀκροάσεις τινῶν μὴ ἧκε, μηδὲ ῥαδίως πάρελθε. Παρελθὼν δὲ, τὸ σεμνὸν, καὶ εὐσταθὲς, καὶ ἅμα ἀνεπαχθὲς, φύλασσε.

CAP. L.

Ad recitationes ne veni, neque facile accede. Sin acceſſeris, gravitatem & conſtantiam tuêre: & id una cave, ne cui ſis moleſtus.

1 Εἰς ἀκροάσεις τινῶν μὴ ἧκε.] Recte τινῶν· & modeſtè: Erant enim ἀκροάσεις ſeu διαλέξεις τῶν φιλοσόφων maximè; ejuſdem plane argumenti, exceptis fidei myſteriis, cujus & *conciones*, ſeu *prædicationes* hodieque (& utinam non pejores hodiernæ multæ:) noſtræ: quod ex iis quæ etiam nunc ſuperſunt, Dionis, aliorumque facile quivis intelligat. τινῶν igitur hic, id eſt, ἐπιδεικτικῶν, qui ad ſolam ingenii & eloquentiæ oſtentationem, & captandum plauſum recitabant: quales, *Rhetores*, & *Poëtæ*; ut Simplicius exponit. Pro ἧκε, quod redundare videtur hic, conjiciat fortaſſe aliquis εἴκῃ: Sed Simplicius non agnoſcit; & ſimplicior ſic oratio, quæ Epictetum non dedecet. *Caſaubonus.*

να'.

Ὅταν τινὶ μέλλεις συμβάλλειν, καὶ μάλιστα τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, πρόβαλε σεαυτῷ, ¹ τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων. καὶ οὐκ ἀπορήσεις τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως ἐν τῷ ἐμπεσόντι.

CAP. LI.

Cum aliquid negotii tibi futurum eſt cum aliquo, ex proceribus præſertim, ipſe tibi proponito, quid in re facturus fuiſſet Socrates, aut Zenon. Ita fiet, ut te ratio non deficiat, qua id, quod objectum fuerit, ritè adminiſtres.

1 Τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης. *Quid in eo feciſſet Socrates?*] Id ex utriuſque dictis & factis colligere licet, quoniam ſcripta neutrius habemus. Sed niſi eruditione & conſtantia utriuſque præditus fueris, malè tibi vertet inepta imitatio: & fortaſſis nè illi quidem ubique decorum conſervârunt. *Wolfius.*

νβ'.

Ὅταν φοιτᾷς πρός τινος τῶν μέγα δυναμένων, πρόβαλλε, ὅτι οὐχ εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον, ὅτι ἀπεκλείσθη, [1] ὅτι ἐκλιναχθήσονταί σοι αἱ θύραι, ὅτι οὐ φροντιεῖ σου· κἂν σὺν τούτοις ἐλθεῖν καθήκῃ, φέρε τὰ γινόμενα, καὶ μηδέ ποτε εἴπῃς, αὐτὸς πρὸς σεαυτὸν, ὅτι οὐκ ἦν τοσοῦτον· ἰδιωτικὸν γὰρ, καὶ [2] διαβεβλημένου πρὸς τὰ ἐκτός.

CAP. LII.

Cum ad magnatum aliquem iturus es, proponito tibi, fore ut eum domi non invenias, ut incluſus ſit, ut occludantur tibi fores, ut ille te negligat. Quod ſi hoc rerum ſtatu venire decuerit, ea feras quæ fiunt: neque ipſe unquam tecum dicas, non fuiſſe tanti. Id enim plebeium eſt, & ejus qui res externas calumnietur.

1 Ὅτι ἐκλιναχθήσονταί σοι αἱ θύραι.] Sententia ſatis aperta eſt. Quid verò ſi ἐπιτιναχθήσονταί σοι legatur? occludentur tibi fores cum impetu, per contemptum ſcilicet & indignationem. Aut eſt hypallage, pro, σὺ ἐκλιναχθήσῃ τῶν θυρῶν, ejicieris foribus. Argentinenſis codex habet, ὅτι οὐκ ἐκλιναχθήσονταί σοι, pro ἀνοιχθήσονται. Et paulò poſt, pro διαβεβλημένον πρὸς τὰ ἐκτὸς, habet διαπεπλησμένους· alterum percelli, alterum criminari ſignificat. Ego mallem καταβεβλημένου, ejus qui projectus ſit ad res externas, qui humi ſit abjectus, & rerum externarum mancipium: qui hujuſmodi fruſtrationes æquo ferre animo non didicerit, & contemnere. *Wolfius.*

2 Καὶ διαβεβλημένους πρὸς τὰ ἐκτός.] Wolf. *qui res externas calumnietur.* Polit. *quæ externa ſunt calumniari.* Non legerant fortaſſe Philoſtratum, apud quem διαβάλλεσθαι; pro ἀπεχθάνεσθαι, ſeu *odio habere*, ſingulis fere paginis; ut & b. m. parenti in Strabonem rectè notatum. & hinc forte Διάβολος; ut Hebræo שטן ad amuſſim reſpondeat. Alia quoque apud Herodotum notione, quæ nec ipſa vulgo nota: ſed non hujus iſta loci. *Caſaubonus.*

νγʹ.

Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω τὸ τινὰ τῶν ἑαυτοῦ ἔργων ἢ κινδύνων ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνῆσθαι· οὐ γὰρ ὡς σοὶ ἡδύ ἐστι τὸ τῶν σῶν κινδύνων μεμνῆσθαι, οὕτω καὶ τοῖς ἄλλοις ἡδύ ἐστι τὸ τῶν σοι συμβεβηκότων ἀκούειν.

CAP. LIII.

In familiaribus congreſſibus ab ſit facinorum aut periculorum tuorum prolixa & immodica commemoratio. Nec enim, ut tibi jucundum eſt tuorum certaminum meminiſſe, ſic & aliis ſuave eſt, ea quæ tibi acciderunt, audire.

νδʹ.

Ἀπέστω δὲ καὶ τὸ γέλωτα κινεῖν. [1] ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τόπος [2] εἰς ἰδιωτισμὸν, καὶ ἅμα ἱκανὸς τὴν αἰδῶ τὴν πρός σε τῶν πλησίων ἀνιέναι.

CAP. LIV.

Abſit illud etiam, ne riſum moveas. Nam is ejuſmodi locus eſt, è quo proclivis ſit in plebejum morem lapſus: eamque vim habet, ut tui obſervantiam facile apud familiares diminuat.

1 Ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τόπος. *Lubricus enim locus.*] Wolf. de Epicteto optimè meritus ex quodam codice habet: ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τρόπος. Id eſt: *Lubricus enim modus.*

2 Εἰς ἰδιωτισμόν. *In plebejum morem.*] Vide finem capitis XXXVI; ubi auditorem ſuum Epictetus longè ſemotum eſſe vult à loco & ordine hominis plebeji. Inſpiciatur & cap. LXXI. in quo, στάσις & χαρακτὴρ ἰδιώτου deſcribitur. *Sneca- nus.*

νεʹ.

Ἐπισφαλὲς δὲ, καὶ τὸ εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν. ὅταν οὖν τι συμβῇ τοιοῦτον, ἂν μὲν εὔκαιρον ᾖ, [1] ἐπίπληξον τῷ προελθόντι· εἰ δὲ μὴ, τῷ γε

CAP. LV.

Periculoſum eſt etiam, ad orationis obſcœnitatem progredi. Cum igitur tale quippiam inciderit: aut (ſi feret opportunitas) objurgabis eum qui ſermonem illum injecerit: aut taci-

γε ἀποσιωπῆσαι, καὶ ἐρυθριάσαι, καὶ σκυθρωπῆσαι, δῆλος γίνου δυσχεραίνων τῷ λόγῳ.

taciturnitate ſaltem, & rubore vultuque oſtendes, eam orationem tibi diſplicuiſſe.

1 Ἐπίπληξον τῷ προελθόντι.] προελθόντι, ſcilicet εἰς αἰσχρολογίαν. *Wolfius.*

νϛʹ.

Ἐὰν ἡδονῆς τινος φαντασίαν λάβῃς, [1] φύλασσε σεαυτὸν, μὴ συναρπασθῇς ὑπ᾽ αὐτῆς· [2] ἀλλ᾽ ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτῷ λάβε· ἔπειτα μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων. καθ᾽ ὅν τε ἀπολαύσεις τῆς ἡδονῆς, καὶ καθ᾽ ὃν ἀπολαύσας, ὕστερον μετανοήσεις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσῃ· καὶ τούτοις ἀντίθες, ὅπως [3] ἀποχόμενος χαιρήσεις, καὶ ἐπαινέσεις αὐτὸς σεαυτόν. ἐὰν δέ σοι καιρὸς φανῇ ἅψασθαι τοῦ ἔργου, πρόσεχε, [4] μὴ νικήσῃ σε τὸ προσηνὲς αὐτοῦ, καὶ ἡδὺ, καὶ ἐπαγωγόν· ἀλλ᾽ ἀντιτίθει, πόσῳ ἄμεινον τὸ [5] συνειδέναι σεαυτῷ, ταύτην τὴν νίκην νενικηκότι.

CAP. LVI.

Si voluptatis alicujus imaginem animo conceperis, moderare tibi, ne ab ea movearis: ſed & rem examina, & tibi ipſe deliberandi præbe ſpatium. Deinde utriuſque temporis memento, tum ejus quo voluptate perfrueris, tum ejus quo percepta jam voluptate dolebis, teque ipſe objurgabis. atque his illa confer; ſi abſtinueris, fore ut gaudeas, teque ipſe collaudes. Quod ſi tibi ſuſpiciendæ rei videbitur eſſe tempus, cave ne vincant ejus blandiciæ, & ſuavitates, & illecebræ: ſed illud oppone, quanto præſtantior ſit talis victoriæ conſcientia.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

1 Φύλαοσε σαυτόν. *Moderâre tibi.*] Ita in quibuſdam editionibus, & etiam Caſauboniana. Sed optimè habet Salmaſiana: Καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, φύλασσε σαυτόν. *Ut in aliis, ſic & hic moderâre tibi.* Hanc lectionem quoque Wolfius & Plant. editionis præfectus agnoſcunt: Sed Wolfius malè in quodam codice φήλασσε pro φύλασσε invenit.

2 Ἀλλ' ἐνδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα. *Exſpectet te negotium.*] Argentinenſis rectius opinor, ἀλλ' ἐξηταζέσθω τε τὸ πρᾶγμα, examinetur, expendatur. *Wolfius.*

3 Ἀποχόμενος χαιρήσεις.] Wolfius præter hanc lectionem aliam habet; ſcilicet: Ἀπεχόμενος χαρήσῃ.

4 Μὴ νικήσῃ σε.] Suæ editioni præterea adſcripſit Wolfius: ἡττήσῃ τε.

5 Συνειδέναι σαυτῷ.] Ita omnes quas videre licuit editiones. Aſt ex aliquo codice abſque σαυτῷ hæc Wolfius legebat.

νζ'.

Ὅταν τὶ, διαγνοὺς ὅτι ποιητέον ἐστὶ, ποιῇς, μηδέποτε φύγῃς ὀφθῆναι πράσσων αὐτὸ, [1] κἂν ἀλλοῖόν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσι περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνειν. [2] εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς αὐτὸ, ἔργον φεῦγε. εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς;

Cap. LVII.

Cum facis aliquid, quod faciendum eſſe ſtatuiſti, nunquam recuſes inter id agendum conſpici: tametſi futurum eſt, ut vulgus de eo ſecus judicet. Nam ſi perperàm facis; rem ipſam fuge: Sin rectè quid eos verêris qui non rectè reprehendunt?

1 Κἂν ἀλλοῖόν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσι περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνειν.] Wolfius hanc lectionem ſuæ editioni adjunxit: legebat enim vir doctus: κἂν ἀλλ' οὐδέν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσι & ſic porro. Aliam verborum ordinem ſervat Salmaſius: κἂν ἀλλοῖόν τι μέλλωσιν οἱ πολλοὶ περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνειν.

2 Εἰ μὴ οὐκ ὀρθῶς ποιῇς. *Nam ſi non rectè feceris.*] Cynica impudentia, in propatulo faciendi ea quæ naturæ fert neceſſitas, Epicteto non probatur. Vult tamen philoſophum auſteriorem eſſe, quam Cicero: qui monet, aliorum judicio permulta nobis & facienda & non facienda, & mutanda & corrigenda eſſe. Cui rectius parebit, qui Stoicam animi conſtantiam nondum eſt aſſequutus. *Wolfius.*

νή.

[1] Ὡς τὸ, Ἡμέρα ἐστὶ, καὶ, Νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν, [2] πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἢ συνημμένον ἀπαξίαν· οὕτω καὶ τὸ τῶν προκειμένων τὰ μείζονα ἐλεῖν, πρὸς μὲν τὸ σῶμα μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς δὲ τὸ κοινὸν ἐν ἑστιάσει, ὅιον δεῖ, μὴ φυλάσσειν, ἀπαξίαν ἔχει. ὅταν οὖν συνεσθίῃς ἑτέρῳ, μέμνησο, οὐ μόνον τὴν πρὸς τὸ σῶμα ἀξίαν τῶν παρακειμένων ὁρᾷν, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἑστιάτορα, [3] ὅιαν δεῖ φυλαχθῆναι.

CAP. LVIII.

Ut hoc pronunciatum Dies eſt, &, Nox eſt, magnam habet in ſejunctione vim, in conjunctione verò prorſus nihil valet: ſic maxima quaque ex iis quæ appoſita ſunt, arripere, ut reſpectu corporis, magni eſt momenti; ita, ſi communitas convivii ſpectetur, magnum habebit, niſi caveris, dedecus. Cum igitur conviva es alicujus; memento, non ſolum eorum quæ appoſita ſunt pretium, quod ad corpus attinet, conſiderandum eſſe: ſed & eam quæ convivatori debetur, reverentiam eſſe conſervandam.

[1] Ὡς τὸ ἡμέρα ἐστὶ, καὶ νύξ ἐστι.] Hic locus per ſe mutilus, in utraque Baſilienſi editione ſuppletus eſt. Sed haud abs re mireris, cur pronuntiatum dialecticum ad convivii rationem accommodârit? Monere fortaſſis adoleſcentes voluit, elaborandum eſſe potius, ut boni ſint ratiocinatores officiorum, quam ut arguti dialectici evadant: & quæ dialecticis rationibus probata fuerint, ea in cibo & potu omnique vita uſurpanda eſſe: & naturalem appetitum ita moderandum, ne cœco noſtrî amore impulſi, vel civilem conſociationem violemus, vel intemperantiâ noſtrâ dedecus aliquod ſuſcipiamus. Cum ſupra vitam convivio comparârit, hoc præceptum ad omnes vitæ noſtræ actiones accommodetur: & ubique non privatæ cupiditatis & utilitatis, ſed æquitatis & ſocietatis ratio habeatur, & voluntas convivatoris, hoc eſt Dei ſpectetur. *Wolfius.*

Ὡς τὸ, ἡμέρα ἐστὶ, καὶ, νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διεζευγ.]

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia cæcis
In tenebris metuunt: ſic nos in luce timemus
Interdum nihilo quæ ſunt metuenda magis quam
Quæ pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.

Hunc igitur terrorem animi tenebraſque, neceſſe eſt
Non radii Solis, non lucida tela diei
Diſcutiant; ſed naturæ ſpecies ratioque.

Libet ita mihi cum principe Poëta hîc præfari, nulla adeò neceſſitate materiæ coactus, quam ſuavitate carminis, ad uſum vitæ præcipui, illectus. Miras certè *tenebras* hic ſibi finxerunt interpretes plerique, quas non multo labore *diſcuti* poſſe ſperamus. Atque id primò qui non in his verſati, monendi ſunt, amare Stoicos ex rerum in uſu communi obviarum ſimilitudine præcipua ſæpè in morali Philoſophia dogmata, præceptave, confirmare. Quis exſpectaret ex ipſa ſcribendi conſuetudine, ut ex ſcriptione verbi *Dionis*, ἀπαραξίας; aut ex Antonini, patientiæ & conſtantiæ præceptum; vel argumentum? quæ tamen apud Arrianum, non uno loco: etiam apud Antoninum reperire eſt. Cum autem Dialecticæ, & quidem ſpinoſioris, quam ſolidioris aut utilioris, (quod & Seneca, tantus ipſe Stoicus, non uno loco ingenuè agnoſcit:) ſtudioſiſſimi plerique eſſent; quid mirum ſi argutias interdum Logicas ad uſum tradendæ diſciplinæ ſuæ transferrent? Porro ex omni quam latè patet Dialectica, nullus locus illis, vexatior dicam, an acceptior? quam erat iſte de *ſeparatis* & *connexis* propoſitionibus; quarum uſitatum hoc exemplum fuit, Dies eſt, & nox eſt. Unde eſt quod Sixtus Empiricus veteris omnis Philoſophiæ peritiſſimus ſcriptor, tam multa de iſtis, non uno loco, nec paucis ſed pluribus continuis paginis; tum de propoſitionibus in genere, tum de hoc earum vulgatiſſimo exemplo tradidit. Ut igitur ſi quis *disjunctivè, Dies eſt, & nox eſt*, nemo dubitat quin veriſſimè dicat: (quod in Epicteto, μεγάλην ἔχει ἀξίαν: id eſt, *veriß. eſt propoſitio*, ſive *aſſertio*: unde ἀξίωμα:) ſin autem *conjunctivè, Dies eſt, & nox eſt*; ἀσύστατα loquitur & palam repugnantia: Ita (infert Epictetus) in convivio proxima quæque ſine diſcrimine arripere, ejus fortaſſe fuerit, qui ſibi ſeparatim & ſuæ ſeu neceſſitati, ſeu edacitati conſulat: non ejus qui hominem ſe; id eſt, animal ad ſocietatem natum meminerit: cujus naturæ conſentaneum, non ſibi tantum uni, ſed in commune pro re nata conſulere. Epictetus apud Arrianum pari ſimplicitate totam degendæ vitæ rationem ad hypotheticas propoſitiones refert, & hoc ipſo exemplo utitur: Ὡς ἐπὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων ἀναστρεφόμεθα· οὕτω δεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ βίου. Ἔστω νύξ. ἔστω. τί οὖν; ἡμέρα ἐστίν; οὐ. ἔλαβον γὰρ ὑπόθεσιν τοῦ νύκτα εἶναι, &c. Ibi quoque vox ἀξία non vulgari ſignificatione. Simplicius aliter Epicteti verba legiſſe videtur: Ἤτοι ἡμέρα ἐστίν, ἢ νὺξ ἐστὶν, &c. & eo interpretationem ſuam accommodat: quam per omnia cum noſtra concordare non præſto. Nos quod à ſpinis, & argutiis erat remotiſſimum, & ad intelligendum, planiſſimum, expreſſimus. *Caſaubonus.*

2 Πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἢ συνημμένον ἀπαξίαν.] Variè in variis editionibus hæc leguntur. In quibuſdam habes, πρὸς δὲ τὸ συνημμένον ἀπαξίαν. Præter veram lectionem quam Wolfius ſuæ editioni inſeruit, in quodam codice peſſimè invenit: πρὸς λείπει τὸ συμπεπλεγμένον ἀπαξίαν. Hac in re nobis etiam Salmaſiana editio diſplicet quæ habet, πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον, ἀπαξίαν; Quia ipſe Simplicius hæc verba nempe τὸ συμπεπλεγμένον ἢ συνημμένον, in ſua exegeſi interpretatur, ita inquiens: Τῶν ὑποθετικῶν συλλογισμῶν, ὧν οἱ Στωϊκοὶ τὴν τεχνολογίαν ἐξεπλεόνασαν, οἱ μὲν εἰσι διεζευγμένοι μὲν, οἱ δὲ συνημμένοι,

ἤτοι

ἤτοι συμπεπλεγμένοι. Hoc eſt: *Syllogiſmi hypothetici, in quibus enucleandis Stoici laborarunt, partim ſunt disjuncti, partim conjuncti, ſive complexi.* Qui Epictetum tranſtulit τὸ συμπεπλεγμένον omiſit. Niſi quis dicat ſufficere, *in conjunctione*, duo illa verba tranſtuliſſe. Ego verò ſi mei arbitrii res foret hunc locum ita verterem. *In connexione verò, ſive conjunctione prorſus nihil valet.*

3 Οἷαν δεῖ, μὴ φυλ.] Reſcribe ex Simplicio, quod & ſententia requirit: οἷον δεῖ φυλ. *Caſaubonus.*

νθ'.

Ἂν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας, καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι, παρέλιπες.

Cap. LIX.

Si quam perſonam, quæ vires tuas ſuperat, indueris: tum eam indecorè geres; tum eam, quam ſuſtinere poſſes, negliges.

ξ'.

Ἐν τῷ περιπατεῖν, καθάπερ προσέχεις, μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα· οὕτω πρόσεχε, μὴ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς τὸ σεαυτοῦ. καὶ τοῦτ' ἂν ἐφ' ἑκάστου ἔργου παραφυλάσσωμεν, ἀσφαλέστερον ἀψόμεθα τοῦ ἔργου.

Cap. LX.

Quemadmodum in ambulando caves, ne clavum calces, pedemve diſtorqueas: ſic in degenda vita cave, ne gubernatricem actionum, mentem tuam, lædas. Quod ſi in re unaquaque obſervabimus, omnia cautius aggrediemur.

ξα'.

Μέτρον κλήσεως τὸ σῶμα ἑκάστῳ, ὡς ὁ πούς ὑποδήματος. ἐὰν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς, φυλάξεις τὸ μέτρον. ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ἀνάγκη σε φέρεσθαι. καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπο-

Cap. LXI.

Modus pecuniæ corpus eſt unicuique, ut calcei pes. Si igitur in eo inſtiteris, modum ſervabis: ſin præterieris, jam veluti per præceps referri neceſſe erit. Ut & in calceo: ſi ultra pe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ὑποδήματ۞, ἐὰν ὑπὲρ τ πόδα ὑπερβῇς, γίνεται [2] κατάχρυσον ὑπόδημα, εἶτα πορφυροῦν, εἶτα [3] κεντητόν· τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐδείς ἐστιν.

pedem progreſſus fueris, fit auratus calceus, deinde purpureus, deinde interpunctus. Ejus enim, quod ſemel tranſierit modum, nullus eſt terminus.

1 Μέτρον κτήσεως.] Wolf. *Modus pecuniæ.* Malim cum Politiano: Modus *poſſeſſionis.* *Caſaubonus.*

2 Κατάχρυσον ὑπόδημα· εἶτα πορφυροῦν· εἶτα κεντητόν.] Quædam ad intelligentiam hujus loci b. m. Pater in tractatu *De Calceis*: qui pars accuratiſſimi *De re Veſtiaria* Commentarii: quem jam olim, valde juvenes apud nos extare publicè profeſſi ſumus. Eum certè viri Doctiſſ. qui poſtea hoc argumentum ſuſcepere, ſi vidiſſent; (cujus conſpectum, ſed nec uſum, ingenuo & erudito nemini invidimus:) alibi fortaſſe induſtriam ſuam, quæ ſane non vulgaris, occupatam maluiſſent. Sed ad Epictetum: Ita ille obiter de hoc loco, in iſto, quem diximus tractatu: *Nota illud Epicteti in Enchiridio:* οὕτω γίνεται καὶ κατάχρυσον ὑπόδ. εἶτα πορφ. *&c. ut videatur calceus* κεντητὸς, *ſive punctis diſtinctus eſſe pretioſior purpureo: purpureus, aureo.* Idem ibid. (ubi de calceis ſcil.) ſed alio loco: *Uſum gemmarum multiplicem declarat eximiè locus Syneſii*, p. 11. ἀφ' οὗ περιπόρφυροί τε ἐστὲ καὶ περίχρυσοι, καὶ λίθους ἐξ ὀρῶν τε καὶ θαλαττῶν βαρβάρων, τοὺς μὲν ἀναδεῖσθε, τοὺς δὲ ὑποδεῖσθε (*hæc ſunt quæ vocat Epictetus* κεντητὰ ὑποδήματα) τοὺς δὲ περικεῖσθε, τοὺς δὲ ἐξαρτᾶσθε, τοὺς δὲ περονᾶσθε, τοὺς δὲ ἐφιζάνετε. Hactenus ὁ μακαρίτης: qui tamen plura ſparſim, quæ hic quoque, ſi res poſtularet, referri rectè poſſint. Sed notet Lector in verbis Syneſii, tres illas, ut in Epicteto, non eodem quamvis ordine ſpecies, περιχρύσων, περιπορφύρων & λίθοις ſeu gemmis diſtinctorum: quæ κεντητὰ vocat Epictetus. Sed nec omittendus inſignis in eam rem Plinii locus: *Quin & pedibus, nec crepidarum tantum obſtrigillis* (Ariſtoteli, partes calcei ſunt, πρόσχισμα, κεφαλὶς, χιτών.) *ſed totis ſocculis addunt. Neque enim geſtare jam margaritas, niſi calcent, ac per uniones ambulent, ſatis eſt. Paraphraſtes* noſter, ſi verba ſingula ſpectemus, hæc Epicteti peſſimè accepit; qui orſus à κεντητοῖς, inde ad *purpureos*: poſtea ad *aureos*, quaſi κεντητοῖς & purpureis pretioſores, inverſo planè ordine, progreditur. Niſi tamen conſultô conſiliô pro more ſui ſæculi ac loci ita locutus eſt. Addit enim: λιθοκολλήτους: quod quid aliud eſt, quam κεντητοί? niſi quod illud, ſequiore æro (quanquam probum, & jam olim notum:) magis in ea notione vulgatum. *Idem.*

3 Κεντητόν.] Sive artificiosè diſſectos, ſive pictos, ſive gemmis aut imaginibus interpunctos calceos ſignificare videtur. Byzantinis, rubri calcei ſignum Imperii fuerunt: virides, inſigne Cæſarum: quibus aliquando aurea aquila intertexebatur. Politianus, Punctabundum vertit. Vetera lexica vertunt, τὸ κεντητὸς punctus, punctis diſtinctus. Hinc ἀκέντητ۞ ſtimulo ſeu aculeo non ictus. Pindar. Olym. de equo δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, id eſt, ἄνευ κέντροιο θέων, ut Homerus loquitur. *Wolfius.*

ξϛ'.

ξβʹ.

Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται. Τοιγαροῦν ὁρῶσαι, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν αὐταῖς πρόσεστι, μόνον δὲ συγκοιμᾶσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἄρχονται καλλωπίζεσθαι, καὶ ἐν τούτῳ πάσας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. προσέχειν οὖν ἄξιον, ἵνα [1] αἰσθῶνται, διότι ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ τιμῶνται, ἢ τῷ κόσμιαι φαίνεσθαι, καὶ αἰδήμονες, [2] ἐν σωφροσύνῃ.

CAP. LXII.

Mulieres ſtatim ab anno decimoquarto à viris dominæ vocantur. Proinde cum vident, ſe nihil aliud habere muneris, niſi ut cum viris concumbant: comere ſe incipiunt, atque in ornatu ſpem collocant omnem. Quare operæ prætium eſt, dare operam, ut ſentiant, ſibi non ob aliud honorem haberi, niſi quod & modeſtas ſe præbeant, & verecundas, cum temperantia.

1 Αἰσθῶνται.] Legebat Wolfius ἔσθονται; ſed αἴσθονται ſuæ editioni quoque adſcripſit.

2 Ἐν σωφροσύνῃ.] Wolfius contendit debere legi σὺν σωφροσύνῃ.

ξγʹ.

Ἀφυΐας σημεῖον τὸ ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα. οἷον ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἐπὶ πολὺ πίνειν, ἐπὶ πολὺ ἀποπατεῖν, ὀχεύειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον· περὶ δὲ τὴν γνώμην ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφή.

CAP. LXIII.

Hebetis ingenii ſignum eſt, in rebus corporis immorari: velut, exerceri diu, edere diu, potare diu, cacare diu, coire diu. Nam hæc quidem facienda ſunt obiter: cura autem omnis ad animum eſt transferenda.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ξδ.

Ὅταν τὶς σὲ κακῶς τι ποιῇ, ἢ κακῶς σε λέγῃ, μέμνησο, ὅτι, [1] καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος, ποιεῖ, ἢ λέγει. οὐχ οἷόν τε οὖν ἀκολουθεῖν αὐτὸν τῷ σοι φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ ἑαυτῷ. ὥστε, εἰ καλῶς αὐτῷ φαίνεται, ἐκεῖνος βλάπτεται, ὅσπερ καὶ ἐξηπάτηται. [2] καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον, [3] ἄν τις ὑπολάβῃ ψεῦδος, οὐ τὸ συμπεπλεγμένον [4] βέβλαπται, ἀλλ' ὁ ἐξαπατηθείς. ἀπὸ τούτων οὖν ὁρμώμενος, πρᾴως ἕξεις πρὸς τὸν λοιδοροῦντα. ἐπιφθέγγου γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ, [5] ὅτι, Ἔδοξεν αὐτῷ.

CAP. LXIV.

Cum tibi quiſpiam vel malefecerit, vel maledixerit: memento, cum opinatum eſſe, id ex officio ſibi fuiſſe faciendum, & dicendum. Neque verò fieri poteſt, ut id ſequatur ille quod tibi videtur, ſed id quod ſibi. Quod ſi malè judicat, is damnum facit qui decipitur. Nam involutam veritatem ſi quis mendacium judicet, non ea involuta læditur, ſed ille qui deceptus fuerit. Sic igitur inſtructus, æquo feres animo conviciatorem. Nam ad ſingula dices, Ita viſum eſſe illi.

[1] Καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος ποιεῖ ἢ λέγει. *Eum opinatum eſſe id ex officio ſibi fuiſſe.*] Idem & Pletho monet, & accuſandos nos ipſos eſſe, qui aliud perſuadere, atque alios in noſtram ſententiam perducere non poſſimus. At dices ſæpe ſciunt injurii & maledici homines, improba & ſe indigna eſſe quæ faciant. Reſpondet Epictetus: Tantò igitur pejores & miſeriores ſunt ipſi: tu verò neque pejor, neque miſerior. Imo eorum improbitas mihi fraudi eſt, quod exiſtimationem meam lædunt, quod fortunas imminuunt, quod corpus vi aut veneficio affligunt, quod obſtant commodis? Reſpondebit Epictetus, iſta non tua eſſe, ſed aliena, & nihil ad te attinere. Qua de re & ſupra plura dicta ſunt: & è Simplicio, Tomo hujus operis ſecundo proferentur. *Wolfius.*

[2] Τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον. *Veritatem complexam, ſive involutam, intricatam, perplexam.*] Ut apud Sophoclem in Electra, non ideò mortuus erat Oreſtes, quod ſe illius oſſa vaſculo incluſa afferre Ægiſtho & aliis perſuaſerat. Simplicius aliam affert expoſitionem, quam ſuo loco videbimus. Nolumus enim huc omnia congerere. *Idem.*

Καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον.] Wolf. Non involutam, &c. Aliter Simplicius, & ut ego cenſeo, probabilius. Cum tamen ejus expoſitionem alibi expendere ſe profiteatur Wolfius, ſuſpendo libens aſſenſum, donec illa mihi viſa, & expenſa; (quod nondum mihi contigit) quæ pro ſua verſione adfert Wolfius. *Caſaubonus.*

3 Ἄν τις ὑπολάβῃ ψεῦδος.] Præter hanc lectionem Wolfiana habet, ἐὰν ψεῦδές νομίζῃ τις.

4 Βέβλαπται.] Ita legebat Wolfius, qui βλάπτει pro varia lectione poſuit.

5 Ὅτι, ἔδοξεν αὐτῷ.] Wolfius, abſque conjunctione ὅτι, legit, ἔδοξεν αὐτῷ.

ξέ.

Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον. ὁ οὖν ἀδελφὸς ἐὰν ἀδικῇ, [1] ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λαμβάνῃς ὅτι ἀδικεῖ. αὕτη γὰρ λαβή ἐστιν αὐτοῦ οὐ φορητή· ἀλλὰ ἐκεῖθεν μᾶλλον, ὅτι ἀδελφὸς, ὅτι σύντροφος. καὶ λήψῃ αὐτὸ, καθ' ὃ φορητόν ἐστιν.

CAP. LXV.

Unaquæque res duas habet anſas; unam tolerabilem, alteram intolerabilem. Ergò, ſi frater injuriam fecerit, non ea prehende, qua facit injuriam: ea enim ejus anſa non eſt tolerabilis. Sed illinc potius: eſſe fratrem, eſſe una educatum. Sic prehendes rem qua eſt tolerabilis.

1 Ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λαμβάνῃς ὅτι ἀδικεῖ.] Ita quædam habent editiones. Wolfius legebat: Ἐντεῦθεν αὐτῷ μὴ λάμβανε ὅτι ἀδικεῖ. Aſt αὐτὸ pro varia lectione collocavit, quod vocem πρᾶγμα reſpicit. Præterea idem habet λάμβανε, ubi in cæteros editionibus legitur λαμβάνῃς. Optimè omnium placet Salmaſiana lectio, quæ ſe ita habet. Ἐντεῦθεν αὐτὴν μὴ λαμβάνῃς ὅτι ἀδικεῖ. Et ita procul omni dubio legendum eſt, αὐτὴν enim reſpicit vocem λαβὴ, non verò πρᾶγμα. Præterea proba hæc lectio etiam benè cum ſequentibus congruit; nam mox hæc ſubjiciuntur: αὕτη γὰρ λαβή ἐστιν αὐτοῦ οὐ φορητή. Hæc Salmaſius cum articulo legit: αὕτη γὰρ ἡ λαβὴ, &c.

ξς'.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνακτοι. Ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι, ἐγώ

σου

CAP. LXVI.

Orationes hæ non cohærent: Ego ſum te locupletior, ergò ſum

te

σοῦ ἄρα κρείσσων· ἐγώ σοῦ λογιώτερος, ἐγώ σοῦ ἄρα κρείσσων. ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτοί. Ἐγώ σοῦ πλουσιώτερός εἰμι, ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις τῆς σῆς κρείσσων· ἐγώ σοῦ λογιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα λέξις τῆς σῆς κρείσσων. [1] σὺ δέ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις.

te melior: Ego ſum te eloquentior, ergò ſum te melior. At illæ magis cohærent: Ego ſum te ditior, mea ergò pecunia tuæ præſtat: Ego ſum te eloquentior, mea ergò dictio tuæ præſtat. Tu verò nec pecunia es, nec dictio.

1 Σὺ δέ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις. *Tu verò neque pecunia es, neque dictio.*] Dices Eſto: ſed propter opes, eloquentiam, potentiam, magnifico. Iſtud ipſum reprehendit Epictetus, qui ſolam ſapientiam & virtutem magnificiendam cenſet. Quis verò, niſi homo peſſimus & abjectiſſimus adulator, magnifecit Neronem Cæſarem, quamvis præter opes & imperium, diſertum, poëtam, muſicum? Sani hominis animus abhorret ab iis probandis, quorum nota eſt vel ſtultitia, vel improbitas: utut propter fortunæ munera & pravam conſuetudinem honos iis in ſpeciem ſit habendus ac deferendus. *Wolfius.*

ξζ'.

Cap. LXVII.

[1] Λούεταί τις ταχέως; μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι ταχέως. πίνει τις πολὺν οἶνον; μὴ εἴπῃς ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι πολύν· [2] πρὶν γὰρ διαγνῶναι τὸ δόγμα, πόθεν οἶσθα εἰ κακῶς; [3] οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, [4] ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι.

Lavat quiſpiam citò: ne dicas laviſſe malè, ſed citò. Bibit quiſpiam multum vini: ne dicas bibiſſe malè, ſed multum. Priuſquam enim id decretum dijudicaris: unde ſcis an malè? Sic uſu tibi veniet, ut alia viſa certò comprehenſa habes, aliis aſſentiaris.

1 Λούεταί τις ταχέως.] Ad tempus diei, refert Simplicius, ut & *Paraphr.* & probabilius eſt anticipatam (ante tempus diei) lotionem culpæ obnoxiam fuiſſe; quam legitimo tempore feſtinatam. *Caſaub.*

2 Πρὶν

2 Πρὶν γὰρ διαγνῶναι τὸ δόγμα.] Peſſimo conſilio mutavit hic Politiani, viri doctiſſ. verſionem, doctiſſimus Wolfius, cum ille vertiſſet: *Niſi enim conſilium ejus ſcias; unde ſcis an male?* pro quo Wolf. *priuſquam enim id decretum dijudicaveris, &c.* Atqui nihil certius, quam δόγμα hoc loco, *conſilium* ſive *propoſitum* ex opinione manans indicare. Ita enim cenſent & ſciſcunt veteres illi ſophi, non tam facta cujuſque, ut laudi aut vitio tribuamus, ſpectanda eſſe; quam *dogmata*; id eſt, ſcopum & propoſitum ex dogmatibus aptum; quod ſi rectum ſit, & illa recta; ſin pravum, pariter & illa judicanda eſſe: quod & Simplicius hic, & Arrianus lib. 12. c. 8. ſed & Antoninus non uno loco latius proſequuntur. Eadem & Apoſtoli doctrina, 1 Cor. 4. v. 5. Ὥστε μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ κύριος, ὃς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους, καὶ φανερώσει τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν (id planè dicit & intelligit, quod Epictetus verbo δόγματα) καὶ τότε ὁ ἔπαινος (id eſt ἔπαινος ἢ ψόγος, ut alibi docuimus:) γενήσεται ἑκάστῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Rectè ad Deum provocat, qui καρδιογνώστης eſt, ab illis quibus nulla legitima ratione judicium competit: eorum autem (hominum quoque:) quibus judicandi provincia legitimè incumbit, alia ratio eſt; qui ex factis (& hoc quoque Chriſto ſanciente:) quia corda ſcrutari non poſſunt, ſententiam ferre tenentur. *Idem.*

3 Οὕτως οὖν συμβήσεταί σοι ἄλλας μὲν φαντ. καταλ.] Wolf. *ſic uſu tibi veniet, ut alia viſa certò comprehenſa habeas; aliis aſſentiaris.* At hoc valdè abſurdum eſt, (ut rectè judicat Simplicius;) ut aliud quiſquam laudet aut vituperet, quam quod perſpectum habet. An igitur hoc Epictetus ſuaſerit, aut cuiquam auctor fuerit? Imo (ait Simplicius, ſed addubitans) ex ipſa rei conſequentis abſurditate colligendum nobis relinquit, neminem vel laudandum eſſe, vel vituperandum. Aut ſi hoc quoque nimis abſurdum, ſaltem neminem vituperandum eſſe. Quo quamvis nihil video, quod probabilius à quovis excogitari potuerit, qui depravata hac loci lectione contentus fuerit; ſi quis tamen proprius intueatur, fatebitur (aut ego fallor) id à mente Epicteti planè alienum eſſe: cum palam, non ſimpliciter vetet hic Epictetus quenquam laudari, vel vituperari: ſed non niſi perſpectis prius cujuſque conſiliis & dogmatibus. Res ipſa clamat legendum eſſe, Οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι: non οὕτως οὖν συμβήσῃ. Nihil clarius hac ſententia: nihil emendatione certius. Sed nec ampliſſimi *Duvairii* verſio procul hinc abit. Piget alios commemorare. *Idem.*

4 Ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν. *Alia viſa certè comprehenſa habeas, aliis aſſentiaris.*] Fortaſſe καταληπτικῶς· etſi Atticiſmi ſpecies aliqua eſſe poteſt. Sed quid illi intereſt inter κατάληψιν & συγκατάθεσιν: Nec enim aſſentiendum temerè eſt iis, quæ non certò comprehenderis. Fortaſſis ergò addenda negatio, οὐ συγκατατίθεσθαι non aſſentiaris, viſis ſcilicet non certò comprehenſis & perceptis. Simplicius & hunc locum aliter interpretatur. *Wolfius.*

ξη'.

Μηδαμοῦ σαυτὸν εἴποις φιλόσοφον, μηδὲ λάλει τὸ πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων· οἷον ἐν συμποσίῳ μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν. ἀλλὰ ἔσθιε ὡς δεῖ. μέμνησο γὰρ, ὅτι οὕτως ἀφῃρήκει πανταχόθεν καὶ Σωκράτης τὸ ἐπιδεικτικόν. ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν, βουλόμενοι φιλοσόφοις ὑπ' αὐτοῦ συσταθῆναι· κἀκεῖνος ἀπῆγεν αὐτούς. οὕτως ἠνείχετο παρορώμενος.

Cap. LXVIII.

Nuſquam te philoſophum profitearis: nec apud imperitos multùm diſputes de præceptis: velut in convivio ne dic, quo pacto ſit edendum, ſed ede ut decet: ac memento, etiam Socratem ſic undecunque ſuſtuliſſe oſtentationem. Conveniebatur ab illis, qui ſe ab eo commendare vellent philoſophis: atque ipſe abducebat eos. Adeo leniter ferebat neglectum ſui.

ξθ'.

Ὥστε κἂν περὶ θεωρήματός τινος ἐν ἰδιώταις ἐμπίπτῃ λόγος, σιώπα τὸ πολύ. μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος, εὐθὺς ἐξεμέσαι ὃ οὐκ ἔπεψας. καὶ ὅταν εἴπῃ σοι τὶς, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῇς, τότ' ἴσθι, ὅτι ἄρχῃ τοῦ ἔργου. ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα οὐ χόρτον φέροντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει πόσον ἔφαγεν. ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω

Cap. LXIX.

Itaque ſi apud imperitos de præcepto aliquo ſermo inciderit: maxima ex parte taceto. Magni enim periculi eſt, ſtatim evomere quod non concoxeris. Quod ſi quis dixerit, te nihil ſcire, tuque commotus non fueris: tum ſcito, rem eſſe inchoatam. Nam & oves non fœnum opilionibus afferunt, neque demonſtrant quantum comederint: ſed paſtu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω φέρει, καὶ γάλα. καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλ᾽ αὐτῶν πεφθέντων, τὰ ἔργα.

paſtu intra ſe concocto, extra ferunt lanam & lac. Et tu igitur ne præcepta oſtendas imperitis, ſed opera, quæ præceptorum concoctionem ſequuntur.

[1] Ὅτι ἄρχῃ.] Wolfius pro varia lectione ſuæ editioni adſcripſit, ὅτι ἤρξες. Plantiniana ad marginem habet, ἤρχες. Et in Salmaſiana legitur: ὅτι ἄρχεις τοῦ ἔργου.

ο´.

[1] Ὅταν ἐντελῶς ἡρμοσμένος ᾖς κατὰ τὸ σῶμα, μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ. μηδ᾽ ἂν ὕδωρ πίνῃς, ἐκ πάσης ἀφορμῆς, λέγε, ὅτι ὕδωρ πίνεις. κἂν ἀσκῆσαί ποτε πρὸς πόνον θέλεις, σεαυτῷ, καὶ μὴ τοῖς ἔξω, [2] μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε, ἀλλὰ διψῶν ποτε σφοδρῶς, ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος, καὶ ἔκπλυσον, καὶ μηδενὶ εἴπῃς.

CAP. LXX.

Si corpus frugaliter curare didiciſti, ne ob id tibi placeas: nec, ſi aquam potas, ad quamvis occaſionem te potare aquam dictita. Quod ſi quando ad laborem te vis exercere, in tuum, non in exterorum uſum, ne ſtatuas amplectere: ſed ſi quando vehementer ſitieris, frigidam hauſtam expuito, ac nemini dicito.

[1] Ὅταν ἐντελῶς.] Scribe εὐτελῶς, ut in editione Salmaſii, & *Paraphraſte*. *Caſaubonus*.

[2] Μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλαμβ.] Non eos admodum culpaverim, qui nobiliſſimum in re philoſophica ducem ſecuti, hic à vero deviarunt; quæ communis omnium quos ego nactus ſum interpretum culpa: illos quî poſſim à culpa abſolvere, qui ſui erroris dudum moniti non emendarunt, non video. Quamvis autem ſufficere poterant, quæ dudum ſcripta nobis in Antoninum, lib. 1. pag. 14. & 15. quo tamen vel maximè refractarii convincantur, rem pluribus hic explicabimus. Inter alia veteris ἀσκήσεως, (longè enim ante Chriſtianos *aſcetas*, & res, & verbum in uſu:) ſive exercitii ad domandum aut durandum corpus excogitati genera; iſtud etiam quo corpus frigori ferendo aſſueſceret, ſatis uſitatum, ut vigente ac rigente hyeme nudi ſtatuas ſive æneas, ſive marmoreas me-

dias amplectꝫerentur, & ita diu ſtatus eſſet. Ad hoc ſpectaculum populus, qui caſu tranſirent, aliique mirantes convolare ſoliti: & id fortaſſe magis ſpectabant iſti *pſeudoaſcetæ*, ut aliis admirationi eſſent; quam ut corpus injuriis frigoris aſſuefacerent. Huic igitur κενοδοξίᾳ Epictetus, qui omnia ad conſcientiam, nihil ad famam & vulgi opinionem referret, ut iret obviam; ſuadet hic ut ſi quis exercendæ *tolerantiæ* (id enim vult hic πόνος; non quod interpretes, labor:) cupiditate teneatur, non *ſtatuas* (ad ſpectaculum:) *amplectatur*; ſed poſt diuturnam à potu abſtinentiam, cum jam vehementior ſitis aridas infeſtat fauces; aquam frigidam diutius in ore contineat; & eandem poſtea, nemine præſente ac conſcio, ex ore exſpuat: quod ſanè magnum tolerantiæ ac temperantiæ documentum. Hæc ex Diog. Laertio, *in vita Diogenis*: ex Plutar. in *Apopthegmatibus*; ex alio non uno vetere ſcriptore diſcimus. Conſulendus περὶ ἀσκήσεως in genere Arrianus lib. 3. cap. 12. ubi etiam idem quod hic exemplum: ſed & lib. 4. cap. 5. ubi iſtum *amplectendarum ſtatuarum* morem ut inhumanum, & feritatis potius, quam tolerantiæ quæ hominem philoſophum deceat, argumentum ſuggillat. Cæterum, quod Epicteto hic tribuitur; (continendæ ſcil. in ore aquæ conſilium:) ab Arriano, Apollonio adſcribitur. *Idem.*

Μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε. *Ne ſtatuas amplectere.*] Hoc eſt, ne ſpectari velis ab aliis, aut conſpici à multis, ut ii quibus multi potentiores vim faciunt; qui & opem populi implorant, ſtatuis conſcenſis quiritantur, & multitudinem circa ſe congregant. *Snecanus.*

οα΄.

Ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτήρ· οὐδέποτε ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἔξω. Φιλοσόφου στάσις καὶ χαρακτήρ· [1] πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ.

CAP. LXXI.

Plebeji ſtatus & nota eſt, nunquam à ſe ipſo vel damnum expectare, vel utilitatem: ſed à rebus externis. Philoſophi ſtatus & expreſſa imago eſt, omnem utilitatem & damnum à ſemet ipſo expectare.

1 Πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾶν. *Omnem utilitatem & damnum à ſeipſo exſpectare.*] Utilitatem, ſi rectè ſentiat, & naturæ congruenter vivat: damnum, ſi contrà.

Nos verò & ponimus & ſumimus
ſecures
Arbitrio popularis auræ:

Ut canit Horatius, Poëta inter Lyricos optimus. *Wolfius.*

οβ΄.

οβ´.

Σημεῖα προκόπτοντος. [1] οὐδένα ψέγει, οὐδένα ἐπαινεῖ, οὐδένα μέμφεται, οὐδενὶ ἐγκαλεῖ· οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὡς ὄντος τινὸς, ἢ εἰδότος τι. ὅταν ἐμποδισθῇ τι, ἢ κωλυθῇ, ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ· κἄν τις αὐτὸν ἐπαινῇ, καταγελᾷ τοῦ ἐπαινοῦντος αὐτὸς παρ' ἑαυτῷ· κἂν ψέγῃ, οὐκ ἀπολογεῖται. περίεισι δὲ, καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι, εὐλαβούμενός τι κινῆσαι [2] τῶν καθισταμένων πρὶν πῆξιν λαβεῖν. [3] ὄρεξιν ἅπασαν ἤρηκεν ἀφ' ἑαυτοῦ· τὴν δ' ἔκκλισιν εἰς μόνα τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν μετατέθεικεν. ὁρμῇ πρὸς ἅπαντα ἀνειμένῃ χρῆται. ἂν ἠλίθιος ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφρόντικεν. ἑνί τε λόγῳ, ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάσσει, καὶ ἐπίβουλον.

CAP. LXXII.

Signa proficientis ſunt, neminem reprehendere, neminem laudare, neminem culpare, neminem accuſare: nihil de ſe ipſo prædicare, quaſi aliquis ſit, aut aliquid ſciat. Cum in aliqua re impeditus fuerit, aut prohibitus; ſe ipſum accuſat. Si ab aliquo laudatur; ſecum ipſe deridet laudatorem: ſi reprehenditur, non defendit ſe: ſed ritu infirmorum circuit, metuens ne ſtatum illum convellat, priuſquam is confirmetur. Omne deſiderium à ſe dependens habet: averſationem ad ea ſola, quæ naturæ eorum repugnant quæ nobis parent, transtulit. Appetitione ad omnia remiſſa utitur. Sive ſtolidus ſive indoctus habeatur, non curat. Denique, ut inimicum & inſidiatorem, ſe ipſum obſervat.

1 Οὐδένα ψέγει. *Neminem vituperat.*] Scilicet curioſitate aliqua rerum alienarum, aut cæco ſui amore impulſus. Agrippinum laudat ipſe Epictetus: ſed cur? ut ejus exemplum alii imitentur. Alios reprehendit: quamobrem? ut emendentur. Videtur igitur hæc ſententia μετὰ προσδιορισμοῦ τινος intelligenda. *Wolfius.*

2 Τῶν καθισταμένων.] Alii codices habent, τῶν καθεστώτων. Sed optimè τῶν καθισταμένων, pro ἀποκαθισταμένων, eorum quæ incipiunt reſtitui in integrum: ut ſignificetur initium, καὶ τὰ πρῶτα recuperandæ valetudinis.

3 Ὄρεξιν ἅπασαν ἦρηκεν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ.] Alii ἦρχεν, vel εἴρηκεν, utique perperam. Sed quia ſequitur, Appetitione remiſſa utitur: pro εἴρηκεν legendum videtur ἤρτηκεν, ab ἀρτάω. Omne deſiderium ex ſeſe aptum habet, ut apud Platonem in Epitaphio, ὅτῳ ἀνδρὶ ἐξ ἑαυτοῦ πάντα ἤρτηται. Cic. in Paradoxis: Nemo non beatiſſimus eſſe poteſt, qui eſt totus aptus ex ſeſe, quique in ſe uno ponit omnia. In Catone interpretatur, bona omnia à ſe ipſo petere. Sententia Epicteti eſſe videtur: Eum qui proficiat, nihil deſiderare, quo fruſtrari poſſit. Sed ſi quis Simplicianam ὀρέξεως & ὁρμῆς diſtinctionem hic ſequi mavult, non impedio. *Wolfius.*

Non tanti fuerit variantes omnes hujus loci lectiones (ἦρχεν: ἦρκεν: ἦρξεν: ἤρυκεν: εἴρηκεν: ἥρηκεν, &c.) colligere: cum certum cuivis eſſe queat, ad cap. 7. oculos reflectenti (τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε· quo & illa pertinent cap. 4. τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς· τὰ δὲ ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν:) ἦρεν, ut in *Paraphraſi*: vel ἦρκεν, ſi quis ita malit, aut ἥρηκεν (eodem enim redeunt:) rectum eſſe. Quare autem & quatenus τὴν ὄρεξιν excludendam ſanxerit Epictetus, multis diſputat Simplicius in caput Epicteti 7. quæ ibi (ſi cui animus eſt) legantur. Plures enim cauſas ſive interpretationes comminiſcitur. Negari tamen (præter ea quæ objicit Simplicius) haud poteſt, Epictetum in ſpeciem ſibi contradicere: cum hic etiam, (cap. 19. ἐὰν δὲ θέλεις ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τοῦτο δύνασαι· τοῦτο οὖν ἄσκει ὃ δύνασαι.) apud Arrianum autem ſæpiſſimè, τὴν ὄρεξιν legitimo uſu circum ſcriptam, admittat. Reſpondeat aliquis fortaſſe, non eoſdem eum ſemper alloqui: alia, ad *idiotas*: alia, ad *philoſophos*: alia denique ad *proficientes* pertinere: ut hic Simplicius. Sed verior (ut opinor) reſponſio, duplicem illum conſtituere τὴν ὄρεξιν: aliam, quæ ad ea quæ ſunt in noſtra poteſtate, reſtringitur: aliam, quæ ad res etiam externas, quæ *concupiſcentia* quoque non malè dicatur, extenditur. Priorem illam limitibus iſtis concluſam, nomine tenus & καταχρηστικῶς ita vocari: hanc autem quamvis non omnino, ſi temperetur, illicitam, rem tamen eſſe periculoſam & quam facilius ſit omninò non admittere, quam admiſſam cum ratione temperare. *Caſaubonus.*

ογ΄.

Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν καὶ ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι τὰ Χρυσίππου βιβλία σεμνύνηται, λέγε αὐτὸς πρὸς σεαυτὸν, ὅτι εἰ μὴ Χρύσιππος ἀσαφῶς ἐγεγράφει,

CAP. LXXIII.

Si quis intelligentia & explicandi facultate librorum Chryſippi gloriatur, ipſe tibi dic: Niſi obſcurè ſcripſiſſet Chryſippus, nihil haberet ille quo

φῇ, οὐδὲν ἂν εἶχεν οὗτος ἐφ' ᾧ σεμνύνοιτο. ἐγὼ δὲ τί βούλομαι; [1] καταμαθεῖν τὴν φύσιν, καὶ ταύτῃ ἕπεσθαι. ζητῶ οὖν, τίς ἐστιν ὁ ἐξηγούμενος; καὶ ἀκούσας ὅτι Χρύσιππος, [2] ἔρχομαι πρὸς αὐτόν. ἀλλ' οὐ νοῶ τὰ γεγραμμένα. ζητῶ οὖν τὸν ἐξηγούμενον. καὶ μέχρι τούτων οὔπω σεμνὸν οὐδέν. ὅταν δὲ εὕρω τὸν ἐξηγούμενον, ἀπολείπεται χρῆσθαι τοῖς παρηγγελμένοις· τοῦτο αὐτὸ μόνον σεμνόν ἐστιν. ἂν δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐξηγεῖσθαι θαυμάσω, τί ἄλλο ἢ γραμματικὸς ἐπετελέσθην ἀντὶ φιλοσόφου; πλήν γε δὴ, ὅτι ἀντὶ Ὁμήρου, Χρύσιππον ἐξηγούμενος. μᾶλλον οὖν, ὅταν τις εἴπῃ μοι, ἐπανάγνωθί μοι Χρύσιππον, ἐρυθριῶ, ὅταν μὴ δύνωμαι ὅμοια τὰ ἔργα καὶ σύμφωνα ἐπιδεικνύειν τοῖς λόγοις.

quo gloriaretur. Ego verò quid cognoſcere ſtudeo? Naturam; & hanc ſequi. Quæro igitur, quis ſit ejus interpres. Cum audiero, Chryſippum eſſe: eum convenio. At ſcripta non intelligo. Quæro igitur enarratorem. Ac hactenus quidem nihil præclari. Cum autem enarratorem invenero, reliquum eſt, uti præceptis; id quod ſolum præclarum eſt. Sin ipſam enarrationem admiratus fuero, quid aliud niſi Grammaticus philoſophi loco evaſi? eo duntaxat excepto, quod pro Homero Chryſippum enarro. Magis igitur, cum quis à me petierit, prælegi ſibi Chryſippum, erubeſco: cum facta nequeo ſimilia verbis & conſentanea præſtare.

[1] Καταμαθεῖν τὴν φύσιν. *Naturam cognoſcere.*] Eam ſcilicet, quæ homini divinitus tributa eſt: hoc eſt, ſtudeo cognoſcere, qua conditione me Deus in terris eſſe ac vivere velit, qua de re vide ſis Perſium Sat. III. *Wolfius.*

[2] Ἔρχομαι πρὸς αὐτόν.] Ex alio codice Wolfius legebat: ἔρχῃ ἐπ' αὐτόν.

οδ΄.

Ὅσα προτίθεται, τούτοις ὡς νόμοις, [1] καὶ ὡς ἀσεβήσων ἂν παραβῇς τι τούτων, ἔμμενε. [2] ὅ, τι δ' ἂν ἐρῇ τις περὶ σοῦ, μὴ ἐπιστρέφου. τοῦτο γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶ σόν.

Cap. LXXIV.

Propoſita hæc obſerva tanquam leges, iiſque citra piaculum non violandis immorare. Quidquid autem de te dictum fuerit, id ne curato. Id enim non jam tui eſt arbitrii.

1 Καὶ ὡς ἀσεβήσων ἂν παραβῇς τι τούτων.] Iſta Salmaſiana quoque eſt editionis lectio: ex ingenio ita concinnata; an in veteribus libris inventa, neſcio. Aliter certè quas vidi editiones. Wolfiana, anni partæ Sal. 1596. καὶ ὡς ἀσεβήσων παραβησόμενος, ἐμμ. quæ ut ad vulgatam proprius accedit, ita mihi maximè probatur. Eadem tamen utriuſque lectionis ſententia, ut minus neceſſaria ſit de verbis contentis. *Caſaubonus.*

2 Ὅ τι δ' ἂν ἐρῇ τις περὶ σοῦ, μὴ ἐπιστρέφου. τοῦτο γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶ σόν. *Quicquid autem de eo dictum fuerit, id ne curato. Id enim non jam tui eſt arbitrii.*] Reſpicitur hic ad caput XXIX. Ac ſi dicat: quid alii de te loquantur, curare noli. Innuit enim, fore multos, qui dicant, ſubitò te ſapientem rediiſſe: quique rogent, unde iſtud ſupercilium? & id genus alia. Non enim, quid illi dicant, quid non dicant, noſtri eſt arbitrii. *Snecanus.*

οε΄.

Εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ, τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν, καὶ ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον; παρείληφας τὰ θεωρήματα, [2] οἷς ἔδει σε συμβάλλειν, [3] καὶ συμβέβληκας. ποῖον ἔτι διδάσκαλον προσδοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇς τὴν ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι τὴν σεαυτοῦ; οὐκ ἔτι εἶ μει-

Cap. LXXV.

Quouſque tandem differes præſtantiſſima quæ tibi vendicare, & nullatenus diſtinctionem rationis violare? Accepiſti præcepta, quæ amplectenda tibi fuerunt, eaque amplexus es. Qualem igitur adhuc doctorem exſpectas, cujus in adventum, tui correctionem differas? Non jam ado-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

μειράκιον, ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη τέλειος. ἂν τοίνυν ἀμελήσῃς, καὶ ῥαθυμήσῃς, [4] καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῇς; [5] προθέσεις ἐκ προθέσεων, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ, λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόψας, ἀλλ' ἰδιώτης διατελέσεις καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων. ἤδη οὖν ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον, καὶ προκόπτοντα, καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον, ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος. κἂν ἐπίπονόν τι, ἢ ἡδὺ, ἢ ἔνδοξον, ἢ ἄδοξον προσάγηται, μέμνησο, ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, [6] καὶ ἤδη πάρεστι τὰ ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναβάλλεσθαι, καὶ ἔτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἐνδοσιν ἢ ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται. Σωκράτης οὕτως ἀπετελέσθη, ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυτὸν, μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ. σὺ δὲ, εἰ καὶ μήπω εἶ Σοκράτης, ὡς Σωκράτης γε, εἶναι βουλόμενος, ὀφείλεις βιοῦν.

adoleſcens es, ſed matura ætate vir. Itaque ſi neglexeris & ceſſaris, ac ſubinde moræ moram, propoſito propoſitum adjunxeris, & dies alios poſt alios conſtitueris; non animadvertes, nihil te profeciſſe, ſed hominem plebeium fore tam viventem quam morientem. Nunc igitur viri perfecti & proficientis vitam tibi ſume: ac quicquid tibi viſum fuerit optimum, ea lex ſit inviolabilis. Ac ſi quid laborioſum, aut ſuave, aut glorioſum, aut ignominioſum ingruerit: memento, tum adeſſe diſcrimen, tum inſtare Olympia, nec licere differre: ac profectum una clade ac remiſſione vel perire, vel retineri. Itaque Socrates in eum evaſit qui fuit; cum in omnibus ſe ipſe promoveret, cum nemini auſcultaret niſi Rationi. Tu verò etſi nondum es Socrates, ſic tamen, ut qui Socrates eſſe velis, debes vivere.

1 Τὸν διαιροῦντα λόγον. *Rationem dividentem:* ſeu, *diſtinctionem rationis:* aut, ſi magis placet, *orationem diſtributricem.*] Eam partitionis rationem intelligo, quâ initio dixit, quædam in poteſtate noſtra eſſe, quædam non eſſe. Quid verò ſi τὸν δὴ αἱροῦντα λόγον legas? Frequens Stoicis formula, ὅσα ἂν ὁ λόγος αἱρῇ. *Wolfius.*

Τὸν διαιροῦντα λόγον.] Obſcurè nimis doctiſſ. Wolfius, (Politianum ſecutus) *diſtinctionem rationis:* qui tamen in Notis rectè exponit. Eſt autem ὁ διαιρῶν λόγος non aliud hic, quam διαίρεσις, ſive *diſtinctio:* celebris illa nimirum primis capitibus poſita *diſtinctio*, ut præcipuum philoſophiæ Stoicæ fundamentum: quam etiam in iſtius ſectæ philoſophorum ſcriptis toties inculcatam reperimus. Epictetus hic cap. 24. εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ· apud Gellium, (lib. 1. cap. 2.) μέμνησο ταύτης τῆς διαιρέσεως: in paucis bis lineis. Erant t. & aliæ διαιρέσεις magni in hac philoſophia uſus, quas Antoninus imperator ſæpius commemorat. Apud Senecam (De Benef. 7. 2.) *& ſine mora ulla veniat illa turpis honeſtique diſtinctio.* Idem Epiſt. 71. *Socrates hanc ſummam dixit eſſe ſapientiam, bona malaque diſtinguere.* Sed t. non eſt contemnenda Wolfii, quæ mihi quoque dudum venerat in mentem, conjectura, ſcriptum forte fuiſſe, τὸν δὴ αἱροῦντα λόγον. Eſt autem (ut omnes norunt, qui Philoſophos vel à limine:) ὁ αἱρῶν λόγος uſitatiſſima Philoſophis, (ſed & aliis, ut Herodoto:) formula, pro λόγος ὀρθὸς, ſeu *recta ratio.* Mihi hujus conjecturæ, ſive lectionis præcipuum fundamentum in iſtis Simplicii, hæc enarrantis Epicteti, verbis: καὶ τὸ ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν ὀρθὸν λόγον· quod & infra verbis inſignibus repetere videtur; πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον, ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος. Sed tamen particula δὴ nihil hic opus: imo orationi obſtat; niſi (quod minus probo,) mutetur interpunctio. Sed nec illud mirum, qui τὸν αἱροῦντα λόγον non intelligerent, maluiſſe, atque ita (quia jam in ſuperioribus ita obſervarant, ut oſtendimus:) ſcripſiſſe, τὸν διαιροῦντα. Sed utcunque legas, τὸν αἱροῦντα vel τὸν διαιροῦντα, manifeſta eſt utriuſque locutionis ratio, nec hic incommoda. *Caſaubonus.*

2 Οἷς ἔδει σε συμβάλλειν.] Omnes quas vidi editiones ita legunt Salmaſiana excepta, quæ habet: οἷς ἔδει σε συμβαλεῖν.

3 Καὶ συμβέβληκας.] Wolfius in quod. cod. invenit: καὶ συμβέβηκας.

4 Καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῇς.] Ex codice quodam Wolfius ſuæ editioni hanc variam lectionem adſcripſit: Καὶ μεθ' ὑπερθέσεως ποιῇς.

5 Προθέσεις ἐκ προθέσεων.] Simplicius, & *Paraphr.* (omiſſis iſtis, ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων: quæ etiam abſunt à Salmaſiana edition.) προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν: quod fortaſſe verius. *Caſaubonus.*

6 Καὶ ἤδη πάρεστι τὰ Ὀλύμπια. *Tum inſtare Olympia.*] Significat, in propinquo eſſe tempus, quo aut vincendum aut ſuccumbendum; prout in Olympico certamine fiebat. Egregiè Perſius perſtringit ſocordiam eorum, qui vitæ emendationem dietim proferebant. Quem vide ſis Satyra v. *Snecanus.*

7 Καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν.] Cum hac editione noſtra quoque Salmaſiana reſpondet: Sed Caſauboniana habet: καὶ ὅτι παρὰ μίαν, &c. Similique modo Wolfiana, quæ inſuper pro varia lectione textui adpoſuit: οὐκέτι δὲ ὅτι παρὰ μίαν, &c.

De his verbis operæ pretium, quæ ſcribit b. m. Parens in Perſ. Sat. 5. niſi qui valde feſtinat adiiſſe. *Caſaub.*

ος.

οϛʹ.

Πρῶτος ἐστὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων· οἷον, [1] ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι. δεύτερος, ὁ τῶν ἀποδείξεων· οἷον, πόθεν οὐ δεῖ ψεύδεσθαι. τρίτος, ὁ αὐτῶν τούτων βεβαιωτικὸς, [2] καὶ διαρθρωτικός. οἷον, πόθεν ὅτι τοῦτο ἀπόδειξις; τί γάρ ἐστιν ἀπόδειξις; τί ἀκολουθία; τί μάχη; τὶ ἀληθές; τί ψεῦδος; οὐκοῦν ὁ μὲν τρίτος τόπος ἀναγκαῖος διὰ τὸν δεύτερον, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὸν πρῶτον. ὁ δὲ ἀναγκαιότατος, καὶ ὅπου ἀναπαύεσθαι δεῖ, ὁ πρῶτος. ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν ποιοῦμεν. ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τόπῳ διατρίβομεν, [3] καὶ περὶ ἐκεῖνόν ἐστιν ἡμῖν ἡ πᾶσα σπουδή. τοῦ δὲ πρώτου παντελῶς ἀμελοῦμεν. Τοιγαροῦν ψευδόμεθα μὲν, [4] πῶς δὲ ἀποδείκνυται, ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι, πρόχειρον ἔχομεν.

CAP. LXXVI.

Primus & maximè neceſſarius in philoſophia locus eſt is, qui agit de uſu decretorum; veluti, de non mentiendo. Alter, qui demonſtrationes tractat; veluti, cur non ſit mentiendum. Tertius, qui has ipſas confirmat & diſtinguit; veluti, quei fiat ut iſta ſit demonſtratio? quid ſit conſequentia? quid pugna? quid verum? quid falſum? Quare tertius locus neceſſarius eſt propter ſecundum, ſecundus propter primum. Maximè autem neceſſarius eſt, & in quo conquieſcendum ſit, primus. Nos verò diverſum facimus. Nam in tertio loco immoramur, in eoque omne ſtudium noſtrum conſumimus: primum autem prorſus negligimus. Proinde mentimur quidem, & quomodo tamen demonſtretur non eſſe mentiendum, in promptu habemus.

1 Ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι.] Id eſt, non decipi: quod aliis verbis, ἄπτωτον εἶναι ἐν τῷ λόγῳ: apud Diog. Laertium, in Zenone. Non enim de *non mentiendo* (ut hic interpretes, perperam:) vel, *ne quis* *men-*

mentiretur præcepta continebant iſta Stoicorum dogmata; ſed ne quis *falleretur*; puta, bona pro malis; mala pro bonis, amplectens; in quo fælicis aut infælicis vitæ cardo præcipuè vertitur. Alio ſenſu, fateor, apud Stobæum, μὴ ψεύδεσθαι τὸν σοφὸν, ἀλλ' ἐν πᾶσιν ἀληθεύειν· & quæ ibi ſequuntur: quod non mirum, cum eadem vox ψεύδεσθαι & *falli*, & *mentiri* vulgò ſignificet. Et ſanè ſi quis iſta ſubtilius rimetur, dicat fortaſſe *non falli*, & *non mentiri*, eodem recidere; quia ſi quis *boni* & *mali* naturam probè perſpectam habet, nullis ille minis, nullis illecebris à vero tum in verbis, tum in factis (πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος à cœleſti hæreditate, *Apocal.* 22. 25. excluſi:) abducetur. Sed hæc ſubtiliora, an ſublimiora? quæ pauci intelligunt; pauciores, etiam qui ſe *veritatis* præcones, & duces aliis venditant, obſervant. *Caſaubonus.*

2 Καὶ διαφθερωτικός.] Ita Salmaſianæ, & aliæ quædam editiones. In quibuſdam legi καὶ διωφελοτικός, aſt vocis ſignificatio . me latet, quia Græcum non eſt. Wolfius præter hanc lectionem ſuæ editioni pro varia lectione, adſcripſit vocem, διαφελθμητικός.

3 Καὶ περὶ ἐκεῖνον.] Præter hanc lectionem Wolfius habet: καὶ περὶ ἐκείνων.

4 Πῶς δὲ ἀποδείκνυται ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι.] Alam lectionem Wolfius huic adjecit, nempe: πῶς δὲ δεῖ ἀποδεικνύναι ὅτι οὐ ψεύδεσθαι.

οζ.

1 Ἐπὶ παντὸς προχείρου ἑκτέον ταῦτα·

2 Ἄγε δή με, ὦ Ζεῦ, καὶ
σὺ ἡ πεπρωμένη,
Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ
διατεταγμένος,
Ὡς ἕψομαι σπουδαῖος
ἠδὲ ἄοκνος.
Ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλω, οὐχ
ἧττον ἕψομαι.

CAP. LXXVII.

In quovis incepto hæc optanda ſunt:

Me, Jupiter, duc, fortis
& Neceſſitas,
Quocunque veſtro deſtinatus numine
Sum: nam volens ſequar. Minus quod ſi
velim,
Sequar coactus, improbuſque & impius.

1 Ἐπὶ παντὸς προχείρου.] Ex Simplicio vera lectio fuerit, ἐπὶ π. ἐκ προχείρου. Sed poteſt ferri quod hic eſt, παντὸς προχείρου (quamvis τὸ πρόχειρον eo ſenſu non obvium:) copulentur; cum alioquin ἔργου aut tale quid quod τῷ παντὸς reſpondeat, ſubintelligendum ſit. *Caſaubonus.*

2 Ἄγε δή με.] Primum hoc votum, teſte Simplicio, Cleanthis eſt, Stoici philoſophi, Aſſo nati, qui fuit Zenonis diſcipulus, Chryſippi magiſter. Cujus ſtatuam in Aſſo magnificentiæ Romanæ ſpecimen ſibi viſam teſtatur Simplicius ad hunc locum. *Snecanus.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

οή. — CAP. LXXVIII.

[1] Ὅστις δ᾽ ἀνάγκῃ συγκεχώρηκε καλῶς, Σοφὸς παρ᾽ ἡμῖν, καὶ τὰ θεῖα ἐπίσταται.

Necеſſitati qui probè ſe accommodat. Sapit: eſtque rerum divinarum conſcius.

1 Ὅστις δ᾽ ἀνάγκῃ.] Totum caput hoc nihil continet niſi duos jambos Euripidis Tragici. *Snecanus.*

οθ΄. — CAP. LXXIX.

[1] Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον· Ὦ Κρίτων, εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ γινέσθω. ἐμὲ δὲ Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δ᾽ οὔ.

Sed & tertium illud: O *Crito, ſi Diis ita viſum fuerit, ita fiat. Me autem Anytus & Melitus occidere ſanè poſſunt, lædere verò non poſſunt.*

1 Duo dicta hoc continentur. Prius Socratis eſt, è Critone Platonis deſumptum. Alterum ſumptum eſt ex Socratis Apologia Platonica; ubi de Socratis accuſatoribus Anyto & Melito illud dicitur. *Simplicius.*

Mirum eſt, ſymbolum Epicteti ἀνέχου καὶ ἀπέχου. Suſtine & abſtine, eſſe prætermiſſum. Et Euripideum illud, οἰστέον καὶ ἐλπιστέον. Tolerandum & ſperandum. Mihi verò precatio illi Euripidea valde probatur:

Ὦ Ζεῦ πατήρ τε καὶ σοφὸς κλήζῃ θεὸς
Βλέψον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μετάστησον κακῶν.

Quam eleganter convertit vir doctiſſimus Vincentius Obſopœus:

Juppiter alme parens, ſapiens, juſtiſſimus idem.
Reſpice nos miſeros, atque medere malis. *Wolfius.*

Non omnes Epicteti ſententias hoc Enchiridio contineri, illis conſtat, qui diſſertationes Arriani de Epicteti diſputationibus legerunt. Ac proinde nemo quoque mirabitur, hic non reperiri illud decantatum Epicteti dictum, Ἀνέχου, καὶ ἀπέχου. *Suſtine, & abſtine.* Quin imo comparent in Agellio & Stobæo nonnulla Epicteto attributa, quæ ne quidem apud Arrianum reperias. *Snecanus.*

Epicteti Enchiridii finis.

ΕΠΙΚΤΗ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ,

Τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική. ὑποθῆκαι
ἅς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτῶν γεγράφασι
σπουδαῖοι, καὶ ὠνόμασαν,
Ἐγχειρίδιον.

MERICUS CASAUBONUS

Primus edidit, vertit & notas
addidit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

LECTORI.

DE hac Enchiridii Paraphraſi *quæ dicamus hic in genere, pauca ſuperſunt, præter ea quæ jam dicta ſunt. Antiquam eam eſſe, & ævi melioris, ſuperioribus in* Notis *obſervata non pauca quæ fidem faciant. Quibus addas certas voces & loquendi genera,* πολιτεία· ἐνάρετος πολιτεία· ἀνακείμενοι τῷ θεῷ, *&c. proprio quodam veterum Patrum uſu, ad res Chriſtianorum, monachorum præcipuè, traducta: ut non uni pridem obſervatum, & nulli in eorum ſcriptis cum cura verſato, non ſatis notum. Dictio ubique pro argumento, ſimplex & pura; tali ævo conveniens. Verbum unum aut alterum fortaſſe, quod ſequioris, aut certè inclinantis ævi videri poſſit:* ἡσυχαστής· κονδός. *Sed quæ tamen Juſtiniani ævo, id eſt, ante mille annos, jam nota, & in uſu communi: fortaſſe etiam non uno ante illum ſæculo. De utroque aliquid, in accuratiſſimo, doctiſſimus Meurſius, Gloſſario. Plura olim nobis notata melioris ævi in hac* Paraphraſi *ex collatione cum aliis ſcriptis veſtigia, quæ jam (chartis amiſſis) non occurrunt. Diligens Lector, cui librorum copia, & pro copia voluntas, hoc ſpecimine incitatus, cætera facile ſupplebit. Cæterùm, quod ad me primo miſſum eſt exemplar, ex* Sionenſis *Collegii Londinenſis melioris notæ Manuſcripto libro, qui iſtius argumenti*

ſcripta plurima continebat, tranſcriptum fuiſſe literæ ſimul tum miſſæ perhibebant. Iſtud apographum quam emendatum fuerit, non poſſum nunc, quia dudum mihi periit, dicere. Secundum hoc, quod exhibemus, multis certè mendis ſcatebat: quas omnes, aut certè plurimas, ex accuratiore cum Manuſcripto collatione tolli poſſe, confidebam. Quam ad rem, cum amicorum quorundam opera, quia mihi minus erat commodum, uſus eſſem; illi poſt diuturnam explorationem Manuſcriptum in iſto Collegio nullum tale jam reperiri renuntiant. Abſit, ut omninò perierit. Inſignis hæc certè, (ſi ita res haberet) cuſtodum incuria, vel perfidia fuerit. Nobis tamen interim hæc expectationis noſtræ fruſtratio permoleſta accidit. Hac igitur ſpe & ope deſtituti, correctis quæ ſatis obvia cuivis & manifeſta; in cæteris, correctiones noſtras & conjecturas in oppoſitis oris appoſuimus: & vix puto locum ullum repertum iri, ex quo non fœliciter, aut probabiliter nos expedi- verimus. Sciat autem Lector, cum priora aliquot capita Paraphraſeos, *parum aut nihil ab* Enchiridio *differant; ne, quod ajunt, in muſtaceo laureolam; libenter feciſſe nos, ut Wolfii, viri doctiſſimi & harum rerum intelligentiſſimi verſionem, retineremus. Ubi res aliter ſuaſit, reddita in pleriſque facti ratione; aliter obſervaſſe.*

[ΕΠΙΚΤΗ-

[ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ,]

[1] Τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική. ὑποθῆκαι ἅς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτῶν γεγράφασι σπουδαῖοι, καὶ ὠνόμασαν, Ἐγχειρίδιον.

ά.

ΤΩ͂Ν ὄντων, τὰ μὲν ἐφ᾽ ἡμῖν· τὰ δὲ οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν. ἐφ᾽ ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα. οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κλῆσις, δόξαι, ἀρχαὶ, καὶ ἑνὶ λόγῳ,

[EPICTETI,]

Ars humanæ vitæ emendatrix: Præcepta ſcilicet, quæ ad propriam commonitionem viri graves, & virtute præditi conſcripſere.

I.

RES quædam in poteſtate noſtra ſunt: quædam non ſunt. In noſtra poteſtate eſt opinio, appetitio, deſiderium, averſatio; & ut uno complectar verbo, quælibet noſtræ actiones. Noſtri arbitrii non ſunt, corpus, pecunia, gloria,

[1] Ἐπικτήτου τέχνη ἀνθρ. διορθωτική.] H c *Enchiridii* quoque titulus in quibuſdam, ut videtur, libris repertus. Ita enim in editione Plant. An. Dom. 1585. omnium accuratiſſima, exhibetur: [Epicteti *Enchiridion*: hoc eſt, pugio. ſive, *Ars humanæ vitæ correctrix.*] Niſi quis viſam Plantino hanc *Paraphraſin*, & inde ſumptum titulum, veriſimilius credat: quod non adeo mihi probabile. Et nunc venit in mentem, pridem Barthii *Adverſaria*, (ab eo tempore nunquam mihi viſa) volventem, obſervare me, Epictetum profeſſione fuiſſe Chriſtianum, ſatis illum confidenter aſſerere. Præcipiti hoc ille (ut alia, ni fallor, in iſtis *Adverſariis* haud pauca,) ſine dubio judicio: ſi quidem ſunt illa Epicteti, quæ nos ut Epicteti legimus, & omnis retrò ætas eſſe credidit. Dubitet tamen aliquis, an viſa hæc illi fortaſſe *Paraphraſis*, tam temerarii judicii cauſa fuerit. Sed ut ad Plantinianum titulum redeamus: Poteſt etiam, ut à Simplicio ſint iſta verba: Τέχνη ἀνθρ. διορθωτική. Ita enim etiam in illo, ubi de *titulo* agit, reperimus; εἰς μίαν πάντα τείνει τέχνην, τὴν διορθωτικὴν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Aut certe etiam Simplicius in ſuo codice repererit, & inde ſunt iſta.

λόγῳ, ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα. Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν εἰσὶ φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαραπόδιστα. τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια. Μέμνησο οὖν ὅτι ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα, ἐλεύθερα οἰηθῇς· καὶ τὰ ἀλλότρια, ἴδια· ἐμποδισθήσῃ, λυπηθήσῃ, ταραχθήσῃ, μέμψῃ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Ἐὰν δὲ τὰ ἐπί σοι μόνα οἰηθῇς σὰ εἶναι, τὰ δὲ ἀλλότρια, ἀλλότρια· οὐδέν σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐδένα μέμψῃ, οὐκ ἐγκαλέσῃ τινὶ, ἄκων πράξεις οὐδὲν, ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις. βλάψαι γάρ σε οὐδεὶς δύναται.

ria, imperia: ad ſummam, ea quæ ipſi non agimus omnia. Ac ea quidem, quæ nobis parent, libera ſunt natura ſua; nec prohiberi ab ullo, nec impediri poſſunt. In quæ autem ipſi jus nullum habemus, ea ſunt infirma, obnoxia ſervituti, obnoxia impedimentis, aliena. Proinde memento, ſi ea quæ natura ſerviunt, libera putaris, & aliena pro tuis habueris; fore ut impediaris, doleas, perturberis, Deum hominesque accuſes. Sin ea ſola tua exiſtimaris quæ tua ſunt; aliena verò quæ ſunt aliena; te nemo coget unquam, nemo te impediet, neminem accuſabis, neminem criminaberis, ages nihil invitus, inimicum non habebis: cum nemo ſit qui nocere tibi poſſit.

β'.

Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς· τὰ δὲ ὑπερθέσθαι πρὸς τὸ παρὸν, καὶ προηγουμένως

II.

Cum igitur tantas res appetas ſic eas ſuſcipiendas eſſe memento, ut ſis non mediocriter incitatus: atque alia penitus relinquenda, alia in præſentia omittenda cenſeas, & tui ipſius curam tibi primô locô

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

νως ἑαυτῷ ἐπιμελεῖσθαι. ἐὰν ᾗ ταῦτα θέλῃς, καὶ ἄρχειν, καὶ πλουτεῖν· εἰκὸς μὲν μεδὲ τούτων σε τυγχάνειν. πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀποτεύξῃ, δι᾽ ὧν μόνων ἐλευθερία καὶ εἰλικρινὴς εὐλάβεια περιγίνεται.

locô ſuſcipiendam. Quod ſi & illa deſideraris, & magiſtratus etiam atque opes appetieris, poteſt fieri, ut nec illa conſequaris: iis certè omninò excides, per quæ ſola libertas, & vera pietas comparatur.

γʹ.

2 Εὐθὺς οὖν παντὶ λογισμῷ φαντασίαν δεικνῦντι τραχεῖαν, μελέτα ἐπιλέγειν, ὅτι φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμενον. ἔπειτα δοκίμαζε τοῖς κανόσι τούτοις, πότερον περὶ τῶν ἐφ᾽ ἡμῖν ἐστὶν ὁ λογισμὸς, ἢ περὶ τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν. καὶ ἐὰν τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν ὀφθῇ, πρόχειρον εὐθὺς λέγειν, ὅτι οὐδὲν πρὸς ἐμέ. Μέμνησο ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, τυχεῖν οὗ ὀρέγῃ. ἐκκλίσεως δὲ, τὸ

III.

Ad omnem igitur aſperiorem ſpeciem, quam cogitatio tua ſibi fingit, aſſuefacito te, ut in promptu tibi ſit ita continuò ſubjicere: viſum es animi: ſed minimè, quod videris, es. Poſtea rem ad has regulas exige: Utrum in iis rebus verſetur ea cogitatio [ſeu ſpecies cogitationi tuæ oblata:] noſtræ poteſtati ſubjectis; an verò alienis. Quod ſi in alienis eam verſari percipias, in promptu ſit, illam nihil ad te attinere. Memento [præterea] appetitionis id eſſe propoſitum [ſive eam poſtulationem:]

2 Εὐθὺς οὖν παντὶ λογισμῷ.] *Enchirid.* Εὐθὺς οὖν παντὶ φαντασίᾳ. In ſequentibus quoque non ſemel eadem mutatio, ubi in Enchiridio, vel φαντασία ut hic; vel διαλογισμοί. Atque ita veteres Chriſtiani paſſim locuti: unde in eorum ſcriptis κατὰ τῶν λογισμῶν varii tractatus, & frequentes excurſiones.

τὸ μὴ περιπεσεῖν ἐκείνῳ, ὃ ἐκκλίνεις. καὶ [3] ὀρέξεως μὲν ἀποτυγχάνων, ὀδυνηθήσῃ· ἐκκλίσει δὲ περιπίπτων, γελασθήσῃ.

nem:] ut conſequaris quod appetis: averſationis autem propoſitum, ne in id incidas, quod averſaris. Porrò, fruſtratus appetitione tua, lugebis: in id incidēs, quod averſatus es, rideberis.

δ.

Ἐὰν δὲ μόνα ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ σοι, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνῃς περιπέσῃ. νόσον δ᾽ ἂν ἐκκλίναι θέλῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, ὀδυνηρῶς διάξεις. Ἆρον οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν, καὶ μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύ-

IV.

Itaque ſi ea ſolum averſare, quæ eorum naturæ, quæ in te ſunt, repugnant; in eorum quæ averſaris, nihil incides. At ſi morbum averſari velis, aut mortem, aut paupertatem, ærumnoſus vives. Averſationem igitur ab iis rebus amovebis omnibus, quæ in nobis ſitæ non ſunt: atque in eas transferes,

3 Ὀρέξεως μὲν ἀποτ. ὀδυνηθήσῃ - - - - γελασθήσῃ.] Epictetus: καὶ ὁ μὲν ὀρέξ. ἀποτ. ἀτυχής. ὁ δὲ ἐκκλ. περιπίπτων, δυστυχής. Fallor, aut hæc veterem redolent εὐλάβειαν, & ἀτυχὴς & δυστυχὴς conſulto conſilio aliter reddita. Hinc etiam quod temporum iſtorum Chriſtiani, Deorum gentilium nominibus in deſignandis hebdomadæ diebus (nec opinor ſine ratione, ut erant illa tempora:) uti, piaculare crediderunt. Quin & propria, ut docet Euſebius, quæ gentiliſmum ſaperent, nomina mutata. Alia nunc ratio; & quæ tum rationabilis εὐλάβεια, nunc ridicula ſuperſtitio fuerit. Sed hæc obiter. Ab eadem mente fortaſſe jam ſupra, Cap. 2. εἰκὸς μέν· pro eo quod in Enchiridio, τυχὸν μέν. Non conſtans tamen hic, quod merito miremur, hæc obſervatio. Eodem ſiquidem capite, τυγχάνειν, &c. & in ſequentibus iterum; ſed & τύχῃ, & id genus alia non ſemel. Aut igitur alia mutationis hujus ratio; aut ad rem, quam ad verba attentior author noſter, vel incautus iſta præteriit; vel ſemel quid mallet, indicaſſe contentus, labori non adeo neceſſario prudens pepercit. An potius à poſteriore aliquo monacho hæc mutatio, qui (ut multorum mos eſt) pauca tantum, & feſtinanter legit: aut ſi plura, quia tamen ſæpius occurebat, cætera aliis emendanda reliquit?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν· τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. ἂν γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινὸς, ἀποτυγχάνειν ἀνάγκη. τῶν ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν, * οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. μόνον τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν χρῶ κούφως καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνιεμένως.

feres, quæ naturæ eorum, quæ noſtri arbitrii ſunt, repugnant. Appetitionem autem hoc tempore prorſus auferto: nam ſi ea, quæ arbitrii noſtri non ſunt, deſideraris; fruſtrari neceſſe erit. Ea verò quæ nobis parent, quatenus rectè poſſint expeti, nondum es aſſecutus. Sed eo tantum utitor animi motu, qui ad res vel perſequendas, vel omittendas; (idq; leviter, & cum exceptione, & remiſſè;) ſufficiat.

έ.

Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείαν παρεχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο λέγειν ἐν σεαυτῷ, ὁποῖόν τι ἐστιν, ἀπὸ τῶν μικροτέρων ἀρξάμενος. ἂν ποτήριον στέργῃς, ὅτι ποτήριον στέργεις. κατεαγέντος γὰρ αὐτοῦ οὐ ταραχθήσῃ. ἂν χύτραν, ὅτι φύσιν ἔχουσα, τοῦ κλᾶσθαι. ἐὰν ἀδελφὸν ἢ φίλον, ὅτι ἄνθρωπον θνητὸν ἀγαπᾷς. ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ, οὐ ταραχθήσῃ.

V.

Singulis in rebus quæ vel delectant, vel uſui ſerviunt, vel [naturali amore] diliguntur, memento tibi ſuggerere cujuſmodi [res illæ] ſint, exorſus à minimis. Si poculum diligis, te poculum diligere: ſic erit, ut eo confracto, non animo perturberis. Si ollam, te rem natura facile fragilem diligere. Si fratrem, ſi amicum; hominem, ita à natura comparatum, ut mori ei neceſſe ſit. Ita fiet, ut cum morietur, non perturberis.

* Enchir. οὐδέπω σ.

ϛʹ.

Ὅταν ἅπτεσθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπομίμνησκε σεαυτὸν ὁποῖόν τι ἐστὶ τὸ ἔργον. ἐὰν εἰς ἑστίασιν ἀπίῃς, πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν ταῖς ἑστιάσεσι. Τοὺς περιτιμωτέρους εἶναι· τοὺς παῤῥησίας πλέον εἶναι μετέχοντας· 4 τοὺς κελεύοντας τοὺς πολὺ πίνοντας, καὶ λοιδοροῦντας εἶναι τὴν ἐγκράτειαν· τοὺς ἀτάκτως συνδειπνοῦντας. οὕτω γὰρ ἀσφαλέστερον ἅψῃ τοῦ ἔργου. μάλιστα, ἐὰν εὐθὺς ἐπιλέγῃς, ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἑστίασιν θέλω, τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάττων. καὶ ὡσαύτως ἐφ᾽ ἑκάστου ἔργου. οὕτω γὰρ, ἐάν τι πρὸς ὃ προέθου ἔργον, γένηται ἐμπόδιον, πρόχειρον ἔσται σοι λέγειν, οὐ τοῦτο ἤθελον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμαυτοῦ

VI.

Opus aliquod aggreſſurus ipſe tibi ſubjicito cujuſmodi ſit illud opus. Si ad convivium abeas, ea tibi proponito, quæ fiunt in conviviis. Qui ſint honoratiores, alios: quibus magis eſſe familiaribus liceat: qui provocent [ad bibendi certamen:] qui multum bibant, & tuam temperantiam convitiis inceſſant: qui petulanter ſe gerant in menſa: [te ibi repertu-rum.] Sic tutius rem aggredieris: præcipuè ſi mox ipſe tibi dixeris. Ad convivium abeo, ſic animatus, ut meum inſtitutum naturæ congruens conſervem. Eôdemque modô in unoquoque negotio. Ita enim ſi quid impedimenti fuerit, quo minus id quod agitabas, perficeretur; in promptu quod dicas: Equidem non hoc ſolum volui, ſed & inſtitutum

4 Τοὺς κελεύοντας.] An τοὺς κλοπεύοντας: quia, in Epicteto, inter alia, τοὺς κλέπτοντας? Et *fures balnearii*, Catullo quoque (ut alios omittam) dicti & notati? Non puto; nec hic opportunum.

τοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάξαι. οὐ φυλάξω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

tutum meum naturæ conſentaneum tueri. Non tuebor autem, ſi quæ fiunt, ægrè tulero.

ζ'.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ αὐτῶν δόγματα. Οἷον, θάνατος οὐδὲν δεινὸν, ἐπεὶ καὶ τοῖς μάρτυσι δεινὸν ἐφαίνετο. ὅταν οὖν ἐμποδιζόμεθα, μήποτε ἄλλον αἰτιώμεθα, ἀλλ' ἑαυτοὺς, τουτέστι, τὰ ἑαυτῶν δόγματα.

VII.

Homines perturbantur non rebus, ſed iis quas de rebus habent opinionibus. Verbi cauſa: Mors non eſt malum; alioquin enim & martyribus ita viſum eſſet. Cum igitur impedimur, ne culpemus alios unquam, ſed noſmet ipſos, hoc eſt, noſtras opiniones.

η'.

Ἀπαιδεύτου ἔργον, ἄλλῳ ἐγκαλεῖν ἐφ' οἷς πράσσει κακῶς· ἠργμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ. πεπαιδευμένου, μήτε ἄλλῳ, μήτε ἑαυτῷ.

VIII.

Alios accuſare in propria calamitate, hominis eſt ineruditi: ſe ipſum, ejus qui erudiri cœperit: nec ſe, nec alium, eruditi.

θ'.

Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. εἰ τὸ ἱμάτιον ἐπαιρόμενον ἔλεγεν, ὅτι καλόν εἰμι, οἰστὸν ἂν ἦν. σὺ δὲ ὅταν λέγῃ ἐπαιρόμε-

IX.

Nulla aliena præſtantia efferaris animo. Si veſtis ſemet jactans diceret: *Sum pulchra*; ferendum eſſet. Tu autem, cum de veſte pulchra glo-

ρόμενος, ὅτι ἱμάτιον καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐπὶ ἱματίῳ ἐπαίρῃ. τί οὖν ἐστὶ τὸ σὸν, εἰ μὴ χρῆσις φαντασιῶν; ὥστε ὅταν χρῆσιν φαντασιῶν κατὰ φύσιν ἔχεις, τότε μόνον ἐπὶ σῶν ἀγαθῶν σεμνύνῃ.

riaris, ſcito te de veſte gloriari. Quid igitur eſt tuum? Uſus viſorum: [ſive, extrinſecus oblatarum ſpecierum quæ mentem movent.] Cum igitur in uſu viſorum ita te geres, quemadmodum natura poſtulat, tum de bono [quod tuum eſt:] gloriari poſſe te, credito.

ί.

Ὥσπερ ἐν πλοίῳ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, ἂν ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ μὲν πάρεργόν ἐστιν [5] κοχλίδας ἀναλέξασθαι ἢ * ψίμαδας συνάξαι, τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν πρὸς τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέψασθαι μήτοι ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, καὶ τότε πάντα ἐκεῖνα ἀφέντα δραμεῖν, ἵνα μὴ δεδεμένος βληθῇς ὡς τὰ πρόβατα· οὕτως καὶ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ἐὰν δέδονται ἀδελφοὶ, ἢ φίλοι, ἢ συγγενεῖς, ἢ οἴκημα, οὐδὲν

X.

Quemadmodum in navigatione, ſubductò navigiò, ſi aquatum exieris, nihil vetat, in tranſitu quaſi, etiam cochleolas legere, aut umbiliculos colligere: animo autem in navigium intento eſſe oportet; & oculos eo ſemper referre; ne fortè gubernator vocet: ac tum omnia illa relinquere, ne vinctus tanquam oves, in navim conjiciaris: Sic & in vita pariter, ſi pro cochleola, aut umbiliculo, fratres aut amici dentur, aut propinqui, aut domus; nulla

* γρ. ψηφίδας.

5 Κοχλίδας ἀναλέξασθαι.] Cic. De Orat. lib. 2. *Non audeo dicere de talibus viris; ſed tamen ita ſolet narrare Scævola, conchas eos & umbiliculos ad Cajetam & ad Laurentum legere conſueſſe, &c.*

οὐδὲν κωλύει. Ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχων ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀφῇς ἐκείνους, μηδ᾽ ἐπιστρεφόμενος. ἐὰν δὲ γέρων ᾖς, [6] μηδέποτε ἀπαλλαγῇς τοῦ πλοίου. μήποτε καλούμενος ἐλλίπῃς, καὶ δεδεμένος βληθῇς. ὁ γὰρ ἑκὼν μὴ ἑπόμενος, ἀνάγκη τοῦτο πείσεται.

nulla invidia eſt. At ſi gubernator vocarit, currens, relictis iſtis omnibus, ad navim redibis, neque reſpicies. Quod ſi ſenex es, à nave non omninò recedes, ne quando vocatus, vires [in via] tuæ deficiant, & vinctus conjiciaris. Quiſquis enim non volens & libens ſequitur, hoc illum pati neceſſe eſt.

ιά.

Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα ὡς σὺ θέλεις γίνεσθαι· ἀλλὰ μᾶλλον θέλε αὐτὰ γίνεσθαι, ὡς γίνονται, καὶ ἀλύπως διάξεις.

XI.

Ne poſtules ea quæ fiunt, arbitratu tuo fieri; ſed potius ita quæque fieri velis, ut fiunt; & nunquam dolebis.

ιϐ.

Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· ψυχῆς δ᾽ οὔ, ἐὰν μὴ σὺ θέλῃς. χώλωσις, σκέλους ἐστιν ἐμπόδιον· ψυχῆς δ᾽ οὔ. καὶ τοῦτο ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν ἐμπιπτόντων ἐπίλεγε. Εὑρήσεις γὰρ ἄλλου τινὸς ἐμπόδιον, σὸν δ᾽ οὔ.

XII.

Morbus, corporis impedimentum, non animi, niſi ipſe velis. Claudicatio, pedis impedimentum eſt, animi non item. Et hoc, ut quæque res accidit, ſubjice tibi: invenies eas alterius cujuſpiam rei impedimentum eſſe, non tui, [qui non corpus; ſed animus es.]

6 Μηδέποτε ἀπαλλ. τοῦ πλοίου.] Melius hoc, quam ut in *Enchiridio*, ἀπαλλ. ποτὲ τοῦ πλοίου μακράν. Sed nec Simplicius iſtud μακρὰν agnoſcit.

ιγ'.

Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἐμπιπτόντων πειρασμῶν, ζήτει τὴν δύναμιν ἣν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. Φυσικὰς γὰρ δυνάμεις ἡμῖν ὁ θεὸς ἐχαρίσατο νικητὰς τῶν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ προβαλλομένων. ἐὰν γυναικὸς πρόσωπον πειράσῃ σε, εὑρήσεις δύναμιν, τὴν ἐγκράτειαν. Ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις τὴν καρτερίαν. ἐὰν λοιδορία, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. καὶ οὕτως ἐθιζόμενόν σε, οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.

XIII.

Quæcunque tentatio [ſive afflictio] tibi contigerit; diſpice quam facultatem habeas ad [rectum] ejus uſum. Naturales enim facultates Deus nobis largitus eſt, omnium quæ inimicus (Diab.) ad nos tentandos objicit, debellatrices. Si vultus [formoſæ] mulieris te irritat, præſto eſt continentia, quam [ad remedium] adhibeas. Si dolor, tolerantia: ſi convicium, patientia. Atque ita ſi aſſueveris, non abripient te opiniones: [ſeu, rerum ſpecies extrinſecus oblatæ.]

ιδ'.

Ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα, ἀλλὰ ὅτι ἀποδέδωκα. ὁ ἀδελφὸς ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. κτῆμα ἀφῃρέθη; οὐκοῦν καὶ τοῦτο ἀπεδόθη; ἀλλ' ἀγανακτεῖς, ὅτι κακὸς ὁ ἀφελόμενος. τί δέ σοι μέλει, διὰ τινός σε ὁ δοὺς ἀπῄτησεν; οὕτω παιδευθεὶς ὁ Ἰὼβ ἔλεγεν· Ὁ κύριος ἔδω-

XIV.

Nunquam te quicquam perdidiſſe dicito, ſed reddidiſſe. Frater mortuus eſt? redditus eſt. Res eſt erepta? Utique & illa reddita eſt. Sed indignaris, quod improbus ille, qui eripuit. Quid id tua refert, per quem ſuum repetat, qui tibi dedit. Ita doctus [vel, inſtructus] Job dixit: *Domi-*

nus

ἔδωκεν, ὁ κύριος ἀφείλατο. ἄδικον, φησὶν, ἀπομάχεσθαι τῷ λαβεῖν βουλομένῳ, ὃ δέδωκε, καὶ τὸ πρέπον ἐννοῶν· ὡς τῷ κυρίῳ, φησὶν, ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἰ γὰρ ἀληθῶς ὁρίζῃ κύριον εἶναι, τὸν τοῦτο κελεύσαντα, φέρε τοῦ γε πράως τὸ βούλημα. οὕτως γὰρ νόμος δούλου πρὸς δεσπότην ἀγαθόν. μέχρι μέν τοι οὔπω ἀποδέδοται, οὕτως αὐτῶν φρόντιζε, ὡς ἀλλοτρίων, καὶ ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες.

nus dedit: *Dominus abſtulit.* Injuſtum eſt, inquit, quod dederat repetenti, reſiſtere. Et re bene penſitata: *Sicut Domino placuit*, inquit, *ita factum eſt.* Si enim rectè ſtatuit illum *Dominum* ſuum eſſe, qui ita juſſit: quod illi, cumq; placitum eſt, æquô animô ferendum eſt. Ea enim lex [ſeu conſuetudo] ſervorum eſt erga bonos *dominos* [ſive, heros.] Cæterùm, quamdiu ille conceſſerit, tanquam alienum id curato, ut viatores hoſpitium.

ιέ.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους λογισμοὺς, ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμαυτοῦ, οὐκ ἕξω διατροφάς· ἐὰν μὴ κτήσωμαι παῖδα, οὐκ ἕξω τὸν ὑπηρετούμενον. κρεῖττον γάρ ἐστι λιμῷ ἀποθανεῖν ἄλυπον καὶ ἄφοβον, ἢ ζῆν ἐν ἀφθόνοις ταρασσόμενον. κρεῖσσον δὲ καὶ ἑαυτῷ δουλεύειν, ἢ ἀσχολεῖσθαι περὶ τὰ τοῦ παιδὸς

ἁμαρ-

XV.

Si quid proficere te ſtudes, iſtiuſmodi cogitationes miſſas facito: Si res meas neglexero, non erit unde vivam. Niſi famulum mihi comparavero, deerit mihi qui miniſtret. Præſtat enim perire fame, timoris ac moleſtiæ expertem, quam copiis omnium rerum circumfluentem, animô vivere perturbatô. Et præſtat ſibi propria opera miniſtrare, quam occupatum in corrigendis

famuli

ἁμαρτήματα, [7] ἀμελοῦντα τοῦ ἑαυτοῦ.

ſamuli peccatis, propria negligere.

ιϛʹ.

Ἀλλὰ κλήσεσθαι θέλεις, καὶ οἶος εἶ μακροθυμεῖν. ἄρξαι ἀπὸ τῶν σμικροτέρων. ἐκχύται τὸ ἔλαιον. κλέπτεται τὸ οἰνάριον· οἱ ἄρτοι ἀπολλύνται. Ἐπίλεγε σεαυτῷ τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια. τοσούτου ἀταραξία πιπράσκεται. προῖκα γὰρ οὐδὲν περιγίνεται. ὅταν γὰρ καλεῖς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ ὅτι δύναται μὴ ὑπακοῦσαι, ἢ ὑπακούσας, μηδὲν ποιῆσαι ὧν σὺ θέλῃς. ἀλλὰ μὴν μὴ οὕτως ἔσται αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ᾽ ἐκείνῳ ᾖ, τό σε ταράττεσθαι. Ἀλλ᾽ ἐπιστρέψαι προαιρεῖς, ἵνα δὴ βελτίων γίνηται. πρῶτον μὲν περίβλεψαι, μὴ τὴν σεαυτοῦ δοκὸν οὐ κατα-

XVI.

Sed comparare tamen ſtat tibi ſententia, & patientiam, quanta opus eſt, ſuperare tibi confidis. A parvis igitur auſpicare. Oleum effunditur: Panes corrumpuntur: Villum ſurripitur: Subjice tibi: Tanti vænit tranquillitas, tanti conſtantia, gratis autem nihil acquiritur. Cum autem vocas famulum, fieri poſſe cogita, ut non audierit: aut ſi audierit, eorum tamen quæ juſſeris, nihil egerit. Neque verò ei tam benè ſit, ut tui perturbandi, quando voluerit, habeat ille poteſtatem. Sed id eo fit, inquis, quia corrigere illum & emendare, tibi proponis. Hoc igitur inprimis ſedulò cave, ne *propriam trabem* non intelli-

7 Ἀμελοῦντα τοῦ ἑαυτοῦ.] Epict. cap. 16. Κρεῖττον δὲ τὸν παῖδα κακὸν εἶναι, ἢ σε κακοδαίμονα· quod reprehenſioni eſt obnoxium, niſi κακοδαίμων idem valeat hic, ac κακός· quod minus aptum cohærentiæ. Neſcio tamen an ideo mutatum in *Paraphraſi*, ut minus invidioſa eſſet ſententia: an vox κακοδαίμων (ut δυστυχὴς & ἀτυχὴς antea) tantum vitata.

τανοεῖς. Εἰ δὲ [8] τούτων ἀπήλλαξαι, οὕτω πρὸς τὴν ἐπιστροφὴν μετέρχου, ὡς ἰατρὸς πρὸς τὸ τραῦμα. οὐ γὰρ χολᾷ ὁ ἰατρὸς, ὅτι τραῦμα ἢ πάθος τις ἔχει· ἀλλὰ θεραπεῦσαι τὸ γεγονὸς σκοπεῖ. καὶ γοῦν τις σοφὸς ἁμαρτήσαντι τῷ παιδὶ, ἔδαρον ἄν σε, εἶπεν, εἰ μὴ ἐχολώσα.

telligas. Quod ſi ab illa liber es, ita tamen ad correctionem procede, ut medicus ad vulnus curandum. Non enim medicus iraſcitur, quod vulnere quis, aut alio quovis morbo laboret: ſed id agit, ut id quod affectum eſt, ſanet. Unde etiam, quod ſapiens quidam ſervo, qui flagitii quid perpetraverat; *Flagris*, inquit, *cecidiſſem te, niſi iratus eſſem.*

ιζ'.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ὑπομένον περὶ τῶν ἐκτὸς ἄνους δόξαι, καὶ ἠλίθιος· μηδὲν παρ' αὐτοῖς βούλου δοκεῖν ἐπίστασθαι. κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τι, ἀπίστει σεαυτῷ. ἴσθι γὰρ ὅτι οὐ ῥᾴδιον καὶ τὴν προαίρεσιν τὴν σὴν κατὰ φύσιν φυλάξαι, καὶ τοῖς ἐκτὸς ἀρέσκειν. ἀλλ' ἀνάγκη θάτερον ἐπιμελούμενον, τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι.

XVII.

Si quid proficere vis, ne recuſa quo minus ab extraneis [qui tuæ diſciplinæ ſunt exſortes] amens & fatuus habearis. Ne quid ſcire videri velis apud tales; & ſi quid ſcire aliquibus videaris; ipſe tamen tibi diffidito. Scito enim facile non eſſe inſtitutum tuum in eo ſtatu qui ſit naturæ conſentaneus conſervare, & vulgo placere: Sed aliter fieri non poſſe, quin is qui alterum curet, alterum negligat.

8 Εἰ δὲ τούτων.] Apographum habebat τοῦτον· quod nos τούτων (id eſt, τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων) fecimus.

ιή.

Ἐὰν τοὺς ἀγαπῶντάς σε καὶ τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τὰ παιδία θέλῃς πάντοτε ζῆν, καὶ εὖ πράττειν· τὰ μὴ ἐπί σοι * θέλῃς εἶναι, καὶ ἀνάγκη, μὴ οὕτω γινομένων, λυπεῖσθαι, καὶ αἰτιᾶσθαι τὴν τοῦ παντὸς διοίκησιν. Ἐὰν δὲ καὶ τὸν παῖδα θέλῃς μὴ ἁμαρτῆσαι, ἠλίθιόν τι ἐπιθυμεῖς. θέλεις γὰρ 9 τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἄλλό τι.

XVIII.

Si id ſtudes, ut qui te diligunt, & fratres & nati ſemper vivant, & valeant, (vel floreant:) quæ tui non ſunt arbitrii, optas; cui neceſſariò conſequens, ut cum aliter quam optabas, accidet, dolore afficiaris, & providentiam Univerſi gubernatricem accuſes. Quod ſi etiam puerum tuum delinquere non vis, optas quod optare palam ſtultum eſt. Improbitatem enim aliud, quam improbitatem eſſe poſtulas: [quod quid eſt aliud, quam rerum naturam pervertere velle?]

* Epict. ἐπί σοι· iterato.

9 Τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν.] Ipſiſſima ſunt Epicteti verba, c. 19. quorum tamen fortaſſe ſenſus non cuilibet obvius, nec Simplicii ἐξήγησις hic multum juvat. Nos igitur hoc agamus. Τὴν κακίαν, dices, μὴ εἶναι κακίαν· id eſt, τοὺς κακοὺς μὴ ἁμαρτάνειν. Hoc quidem ridiculum eſt, & ἀσύστατον. Sed opponet aliquis: Imò, non τοὺς κακοὺς μὴ ἁμαρτάνειν; ſed iſtum non eſſe κακόν. Regerent Stoici: Ergò id poſtulas, vel omnino non eſſe κακούς· quod contra (ut multis illi diſputant; ſed multùm refragante Plutarcho:) ordinem Univerſi: vel, ut ut alii ſint, ſervos tamen univerſim nullos tales eſſe: quod quam ridiculum ſit, quis non videt, cum ſervi, quod ut plurimum ἀπαίδευτοι ſint & ἀκόλαστοι (id eſt, nullâ ſeverioris educationis diſciplinâ culti & ſubacti: quæ *filiorum* & *ſervorum* præcipua differentia: ut Seneca, aliique pluribus:) improbitati maximè ſint obnoxii? vel denique tuos ſaltem non eſſe malos; quod ut Antoninus alicubi veriſſimè, palam ἄγνωμον eſt, & τυραννικόν. Supereſt igitur, ut qui ſervos non eſſe malos poſtulet, aut qui ſuos tales eſſe indignatur; τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν poſtulet: quod ſtultum & ridiculum eſt. Ter. in Ad. *Syrus, ut captus eſt ſervorum, non malus, neque iners.* ubi Donat. *quia ſervum evenire bonum, non ratio eſt, aut natura, ſed caſus eſt, utpote in re rariſſima.*

ιθʹ.

Ἐὰν θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τούτων ἐφίου καὶ ταῦτα θέλε, ἃ δύνασαι, καὶ ἃ ἐπί σοι.

XIX.

Si in appetitione fruſtrari non vis, fac ut ea proſequaris & velis, quæ in tua ſunt poteſtate, & ab arbitrio pendent tuo.

κʹ.

Κύριος ἑκάστου ἐστὶν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων, ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ περιποιήσασθαι, ἢ ἀφελέσθαι. ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶναι βούλεται, μήτε θελέτω, μήτε φευγέτω τὰ ἐπ' ἄλλῳ. Εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

XX.

Cujuſque dominus is eſt, qui rerum ab ipſo expetitarum aut non expetitarum, vel præbendi, vel eripiendi, poteſtatem habet. Quiſquis igitur liber eſſe vult, det operam oportet, ne quicquam eorum cupiat, aut averſetur, quæ penes alios ſunt. Sin minus, ſervire neceſſe erit.

καʹ.

Ὡς ἐν συμποσίῳ, οὕτω δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν τῷ βίῳ. γέγονέ τι κατά σε; ἐκτείνας τὴν χεῖρα, κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κατάτρεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περιμένον ἄχρις οὗ ἔλθῃ κατά σε. οὕτω πρὸς φίλους ἔσω, οὕτω πρὸς τιμὴν, οὕτω πρὸς ἀρχὰς, οὕτω

XXI.

Ut in convivio, ſic in vita verſari te oportet. Si quid circumferendo ad te pervenerit, porrecta manu, partem modeſtè capito. Tranſit? noli curſu perſequi. Nondum venit? Ne longè appetitum tendito, ſed expecta dum ad te perventum fuerit. Sic erga amicos, ſic erga honores, ſic erga magiſtratus, ſic

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

οὕτω πρὸς τὰς χρείας· ‡ καὶ ἔσῃ ποτὲ ἄριστος συμπότης Χριστοῦ βασιλείας. Εἰ δὲ καὶ παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς, οὐ μόνον συμπότης, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος ἀναδειχθήσῃ.

ſic erga illa quæ commodum uſum præbent, affectus; dignus eris regni Chriſti conviva. At verò ſi etiam oblata recuſaveris; non conviva tantum, ſed regni conſors renuntiaberis.

κβʹ.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐπὶ πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα χρήματα, πρόσεχε, μὴ ἡ φαντασία σε συναρπάσῃ, καὶ νομίσῃς αὐτὸν ἐν κακοῖς εἶναι. ἔστω δὲ πρόχειρον ἐπιλέγειν σεαυτῷ, ὅτι, οὐ τὸ γεγονὸς αὐτὸ φύσει κακὸν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως θλίβεται· ἰδοὺ γὰρ ἄλλους οὐ θλίβει· ἀλλὰ τὸ δόγμα αὐτοῦ τὸ περὶ τούτων, ὡς κακῶν ὄντων, τοῦτο αὐτὸν ἀνιᾷ. μὴ ὀκνήσῃς μέντοι καὶ παραμυθήσασθαι, καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν βοηθῆσαι.

‡ Luc. 22. 23.

XXII.

Cum ejulantem quenquam videbis, vel ob mortem [chariſſimorum:] vel peregrè profecto filio, vel rebus amiſſis: cave ne te viſum illud abripiat, ut eum in malis verſari exiſtimes: ſed in promptu tibi ſit; quod ipſe tibi mox ſubjicias: Non iſtud quod accidit ipſum, verè malum, & inde hic luctus. (Ecce enim, non omnes quibus iſta accidunt, ita lugent:) Sed concepta ipſius de rebus iſtis tanquam bonis, opinio; hoc utique eſt quod illum angit. Ne tibi tamen grave ſit [aut faſtidioſum,] tum conſolari; tum, quantum in te, ſuccurrere.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

κγ'.

Τὴν τάξιν φυλάττειν σε χρὴ, εἰς ἥν σε ἔστησεν ὁ θεός· ἂν ἐν μικροῖς, μικρόν· ἐὰν ἐν προβεβηκόσιν, ἐὰν πτωχὸν ἠβουλήθη εἶναι, ἵνα τοῦτο γενναίως ἐνέγκῃς, ἂν χωλὸν, ἂν ἰδιώτην, ἂν κληρικόν. σὸν γὰρ τοῦτό ἐστιν, τὸ δοθέν σοι παρὰ θεοῦ καλῶς μετελθεῖν· δοῦναι δὲ αὐτὸ, τοῦ θεοῦ.

XXIII.

Ordinem oportet eum te conſervare, cui te Deus aſſignavit: ut in parvis rebus, parvum te geras: [in magnis, magnum.] Si in dignitate: ſi mendicus; ut generoſè defungaris: ſi claudus: ſi privatus: ſi clericus denique. Hoc enim tuum eſt, bene obire, quod à Deo cunque tibi aſſignatum eſt: aſſignare autem, Dei eſt.

κδ'.

Ὄναρ τεταραγμένον ἐὰν σοι ἐπιστῇ, διάκρινε παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγε· οὐδέν μοι κακὸν οὐδαμόθεν σημαίνεται, ἀλλὰ τῷ σώματί μου, ἢ τῇ δοκούσῃ δόξῃ, ἢ τοῖς ἐκτὸς. ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται, ἐὰν ἐθέλω. ὅτι γὰρ ἂν συμβῇ, ἐπ' ἐμοί ἐστι διὰ τῆς ὑπομονῆς, καὶ εὐχαριστίας ἐυοδωθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

XXIV.

Somnium ſomniare tibi contigit turbulentum [& quod animum tuum anxium habet.] Dijudica tecum, & effare: Mihi nihil ipſi mali ullo modo portenditur: ſed aut corpuſculo meo, aut dignitati (ut vulgò loquuntur:) aut ſi quid aliud externum, [& extra me poſitum eſt.] Mihi verò omnia fauſta portenduntur, ſi ipſe voluero. Utique cum in me ſit, ſi quid tale contingat, per patientiam & gratiarũ actionem fructum ex eo capere.

κέ.

Ἀόργητος εἶναι δυνήσῃ, ἐὰν μηδενὸς ἄρξῃ, οὗ ἐπί σοι τὸ νικᾷν οὐκ ἐστί.

XXV.

Iræ nullus erit unquam locus, ſi nihil unquam aggredieris, quod ſupra vires tuas ſit.

κϛ΄.

Ὅρα μήποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ μέγα δυνάμενον, ἢ νομιζόμενον εὐδοκιμεῖν, μακαρίσῃς μὲν ἐκεῖνον συναρπασθείς· ταλανῆς δὲ σεαυτόν. ἐάν τε γὰρ διὰ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ ταῦτα αὐτῷ συμβαίνει, ἀφθόνως δυνάσαι τῶν ἴσων τυχεῖν. Εἰ δὲ παρὰ φύσιν τρεπομένης τῆς προαιρέσεως, τί πρός σε, τὸν κατὰ φύσιν βουλόμενον τὴν σὴν προαίρεσιν φυλάξαι; οὔτε γὰρ ἄρχων, ἢ πλούσιος προὔθεις γίνεσθαι, ἀλλ' ἐλεύθερος, καὶ μόνον [10] θεῷ ἀνακεῖσθαι. μία

XXVI.

Cum aliquem vides tibi prælatum; aut potentia præcellentem; aut (apud vulgus) virtutis opinione magis celebrem: cave ne opinione ſubita abreptus, beatum illum prædices; te verò infælicem. Si hæc enim per ea quæ ſunt in noſtra cujuſque poteſtate bona illi contigerunt, ſine invidia potes [cum voles] eadem adipiſci. Si verò præpoſterô, & contrariô naturæ inſtitutô; quid hoc ad te, cui inſtitutum tuum naturæ tuæ conſentaneum præſtare, ſumma votorum eſt? Non enim id tibi proponebas, ut magiſtratum gereres; ut dives evaderes: ſed ut liber, & Deo ſoli addictus, & mancipatus. Ad

10 Θεῷ ἀνακεῖσθαι.] Docent viri doctiſſimi τοὺς Θεῷ ἀνακειμένους à Chryſoſtomo nuncupari viros *Deo devotos & ſacratos*. Imò, *monachos* & *anachoretas* : (τοὺς τὰς ἐρήμους κατειληφότας μοναχούς :) ſignate hoc elogio ab illo notatos, eſt in illo reperire. Sed non Chriſtiani primi ita locuti ſunt. Apud Euripidem Pentheus, jam ἔνθεος, & numine plenus,

μία δὲ ὁδὸς πρὸς τοῦτο, καταφρόνησις πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

Ad eam autem rem via unica eſt, eorum quæ in poteſtate noſtra non ſunt omnium contemptio.

κζ'.

Γίνωσκε ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν, ἢ τύπτων ὑβρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα περὶ τούτων, ὡς ὑβριζόντων. ἀμέλει, ἑαυτοῖς ταῦτα λέγοντες, οὐκ ἀλγοῦμεν. ὅταν οὖν λέγοντος περὶ σοῦ τινὸς ἐρεθισθῇς, ἴσθι ὅτι ὑπόληψις ἠρέθισέ σε, καὶ οὐ [11] τὸ συναρπασθῆναι. ἂν

XXVII.

Pro certo habe non eum qui convitietur aut verberet, auctorem eſſe contumeliæ: ſed opinionem de iis, tanquam contumelioſis conceptam. Enimvero hæc eadem ipſi nobis ingerentes, non dolemus. Quandocunque igitur verbis alicujus irritatus es, noris te ab opinione tua irritatum eſſe; & operam da, ne tibi unquam contingat occupari. Nam

plenus, Bacchum alloquitur: σοὶ γὰρ ἀνακείμεθα δή. Inſignis Origenis contra Celſum locus, ubi tum de gentilibus, tum Judæis una eademque periodo uſurpatur. Εἶτα, πανταχοῦ μὲν, ἢ πολλαχοῦ δυνάμεις ἐγίγνοντο· ὡς καὶ αὐτοὶ ἐν τοῖς ἑξῆς παρατίθεται ἀσκλήπιον εὐεργετοῦντα, καὶ τὰ μέλλοντα προλέγοντα ὅλαις πόλεσιν ἀνακειμέναις αὐτῷ ----- παρὰ δὲ μόνοις Ἰουδαίοις, φάσκουσιν ἀνακεῖσθαι τῷ τῶν ὅλων θεῷ, οὐδὲν ἦν σημεῖον, &c. Poſtrema hæc, per ſe alioquin ſatis plana, obſcurè expreſſit interpres Latinus. Sed hoc parum eſt, præ ut alia ſunt in iſta verſione plurima dudum nobis obſervata, τοῦ πονηροῦ κόμματος.

[11] Καὶ τὸ συναρπασθῆναι. Ἂν γὰρ ἀπ.] Nihil factu facilius, quam iſta ex *Enchiridio* ſupplere & reſtituere. Suſpicor tamen hanc lacunam in antiquis jam olim codicibus repertam, à poſterioribus ſcribis, & imperitis monachis non obſervatam fuiſſe: atque ita verba imperfecta, paucis immutatis, ab illis temerè conjuncta, ut τὸ συναρπασθῆναι, ad violentam aliquam, per vim, corporis raptationem, aut correptionem, referretur. Pro, χρόνου, χρόνος in hanc ſententiam verior lectio fuerit. Sed ægrotorum ſomnia piget ultra perſequi. Tanti tamen erat ſemel hoc monuiſſe, quia non uno fortaſſe loco fraudi fuit huic antiquæ *Paraphraſi* recentiorum monachorum ignorantia, quibus *Epicteti*, (nedum hujus *Enchiridii*:) ne fando quidem nomen auditum. Favet tamen aliquatenus huic delirio verbum τύπτων initio capitis: quod & Simplicius agnoſcit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου τὲ εἰς τοῦτο ἦν, ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ.

Nam ſi ſemel tempus ad hoc quoque tibi ſuppetat, facilius te continebis: [vel, *ipſe tibi imperabis.*]

κή.

Θάνατος, καὶ δίωξις, καὶ πάντα τὰ φαινόμενα δεινὰ, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν, καὶ οὐδὲν οὐδέποτε ἀνάξιόν σου ἐνθυμήσεις, οὐδ' ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός.

XXVIII.

Mors & perſecutio, & quæcunque acerba & gravia vulgo credita, ob oculos tibi quotidie verſentur. Sic, neque te indignum quicquam cogitabis unquam; nec impenſè cupies quicquam.

κθ'.

Εἰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησομένων σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων, ὅτι ἄφνω ἀναχωρητὴς ἡμῖν ἐπανελήλυθας· καὶ πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; σὺ δὲ ὀφρῦν μὲν μὴ ἔχε. τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων, οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν χώραν, ἐν ᾗ ἕστηκας. μέμνησο, ὅτι ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ πρότερον καταγελῶντες ὕστερον θαυμάσονται. Ἐὰν δὲ

XXIX.

Si vitam auſteriorem & ſolitariam amplectaris; ſic para te, ut qui mox expectes fore, ut deridearis: ut multi te ſubſannent: ut dicant te ſubitò *anachoretam* extitiſſe: ut dicant; *Unde nobis hoc ſupercilium? hæc auſteritas?* Tu verò auſterus ne ſis: ea verò quæ optima tibi videntur [ad veram fælicitatem] ſic retine, ut qui ſis à Deo, in ea ſtatione, quam obtines, collocatus. Cæterum, memento te, ſi in eodem ſtatu permanſeris, iis admirationi fore, qui te prius deriſerunt. Si verò ſuccu-

δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προςλήψῃ τὸν καταγέλωτα.

ſuccubueris illis, duplo te magis deridendum° propinabis.

λ'.

Ἐάν ποτε συγκαταθῇς λογισμῷ πείθοντί σε ἀρέσαι τινὶ, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. ἀρκοῦ οὖν τῷ εἶναι ἐν παντὶ τῶν τῷ θεῷ μόνῳ ἀνακειμένων. Εἰ δὲ δοκεῖν βούλει, σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο.

XXX.

Si quando acciderit, ut cogitationi quæ ſtudium cuiquam placendi tibi commendabat, aſſenſum præbueris; de ſtatione tua dejectum eſſe te noris. In omni loco igitur, & occaſione illud tibi ſatis ſit, te ex eorum numero eſſe, qui Deo ſoli addicti & conſecrati vivunt. Quod ſi talis etiam videri cupis, tibi ipſi videaris, & hoc ſufficiet.

λά.

Οὗτοι σε οἱ λογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν· ἄτιμος ἐγὼ διαβιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. ἐπίλεγε δὲ μᾶλλον σεαυτῷ· μή τι οὖν ἐμὸν ἔργον ἐστὶ τιμηθῆναι, ἢ πρὸς ἄλλον ἐπὶ χειροτονίαν ἐλθεῖν, ἢ πρῶτον παραληφθῆναι εἰς τὰ συνέδρια; πῶς οὖν ἔτι τοῦτο λογίζομαι ἀτιμίαν; πῶς δὲ καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ; ὃν ἐν μόνοις

XXXI.

Iſtæ cogitationes ne te crucient; fore ut ſine honore vivas, & nullo ſis loco. Ipſe tibi dicito potius: an igitur ad honores provehi [vel, honore affici] meum opus eſt: [vel, mei res arbitrii:] an ad electiones; vel *conſecrationes* ſacerdotum in aliena domo celebratas vocari: aut in conſeſſibus & ſynedriis primum locum habere? Quinam igitur id ignominiam, aut dedecus eſſe cenſes? Et quæ ratio te nullo loco

νοις δεῖ με εἶναι τοῖς ἐπ' ἐμοὶ, ἐν οἷς ἔξεσί μοι πολλοῦ εἶναι ἀξίῳ; εἰ δὲ *ὑποβάλλῃ, ὅτι καλὸν τοῖς φίλοις βοηθῆσαι, ἐπίπληξον αὐτῷ λέγων· τί λέγεις τὸ βοηθῆσαι; ἵνα ἔχωσι παρ' ἐμοῦ χρήματα; ἢ ἵνα λαμπροὺς αὐτοὺς ποιήσω παρὰ τοῖς πολλοῖς; τίς οὖν μοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐςὶν, οὐχὶ δὲ ἀλλότρια; τίς δὲ δοῦναι δύναται ἑτέρῳ, ἃ μὴ ἔχει αὐτός; ἀλλ' ἐρεῖ σοι ὁ λογισμός· κτῆσαι, ἵνα αὐτοῖς μεταδῷς· λέγε δὲ τοῦτο σύ· εἰ δύναμαι κτήσασθαι τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, καὶ πιςὸν καὶ ἐλεύθερον· δεῖξον τὴν ὁδόν. Εἰ δὲ παραινεῖς μοι τὰ ἐμαυτοῦ ἀγαθὰ ἀπολέσαι, ἵνα ἄλλοις τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσω, ὅρα πῶς ἄτακ-

loco fore; quem in illis ſolum, quæ tui ſunt arbitrii, occupari debere, recta ratio ſuadet; in quibus etiam [niſi deſis ipſe tibi:] ad ſumma tibi patet aditus? Quod ſi ſubjiciat aliquis: At pulchrũ [potentiâ præditum, & ad dignitates, quæ vocantur, evectum,] amicis opitulari poſſe: Increpa tu illum, & reſponde: Quid tu dicis *opitulari?* Ut per me pecuniam conſequantur? ut apud vulgus illuſtres & honoratos illos faciam? Iſta enim, penes me ſunt ipſum, an aliena? Quis autem poteſt alii præſtare, quod ipſe non habet? Sed ſubrepet cogitatio fortaſſe: Acquire igitur, ut & aliis impertiri queas. Oppone tu: Si iſta parari poſſunt, conſervato pudore, fide, libertate: viam monſtra tu: [per me nulla mora eſt.] Si verò id ſuades, ut ipſe, dum aliis falſò credita bona quæro, quæ mea propria bona ſunt, eorum jacturam faciam; cogita tu, quam præter æquum & bonum, & contra rationes

* τις: vel, λογισμός.

ἄπρακτος εἶ, καὶ [12] ἀσύμφορος. τί δὲ βούλονται οἱ γνήσιοι φίλοι; ἀργύριον, ἢ φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμονα; Εἰς τοῦτο οὖν σπούδαζε μᾶλλον, ὅπως αὐτοῖς χρήσιμος ᾖς. τοὺς γὰρ μὴ τούτοις χαίροντας, καὶ ταῦτα ἐκείνων προτιμῶντας, οὐδαμῶς εἰς φίλους πρακτέον. Ἀλλ' ἐνοχλοῦσιν οἱ λογισμοὶ λέγοντες· τί τουτονὶ στέρξομεν τὸν βίον; οὐδεμία ἡμῶν ἐν τῇ πόλει μνήμη, οὐδ' ὄνομα, οὐδὲ τιμή. λέληθε δὲ τοὺς πολλοὺς, ὅτι καὶ πολίτης εἰμί. ποίαν πάλιν ταύτην τιμὴν λέγουσιν; οὐ χειροτονήσουσι πρεσβύτην, οὐδὲ ἄρχοντα αἱρήσονται. καὶ τί τοῦτο; οὐδὲ γὰρ εἰς τοῦτο ἔταξας ἑαυτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἐπαγγέλλῃ. οὐδὲ * γὰρ ἄρχων εἶ, οὐδὲ τῶν τὰ κοινὰ πρασσόντων. Εἰ δέ

nes etiam publicæ utilitatis, id à me requiras. Quid enim genuini amici malint; pecuniam; an amicum fidelem & verecundum? Id igitur, da tu operam potius, ut in iſtis utilis eis ſis, illos autem qui non iſta cupiunt, ſed illa magis præferenda ducunt, noli in amicitiam tuam admittere. Sed iterum cogitationes interpellant. Quid vivere juvat, ſi nulla noſtri in civitate memoria; nullum nomen; nulla dignatio? plerique, ne civem quidem eſſe me, reſcituri ſunt. Nos iterum: Quem dicunt honorem: quam dignationem? Non cooptabunt in ordinem Senatorium: non *archonta* [vel, prætorem] conſtituent. Quid autem mirum, cum nec ſubductæ vitæ tuæ rationes eo collimarint; nec id in votis tibi fuerit; [vel neque id profitearis:] ut archon eſſes, aut rem publicam adminiſtrares? Si enim

* ισ. ἵνα ἄρ. ᾖς, οὐδ.

12 Ἀσύμφορος.] Vel hæc una vox afferat hoc ſcriptum meliori ſæculo. Utuntur optimi ſcriptores, & is maximè proprius ejus uſus, cum de utilitate publica quæritur. Φέρειν, & συμφέρειν, de fato & Providentia diuina, non unus: Antoninus autem acutiſſimè & elegantiſſimè, non uno loco.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

δέ τινες, μὴ τούτων ὄντων εἰς αὐτὰ μᾶλλον ὠθοῦσιν ἑαυτοὺς, τί πρὸς σὲ τὸν ἀνακεῖσθαι θεῷ θέλοντα. καὶ εἰς τοῦτο ὄντα; ἱκανὸν γὰρ ἑκάστῳ, εἰ τῆς ἑαυτοῦ τάξεως φανείη ἄξιος. Εἰ γὰρ τὴν ἐνάρετον πολιτείαν μεταδιώκεις, τούτων οὐδέν σοι προσήκει ζητεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον δι' ὧν ὃ ὑπηγγείλω πληρώσῃς. Ἀλλ' οὐκ ἔχει ἡ πατρίς, φησιν, ἄνδρα ὅστις μετὰ φρονήσεως αὐτῆς ἡγούμενος, λαμπροτέραν ἀποφήνῃ· τέως μὲν οὕτως ὁ λογισμὸς δείκνυσιν, ὡς εἰς ὃ ἐπηγγείλω ἀνάρμοστος εἶ. Εἰ γὰρ εἰς ἄλλο χρήσιμος ἧς, εἰς τὸ παρὸν οὐ χρήσιμος. Εἰ δὲ ὅτι οὐκ ἔχει ἡγούμενον φρόνιμον, χρή σε ἀνάγκῃ πληρῶσαι τὴν χρείαν· λείψει δὲ αὐτῇ χαλκεῦς καὶ τέκτων, καὶ γραμματεύς. Εἰ δ' ὅτι οὐ δύ-

νασαι

enim alii nullo tali vitæ inſtituto prohibiti, ſe inferunt & intrudunt in iſta munera, quid hoc ad te, qui Deo te voviſti; & id agis ſcilicet? Sufficit enim unicuique, ſi ſtatione ſua dignum ſe præbeat. Si igitur ſublimius vivendi inſtitutum [vitam ſcil. auſteriorem, & ſolitariam:] amplexus es, iſta ſectari minimè te decet, ſed illa potius, per quæ quod profiteris adimpleas. Sed non habet inquit, Patria virum, qui prudentia pollens, gubernationem ejus ſuſcipiat; ornatiorem reddat. Hactenus iſta ratio [vel cogitatio] procedit, ut te vincat ad id, quod profeſſus es, inhabilem & ineptum eſſe. Si enim aliud eſt, in quo operam tuam utiliter collocare poſſis, haud utilis & opportuna fuerat ad id in quo nunc verſaris opere. Sin autem, quia prudenti gubernatore patria deſtituta eſt, ideò neceſſe eſt te iſtam ſuſcipere provinciam; quid ſi deſint illi faber ferrarius, aut lignarius, aut verò notarius? Quod ſi ob imperi-

tiam

νασθαι ποιῆσαι· πῶς οὐ σκοπεῖς, ὅτι καὶ θυρωρὸς δύνασαι εἶναι, καὶ σαρωτής· ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ ὑποβάλλουσί σοι οἱ λογισμοί· τὸ δὲ τοῦ ἡγουμένου καὶ προέχοντος πρόσωπον μόνον ἁρμόττειν λέγοντες, οὐκ ἐῶσιν ἕπεσθαι θεῷ, καὶ εἴκειν εὐχαριστοῦντα εἰς τὴν τάξιν, εἰς ἣν κληθῆναι ἠξιώθης· τίνα οὖν, φασὶ, χώραν ἕξεις ἐν τῇ πόλει, ἣν ἔχειν δύνῃ φυλάττων τὸ ἀνακεῖσθαι θεῷ. Εἰ δὲ ἐν τῇ πόλει τιμᾶσθαι θέλων, τῶν οὐρανίων ἐκπέσῃς, τί τὸ ὄφελος; οὕτω γὰρ καὶ τῇ πόλει κακὸς πολίτης, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἐπαχθὴς ἔσῃ.

λβ′.

Προετιμήθη σου τις εἰς ἑστίασιν, ἢ ἐν προσαγορεύσει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβούλιον; εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτα ἐστὶ,

tiam te excuſas ab iſtis: non vides nihil obſtare, quin ſaltem ſis janitor, aut æditüus, cui mundandæ ædis munus incumbat? At de iſtis nullæ tibi ſubrepunt cogitationes, ſed ſolam gubernatoris & præſidis perſonam, quaſi tibi convenientem commendantes, non permittunt te Deo adhærere, & illi cum gratiarum actione adhærentem, ſervare locum, in quo nos gratioſe collocavit. Sed quem tamen locum, inquiunt, habebis in civitate? Quem tenens poſſis Deo jugiter ſervire, & pietati vacare. Si enim, dum dignitatem in Civitate [terrena] conſequi ſatagis; cæleſtibus excidas [vel cæleſtia curare deſinas;] quid admodum lucratus es, cum nec civitati bonus civis apparebis, & fratribus, [quos deſeruiſti:] odioſus eris?

XXXII.

Eſt tibi prælatus aliquis, ad convivium [te præterito, vocatus?] aut in ſalutatione, aut dandi conſilii officio? Si quidem iſta bona

ἐστὶ, χαίρειν χρὴ, ὅτι ἔτυχεν αὐτῶν ἐκεῖνος. εἰ δὲ κακά **** γίνωσκε, ὅτι οὐ δύνασαι μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων τοῖς ποιοῦσιν ἀξιοῦσθαι· πῶς γὰρ ἴσον δύναται ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; ἄδικος οὖν ὁ λογισμὸς, ὁ μὴ προϊέμενος μὲν ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, προῖκα δὲ βουλόμενος αὐτὰ λαβεῖν. Εἰ τις τυχὸν, ἔχων ὀβολὸν, καί σου τὸ ἴσον ἔχοντος, πρόοιτο αὐτοῦ, καὶ λάβῃ θρίδακας· σὺ δὲ μὴ προέμενος, μὴ λάβῃς· μὴ οἴου ἔλαττον ἔχειν ἐκείνου; ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει τὰς θρίδακας, οὕτω καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν τούτοις· οὐ παρεκλήθης εἰς ἑστίασιν τινός; οὐ γὰρ ἔδωκας τῷ πωλοῦντι ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. ἐπαίνου ἐκεῖνος πω-

na ſunt, gaudere debes ejus cauſa, quod bona conſecutus ſit. Sin mala * * * * Cæterum pro certo habe, cum non eadem agas quæ alii ad ea paranda quæ non ſunt in noſtra poteſtate; fieri non poſſe, ut eadem tibi tribuantur. Nam quæ ratio eſt, ut ille tantum poſſit qui fores non frequentat, atque ille qui frequentat? qui non aſſectatur, atque ille qui aſſectatur? Iniqua igitur eſt iſta cogitatio, ſi non numerato quo væneunt illa pretio, gratis ea conſequi te poſtules. Si quis, exempli cauſa, obolum habeat, tu tantundem: ille obolum ſuum dat; & lactucas aufert: tu nullum das, nec habes lactucas: An minus te conſecutum putas eo, qui lactucas accepit? Ut lactucas habet ille, ſic tu obolum, quem non dediſti. Ad eundem modum & hic ſe res habet. Non vocatus es ad convivium alicujus? nec enim venditori dediſti, quanti vænit convivium. Vendit autem convivator laudatione:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

πωλεῖ αὐτὸ, θεραπείας, κολακείας. Εἰ ἐκείνου ἐπιθυμῶν * βούλει ταῦτα προέσθαι, καὶ τοῦ δείπνου τυχεῖν, ἄπληστος εἶ. Εἰ δὲ σκοπήσῃς τι ἕξεις † ἀπὸ τοῦ δείπνου, πολλὰ εὑρήσεις· τὸ μὴ ἐπαινῆσαι, ὃν οὐ θέλεις· τὸ [13] μὴ ἀναςχέσθαι αὐτοῦ, καὶ ὧν αὐτὸς ἥδηται· τὸ μὴ πάντα τὰ προσόντα αὐτῷ κἂν κακὰ ὦσι, θαυμάσαι. τὸ μὴ συνθέσθαι ψέγοντι πολλάκις τοὺς αὐτοῦ κρείττονας· τὸ ἀπηλλάχθαι τῆς τῶν ὑπηρετούντων περιεργίας, καὶ ὧν ἀποσκόπτουσιν εἰς τοὺς κεκλημένους. Καὶ γὰρ τὸ ἀναςχέσθαι, δυσκατόρθωτον· καὶ τὸ ‡ ἀνθυμαχοῦσαι, ταραχῶδες. καὶ πάντας διεγείρει εἰς ἐπι-πλη-

tione: vendit obſequio: vendit adulatione. Quod ſi convivii cupidus, nec illa vis præſtare, & tamen iſtius particeps fieri; iniquus, & avarus es. Si porrò tecum pendas, quæ conſequare locô convivii; multa reperies; non laudare te, quem nolis: mores ipſius & ineptias tolerare non coactum: non omnia ipſius, qualiacunque, etiam mala, admirari: non aſſentire denique melioribus ſæpius obtrectanti: præterea, vitare te miniſtrantium moleſtam curioſitatem, & probroſa quibus appetere ſolent vocatos dieta. Nam & ita tolerare, [ut placeas:] arduum pariter, & illiberale eſt; & repugnare, rixoſum eſt: omnibus illico in te inſurgentibus, & tan-

* γρ. μὴ β. † γρ. ἀντὶ.
‡ ισ. ἀντιμαχῆσαι.

13 Τὸ μὴ ἀναςχ. αὐτοῦ, καὶ ὧν ἥδεται.] Ex his verbis aliquando conjiciebam, etiam in *Enchiridio*, cap. 32. (poſtremis verbis:) veram, aut probabilem ſaltem lectionem eſſe, τὸ μὴ ἀναςχ. αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς, οἷς ἥδεται· quod à vulgata lectione non adeo remotum. Sed illa præferenda quæ ibi diximus: quibus addi debuit, in Salmaſiana editione iſta, τὸ μὴ ἀναςχ. αὐτοῦ, &c. penitus omiſſa eſſe: oſcitantia crederem (cum alibi quoque integræ lineæ omiſſæ ſint) typographica, niſi & in appoſita verſione ita res haberet. Wolfii editiones aliter; Veneta: Plantiniana: ſed nec Politiano præterita: qui (ſenſu non nihil immutato) vertit: *quod non ea perfers quæ ad ejus limen perferuntur.*

πλῆξιν κατά ϛου, ὡς τὴν ἀγάπην ταράξαντος, καὶ τὸν κεκληκότα ὑβρίσαντος, καὶ πολλῶν κόπτοντος τὴν σπουδήν.

& tanquam fraternæ concordiæ turbatorem, & eum qui convivium præbuit, contumelia afficientem; & multorum qui aderant alacritatem obtundentem, increpantibus.

λγ'.

Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν, ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα. οἷον· ἄλλου παιδάριον κατέαξε τὸ ποτήριον. πρόχειρον εὐθὺς, ὅτι τῶν γεγονότων ἐστίν. ἴσθι οὖν ὅτι ὅτε καὶ τὸ σὸν κατεάγῃ, τοιοῦτον ἐστιν οἷον καὶ τὸ τοῦ ἄλλου· ταῦτα μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα· ἐὰν παιδίον ἄλλου, ἢ αδελφὸς, ἢ ἄλλος τελευτήσῃ, οὐδείς ἐστιν ὅστις οὐκ ἐρεῖ, ὅτι ἀνθρώπινον. μέμνησο οὖν ὅτι καὶ ἐπὶ τοῖς σοῖς, ἀνθρώπινον συνέβη. 14 καὶ ὁ πάντως καὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις ποιή-

XXXIII.

Naturæ propoſitum ex iis rebus, quæ ad nos nihil attinent, cognoſci poteſt. Ex. grat. alterius [vicini: vel amici:] ſervulus poculum fregit: In promptu illud ſtatim eſt: Ita fieri ſolere. Memento igitur, ſi & tuum confractum fuerit, eandem tui quoque poculi naturam eſſe, qualis alterius. Jam transfer hæc ad majora. Si vicini filius, aut frater, aut de propinquis alius obierit, nemo eſt cui non ſtatim ſuccurrat, ita natos eſſe homines. Memento igitur, ſi & tuorum aliquis obierit, humanum id quoque: Et quod tempus ipſis vel imperi-

14 Καὶ ὁ πάντως καὶ τοῖς ἀπαιδ. ποιήσει ὁ χρόνος.] Cicero ſæpius, in Epiſtolis, alibique. Lib. 5. Ep. 16. *ad fam. Nam quod allatura eſt ipſa diuturnitas, quæ maximos luctus vetuſtate tollit; id nos præripere conſilio prudentiaque debemus.* Et lib. 7. 28. *Dies quæ ſtultis quoque* (hic, ἀπαιδεύτοις) *mederi ſolet, &c.*

ποιήσῃ ὁ χρόνος, προσεχέτω ἡ σύνεσις. ὥσπερ ὁ σκόπος πρὸς τὸ ἀποτυγχάνειν οὐ τίθεται, οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν τῷ κόσμῳ γέγονε. μή σε ταράξῃ λοιδορῶν τις, ἢ κατηγορῶν. ἄτοπον γὰρ οὕτως εὐχερῆ εἶναι, ἵνα ὅταν θέλῃ τις ψεύδεσθαι, σὺ ταράττῃ.

λδʹ.

Τὰ καθήκοντα, ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. πατήρ ἐστι; δέον ἐπιμελεῖσθαι· παραχωρεῖν ἁπάντων· ἀνέχεσθαι λοιδοροῦντος, παίοντος. ἀλλὰ κακὸς πατήρ ἐστι· μήτι οὖν πρὸς ἀγαθὸν φύσει οἰκειωθῆς, * ἀλλὰ πρὸς πατέρα. οὐδὲ γὰρ ὁ θεὸς, θεσπίσας τιμᾶν σε τὸν πατέρα, προσεῖπεν, ἀγαθόν. αὐτὸ δὲ τοῦτο χρεωστεῖς, τὸν πατέρα τιμῆσαι, διακρῖναι δ' οὔ, ἀλλ' ἐν πᾶσιν εἴκειν,

πλὴν

* Ep. οὐκ, ἀ.

peritiſſimis adfert, fac ut prudentia tibi repræſentet remedium. Quemadmodum aberrandi cauſa meta non ponitur: ſic nec mali natura in mundo exiſtit. Si quis tibi convitietur, aut te criminatur: nolito commoveri animo: Indignum fuerit, uſque adeo in alterius eſſe te poteſtate, ut quoties viſum fuerit illi mentiri, tu doleas.

XXXIV.

Officia [ut plurimum:] pro *relationibus* & qualitatibus perſonarum definiuntur. Pater eſt? officii admonetur filius, ut curam ejus habeat; cedat ei in omnibus, toleret convitiantem, ferientem. Sed pater malus eſt. Num igitur natura cum patre bono cunjunctus es? Minimè: ſed cum patre. Neque enim Deus cum in lege ſua *Patrem tuum honorare te* præcepit, addidit *bonum*. Hoc igitur muneris tui eſt, patrem ut honores, non ut dijudices; ſed in omnibus illi morem geras, quæ Di-

vinæ

πλὴν τοῦ θεοῦ ἐναντιοῦσθαι. θεὸς γὰρ πρὸς πατέρα πολλῇ καὶ ἀσυγκρίτῳ τῇ διαφορᾷ σεβαστέος· ὁ μὲν γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων δι' ἀγαθότητα παρήγαγεν· ὁ δὲ ὄργανον γέγονε τῆς θείας προστάξεως.

λέ.

Ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ; τήρει τὴν τάξιν τὴν σεαυτοῦ πρὸς αὐτὸν, μηδὲ σκόπει τί ἐκεῖνος * ποιῆσαι, ἀλλὰ τί σοι ποιήσαντι κατὰ φύσιν ἕξει ἡ προαίρεσις. σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει, ἐὰν μὴ σὺ θέλεις. τότε δ' ἔσῃ βεβλαμμένος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι. οὕτω πρὸς φίλον, οὕτω πρὸς γείτονα τὴν ὑποβάλλουσαν σχέσιν τήρει.

λς'.

Τῆς πρὸς θεὸν εὐσεβείας ἴσθι, ὅτι τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτοῦ

* γρ. ποιεῖ σοι. vel ἐποίησε.

vinæ legi non ſunt contraria. Deus enim ſi cum patre componatur, longè majore, & quæ comparationem non admittit, menſura venerandus. Ille enim ex nihilo, ſola bonitate motus, nos creavit. Hic autem inſtituti à Deo ordinis [ad hominum procreationem:] fuit inſtrumentum.

XXXV.

Frater injurius eſt? Tu igitur *relationis* ordinem quo illi conjunctus es, tuere: nec quid ille agat, conſidera; ſed quibus agendis, tuum inſtitutum naturæ futurum ſit conſentaneum. Te enim alius non lædet, niſi ipſe velis. Tum autem læſus eris, cum te lædi exiſtimaris. Sic igitur erga amicum, *relationem* quam tibi natura commendat, ſerva.

XXXVI.

Religionis erga Deum, præcipuum illud eſſe ſcito, rectas de eo opiniones habere; ut eſſe eum,

&

αὐτοῦ ἔχειν, ὡς ὄντος καὶ διοικοῦντος τὰ ὅλα καλῶς, καὶ δικαίως· καὶ πείθεσθαι αὐτῷ, καὶ εἴκειν, καὶ ἀκολουθεῖν ἑκόντα εἰς οἵαν σε βούλεται τάξιν εἶναι. οὕτω γὰρ οὔτε μέμψῃ ποτὲ τὸν θεὸν, οὔτ' ἐγκαλέσεις εἰς ἀμελούμενος. ἄλλως δὲ τοῦτο οὐχ οἷόν τε κατορθοῦν, ἐὰν μὴ ἄρῃς τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ εἶναί τι ἀγαθὸν ἢ κακόν. Ἐὰν γὰρ ὑπολάβῃς τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὸν, ἢ κακὸν, πᾶσα ἀνάγκη ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν ὀρέγῃ, καὶ περιπίπτῃς, οἷς ἐκκλίνεις, μέμφεσθαί σε καὶ δυσφημεῖν τὴν διοίκησιν. ἀμήχανον δὲ βλάπτεσθαι, εἰ μὴ τὸν τὸ βλαπτὸν ἀγαθὸν ὀρεγόμενον· φεύγοντά τε τὸ ὠφελοῦν, ὡς ἐπίπονον, καὶ προσέχοντα τῷ προσαυτίκα, ὡς ἡδεῖ. ἔνθεν πατὴρ ὑπὸ υἱοῦ λοιδο-

& mundum benè & juſtè gubernare, perſuaſum habeas: tum verò ut pareas illi, cedas illi, & cuicunque te muneri deſtinarit, libenter amplectaris. Sic enim fiet, ut nec incuſes unquam, vel tanquam neglectus, de eò conqueraris. Hoc autem præſtare non aliter potes, quam ſi iis quæ in poteſtate noſtra non ſunt abjudicatis, in iis tantum quæ penes nos ſunt, boni & mali naturam collocaris. Nam ſi quid illorum, quæ penes nos non ſunt, bonum aut malum credideris, aliter non poterit, quin cum iis fruſtratus fueris quæ cupiebas, & in ea quæ nolles incideris, providentiam Dei culpes, & ei maledicas. Sed nec illud poteſt, ut unquam ille lædatur, niſi qui quod verè nocet [vel, verè malum eſt:] ut bonum appetit; quod autem verè utile eſt, (vel bonum:) quaſi damnoſum & ærumnoſum fugit, & quæ præſentia ſunt & momentanea, eis, ut maximè jucundis adhæret. Hinc fit ut & patri filius,

δορεῖται, ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν τῷ παιδὶ μὴ μεταδῷ. ἔνθεν ὁ γεωργὸς αἰτιᾶται τὸν θεὸν, ἔνθεν ὁ ναύτης, ἔνθεν οἱ τοὺς ἀδελφοὺς, ἢ τέκνα ἀπολλύντες οἴονται ἀδικεῖσθαι.

lius, convitietur, cum quæ in bonis habentur, filio non impertierit: quod agricola & nauta Deum accuſent: quod denique qui fratres aut natos amittunt, injuria ſe affici exiſtimant.

λζʹ.

Προσφορὰς προσφέρειν, καὶ [15] δεομένοις ἐπαρκεῖν, ἑκάστῳ προσήκει καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, ἢ ἀμελῶς, μηδὲ γλισχρῶς, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.

XXXVII.

Præterea, ad Dei cultum pertinet, ut oblationes offeramus, & egenorum neceſſitatibus ſubveniamus, purè & nitidè: non negligenter, non ſordidè, ſed neque ſupra facultates.

λή.

Προσευχόμενοι μὴ περὶ χρημάτων ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐκτὸς αἰτώμεθα· μᾶλλον δὲ τὸ θέλημα αὐτοῦ αἰτώμεθα πάντοτε, ὅτι καὶ προγινώσκει ὧν χρήζομεν, καὶ κήδεται πάντοτε.

XXXVIII.

Cum Deum precamur, ne de re, pecuniis, aut omninò rebus ad externa quælibet pertinentibus precemur: ſed id potius, & continuò, ut *fiat ejus voluntas*: qui quibus rebus indigeamus, jam multo ante novit, & nos ſemper curat.

15 Καὶ δεομένοις ἐπαρκεῖν.] Eleganter: & ita puriſſimi Scriptores: præter ea quæ jam aliis notata: Philoſtr. De vita Apoll. lib. 5. τοῖς μὲν δεομένοις ἐπαρκῶν. Sed inprimis Pindarus: φίλοις ἐξαρκέων.

λθ'.

Σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω σοι. δι' ὀλίγων δὲ λαλείσθω τὰ ἀναγκαῖα. Εἰ δὲ καὶ τοσαύτη χρεία γίνοιτο, ὥστε λαλεῖν, ὅρα μὴ περί τινος κοσμικοῦ, ἢ βρωμάτων, ἢ δόξης. μάλιστα δὲ πάντων οὐ λαλήσεις περὶ ἀνθρώπων, ψέγων, ἢ συγκρίνων τινάς. Εἰ δὲ ἄλλοι τῶν τοιούτων ἄρξονται, καὶ οἷος εἶς, μετάγαγε τὸν λόγον ἐπὶ τὸ πρέπον. Εἰ δὲ ἀδυνατεῖς τοῦτο ποιεῖν, σιώπα.

XXXIX.

Ut plurimum, ſilentium præſta: quæ autem neceſſaria, paucis dicantur. Quod ſi ita res poſtulet, ut loquendum tibi ſit, vide ne de rebus mundanis, de cibis, aut dignitate, tua ſit oratio. Sed ante omnia id cave, ne de aliis, aut vituperans, aut alium alii præferens. Alii autem ſi tales ſermones aggrediuntur, quantum in te eſt, traduc eorum ſermonem ad alia quæ magis eos deceant. Sin id ſupra tuas vires eſt, tu ſaltem fac ſileas.

μ'.

Γέλως μή σοι πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, μηδὲ ἀνειμένος.

XL.

Riſus ne ſit multus, nec ob multa, nec effuſus.

μα'.

Ἑστιάσεις τὰς ἐν οἰκίαις κοσμικῶν ἀπόκρουε· εἰ δέποτε γένηται καιρὸς, ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχὴ, μήποτε [16] ὑποσυρῇς εἰς ἰδιω-

XLI.

Convivia in ſæcularium domibus devita. Sed ſi quando tulerit occaſio, animadverſio intendatur, ne forte in vulgares mores pro-

16 Ὑποσυρῇς εἰς ἰδιωτισμόν.] Epict. ὑποῤῥυῇς· verbo ſignatiſſimo: ſed cui non cedit quod hic habemus. Eſt enim ὑποσύρειν hic, *ſenſim trahere*, ut minimè percipias; & incauto obrepere: quem vocis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἰδιωτισμόν. ἴσθι γὰρ ὅτι ἐὰν ἑταῖρος μεμολυσμένος ᾖ, καὶ τὸν συνανατριβόμενον αὐτῷ μολύνεσθαι ἀνάγκη.

prolabaris. Scito enim ſi alius pollutus fuerit, eum etiam qui familiariter cum ipſo verſatur, effugere non poſſe, quin & ipſe polluatur.

μβʹ.

Τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παραλάμβανε. Τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ τρυφὴν, ὅλως περίγραφε.

XLII.

Quæ ad corpus pertinent, ad uſus neceſſarios adhibe. Quicquid autem ad oſtentationem aut delicias, repudiato.

μγʹ.

Ἐγκράτειαν τῶν σωματικῶν εἰς δύναμιν ἀσκουτέον, καὶ παντὶ σθένει τὰ εἰς αὐτὴν συντελοῦντα μεταδιώκειν ὀφείλεις· μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς ἄλλοις, μηδὲ ἐλεγκτικὸς, μηδὲ πολλαχοῦ, ὅτι αὐτὸς ἄκρως σωφρονεῖς, παράφερε.

XLIII.

Quæ ad voluptates corporeas attinent, in iis continentiam, quantum potes, exerce, & quæ ad eam tuendam conducunt, totis viribus perſequere. Ne tamen aliis ideo moleſtus ſis, vel vitio verte; vel quod ipſe perfectè contineas, identidem ſubinfer.

μδʹ.

Ἐάν τις σε λοιδορῶν κακῶς λέγῃ, μὴ πειρῶ τοῖς ἀπαγγέλλουσί σοι ἀπο-

XLIV.

Si quis per convitium malè de te loquitur, ne contende iis qui tibi renun-

uſum ex Gregor. notavit olim Græcarum literarum decus illud immortale, Budæus; ſubſcribente ſuppari Stephano, in incomparabili *Theſauro:* niſi quod λύχνον ibi, pro λίχνον, ſphalmate typographico.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἀπολογεῖσθαι, ἢ μόνον, ὅτι οἰόμενος ἐκεῖνος ἔργον ποιεῖν, κακῶς με λέγει, καὶ οὐκ ἔχω ἐξουσίαν ἄλλον κωλύειν οὗ προέθετο ποιεῖν ἔργου, οὔπω ἐμαυτὸν δυνηθεὶς κωλῦσαι παθῶν. καὶ ὅτι, εἰ μὴ ἤμην ἄξιος τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀκοῦσαι, οὐκ ἂν ἤκουον· μάλιστα ἐὰν αἰσθεθῇς ὅτι τῶν λεχθέντων περί σου ἔπραξάς τι.

nuntiant, purgare te: ſed hoc tantum, ſi quicquam, reſponde: Nempe, quod ille ſibi faciendum credidit; malè de me loquitur: ego verò quis ſum, qui alium ab opere quod ſibi proponit perſequendo impediam, qui proprias animi mei perturbationes prævenire nondum valeo? Et prætcrea, niſi dignus ego, qui iſta audirem; non ita contigiſſet: præcipuè, ſi tibi conſcius es, aliquid te, quod affine ſit iis, quæ tibi objecta ſunt, commiſiſſe.

μέ.

Ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ἢ ἐν τοῖς δημοσίοις τόποις ἐπιπολὺ παριέναι, οὐκ ἀναγκαῖον. Εἰ δέ ποτε καιρὸς καλέσοι, μηδενὶ ἄλλῳ φαίνου σπουδάζων, εἰ μὴ σεαυτῷ· τουτέστι, θέλε γίνεσθαι μόνα τὰ γινόμενα, οἷα ἂν ὦσι· βοῆς δὲ καὶ τοῦ ἐπιγελᾶν τινι, ἢ πολὺ συγκινεῖσθαι, ἢ ἀγανακτεῖν περὶ τῶν γινομένων, παντελῶς ἀπέχου. καὶ μετὰ ἀπαλλαγὴν, μὴ πολλὰ περὶ τῶν γεγενημένων διαλέγου,

XLV.

Fora, & quævis alia publica loca, frequentare te, nihil neceſſe eſt. Sed ſi quando tempus tulerit, nulli te, niſi tibi ipſi ſtudere appareat: hoc eſt, ea duntaxat fieri velis, quæ fiunt, qualiacunque ſunt. Clamore autem, aut arriſione, aut corporis motu crebriore, approbationem tuam teſtari, aut indignari ob ea quæ fiunt, penitus abſtineto. Ac poſt diſceſſum, ne multus de iis quæ acta ſunt, tibi ſit ſermo; ne-

λέγου, μηδὲ ἃ ἴδῃς, φιλονείκως ἐξηγεῖσθαι· μάλιστα, ὅσα μὴ λυσιτελεῖ πρὸς τὴν σὴν πολιτείαν. Εἰ γὰρ περὶ τούτων πολλάκις εἴπῃς, ἐμφαίνεις ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν ὧν ἔφυγες.

que affecta quæ videris, aliis narrare, præcipuè quæ ad inſtitutam vitæ rationem, quam profiteris, nihil utilitatis afferunt. Sæpius enim de iis loquendo, manifeſtum erit te admiratum eſſe, quæ invitus ſpectaſſe volebas videri.

μϛʹ.

Εἰς οἰκίας τινῶν μὴ ἧκε, μηδὲ ῥᾳδίως πάρεσθι· παρὼν δὲ τὸ σεμνὸν καὶ εὐσταθὲς καὶ ἀνεπαχθὲς φύλαξαι.

XLVI.

Ad quorundam [qui oſtentando ingenio ſcilicet id agunt, non ut proſint] publicas recitationes, ne veni, neque facile accede. Si tamen acceſſeris, gravitatem & conſtantiam tuere; & id unà cave, ne cui ſis moleſtus.

μζʹ.

Ὅταν φοιτᾶν ἀνάγκη πρός τινα τῶν λαμπρῶν τοῦ κόσμου, λόγισαι, ὅτι οὐκ εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον· ὅτι οὐ μηνυθήσῃ· καὶ ὅτι ἀκούσεις, τί θέλει ὁ περίττος οὗτος; ὅτι ἀποσκώψουσιν εἰς σε οἱ παῖδες· ὅτι ἐρεῖ σοι ἐκεῖνος, ὅτι ὑπερβαίνει σε ὃ αἰτεῖς. καὶ μηδέποτε εἴπῃς ἐν σεαυτῷ, ὅτι ταῦτά σοι οὐ ποιή-

XLVII.

Cum neceſſitas aliqua te cogit quempiam adire de mundi magnatibus, proponito tibi fore ut domi eum non invenias: ut non illi renuntieris: ut tibi dicatur, Quid ſibi vult præclarus ille vir? ut te famuli irrideant: ut ipſe denique tibi dicat: ſupra te eſt quod requiris. Nunquam autem tibi veniat in mentem, non iſta te paſſu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ποιήσουσιν· ἢ ὅτι αἰδεσθήσονται τὸ ἐπάγγελμα. Ἐὰν γὰρ οὕτω συντύχῃς, καὶ τύχῃ ταῦτα γενέσθαι, ἀταράχως ὑποδέξῃ τὰ γινόμενα, ἅτε μεμελετηκὼς αὐτά· ἐάν τε μηδὲν τούτων συμβῇ, εὐχαριστήσεις τῷ θεῷ λέγων, ἐγὼ μελέτηκα ἃ ἤμελλον ἄξιος ὑποστῆναι· ἡ δὲ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπία παρέστη μοι, καὶ οὐδὲν τούτων εἴασε γενέσθαι.

μή.

Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω τὸ σεαυτοῦ τινῶν ἔργων, ἢ ἀρετῶν ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνῆσθαι· οὐ γὰρ ὥσπερ σοι ἡδύ ἐστι τὰ σὰ λέγειν, οὕτω καὶ τοῖς ἄλλοις τούτων ἀκοῦσαι. ἐπισφαλὲς δὲ τὸ εἰς [17] εὐτραπελειλογίαν ἐμπεσεῖν· πάντως γὰρ τὴν πρός σε αἰδῶ τοῦ πλησίον ἐκλύει, καὶ παρασκευάζει * δωρολογεῖν·

paſſurum, ſed profeſſionem tuam reverituros eos. Si enim ita tibi contingat, & iſta verè evenient, imperturbatus ea feres, ut quæ tibi prius meditata & prævisa fuerint. Si nihil autem contingat tale; Deo gratias ages & dices: Ego quidem quæ merebar pati, meditatus ante fueram: ſed Dei bonitas adfuit mihi, & non permiſit.

XLVIII.

In familiaribus congreſſibus, abſit factorum tuorum, aut virtutum, frequens & immodica commemoratio. Nec enim ut tibi jucundum eſt tua narrare, ita & aliis eadem audire. Periculoſum autem eſt ad jocos & facetias delabi: & tui obſervantiam apud vicinos minuere, vel maximè idoneum: ſed & ad *ſtultiloquium* viam mu-

nit;

* γρ. μωρολ.

17 Εὐτραπελιλογίαν.] Ita rectum puto, quod quis fortaſſe malit ut magis uſitatum, εὐτραπελίαν. Sed ratio verbi non obſcura. Propriè enim εὐτραπελία ad mores pertinet, facile mutabiles, & verſatiles: quales debent eſſe illorum, qui mimicam exercent, & hiſtrionicam. Inde ad verba tranſlatum; ut εὐτραπελία, pro εὐτραπελιλογία diceretur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

λογεῖν· ἐξ ὧν καὶ * ἀκαιρολογία τίκτεται). ὅταν αἴσθῃ τι τοιοῦτον, ἐὰν μὲν οἷος ᾖς, καὶ ἐπίπληξον· εἰ δὲ μὴ δύνῃ, τῷ γε ἀποσιωπᾶν καὶ ἐρυθριᾶν, δῆλος γίνου δυσχεραίνων τοῖς τοιούτοις.

nit; ex quibus & *turpiloquium* etiam naſcitur. Cum autem tale quid in aliis deprehendis: ſi tibi fas eſt, objurgatione deterrito: ſi id non potes, ſaltem ſilentio ſimul & pudore tuo omnibus liqueat, offendi te iſtiuſmodi ſermonibus.

μθ′.

Ὅταν φαντασία ἡδονῆς ἐκπειράσῃ σε, μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, καθ᾽ ὅν τε συγκαταθήσῃ τῇ δοκούσῃ ἡδονῇ, καὶ καθ᾽ ὃν πράξας, ὕστερον μετανοήσεις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσῃ· τούτοις τε ἀντίθες, ὅπως περιγινόμενος χαίρῃς καὶ ὅτι ἄμεινον συνειδέναι ἑαυτῷ νικήσαντι, καὶ καθαρῶς εὐχομένῳ· μή σε ἡττήσῃ τὸ προσηνὲς αὐτῆς, καὶ ἐπαγωγόν. βέλτιον γὰρ τούτου καὶ ἥδυτερον, τὸ συνειδέναι ἑαυτῷ ταύτην νενικηκότι τὴν νίκην.

* γρ. αἰσχρολ.

XLIX.

Si voluptatis alicujus imago animo tuo obverſans te irritat, memento utriuſque temporis, & ejus, quo voluptati, victus ſuccumbes; & quo poſtea pœnitebit te, & ipſe tibi convitians, exprobrabis. Ad hæc, oppone; ſi eluctatus fueris gaviſurum te; & quanto præſtet victæ voluptatis conſcientia, & pura ad Deum oratio. Ne te vincant autem pellacia voluptatis, & illecebræ; multò enim præſtantior & ſuavior victoriæ tam bellæ conſcia ſibi mens, & memoria.

ν΄.

Ὅταν ποιῇς τι διαγνοὺς ὅτι σου συμβάλλεται τῇ πολιτείᾳ, οἱ δὲ ἄλλοι ἄλλως περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσιν, ὅρα μὴ φύγῃς αὐτὸ διὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν. Εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς, αὐτὸ τὸ ἔργον φεῦγε. εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς;

L.

Quando aliquem aggrederis, certus id ad inſtitutum vitæ tuæ conducere, alii autem aliter judicant, cave ne aliorum judicium reveritus incepti deſinas. Si enim malo conſilio uſus id aggrediaris, opus ipſum fuge: ſi bono, quid illos non benè reprehendentes moraris?

να΄.

Ὅταν συνεσθίεις τινὶ, μή τι παραβάλῃ ἐκεῖνος ἐδώδιμον λογίζου, ἀλλά τι ποιήσας ἀνεπαχθὴς αὐτῷ γενήσῃ, μᾶλλον αἰδήμων.

LI.

Cum conviva alicujus es, ne quid ille tibi edendum apponat cogita; ſed quo pacto non illi gravis, & tanto verecundior appareas.

νβ΄.

Ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς ἐπάγγελμα, καὶ ἐν αὐτῷ ἀσχημονήσεις, καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληροῦν ἐκπέσεις.

LII.

Si quam profeſſionem, quæ vires tuas ſuperat, in te ſuſceperis, tum ea ſimul indecorè defungeris; tum illam quam numeris omnibus implere poteras, elabi tibi paſſus es.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

νγ'.

Καθάπερ ἐν τῷ περιπατεῖν προσέχεις μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα· οὕτω πρόσεχε μὴ βλάψῃς τὸν σεαυτοῦ νοῦν. καὶ οὕτως ἐφ' ἑκάστῳ ἔργῳ παραφυλάττων, ἀσφαλέστερον ἅψῃ ἑκάστου.

νδ'.

Μέτρον κτήσεως ἑκάστῳ, τὸ σῶμα· ὡς ὁ ποῦς, τῷ ὑποδήματι. ἐὰν μὲν ἐπὶ τούτου στῇς, φυλάξεις τὸ μέτρον. ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ἀνάγκη κατὰ κρημνοῦ φέρεσθαι· καθάπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος ὁ τὴν χρείαν ὑπερβαίνων, ποιεῖ κέντητον, εἶτα φοινικοῦν, εἶτα διάχρυσον, πολλοὶ γὰρ καὶ λιθοκόλλητον, οὐ * τῶν ὀρέξεων· τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐδείς.

LIII.

Quemadmodum inter ambulandum, ne clavum calces, aut pedem diſtorqueas, caves: ſic in degenda vita cave, ne mentem in qua ineſt dominium rationis, impingens, lædas. Quod ſi in re unaquaque obſervaveris, omnia cautius aggredieris.

LIV.

Neceſſariarum ad uſum vitæ rerum modus cuique corpus eſt, ut pes calcei modulus. Si hic conſtiteris, modum ſervabis: ſin prætérieris, jam veluti per præceps ferri te neceſſe eſt. Ut autem in calceo: ſi quis ultra uſum progreſſus fuerit, primo variegatum, poſtea purpureum: tandem auratum: ſunt etiam qui gemmis internitentem geſtent: ſic in cupiditatibus. Ejus enim, quod modum ſemel ſupergreſſum fuerit, nullus terminus.

* γρ. οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ὀρ.

νέ.

νέ.

Ἀφυΐας σημεῖον, ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα· ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἢ πίνειν, ἢ καθεύδειν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. περὶ δὲ τὸν νοῦν ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφή.

νϛ'.

Ὅταν τις κακῶς δοκῇ σοι ποιεῖν, ἢ κακῶς λέγειν, ἐνθυμοῦ, οἰόμενος λυσιτελεῖν αὐτῷ τοῦτο ποιεῖ· εἰ δέ σοι οὐ λυσιτελεῖ, καί τις ἀναγκάσει τινα, τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον ἀφέντα, τὸ ἄλλου ποιεῖν; ὥστε οὐκ ἦν ἐπί σοι τὸ κωλῦσαι αὐτόν. τῶν δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, μηδ' ὀρέγεσθαι παρηγγέλμεθα. ἄλλως τε εἰ μὲν ψεύδεται, αὐτὸς βέβλαπται καὶ ἐξηπάτηται τὸ ψεῦδος ἀληθὲς νομίσας. ὥσπερ οὖν εἰ μακρόν σε ἔλεγε κονδὸν ὄντα,

LV.

Animi [degeneris, &] à natura malè informati, ſignum eſt, rebus corporis immorari: ut, diu exerceri: diu edere, vel bibere; vel dormire. Nam hæc quidem facienda ſunt obiter: cura autem omnis ad animum transferenda eſt.

LVI.

Quandocunque putat aliquis nocere ſe tibi, vel dictis, vel factis; cogita tu, ideò illum facere, quia expedire id ſibi cenſet: At idem tibi ſi non expedit, quis tamen cogat alium, eo omiſſo, quod ſibi putat expedire, id curare quod tibi proſit? Non igitur erat in te, illum prohibere: quæ autem in poteſtate noſtra non ſunt, ea non appetere, aut perſequi, profeſſio noſtra eſt. Præterea, ſi falſus eſt, (qui tali de te opinione concepta, tibi malè dixit aut fecit:) ipſe læſus eſt, qui deceptus eſt, dum falſum pro vero amplectitur. Quemadmodum igitur, ſi cum puſillus eſſes corpore, dice-

ὄντα, ἢ τὸ ἔμπαλιν, οὐκ ἂν ἠγανάκτεις, ἢ ἔχαιρες, διὰ τὸ μὴ τοῖς ἐκείνου ῥήμασιν ἕπεσθαι ἡμῶν τὸ σῶμα· μᾶλλον δὲ καὶ ἐγέλασας ἂν ὡς παραβλῶπα τὸν τοιοῦτον· οὕτως ἀόργητος διάμενε· ἐλέει δὲ αὐτὸν τῆς πλάνης. Εἰ δὲ ἀληθῆ λέγει, διόρθωσαι, ἵνα μὴ ἔχῃ τι λέγειν. οὕτω πρὸς πάντας τοὺς λοιδοροῦντας γίνου, ἐπιφθεγγόμενος, ὡς πολλάκις εἴρηται, ὅτι ἐκείνῳ μὲν ἔδοξε ταῦτα λέγειν· ἐγὼ δὲ οὐ κατεστάθην εἰς τὸ κωλῦσαι τὸν βουλόμενον λέγειν ἃ θέλει. ἐὰν δὲ ἀδελφὸς ἀδικῇ, ἢ γείτων, μὴ λογίζου, ὅτι παρ' οὗ * ἥκει πα ἐχρῆν, ἠδίκημαι, ὡς ἐνόμισεν· ἢ ὅτι τούτῳ οὐκ ἐχρῆν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑπεραγανακτεῖν ἐμοῦ· οὕτω γὰρ θρέψεις τὴν ὀργὴν, καὶ ἕξιν σεαυτῷ ποιή-

diceret te *procerum*: aut contra: non indignareris, ſed neque gauderes, ut qui ab ejus verbis non pendere corporis tui ſtaturam videres: ſed illum potius, ut ſtrabum rideres: ita hic quoq; abſtine ab ira omni, ſed ejus potius errorem miſerere. Sin autem verum dicat, tu id age, ut te ipſum emendando, deſit illi quod in te reprehendat. Denique erga omnes qui tibi maledicunt, ita (ut jam ſæpius monuimus) affectus eſto, ut ſtatim tibi veniat in mentem: Ita quidem illi viſum eſt, iſta in me dicere: mei autem non eſt muneris impedire, quo minus ipſe quod vult, non liceat illi loqui. Quod ſi frater, aut vicinus is eſt, qui tibi injuriam facit: noli tecum reputare, ab eo quem minimè decebat, tibi factam (ut ille quidem credidit:) hanc injuriam: imo ab illo, quem pro te adverſus alios commoveri potius æquum erat: ſic enim fomentum iræ parabis, & evades tum aliis, tum

* γρ. ἥκιστα.

ποιήσεις δυσφόρητον· μᾶλλον δὲ ὅτι ἀδελφὸς, καὶ χρεωστῶ αὐτοῦ ἀνέχεσθαι. ὅτι γείτων, κἀγὼ αὐτοῦ ὀφείλω φέρειν τὴν ἄγνοιαν, καὶ ὅτι ἡ νομιζομένη ἀδικία περὶ τὰ ἐκτός. τῆς γὰρ προαιρέσεώς μου, οὐδεὶς κύριος, καὶ οὕτω ῥᾷον ἕξεις.

tum tibi in vita quotidiana, non tolerabilis: Sed ita potius cogita; Quia frater eſt, injurias ejus ferre debeo: quia vicinus, quod per ignorantiam [veri boni] commiſit, id me patienter ferre, ratio ſuadet. Præterea, injuriam illam, quæ facta creditur, in rebus externis verſari. Voluntatem autem tuam [qua ſola cenſeris] nullius imperio, ac proinde nec injuriæ obnoxiam eſſe. Ita commodius habebis, [vel facile feres.]

νζ'.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύστατοι. Ἐγώ σου πλουσιώτερος· ἐγώ σου ἄρα κρείττων. Ἐγώ σου λογιώτερος. *** οὗτοι δὲ μᾶλλον ἀληθεῖς καὶ συνεκτικοί· ἡ ἐμὴ κτῆσις τῆς σῆς κρείττων * σοῦ ἢ οὐδὲ κτῆσις † ἐστὶν οὐδὲ λέξις· γίνωσκε οὖν ὅτι οὐκ ἐπὶ σεαυτῷ ἐπαίρῃ, ἀλλ' ἐφ' ἄλλῳ.

* γρ. σύ. † γρ. εἶ.

LVII.

Orationes hæ non cohærent: Ego ſum te locupletior, ergo ſum melior. [vel præſtantior.] Ego ſum te eloquentior, ergo melior. At illæ magis veræ & cohærentes: [Ego te ditior.] Mea ergo pecunia tua præſtat. [Eloquentior, &c.] Tu verò nec pecunia es, nec ſermo. Noris igitur te cum ſic gloriaris, non in te verè gloriari, ſed in alieno.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

νή.

Τοῦ σκώπτειν εἶργε σεαυτόν. καὶ μάλιστα μὲν σιώπα τὰ ἀλλότρια· σεαυτῷ δὲ μόνῳ πρόσεχε. εἰ δὲ λαλῇς, λάλει ἀληθῆ, καὶ ἃ βλέπεις, καὶ μὴ ἃ στοχάζῃ.

LVIII.

Ab omni cavillatione abſtineto. De rebus externis, quantum potes, ſile, tibi intentus uni. Si tamen interdum ita res feret, ut loquendum tibi ſit; quæ vera ſunt loquere, & quæ comperta habes, non ea quæ conjicis.

νθ'.

Ἔπιέ τις πολὺν οἶνον; μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς· ἀλλ' ὅτι **** ἐλούσατο. ἔφαγέ τις πρωῒ ἕτερος; μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς· ἀλλ' ὅτι ἔφαγεν. Εἰκὸς γάρ σε μὲν στοχάζεσθαι κακῶς· ἐκεῖνον δὲ *ὅτι καλῶς αὐτῷ περιπεποιηκέναι, ἢ νόσου βιασαμένης, ἢ ἀδελφῶν ἀναγκασάντων, ἢ ἄλλων εὐλόγων αἰτιῶν, αἵ σοι μὲν οὐ γινώσκονται· ἐκείνῳ δὲ [18] κατὰ νοῦν ἐχώρησεν.

LIX.

Bibit quiſpiam multum vini? ne dicas bibiſſe *malè*, [vel nimio potu peccaſſe:] ſed [multum.] Lavat quiſpiam cito, &c. Edit quis alius [vel, ſocius:] manè? ne dicas *malè* illum ediſſe, [vel, malè ab illo factum, quod ederit:] ſed ediſſe [manè.] Poteſt enim, ut tu malè conjicias: illum autem vel morbo cogente, vel fratribus, vel aliis fonticis cauſis urgentibus, quod ipſi expediebat feciſſe: quæ cauſæ, tibi quidem fortaſſe ignotæ fuerunt; illi autem [cui notæ] res pro voto benè & ritè ceſſerit.

* ἴσ. ὅτι κάλον: vel ὅτι καλ. αὐ. πεπ.

18 Κατὰ νοῦν.] Sententiæ ratio poſtulat, ut ad ambiguam τοῦ κατὰ νοῦν notionem alluſum ſit. Parum enim honeſta oratio, quenquam animo ſuo obſecutum eſſe, niſi, quod *animus* ſuadebat, idem & *rationi* conſentaneum fuerit. Vide (ſi vacat)

ξ'.

Μηδαμοῦ σεαυτὸν ἡσυχαστὴν εἴπῃς, μηδὲ λάλει ἐν ἰδιώταις περὶ δογμάτων. ἐν ἑστιάσει μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν, ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ τύπος γινόμενος ἄλλοις· ‡ τοῦτο γὰρ ἀπόστολος παραινεῖ λέγων, τύπος γίνου τοῖς πιστοῖς.

LX.

Nullibi *Heſychaſtem* (vel *anachoretam:*) te profitere; neq; inter ſæculares de dogmatibus tuis [quibus inſtitutæ vitæ ratio nititur:] loquere. In convivio, ne diſſere quomodo ſit edendum, ſed ede ut te decet. Ita enim & Apoſtolus exhortatur, ubi dicit: *Exemplum eſto fidelium.*

ξα'.

Τὸ πολὺ περὶ δογμάτων ἐν ἰδιώταις μὴ λάλει· ἐὰν δὲ ἐμπίπτει λόγος, τὸ ἐπιδεικτικὸν ἔκκοπτε, καὶ σιώπα. μέγας γὰρ κίνδυνος δογματίσαι περὶ ὧν * ἡ ὄντος κατάληψις δυσχερὴς τοῖς πολλοῖς, καὶ ἄγνωστος. καὶ ὅταν εἴπῃ σοί τις ὅτι οὐδὲν οἶδας, καὶ μὴ δηχθῇς ἐπὶ τούτῳ,

τότε

LXI.

Inter *idiotas* [ſive ſæculares] de dogmatibus tuis ut plurimum ſileto. Quod ſi occaſio incidat, tu tamen oſtentandi te occaſionem vita, & tace. Magnum enim periculum eſt, diſputando de iis rebus aſſerere, quarum comprehenſio de vulgo hominibus difficilis eſt, & inſolens. Quod ſi quis dixerit te nihil ſcire, tuque commotus non fue-

ris,

‡ 1 Tim. 4. 12.

* ισ. ἡ ὄντως.

vacat) quæ nos in Antoninum lib. 6. p. 79. in iſta Antonini: (ἔχει σοι πάντα κατὰ νοῦν·) de hac locutione notavimus. Non igitur (vel hinc diſcamus) hoſpes in vetere & meliore philoſophia, qui primus iſta concinnavit: quamvis poſteriorum monachorum ignorantiæ veſtigia nonnulla deprehendere fortaſſe poſſimus. Plato in Timæo venuſtiſſime: Ἐπεὶ δὲ κατὰ νοῦν τῷ ξυνιστάντι πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς ξύστασις ἐγεγόνει. Hinc poſteriores alii, ni fallor.

τότε γνῶθι, ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργου.

ris, ſcito te jam opus [fæliciter] exorſum eſſe.

ξβ'.

Εὐτελῶς φορῶν, μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτω. μηδὲ ἐὰν ὑδροποτῇς, περιέρχου ζητῶν ἀφορμὴν τοῦ λέγειν, ὅτι ὑδροποτεῖς· ἄσκει δὲ σεαυτῷ μόνῳ, καὶ μὴ τοῖς ἔξω, ἵνα καὶ ἡ ὠφέλειά σου μόνου γένηται.

LXII.

Viliter veſtitus, ne ideo gloriare, & ſi aquam bibis, ne obambula, occaſionem quærens alicui dicendi, te aquam bibere. Temperantiæ quam exerces, conſcius ipſe tibi ſis ſoli, aliis neſciis: ut & merces ad te ſolida redeat.

ξγ'.

Μὴ κατάξηρον ἐπιδείκνυέ σου τὸ σῶμα, μηδ' ἄσθμαινε συνεχῶς, τεκμήρια τοῖς πέλας τῆς σῆς ἀσκήσεως παρέχων, καὶ ἀναγκάζων ἐρωτᾷν, πόθεν οὕτως ἀσθμαίνεις, καὶ ξηρὸς εἶ;

LXIII.

Ne oſtenta os aridum: ne aſſiduè anhela: quæ vicino tuo, vel alii cuicunque obvio, abſtinentiæ tuæ ſint indicia; quibus ille provocatus quodammodo cogatur interrogare: Quid tu ſic anhelas, & aridus es?

ξδ'.

Ἀπαιδεύτου χαρακτὴρ, μηδέποτε ὠφέλειαν, ἢ βλάβην προσδοκᾷν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἔξω· θεοφίλου ἀνδρὸς χαρακτὴρ, πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷν.

LXIV.

Indocti [ſeu veræ philoſophiæ rudis] character & nota certa, nunquam à ſe ipſo damnum expectare, vel utilitatem, ſed à rebus externis. Verè pii & religioſi character & nota, omnem utilitatē & damnū à ſemet ipſo expectare.

ξέ.

Σημεῖα προκόπτοντος, οὐδένα ψέγει· οὐδένα μέμφεται· οὐδενὶ ἐγκαλεῖ· οὐδὲν περὶ αὐτοῦ λέγει, ὡς ὄντος τι, εἰδότος τι· ὅταν ἐμποδισθῇ, ἢ κωλυθῇ, ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ. κἄν τις αὐτὸν ἐπαινέσῃ, καταγελᾷ τοῦ ἐπαινοῦντος παρ᾽ ἑαυτῷ ὡς πλανηθέντος, καὶ ταλανίζει ἑαυτὸν ὡς ἀπατήσαντα τοὺς ἐκτός· καὶ εἰς ψευδολογίας ἐμβάλλοντα. κἂν ψέγῃ τις, οὐκ ἀπολογεῖται. περιέρχεται δὲ ὥσπερ οἱ ἄρρωστοι, εὐλαβούμενός τι κινῆσαι. πᾶσαν ὄρεξιν ἦρεν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. ὁρμῇ ἀνιεμένῃ πρὸς πάντα χρῆται. ἂν ἠλίθιος, ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφρόντικεν. ἑνὶ δὲ λόγῳ, ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάττει.

LXV.

Signa proficientis; neminem vituperare: neminem culpare: neminem accuſare: nihil de ſeipſo quaſi aliquis ſit, aut aliquid ſciat, prædicare. Si in aliquo impeditus fuerit, aut prohibitus, ſe accuſat ipſum. Si ab aliquo laudatus, ſecum ipſe ridet laudatorem, ut deceptum, & miſerum ſe reputat, qui alios deceperit, & falſa de ſe prædicandi ipſis in cauſa fuerit. Si reprehenditur, non defendit ſe: & ut qui recenter [ex morbo] convaluerunt; ſic ille [omnia circumſpiciens & metuens] ne impingat, obambulat. Omnem cupiditatem à ſe removit; averſationem ad ea ſola, quæ naturæ eorum quæ ſunt in noſtra poteſtate repugnant, tranſtulit. Appetitione ad omnia remiſſa utitur. Si ſtolidus, ſi indoctus habeatur, perinde habet. Denique ut inimicum & hoſtem ſe ipſum obſervat.

ξϛ'.

Μὴ ὀρέγου ἐξηγεῖσθαι τὰς γραφάς· μάλιστα μὴ ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν παρειληφώς. ἀλλ' ἄρκου τῷ τὰ ἀπ' * αὐτῶν, καὶ παραχώρει τὸν λόγον τοῖς εἰδόσιν. Εἰ δὲ τοῦ μὲν ποιεῖν καταφρονήσεις, ἐπὶ δὲ τὸ ἐξηγεῖσθαι μόνον σχολάσεις, οὐδὲν ἕτερον ἢ γραμματικὸς ἀντὶ ἡσυχαστοῦ γέγονας· ἐν τούτῳ μόνον διαλλάττων, ὅτι τὰς γραφὰς ἀντὶ Ὁμήρου ἐξηγῇ.

ξζ'.

Ἐνθυμοῦ ὁποία αἰσχύνη, ὅταν τις ἀναγινώσκων τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ἐξηγούμενος αὐτὸ καλῶς, ἀσύμφωνα πράσσει τὰ ἑαυτοῦ ἔργα.

ξη'.

19 Ὅσα ὀρθῶς περιτίθεσαι, τούτοις ὡς νό-

LXVI.

Ne affectato *Scripturas* interpretari: præcipuè, nondum ſatis illarum intelligens: ſed aliis te peritioribus interpretandi munus concedens, tibi ſufficiat, te documentis ex *Scriptura* promptis obtemperare. Si verò obtemperare, & ad uſum convertere negligis; interpretationi autem totus incumbis, ex *Heſychaſte*, merus *Grammaticus* factus es: hoc tantum diſcrimine, quod *Homeri* loco, *Scripturas* interpretaris.

LXVII.

Quam turpe ſit, cum quis *Evangelium* legit, & præclarè interpretatur, ſed facta minime conſentanea edit; cogita.

LXVIII.

Quæ benè ſemel expenſa, & dictante ratione

* Sc. τὰ ἀπ' α. ποιεῖν, κ.

19 Ὅσα ὀρθῶς περιτίθεσαι.] Epictet. περιτίθεται· nec dubium quin ad ſimilem *Aureorum* Pythagoræ (ut vocant) *carminum* concluſionem alluſum ſit. Sed nec male, ſic; at

νόμοις ἐπίμενε· ὡς παρανομῶν ἑαυτῷ [20] ὃ ἀφῇς. τί δὲ λέγουσιν οἱ πολλοὶ περὶ σοῦ, μὴ φροντίσῃς. οὐ γὰρ ἐπὶ σοί ἐστι κωλῦσαι αὐτοὺς ψέγοντας τὰ καλὰ, ἢ τὰ φαῦλα ἐπαινοῦντας.

tione tibi propoſuiſti; in eorum tanquam legum obſervatione conſtans eſto, & ſi quid omittas, leges te tuas violare reputa. Quid autem vulgus de te loquatur, ne ſollicitus ſis. Nam quo minus illi quæ bona ſunt vituperent; & quæ prava, laudent, in te non eſt ſitum.

ξθ'.

Εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ ἀρέσαι θεῷ; ποίαν ἡλικίαν προσδοκᾷς; οὐκ ἔτι εἶ μειράκιον, ἀλλ' ἀνὴρ ἤδη τέλειος. ἐὰν καὶ νῦν ἀμελέσῃς, καὶ ἀεὶ προθεσμίαν ἐκ προθεσμιῶν διδῷς σεαυτῷ, καὶ ἡμέραν ἐξ ἡμερῶν ὁρίζεις, ἐν αἷς μέλλεις ἀρέσαι θεῷ, λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόπτοντα, [21] ἀλλὰ καὶ κλεπτόμενον,

LXIX.

Quouſque tandem differes Deo placere? Quod tandem ætatis tempus expectas? Non jam puer es, ſed matura vir ætate. Itaque ſi porrò negliges, & de die in diem certum tempus, aliud ex alio, quo Deo placere incipias, tibi propones; imprudenti tibi proficiendi tempus elabetur, & prius mors occupabit, quam dolô rem geri intelliges. Tandem aliquando igitur, ut *aſceta*, ſeve-

ut hic legimus: ſi ad omnia quæ nobis ſemel decreta & probata, referamus. Virtutum enim maxima prope dixerim *conſtantia*: & tolerabiliora ſæpe prava, (ita memini legere) quam levia ingenia. Sed nec Simplicii expoſito ab hoc ſenſu aliena.

[20] Ὃ ἀφῇς.] Acrior longe ſententia, & ad Enchiridii ſcripturam aptior, ſi legamus, ὃ σέβεις.

[21] Ἀλλὰ καὶ κλεπτόμενον.] Appoſita Greg. Naz. verba, quæ profert ex illo (ed. Aldinæ in 8°. elegantiſſimæ, p. 180.) doctiſſ. Stephanus: ἐὰν ἀεὶ τὸ σήμερον παρατρέχων, ἐπιτηρῇς τὸ εἰς αὔριον, ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ κλεπτόμενος.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

μενον, ἕως οὗ καὶ τὸ τέλος φθάσῃ. ἀξίωσον οὖν σεαυτὸν ἤδη ὡς τέλειον, πονῆσαι ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ προσοχῇ· ὅτι ἐνταῦθά ἐστιν ὁ ἀγὼν, καὶ * ἢ πάρεστι, καὶ οὐκ ἐπιδέχεται ἀναβολήν. σκόπει δὲ, ὅτι ἔνδοσις † μιᾶς ἀρετῆς, ἢ ἐπίτασις, στεφανοῖ τὸν ἀγωνιστὴν, ἢ ἀστεφάνωτον παρέρχεται. οὕτως ὁ μακάριος ‡ Παῦλος ἀγωνισάμενος ἔλεγεν· Τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι, καὶ λοιπὸν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος. Σὺ δὲ εἰ καὶ μὴ εἶ Παῦλος, ἀλλὰ οὕτως ἀγωνίζου, ὡς ὅμοιος αὐτῷ εἶναι βουλόμενος.

ſeveriorem religionem, & tolerantiæ diſciplinam profeſſus, incipe laborare, & diligentiam adhibere, ut qui jam ad maturitatem perveneris. In hoc enim certamen verſatur; & jam certandi tempus adeſt, quod delationem non admittit. Conſidera autem in hac unius [vel, in una] virtutis remiſſione vel intentione ſitum eſſe, vel ut coroneris, vel prætereraris. Ita & beatus Apoſtolus poſtquam decertaſſet, de ſeipſo prædicat: *Bonum certamen certavi:* &c. *In reliquo, repoſita eſt mihi corona juſtitiæ.* Tu autem quamvis non ſis *Paulus*; ſic tamen certa, ut qui *Paulo* ſimillimus eſſe cupias.

ό.

Ἐπὶ πάσῃ περιστάσει καὶ παντὶ πειρασμῷ ἐπαγομένῳ ἡμῖν, πρόχειρον ἔχωμεν τὸ λέγειν, Ἄγε ἡμᾶς ὦ σῶτερ σὺ, καὶ τὸ ἅγιόν σου πνεῦμα, * ὅπου σὺ καὶ ὅπως φίλον

LXX.

In omni majore quod nos circumſtat periculo, & omni tentatione in quam inducimur, in promptu ſit hæc oratio: Duc nos, ô Salvator, & Sanctus tuus Spiritus, quo, & modo quocunque tibi gratum.

Enim-

* γρ. ἤδη. † γρ. μία. ‡ 1 Tim. 4. 7. * ὁπόσε, καὶ ὅ.

λον σοι. ὡς ἑψώμεθά γε ἄοκνοι. Εἰ γὰρ μὴ θέλωμεν κακοὶ γενόμενοι, οὐδὲν ἧττον ἑψώμεθα. ὅστις δὲ ἑκὼν εὐπειθῶς ἕπεται θεῷ, σοφὸς παρ' ἡμῖν καὶ προσφιλής. ὃ γὰρ τῷ θεῷ φίλον, τοῦτο ἡμῖν γενέσθαι εὐχόμεθα.

Enimverò ſequemur impigri. Quod ſi præ metu recuſaverimus, nihilominus tamen ſequemur. Qui verò volens & morigerus Deum ſequitur, is à nobis *ſapiens* & *Deo charus* habetur. Quod enim Deo gratum & amicum, nobis contingere [ita animati] precamur.

οά.

Βιοῦντας γὰρ οὕτως ἡμᾶς, βλαβῆναι ὑπό τινος ἀδύνατον. κἂν γὰρ, ὡς νομίζουσι συσκευάζονταί τινες, κἂν ὑπερβῶσιν ὕβρεις, καὶ διώξεις, καὶ εἰς φόνους χωρήσουσι· φονεῦσαι μὲν δύνανται, βλάψαι δὲ οὐδαμῶς. ὡς γὰρ μὴ δυναμένων βλάψαι παρήγγειλεν ὁ κύριος, μὴ φοβεῖσθαι λέγων· ‡ Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων.

LXXI.

Sic enim viventes, à quoquam lædi nos impoſſibile eſt. Quamvis enim bonis, (ut quidem putant ipſi :) ſpolient : contumeliæ quamvis & perſecutiones exuperent : imò & ad cædes procedant : *Occidere quidem poſſunt; non tamen omninò lædere.* Ideò, tanquam qui lædere non poſſint : adhortatur Dominus ne timeamus illos, his verbis : *Nolite timere eos qui occidunt corpus; animam autem non poſſunt occidere.*

‡ Math. 10. 28.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

CEBETIS
THEBANI,
Philoſophi Platonici,
TABULA,
Græcè, & Latinè.

Qua vitæ humanæ prudenter inſtituendæ ratio continetur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

[1]ΚΕΒΗΤΟΣ

ΘΗΒΑΙΟΥ

[2]ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS

THEBANI

TABULA.

Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες [3] ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθή-

IN æde Saturni deambulantes, cum alia complura donaria ſpectabamus: tum tabulam quan-

[1] CEBETIS Thebani mentio fit in Phædone Platonis. Sed an hæc tabula ſit illius, nonnihil dubito: quod præter alia, & Peripatetici hîc arguuntur, quorum nomen (niſi longiſſima ætate fuerit uſus Cebes) tum nondum celebre fuiſſe, probabile eſt: & Platonis citatur autoritas, & in Stoicorum ſententiam autor inclinare videtur. Suidas quidem, ut & Diogenes Laertius, Cebetis in hanc ſententiam meminit: Cebes (inquit) Thebanus philoſophus, Socratis diſcipulus, cujus Dialogi tres circumferuntur, Septima, Phrynicus, Tabula, atque etiam rerum inferarum narratio, & alia quædam. Græca verba, πίναξ ἐστὶ δὲ τῶν ἐν ᾅδου διήγησις, corrupta videntur: & pro ἐστὶ δὲ, legendum ἔτι δὲ: id quod à Juſto Velſio, viro doctiſſimo, eſt annotatum. Nam tabula hæc, humanæ vitæ, non rerum quæ geruntur apud inferos, deſcriptionem continet. Legi tamen ἐστὶ δὲ poteſt: cum hæc expoſitio ſit non diſſimilis ei quæ eſt de ſortitione vitarum, in extremo Platonis lib. 10. de Republica, quæ aqud inferos fieri perhibetur, & cùm Pythagorea pictura ſit: ad μετεμψύχωσιν, ac potiùs (ut rectè Clemens) μετενσωμάτωσιν refertur. *Wolfius.*

De Cebete vide Diogenem Laërtium lib. 2. fol. 172. Chalcidium in Platonis Timæum. & Xenophontem ἀπομν. α. fol. 719. ubi eum numerat in primis Socratis familiaribus, qui innocentia cæteris præſtiterint. Plato in Phædone teſtatur, Cebetem ſingulari curâ inveſtigaſſe veritatem, nec facilè ſolitum aſſentiri, niſi evidentibus argumen-

gumentis convinceretur, pag. 63. Ἀλλ' εἴτοι ἔφη, ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾷ, καὶ οὐ πάνυ εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι, ὅ, τι ἄν τις εἴποι. *Caſelius.*

ΚΕΒ. ΘΗΒ.] *Salmaſ. præfatione in Tab. Ceb. Arab.* (Cebes Thebanus fuit auctor hujus Dialogi, cui Titulum ipſe qui ſcripſit, fecit: Πίναξ. De quo perperam quidem dubitant, an genuinum opus Socratici illius Cebetis fuerit. Ratio dubitandi vana eſt, ac futilis quam afferunt, quod Platonis in hoc Dialogo fiat mentio. Quid tum poſtea? Ergò nec Platonis eadem ratione Dialogus ille fuerit, qui *Phædo* inſcribitur, quia meminit in eo hujus Cebetis. Tres Dialogos ſcripſerat hic Cebes, teſte Laertio Diogene. Πίνακα· Ἑβδόμην, & Φρύνιχον. Πίναξ eſt quem hic habemus.) Adde his: quod & Lucianus (περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων) pro genuino Cebete, Cebetem nominans auctorem *Tabulæ*, videtur agnoſcere: qui etiam eodem loco ad inſtar iſtius *Tabulæ* pulcherrimam & ipſe finxit imaginem, qua miſera illorum conditio qui mercede conducti, *doctorum*, ſeu *philoſophorum* (*capellanos domeſticos* hodie diceremus:) munus in magnatum domibus obeuntes conſeneſcebant: paucis lineis, neſcio quam verè (ſiquidem ipſe quodammodo poſtea Lucianus retractavit, & *Apologiam* conſcripſit) graphicè certè depingitur: præſtantiſſ. editionis (Aldinam intelligo p. 103. Quod autem in Suida, ubi de hac *Tabula* loquitur: Πίναξ. ἔστι δὲ τῶν ἐν ᾅδου διήγησις: quidam (de quo & Wolfius in Notis: quaſi de alio vellet opere; mutant ἔτι δὲ, &c. falli eos puto. Quamvis enim humanæ vitæ pictura proponitur, non tamen ut res geſta narratur; ſed eorum quæ vulgò fiunt & accidunt, ortus & principia, ex arcanis originib. quibus *Lex Mundi* continetur, repetuntur: quæ non malè, τὰ ἐν ᾅδου nuncupentur: non minus quam quæ apud Platonem, in *Enarratione, De Animarum ſortitione.* Certè & ibi τὰ τῶν βίων παραδείγματα, (τυραννίδες, &c.) ſatis evidenter ob oculos poſita. Si quid mutandum, præferendum putarem: τῶν ἐνθάδε (id eſt, ἐν τῷ βίῳ) pro τῶν ἐν ᾅδου. Ita enim non raro loquuntur Græci, tam Chriſtiani, quam alii: ut per, τὰ ἐκεῖ, quæ ad alteram vitam pertinent, pari elegantia innuunt. Sed nihil muto. Ad Platonici verò nominis & alia quæ habet Wolf. objectionem non improbabiliter & iſtud reſponderi poſſit, à poſterioribus fortaſſe aliqua, temporibus quibus ipſi vivebant, accomoda, addita eſſe: quod in plurimis antiquorum ſcriptis, in propriis præſertim tum hominum, tum locorum nominibus eſſe factum, certiſſimum eſt. *Caſaubonus.*

In dialogo Platonis, qui Phædo ſive de immortalitate animæ inſcribitur, mentio fit inter reliquas perſonas, quæ ibi introducuntur, etiam Cebetis. Eum autorem eſſe hujus libelli, credit Caſelius; cujus extant in hanc tabulam notæ. Id verò an ita ſeſe habeat, dubium eſt Wolfio; qui ante Caſelium notatiunculas quoque in eam edidit. Nec præter rationem de eo videtur ambigi, cum in hac ipſa tabula Plato allegetur. Cæterum, ne id quidem ſatis valet ad probandum, fuiſſe hunc ab illo Platonico diverſum. De Cebete videndus Diogenes Laërtius lib. ſecundo de vitis philoſophorum. Chalcidius in Timæum Platonis, & Xenophontis ἀπομνημονεύματα. *Snecanus.*

[2] Tabulam inſcripſit quiſquis tandem fuerit author hunc libellum elegantem ſane & ſucci plenum ſic inſcribendi: quod in eo ceu in tabula vivis lineamentis vita mortalium oculis ſubjiciatur, non aliter quam fit in ſermone parabolico.

Etenim

θήματα ἐθεωροῦμεν. [4]Ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις [5]ἔμπροσθε τοῦ νεὼ, ἐν ᾧ ἦν [6]γραφή τις ξένη, καὶ μύθους ἔχουσα ἰδίους· οὓς οὐκ ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν, [7]τίνες

quandam ante ſacellum dedicatam, quæ peregrinas quaſdam & peculiares fabulas depictas haberet. Quæ cujuſmodi & unde eſſent conjicere non

Etenim antiquiſſimam fuiſſe hanc conſuetudinem inſtituendi hortandique morta'es, ſimilibus ductis à rebus ſenſui obviis ad ea quæ illis ſic non ſunt expoſita, conſtat tum è Platone aliiſque profanis ſcriptoribus, tum etiam è myſticis literis, quæ ab iſta agendi ratione quoque non abhorrent, ut videre eſt Judicium cap. IX. & II Regum XIV. vel II Samuelis, quin & non paucis Evangelicæ hiſtoriæ locis. *Idem.*

3 Ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ. *In Saturni templo.*] Id templum ubi locorum fuerit, fateor, mihi non liquere; niſi quod probabile autumo, fuiſſe Athenis, in ipſa Muſarum ſede ac domicilio; ubi hæc tabula, quæ hic ab auctore propoſita ediſſeritur, fuerit dedicata inter reliqua templi donaria. Niſi quis malit aſſignare ædem hanc Saturniam Thebis Bœotiæ, unde videtur auctor oriundus. *Idem.*

4 Ἐνέκειτο δὲ καὶ πίναξ. *Inerat etiam tabula.*] Quid verò ſi ἀνέκειτο legas? dedicata erat. Ab ἀνάκειμαι fit ἀνάθημα, ſicut à διάκειμαι διάθεσις; non originis, ſed ſignificationis habitâ ratione. *Wolf.*

5 Ἔμπροσθε τοῦ νεὼ.] τὸ ἱερὸν eſt totum templum: ὁ ναὸς, & Atticè νεὼς, videtur hic eſſe pars templi interior. Suidas, ἱερὸν λέγουσι πᾶν τὸ ἀνατιθέμενον τοῖς θεοῖς. Pollux ναὸν καὶ ἱερὸν pro eodem capit, & addit, ἔνθα δὲ καθιδρύομεν, σηκὸς, τέμενος, ut ſit ἱερὸν καὶ ναὸς, locus in quo deos colimus: σηκὸς, & τέμενος, in quo ſimulacra collocamus. Videtur tamen ναὸς παρὰ τὸ ναίειν dici, ut ſit ædicula in qua ipſe Deus habitet. Si cui verò hæc diſtinctio τοῦ ἱεροῦ καὶ νεὼ, ut Grammaticorum autoritate non munita, diſplicet: Cebes primùm ἱερὸν, deinde νεὼν, varietatis cauſâ dixit. *Idem.*

6 Γραφή τις ξένη.] Nova eſt hæc pictura, nec deprompta ex Homero, aut alio Poëta: quas fabulas pictas & ſculptas paſſim videre erat. Et ſi autem & ipſæ habent, quibus tenera ætas erudiatur, tamen non prorſus in univerſum eò reſpiciunt, quemadmodum hæc Tabula. Tota enim in hoc occupatur, ut varias vitæ, & omnium quotquot ſunt rationes, ſpectatori proponat, atque itidem vitæ rectam viam, quam qui ingreſſus ſit & perſequatur, rectius vivat & beatius. Ideò non tam eſſe pictura exiſtimanda eſt, quam Philoſophia. Si enim quis ejus interpretem audiat, neque auſcultet; primum ſe ab erroribus ratione vindicabit, ac deinceps neceſſariis ſive commodis ad inſtitutum tebus paratis, totum ſe ad vitam benè beatèque, aut certè commodius multò & melius & felicius agendam, convertet. Id facilius omninò & certius faciet, qui vitæ rationes in utramque partem conſiderarit, & quæ in altera inſint mala, quæ tamen declinari non maximô negotiô poſſint, apud animum perpenderit. *Caſilius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

[7] τίνες καὶ πόθεν ἦσαν. οὔτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμμένον, οὔτε στρατόπεδον· ἀλλὰ περίβολος, ἐν αὑτῷ ἔχων ἑτέρους περιβόλους δύο, τὸν μὲν μείζω, τὸν δὲ ἐλάττω. ἦν δὲ καὶ πύλη ἐπὶ τοῦ πρώτου περιβόλου· πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι. ἔνδον δὲ τοῦ περιβόλου, πλῆθός τι γυναικῶν ἑωρᾶτο. [8] ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου τοῦ πρώτου πυλῶνος καὶ περιβόλου γέρων τις ἑστὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προστάττων τί τῷ εἰσιόντι ὄχλῳ. ἀπορούντων δὲ ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τὶς παρεστὼς, Οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀποροῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης. οὐ γὰρ τῶν ἐπιχωρίων πολλοὶ ἴσασι, τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δύναται. οὐδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα, ἀλλὰ ξένος

non poteramus. Pictura enim neque urbem neque caſtra præ ſe ferebat: ſed erat ſeptum quoddam, alia duo ſepta continens, alterum majus, alterum minus. Erat & porta in primo ſepto; cui magna turba aſtare videbatur. Intra ſeptum verò mulieres complures conſpiciebantur. In aditu primi veſtibuli & ſepti, ſenex quidam ſtabat, eo geſtu & habitu, ut ingredienti turbæ præcipere aliquid videretur. Cum verò diu inter nos, quid commentum illud ſibi vellet, ambigeremus, ſenex quidam aſtans: Non mirum, inquit, eſt, hoſpites, vos de pictura hac dubitare. Nam & ex indigenis pauci norunt fabulæ ſignificationem. Neque enim civitatis noſtræ donarium eſt: ſed olim

7 Τίνες καὶ πότε ἦσαν. *Quæ & quando eſſent.*] Quid ſi πόθεν, unde? præſertim cùm ſequatur, οὐ γὰρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα. *Wolfius.*

8 Ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου.] Salmaſ. abſque articulo, ἐπὶ δὲ εἰσόδου.

9 Ὡς προστάττων τί.] τὶ, cum gravi. *Idem.*

ξένος τις πάλαι ποτὲ ἀφίκετο δεῦρο, [10] ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ [11] Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον. ὅς τό τε ἱερὸν τοῦτο, καὶ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε τῷ Κρόνῳ. Πότερον οὖν ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γιγνώσκεις ἑωρακώς; καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν

olim hoſpes quidam, vir cordatus, & eruditione præſtans, qui & dictis & factis Pythagoreæ & Parmenideæ vitæ ſtudium præ ſe ferret tam templum hoc, quam picturam Saturno dedicavit. An verò, inquam, ipſum hominem vidiſti, & noſti? Atqui etiam, inquit, longo tem-

[10] Ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν.] Dedicator Tabulæ Philoſophus eſt, qui cognitionem de rebus ſuſceperit, & in ſtudio ſapientiæ plurimùm profeciſſet. Hæc eſt via nimirum ad ſapientiam, *omnia conſiderare quæ facias, nihil temerè gerere:* ut de ea parte loquar, quæ actiones ſpectat. Nec alienum ab inſtituto, ut imitandos nobis proponamus optimos quoſque, non ut in certorum hominum verba juremus; ſed ut ſpectatiſſimorum vitæ veſtigiis ingrediamur. Amplectenda ſunt, quæ benè dixerint: æmulanda, quæ fecerint. Parum enim eſt ſentire rectè, ni facias rectè. Itaque id eſt, quod ait, λόγῳ καὶ ἔργῳ. Contrà evenire videmus, ut ſæpe ſapientum dicta in ore habeamus, de eorum factis itidem exprimendis nihil cogitemus. *Caſelius.*

[11] Πυθαγόρειον καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον.] Cum Thebanus fuerit Cebes, probabile eſt, Thebis hæc quæ narrantur, geſta fingi, aut deſcribi: & per hunc Pythagoreum Lyſidem Epaminondæ & Philippi Macedonis præceptorem intelligi. Sed hæc nihil ad rem. *Wolfius.*

Πυθαγόρειόν τινα.] Longum foret omnia referre de Pythagora. Ejus vitam perſequuntur Laërtius lib. 8. Jamblichus, Malchus: de Philoſophia ejus præcipuè videndus Hierocles. De Parmenide idem Laërtius lib. 9. *Caſelius.*

Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον.] De Pythagora, cujus titulo circumfertur τὸ Υ, ſeu litera humanæ vitæ ſpeciem ſive imaginem præferens, videat, cui prolubium eſt, prolixè ſcribentem Jamblichum; qui vitam ejus poſteritati prodidit. Et Laërtium lib. VIII. De philoſophia ejus præcipuè videndus Hierocles; qui ad aurea carmina ipſius commentatus eſt. De Parmenide conſulendus Laërtius lib. IX. Dubito, idemne ſit hic Parmenides cum eo, cujus extat libellus de Politiis; qui continet ἀποσπασμάτιον univerſalis hiſtoriæ Nicolai Damaſceni. *Snecanus.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

πολλῷ χρόνον. [12] νεώτερος γὰρ ὢν, πολλὰ καὶ σπουδαῖα διελέγετο. καὶ περὶ ταύτης δὲ τῆς μυθολογίας πολλάκις αὐτοῦ ἠκηκόειν διεξιόντος. Πρὸς Διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τις σοὶ μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει οὖσα, διήγησαι ἡμῖν. Πάνυ γὰρ [13] ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτέ ἐστιν ὁ μῦθος. Οὐδεὶς φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τοῦτο δεῖ ὑμᾶς ἀκοῦσαι, [14] ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις. Οἷόν τι; ἔφην

tempore fui eum admiratus. Nam junior cum eſſet, multa præclarè diſſerebat: & hujus i[p]ſius fabulæ doctrinam ſæpe eum audivi exponentem. Obſecro igitur, inquam, niſi magna quæpiam occupatio te impedit, fabulam nobis explica, cujus audiendæ avidiſſimi ſumus. Nihil, inquit, obſtat, hoſpites: ſed illud vobis tenendum, enarrationem periculi non expertem eſſe. Cujuſmodi, in-

12 Νεώτερος γὰρ ὤν.] Οἱ φιλόσοφοι φρονοῦσι βέλτιον, οἱ νεώτεροι λέγουσι βέλτιον. ὡς ἄριστα γοῦν οἱ νέοι τῶν φιλοσόφων. Rectè igitur induxit tabulæ interpretem, hominem & doctum & florentem ætate. Namque nec ſatis doctrinæ in adoleſcente admodum, & dicendi partes ſunt graves ſeni. Itaque apud Platonem ſenex alicubi ex inſtituto ſermone diſcedit ad ſacra. *Caſelius.*

Ambigua verborum ſententia. Si enim τὸ νεώτερος ad σπουδαῖα referas: juvenis σπουδαῖος tantò laudabilior, & dignior qui advertatur; quantò per naturam illa ætas, ad alia potius apta & propenſa. Unde vulgatum illud Ariſtotelis, τὸν νέον, τῆς πολιτικῆς ἀκροάσεως auditorem minus idoneum ſtatuentis; quod ἄπειρος τῶν κατὰ βίον πράξεων, & quod τοῖς πάθεσιν ἀκολουθητικός: ſin, ad τὸ διαλέγεσθαι: tum quo minus miremur, ratio redditur, (innuitur ſaltem) exuperantis in juvene facultatis; ipſa juventus ſcilicet. Quo pertinet locus à Caſelio allatus: οἱ φιλόσοφοι φρονοῦσι βέλτιον· οἱ νεώτεροι, λέγουσι βέλτιον. In utramque partem multa poſſent adferri, ſi res poſtularet, Priorem ſenſum verſio Arabica ſecuta eſt: poſteriorem Caſelius expreſſit. Lector, ut volet; per me licet. *Caſaubonus.*

Νεώτερος γὰρ ὤν.] Legendum fortè: νεωτέροις γὰρ οὖν, uti mihi indicavit Incomp. Gronovius. Juvenes enim à ſenibus, non ſenes à juvenibus diſcunt.

13 Ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι.] Parum proficit, qui non accedit ad diſcendum cum deſiderio: contrà qui inflammatus eſt diſcendi cupiditate, de eo non dubia ſpes. *Caſelius.*

14 Ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις. *Enarrationem periculi non expertem eſſe.*] An eſt aliquid periculi in eo.

ἔφην ἐγώ. Ὅτι, [15] εἰ μὲν προσέξητε, ἔφη, καὶ συνήσητε τὰ λεγόμενα, [16] φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε.

inquam, id eſt? Quia, ſi auſcultaveritis, atque intellexeritis ea quæ dicentur, prudentes & beati evadetis:

eo, ſi quis hanc narrationem audiat? Videtur eſſe per ſe nihil, ſed in altero, ſi quis ad uſum non transferat ea, quæ acceperit. Qui enim ejuſmodi ſalutaria vitæ præcepta neglexerit, ſuâpte culpâ perit, non quod ea audivit, quibus ſervari poterat. In vita literaria in univerſum nihil periculi eſt: tamen idem eſſe apparet. Qui diſcit literas, nec ſe ad earum præcepta conformat, ſe in periculum conjicit, & in exitium præcipitat, & ei aliquando ſatius etiam, non acuiſſe ingenium doctrinis ſubtilioribus, quibus jam abutatur. *Idem.*

Meritò quæritur, quomodo intelligendum, quod affirmet, non prorſus periculi eſſe expers, hanc enarrationem audire. Videtur itaque dicendum, per ſe quidem nihil huic rei ineſſe periculi, videlicet in auditione, ſed, ſi quis ad uſum non transferat ea quæ acceperit, nihil ipſi profuturum quod audiverit, quinimo ipſi id perniciosum fore. Quippe qui ejuſmodi ſalutaria vitæ præcepta neglexerit, ſuapte petit culpa, nec habet quod excuſet: imò tantò juſtius punitur, quantò pulchrior ipſi affulſerit proficiendi occaſio. Idem fere docet ὁ σωτὴρ, Luc. 12. 47. *Snecanus.*

[15] Εἰ μὲν προσέξητε καὶ συνήσετε.] Non προσέξητε, niſi etiam συνήσητε, per η legatur. *Wolfius.*

Εἰ μὲν προσέξητε.] Ὅτι προσέχειν τὸν νοῦν καὶ συνιέναι δεῖ. τοῦτ᾽ ἔστι προαιρεῖσθαι τοῦτον τὸν βίον. Non ſatis eſt animum advertere & intelligere: ſed ubi intellexeris, animum advertere & intendere oportet, ut facias: hinc Prudentia, & à prudentia vita illa beata. *Caſel.*

[16] Φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε.] An qui prudens idem beatus? Beatam verò vitam intelligimus non omnibus numeris perfectam: ſiquidem tale quippiam in hominem non cadit; ſed commodam, aut certè incommodis, quæ plerique ultrò adſciſcunt, vacantem. An igitur, qui prudens, idem beatus: an non potius, qui omnibus virtutibus præditus eſt? Hoc verum, nec illud falſum, quando eodem res redit. Eſt enim Prudentia omnium Virtutum oculus: nec prudens caret virtutibus cæteris. συνακολουθοῦσιν γὰρ αἱ ἀρεταί: ubi una de virtutibus ſit, ibi & eſſe cæteras neceſſe eſt. Quod cum de omnibus ita ſe habeat, de prudentia maximè verum eſſe oportet, ſine qua nulla virtus, nulla virtutis actio. Sic igitur Prudens beatus, nempe in civili conſuetudine: intelligimus verò τὴν ἐνέργειαν κατ᾽ ἀρετήν. Prudens verò hoc beatior, quod non ſolum facit, quæ ſunt virtutis privatæ, ſed quod & meritis ornat rempublicam. Primus ad prudentiam aditus eſt, intelligere vitæ humanæ rationes omnes. Hæc magis illuſtrantur contrario. Qui enim ſtolidi, nec rationem ducem ſequuntur in omnibus, iidem miſeri: in iiſdem malitia & inſcitia. ὥστε μετ᾽ ἀφροσύνης καὶ παραφροσύνης τὴν προαίρεσιν εἶναι κακήν; quos malè, quod in utroque malum; & miſerè, quod in malo miſeria, vivere neceſſe eſt. Eſt igitur τὸ κακῶς ἀθλίως, καὶ κακοδαι-

σθε. εἰ δὲ μή, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, [17] καὶ πικροὶ καὶ ἀμαθεῖς γινόμενοι, κακῶς βιώσεσθε. Ἔστι γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τῷ τῆς Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προυβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίῃ τις, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίῃ, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆς Σφιγγός. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης. [18] ἡ γὰρ

tis: ſin minus, facti vecordes, infelices, acerbi atque indocti, malè vivetis. Eſt enim expoſitio, Sphingis ambagibus ſimilis, quas illa hominibus proponebat: quas qui intellexerat, manebat incolumis; qui non aſſecutus erat, à Sphinge occidebatur. Eadem eſt enarrationis hujus rario. Nam

κακοδαιμόνως. Inſcitiam autem nominare non eſt novum, cum vel ignoratur, quid facere quemque oporteat: vel, etiamſi liquet, non facias tamen. Rectè igitur intelligere oportet, ſi quis ita loquatur. Sic & perturbatum reipub. Syracuſanæ ſtatum adſcribit inſcitiæ ep. 7. ad Dionis propinquos Plato. ἐξ ἀμαθίας, inquit, πάντα τὰ κακὰ πᾶσι ἐρρίζωται, καὶ βλαστάνει. Id eſt, *ex Inſcitia quicquid eſt malorum, radices agit & pullulat.* Ipſe quoque Ariſtoteles, etſi hanc doctrinam magis illuſtrat, cum oſtendit virtutes non eſſe ſcientias, quod Socrati viſum fortaſſe videri poſſit, tamen ab his non dicit diſcrepantia, ubi ait Ethic. 3. ἀγνοεῖ μὲν οὖν πᾶς ὁ μοχθηρὸς, ἃ δεῖ πράττειν, καὶ ὧν ἀφεκτέον. Inſcitiam intelligimus, non quæ eſt in ſcientiis, ſed quæ res agendas reſpicit: nec tamen inſcitiam rerum minutarum, ſive puerilium, quæ ignorare turpiculum forte eſt: ſed hæc nec infamiam adfert, nec per ſe grave incommodum, quemadmodum injuſtè facta. In quibus igitur hæc inſcitia? In rebus ad vitæ cultum pertinentibus, ut de iis non falſas imbiberimus opiniones, cujus generis ſunt: *nihil prius eſſe honore, aut imperio, aut opibus, aut voluptatibus; nihil eſſe miſerius humilitate; ſervitute, paupertate, doloribus:* & ſimilia.

An neſciunt, qui agunt contra virtutem? quæ hæc inſcitia? In multis non intelligunt, quid faciendum ſit: in pleriſque, quod vident, non ſatis vident: aliquibus non aſſentiuntur, quæ vident: quibus judicio aſſentiuntur, nec ea volunt, ut & ſic neſcire videantur. Indè natum eſt, ut & vulgò quoque dicamus, ebrium, aut ira percitum, aut amoribus irretitum, neſcire quid agat, etſi horum nemo ſit, qui ſcire non nihil ſaltem videatur. *Caſelius.*

17 Καὶ πικροὶ καὶ ἀμαθεῖς.] Caſeliana, ut & Salmaſiana edit. πονηροὶ καὶ ἀμ. quod probabilius. Ariſtoteles autem eximiè (ut omnia; quod & Sacris Oraculis conſonum eſt) docet omnem πονηρίαν ex ἀγνοίας, vel quod eodem redit, ἀμαθίας proficiſci. *Caſaubonus.*

18 ἡ γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις Σφίγξ ἐστιν. αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, 19 τί ἀγαθὸν, τί κακὸν, τί οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε κακόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' οὖν ἐὰν μή τις συνίῃ, ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς οὐχ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ

τῆς

Nam Amentia Sphinx eſt hominibus. Obſcurè autem & hæc innuit, quid in vita ſit bonum, quid malum: quid neque bonum, neque malum. Quæ qui non intelligit, ab eo non ſemel interit, ut is

qui

18 Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις Σφίγξ ἐστιν.] Σφίγξ παρὰ τὸ σφίγγειν, διὰ τὸ ἐσφιγμένα, καὶ δυσνόητα λέγειν τὰ ῥήματα. Stephanus è veteri Lexico.

Auſonius: Carm. 280.

Terruit Aöniam volucris, leo, virgo, triformis
Sphinx: volucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

Φῖκα nominabant Bœoti, ut apud Heſiodum Theogonia:

Ἡ δ' ἄρα Φῖκ' ὀλοὴν τέκε Καδμείοισιν ὄλεθρον.

Verba ipſius Scholiaſtæ ſunt edit. Clar. noſtri Heinſii, fol. 267. ἡ δὲ σφίγξ πραγματικῶς μὲν γυνὴ ἦν λῃστρὶς καὶ εἶχε πολλοὺς σὺν αὐτῇ τοὺς συναρπάζοντας. ἐνταῦθα δὲ τὴν κρυφίνουν καὶ μεγάλην κεκρυμμένην κακίαν λέγει. Annot. Zetzes, Heſiodum ἀλληγορικῶς annotare τὴν κρυφίνουν κακίαν: revera fuiſſe γυναῖκα λῃστρίδα, ἔχουσαν πολλοὺς τοὺς σὺν αὐτῇ συναρπάζοντας.

Amentia autem Sphinx eſt, nihilque habet præter opiniones varias, perplexas, dubias, ad unum omnes falſas quarum modò his aſſentitur. modò illis, qui rectis ſententiis imbutus non eſt, modò in pretio habeat pecuniam, modò in voluptates prodigat: modò voluptatibus nihil anteferat, modò dicat nihil eſſe perniciofius: denique opiniones, nec bonum, nec malum, nec indifferens definiunt. Sic enim diſtinxerunt etiam Stoici, ut infrà explicabitur. Deinde etiam in eo cum Sphinge comparatur Amentia, quod miſerè torquet, & conficit animos hominum, quos & quotidie novis variiſque mortibus afficit. Perpetuò enim & ſubindè aliis atque aliis modis cruciari, eſt mille modis perire. Contra pulchrum, & ſalutis plenum, vindicare ſe ab inſcitia: qui hoc facit, ſternit iter ſibi ad arcem beatæ vitæ, ſive ſapientiæ. Hic tandem in civili conſuetudine beatus, ille miſer: ut rectè quoque Lucretius initio lib. 2.

- - - nil dulcius eſt, benè quam munita tenere
Edita doctrina ſapientum templa ſerena:
Deſpicere unde queas alios, paßimque videre
Errare, atque viam palanteis quærere vitæ:
Certare ingenio, contendere nobilitate:
Noctes atque dies niti præſtante labore:
Ad ſummas emergere opes, rerumque potiri. *Caſelius.*

19 Τί ἀγαθόν.] τί cum acuto, etiam in iis quæ ſequuntur ſcribendum. *Wolfius.*

L

τ͂ Σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκην· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, [20] καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρεία παραδιδόμενοι. ἂν δέ τις γνῷ, ἀνάπαλιν ἡ μὲν Ἀφροσύνη ἀπόλλυται, αὐτὸς δὲ σώζεται, καὶ [21] μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. Ὑμεῖς οὖν προσέχετε, καὶ μὴ παρακούετε. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιθυμίαν ἐμβεβλήκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ'

qui à Sphinge occiſus devorabatur : Sed paulatim per omnem ætatem , ut qui , conjecti in carcerem , manum carnificis expectant , contabeſcit : Sin ea cognorit aliquis , vice verſa perit Amentia : ipſe verò ſalvus manet , perque omnem vitam, malorum expers , beatus efficitur. Vos igitur attenti eſtote , nec obiter audite. Dii boni , quantam nobis cupiditatem injeciſti , ſi iſta

20 Καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρ. παραδιδ.] Non intellexerunt interpretes quid τιμωρεία hoc loco ſibi vellet. Non enim *qui damnati carnificis manum expectant* ; ut hic : aut *qui quæſtioni ſubjiciuntur* ; ut Caſelius ; aptum ſunt hic exemplum , τῶν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ κατὰ μικρὸν καταφθειρομένων : ſed illi qui malè actæ vitæ aut impiorum facinorum ſibi conſcii ſecretis conſcientiæ flagellis (quæ vera Erynnis , ſed quæ , non omnibus facinoroſis contingit in hac vita :) quotidie lancinantur & torquentur. De quibus optimè Satyricus :

Magne pater Divum , ſævos punire tyrannos
Haud alia ratione velis : - - - -
Virtutem videant intabeſcantque relicta.

Intabeſcere , planè hic quod Cebes , κατὰ μικρ. καταφθείρ. Porrò , τιμωροὶ δαίμονες Syneſio , aliiſque : qui vulgò , ἀλάστορες. Cebes ipſe (quod mirum interpretes non advertiſſe) in ſequentibus ita exponit : ὅταν οὖν πάντα ἀπολίπῃ , παραδίδωσι (iiſdem quibus his verbis :) τῇ τιμωρείᾳ : &c. *Caſaubonus.*

21 Μακάριος καὶ εὐδαίμων.] Idem utroque indicatur, ut alterum alterius declarandi cauſſa poſitum videatur : qui diſtinguunt , tribuunt hominibus εὐδαιμονίαν, μακαριότητα Diis immortalibus , quos & μάκαρας nominant , quod omne ævum ſummâ cum voluptate , quæ non niſi de animi voluptate intelligi poteſt , agant , παρὰ τό μᾶν, τοῦτ' ἔστι , σφόδρα χαίρειν. Sic etiam ἐτυμολογεῖ Ἀριστοτ. ἠθ. VII. c.12. Καὶ τὴν εὐδαιμονίαν οἱ πλεῖστοι μεθ' ἡδονῆς εἶναι φασίν· διὸ καὶ τὸν μακάριον ὠνομάκασιν ἀπὸ τοῦ χαίρειν. *Caſelius.*

ταῦθ' οὕτως ἔχει. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα. Οὐκοῦν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, ὡς ἡμῶν προσεξόντων οὐ παρέργως, ἐπείπερ καὶ τὸ [22] ἐπιτίμιον τοιοῦτόν ἐστιν. Ἀναλαβὼν οὖν ῥάβδον τινὰ, καὶ ἐκτείνας, πρὸς τὴν γραφὴν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὸν περίβολον τοῦτον. Ὁρῶμεν. Τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος, Βίος· καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ παρὰ τὴν πύλην ἐφεστὼς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τι, οὗτος [23] Δαίμων καλεῖται. προστάττει δὲ τοῖς

iſta ita ſint! Ita, inquit, res eſt. Quamprimum igitur narres velim. Nam nos quidem haud obiter audiemus, in tanti præſertim & præmii & ſupplicii expectatione. Sublatô igitur baculô, & ad picturam extentô: Cernitis, inquit, ſeptum hoc? Cernimus. Hoc primum vobis tenendum eſt, locum hunc appellari *Vitam*: & magnam multitudinem quæ portæ aſſiſtit, eos eſſe qui in vitam venturi ſunt. Senex verò is, qui ſupernè ſtat, chartam quandam una manu tenens, altera verò quiddam veluti, monſtrans, *Genius* dicitur. Mandat autem

22 Ἐπιτίμιον.] Utrunque ſignificat & præmium & ſupplicium, quaſi dicat eſt operæ pretium hæc noſſe, ſiquidem pereundum eſt ei, qui ea neglexerit: certa ſpes contra ſit, ſervatum iri, qui illa ſibi curæ habuerit.

Hæc tamen ita ſe habent, ut Philoſophus docet, non ut neceſſe ſit, jam ſervari, qui hæc intelligat, & de iis argutè diſſerat, & ſæpè ſermonibus uſurpet. Ethic. lib. 2. cap. 3. ἀλλ' οἱ πολλοὶ, &c. uſque ad finem capitis. Hunc locum ſic illuſtravit Themiſtius Orat. 2. fol. 31. Edit. Steph. τούτους δὲ αὐτοὺς ᾧ δέ τινι, &c. uſque ad illa verba ἐκείνῳ ἰατρικῆς. *Idem.*

23 Δαίμων καλεῖται.] Genius ad portam eſt præco ſapientiæ, interpres rationis. quod chartam manu teneat, hoc indicatur, ſi quis deſideret vera ad vivendum ſapientiæ præcepta noſſe, ei volvenda monumenta veterum, qui tot ſæculis invenerunt, quibus vita hominum expoli-

τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, [24] ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον· καὶ δεικνύει ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, [25] εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ. Ποίαν οὖν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν, ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ. Ὁρᾷς, εἶπε, παρὰ τὴν πύλην θρόνον τινὰ κείμενον κατὰ τὸν τόπον τοῦτον, καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος; ἐφ' οὗ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ εἴδει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα [26] ποτήριόν τι; Ὁρῶ· ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη, ἔφην. [27] Ἀπάτη καλεῖται, φησὶν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα. Εἶτα τί πράττει αὕτη; Τοὺς εἰσπορευομένους εἰς τὸν βίον ποτίζει [28] τῇ ἑαυτῆς δυνάμει. Τοῦτο δὲ τί

tem ingredientibus, quid eis, ubi in vitam venerint, faciendum ſit: & cui viæ ſe committere debeant, ſi ſalvi eſſe in vita velint, oſtendit. Quam igitur, inquam ego, viam ingredi eos jubet, aut quomodo? Viden', inquit, juxta portam ſolium poſitum, qua turba ingreditur, cui mulier inſidet, fictô vultu, argutâque ſpecie, & manu poculum quoddam tenens? Video, inquam; ſed quæ ea eſt? *Impoſtura*, inquit, quæ omnes homines ſeducit. Ecquid agit ea? Iis, qui in vitam ingrediuntur, facultatem ſuam propinat. Quæ verò eſt illa

poliretur & emendaretur: neque non id eſſe divinum beneficium exiſtimandum, & ab authore ſapientiæ proficiſci. De quibus Genius ille docet, de quibus potiſſimum informari ad vitam oporteat, ea ſub extremum hujus ſermonis breviter perſtringit ſcriptor. *Idem.*

24 Ὡς ἂν εἰσέλθωσιν.] ὡς pro ἐπειδὴ, poſtquam. *Wolfius.*

25 Εἰ σώζεσθαι μέλλουσι.] μέλλουσι, pro βούλονται. *Idem.*

26 Ποτήριόν τι.] Non τί. *Idem.*

27 Ἀπάτη.] Impoſtura eſt conturbatio rationis multiplex ut nimia vitæ & voluptatis. Hæc inducit in errorem & inſcitiam. *Caſelius.*

28 Τῇ ἑαυτῆς δυνάμει.] Optimè ita habent quas vidi editiones, exceptâ Caſelianâ, in qua peſſimè legitur τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει, quia hæc ad ἀπάτην ſunt referenda. Poſſet tamen Caſelii lectio aliquo modo pro-

τί ἐστι τὸ ποτόν; Πλάνη, ἔφη, καὶ Ἄγνοια. Εἶτα τί; [29] Πιόντες τοῦτο, πορεύονται εἰς τὸν βίον. Πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ; Πάντες πίνουσιν, ἔφη. ἀλλ' [30] οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον. ἔτι δὲ οὐχ ὁρᾷς [31] ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν ἑταιρῶν, παντοδα-

illa potio? *Error*, inquit, & *Ignorantia*. Quid tum? Hâc potâ, veniunt in vitam. Num ergò omnes Errorem bibunt? Omnes bibunt, inquit: ſed alii plus, alii minus. Nonne præterea intra portam vides turbam quandam mulierum meretricum, variis prædita-

probari, ſi vox ποτὸν, quæ mox ſequitur, præceſſerat.

29 Πιόντες τοῦτο.] Wolfiana, Plantiniana, cæteræque editiones inter ſe conveniunt. Verum in Caſeliana habes πίνοντες in præſenti, ſed non probandum licet poſtea bis præſens ſubſequatur.

30 Οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον.] Janus Pannonius ad animum ſuum:

Nec te, cùm portâ Cancri egrederere calentis,
Lethææ nimium proluit humor aquæ. *Wolfius.*

Οὐκ ἔστιν ἴση πάντων κρᾶσις. Alii plus ἐπιθυμίας, alii minus: alii plus habent θυμοῦ, alii minus. *Caſelius.*

31 Ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν ἑταιρῶν.] In ſpatio, quod inter primum & ſecundum ſeptum, ingreſſis portas variæ & opiniones & voluptates ſtatim fiunt obviæ. Opiniones ſunt innumeræ, nec ejuſdem generis: tales ſunt, opes ante omnia quærendas: non eſſe colendas literas, è quibus rem non facias: nihil eſſe pulchrius honoribus: in genere eſſe omnia, nihil eſſe miſerius paupertate: beatè vivere, qui voluptuariam vitam agant: magnum eſſe, cæteris imperare. Earum pleraque, & multæ harum ſimiles, non ſolum plebem, ſed & principes viros divexant, & avertunt à via ſalutis ad miſeriam. Cum enim cœperunt ſiniſtrè judicare, cupiditatibus alii aliis inflammati, ad honores, ad opes, ad imperia; ad convivium, ad amores, ad luxum, & ſomnum, & alia ſe totos convertunt, & quiſque ſua voluptate pereunt. Hæ mulieres ſunt inhoneſtæ: neque tamen non pollicentur ſuis cultoribus aureos montes, & vitam beatam, quemadmodum & voluptatem adverſus virtutem differentem Prodicus inducit, & refert ἀπομν. β. Eas fucatas rationes diſtinguere oportet à veris: denique mendacium à veritate. Apparet præterea fortuna, veris picta coloribus: de qua & opiniones & virtutem ſcire eſt operæ pretium. De Fortuna autem agit Logicus, Orator, Ethicus, Juriſconſultus, Politicus, Phyſicus, Metaphyſicus.

Definitio Fortunæ ex Ariſtotele.

A. Ἡ Τύχη ἐστὶν αἰτία. Qualis neutra eſſentialium, neque materia, neque forma: neque eſt cauſa finalis, quoniam ageret, eſt igitur efficiens, & prædicatur DOMINA RERUM, ut in Proverbio. Vitam

 regit

ποδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν; Ὁρῶ. Αὗται τοίνυν, Δόξαι, καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἡδοναὶ καλοῦνται. Ὅταν οὖν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀνα-

ditarum formis ? Video. Hæ ergò *Opiniones*, *Cupiditates*, & *Voluptates* appellantur; turbaque ingre-

regit Fortuna non ſapientia. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ᾽, οὐκ εὐβουλία. quod de multis verum, de pleriſque falſum.

B Κατὰ συμβεβηκός. Quia omnis cauſa per ſe eſt determinata, & ſciri certè poteſt, & ſemper, vel, ut plurimum eodem modo operatur, & ſi ſit efficiens, agit ad obliquum finem determinatum, quem ſibi habet propoſitum. Horum cum nihil ſit in fortuna, cauſa per ſe eſſe non poteſt.

C Ἐν τοῖς κατὰ προαίρεσιν. Fortuna tantum in iis eſt, qui agunt προαιρέσει, ut eſt ſolus homo: nec dicitur fortunatus, aut infortunatus, niſi homo.

D Ut ſi quis in regiam veniens, non niſi aulæ ſplendorem & magnificentiam ſpectatum, & præter ſpem vel muneribus ornetur, vel in aulam adſciſcatur. Utroque enim nomine, ſi præſciviſſet, eò ſe contuliſſet. Sic ſi quis animi vel valetudinis cauſa inambulans, aurum inveniat. Namque & hoc nomine non minus exiſſet.

E Οὔτ᾽ ἀεὶ, οὔθ᾽ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Hæc enim ſunt cauſſarum per ſe. Cum his conſentanea ſunt, & ex eiſdem deprompta hæc Rhetoricorum primo, ut ipſe Philoſophus profitetur.

Ἔστι δ᾽ ἀπὸ τύχης μὲν τὰ τοιαῦτα γιγνόμενα, ὅσων ἥτε αἰτία ἀόριστος καὶ μὴ ἕνεκά του γίγνεται, καὶ μήτε ἀεὶ, μήθ᾽ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, μήτε τεταγμένως. δῆλον δ᾽ ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τῆς τύχης περὶ τούτων. Sunt autem fortunæ ejuſmodi, cum fiunt, quorum cauſa indefinita eſt, quæque non fiunt propter aliquid, & neque ſemper, neque ut plurimum, neque ordinatè. De his verò etiam liquet ex definitione fortunæ. Actiones autem omninò diſcerni oportet fortuitas à cæteris, maximè ab iis, quæ in noſtra poteſtate ſunt. Nec enim illis; ſed his tribuuntur laudationes & vituperationes, & deſtinantur præmia & pœnæ. Diſcrimen autem apparet evidentius, ſi fontes conſiderentur earum, de quibus hæc divinitus tradita ſunt. Et idem ſecundo de arte dicendi.

Πάντες δὴ, inquit, πάντα πράττουσι. τὰ μὲν οὐ δι᾽ αὐτούς. τῶν μὲν μὴ δι᾽ αὐτοὺς, τὰ μὲν διὰ τύχην πράττουσι, τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης, τὰ μὲν βίᾳ, τὰ δὲ φύσει. ὥστε πάντα, ὅσα μὴ δι᾽ αὐτοὺς πράττουσι, τὰ μὲν ἀπὸ τύχης, τὰ δὲ φύσει, τὰ δὲ βίᾳ. ὅσα δὲ δι᾽ αὐτοὺς καὶ ὧν αὐτοὶ αἴτιοι, τὰ μὲν δι᾽ ἔθος, τὰ δὲ δι᾽ ὄρεξιν. καὶ τὰ μὲν διὰ λογιστικὴν ὄρεξιν, τὰ δὲ δι᾽ ἀλόγιστον. ἔστι δὲ ἡ βούλησις μετὰ λόγου ὄρεξις ἀγαθοῦ. οὐδεὶς γὰρ βούλεται, ἀλλ᾽ ἢ ὅταν οἰηθείη εἶναι ἀγαθόν. ἄλογοι δ᾽ ὀρέξεις, ὀργὴ καὶ ἐπιθυμία. ὥστε πάντα, ὅσα πράττουσιν, ἀνάγκη πράττειν, δι᾽ αἰτίας ἑπτὰ, διὰ τύχην, διὰ βίαν, διὰ φύσιν, δι᾽ ἔθος, διὰ λογισμὸν, διὰ θυμὸν, διὰ ἐπιθυμίαν. Sed eadem iterum ſubjiciemus oculis, ut facilius animo lectoris inhæreant.

πάν-

ἀναπηδῶσιν αὐταί, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον· εἶτα ἀπάγουσι. 32 Ποῖ δὲ ἀπά-

grediente, exilientes amplectuntur ſingulos, atque abducunt. Quo verò abdu-

πάντες, πάντα πράττουσιν.
- οὐ δι' αὑτούς
  - διὰ τύχην.
  - ἐξ ἀνάγκης
    - βίᾳ.
    - φύσει.
- δι' αὑτούς
  - διὰ ἔθος.
  - διὰ ὄρεξιν
    - λογιστικήν — βούλησις.
    - ἄλογον — ὀργῇ. ἐπιθυμίᾳ.

Cum his conveniunt hæc in 3. Ethicorum, αἰτίαι γὰρ δοκοῦσιν εἶναι, φύσις καὶ ἀνάγκη, καὶ τύχη. ἔτι νοῦς καὶ πᾶν τὸ δι' ἀνθρώπου. In quarto enim comprehenduntur λογισμὸς, ἔθος, θυμὸς, ἐπιθυμία. Cæterum non ſolùm magnum imperium habet fortuna in res humanas; ſed plerique etiam mortales, qui cauſas rerum neſciunt, & rationis parum habent, primas ei deferunt, & tantum non omnia accepta ferunt. De ea hæc ex opinione hominum Plinius lib. 2. cap.7. *Invenit tamen inter has utraſque ſententias*, &c. uſque ad illa verba, *qua Deus probatur incertus.*

Quantum in fortuna boni eſſe videatur, quam ejus dona dubia & lubrica omnia, quamque illi minimè fidendum, indicant variæ imagines, quibus eam pingebant: pleraſque Dion Chryſoſtomus his verbis & retulit, & interpretatus fuit: Oration. 1. de fortuna, pag. 398. Οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ ξυροῦ ἔστησαν αὐτὴν, οἱ δὲ ἐπὶ σφαίρας, οἱ δὲ πηδάλιον ἔδωκαν κρατεῖν, οἱ δὲ τὸ κρεῖττον γράφοντες, τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔδοσαν κέρας, πλῆρες καὶ βρύον ταῖς ὥραις, ὃ ἐν μάχῃ Ἡρακλῆς Ἀχελώου ἀπέρρηξε. τὸ μὲν οὖν ξυρὸν, τὸ ἀπότομον τῆς εὐτυχίας μηνύει· ἡ δὲ σφαῖρα, ὅτι εὐκίνητος ἡ μεταβολὴ αὐτῆς ἐστιν. ἐν κινήσει γὰρ τυγχάνει πάντοτε ὂν τὸ θεῖον· τὸ δὲ πηδάλιον δηλοῖ, ὅτι κυβερνᾷ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἡ τύχη· τὸ δὲ τῆς Ἀμαλθείας, μηνύει τὴν τῶν ἀγαθῶν δόσιν τε καὶ εὐδαιμονίαν, &c. Et hic verò pingitur fortuna cœca, ut Plutus apud Ariſtophanem; furioſa, ſurda, inſiſtens globo, ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία παρ' αὐτῆς δόσις. Rectè igitur Ariſtoteles ibidem: ἔτι ἀβέβαιον εὐτυχία, εὐλόγως, ἡ γὰρ τύχη ἀβέβαιος. οὔτε γὰρ ἀεὶ, οὔθ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οἷόν τε εἶναι τῶν ἀπὸ τύχης οὐδέν. i. Præterea, quæ bona fortuna dicitur, res incerta eſt, nec id cauſa caret. Fortuna enim incerta eſt. Fieri enim non poteſt, ut quicquid à fortuna profectum, vel ſemper ſit, vel ut plurimum. *Caſelius.*

Interpres vertit ἑταιρῶν meretricum: ſed videtur potius *ſociarum* vertendum; nam dicuntur paulò poſt quoſdam ad ſalutem adducere; quod ſcortis non convenit. Nam ubi dicitur POENITENTIA hominem hunc per omnia malorum genera circumactum ex iis tandem eripere, eique OPINIONEM aliam inſerere, & CUPIDITATEM, ad VERAM ERUDITIONEM eum perducturam. Sed ἐπέχω, quod videam, infrà voces hanc etiam pro meretricibus uſurpari. Quod Cebes in tabula proponit, idem Prodicus Sophiſta Herculi fabulatur eveniſſe; ut eſt apud Xenophontem Memorabilium ſecundo. *Snecanus.*

32 Ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς.]

ἀπάγουσιν αὐτούς; [33] Αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη, αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι, διὰ τὴν ἀπάτην. Ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις; Καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἄξουσι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα καὶ λυσιτελῆ. οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν πλάνον, ὃν πεπώκασι παρὰ τῆς Ἀπάτης, οὐχ εὑ-

ducunt eos? Aliæ ad ſalutem, inquit, aliæ ad interitum, ob impoſturam. O vir optime, quam gravem potionem dicis! Et quidem omnes pollicentur, ſe illos ad optima quæque perducturas, & ad vitam beatam, in qua acquieſcant. Illi verò propter ignorantiam & errorem, quem apud *Impoſturam* hauſerunt, veram degen-

Non αὐτοὺς. nam ἔγκλισις & ἐρώτησις acutum in fine poſtulant, non gravem. *Wolfius.*

33 Αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τὴν ἀπάτην.] Intelligi poteſt, falſas opiniones, pravas cupiditates, & turpes voluptates deducere ad interitum: contrà, veras, rectas & honeſtas, ad ſalutem. Sunt enim δόξαι, ἐπιθυμίαι, ἡδοναὶ, τῶν μέσων, hoc eſt, ejuſmodi voces, quæ aliàs in bonam, aliàs in malam partem capiuntur, atque adjectivis nominibus diſtinguuntur: ſicut

τύχη { ἀγαθὴ, κακή.

Sed quia ſequitur διὰ τὴν ἀπάτην, ſignificare videtur, eos, qui errore ſe ingurgitârint, perire: qui verò eum leviter deguſtârint, ſervari poſſe. *Idem.*

Hic hærent aliqui, qua ratione *meretrices* (ita enim ſupra, δόξας omnes nuncupat:) dici potuerint, quæ ad ſalutem perducunt. Ex mente Platonis, optimè: cui omnis δόξα, quamvis alioquin optima & veriſſima, donec ad ἐπιστήμην perducatur, res levis & momentanea: ut nos alibi ex ipſo docuimus. Sed & Cebes ipſe poſtea, iterum, circa finem: ut ex eadem Schola prodiiſſe facile colligamus. Hinc Stoicorum ſcitum, *ſapientem non* δοξάζειν. Et ſanè δοξαστικοὶ eo nomine à Galeno quoque, qui minimè Stoicus, valde reprehenſi; quod quaſcunque opiniones ſemel arripuerant, eis adeò mordicus & perditè addicti erant, ut pro illis (ſeu veris, ſeu falſis) non aliter ac pro aris ac focis pugnarent. Meritò igitur vel hoc nomine in *meretricum* numero: quamvis veras illas interdum eſſe, & ad veram ἐπιστήμην perducere, quod hic ſub finem aſſeritur, nihil obſtet. Cæterum, ut profeſſas *meretrices* in matronæ mulieris (apud Comicum:) conſpectum venire nefas; ita hic quoque ſervata Decori lege (& fortaſſe non ſine aliqua ad Atticos mores alluſione) hæ δόξαι, alias haud malè; ſcientiæ, & comitatus ejus conſortio excluduntur. *Caſaubonus.*

εὑρίσκουσι ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς ἡ ἐν τῷ βίῳ· ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῇ, [34] ὥσπερ ὁρᾷς. Ὁρᾷς καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, [35] ὡς περιάγοντας, ὅπῃ ἂν αὗται δεικνύωσιν; [36] Ὁρῶ τοῦτο, ἔφην. ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν, ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἑστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου; [37] Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τύχη. ἔστι δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. Αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει; Περιπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη· καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι· παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται

degendæ vitæ viam non inveniunt; ſed temerè oberrant, ut vides. Vides item, prius ingreſſos circum ire quo illæ monſtrarint? Video hæc, inquam. Sed quæ eſt illa mulier, quæ, cæcæ & furenti ſimilis, ſaxo rotundo inſiſtit? Vocatur, inquit, illa quidem *Fortuna*: neque cæca ſolum eſt, ſed & inſana & ſurda. Ea ergò quo munere fungitur? Paſſim, inquit, vagatur: & aliis quod habent, rapit, aliiſque largitur; iiſdemque rurſus ſtatim eripit quæ dedit,

34 Ὥσπερ ὁρᾷς. Ὁρᾷς καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους.] Malè legitur in Wolfiana, Ὥσπερ ὁρᾷς. καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους. Hanc voculam in Plantiniana etiam deſiderari obſervavit Incomparabilis Gronovius. Cæteræ editiones cum noſtra conveniunt.

35 Ὡς περιάγοντας.] Fortaſſis περιάγονται, vides circumduci: vel ut circumducantur: etſi περιάγοντας pro περιόντας capere licet. *Wolfius.*

Ita etiam Celeberrimus Gronovius contendit debere legi.

36 Ὁρῶ τοῦτο.] Non τοῦτον.

37 Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τύχη. *Vocatur, inquit, illa quidem* FORTUNA.] Appoſitè ad hunc locum is, quem laudavimus, Caſelius, fortunæ definitionem attulit ex Ariſtotele, eamque membratim examinavit. Quam verò ea inſtabilis ſit atque incerta, docet Dio Chryſoſtomus Orat. I. de fortuna, & Galenus in Oratione exhortatoria ad bonas artes. Nec in ejus natura ediſſeranda infans eſt autor. *Snecanus.*

ρεῖται παραχρῆμα ἃ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῇ καὶ ἀβεβαίως. διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτῆς. Ποῖον τοῦτο; ἔφην ἐγώ. ὅτι ἐπὶ στρογγύλου λίθου ἕστηκεν. Εἶτα τί τοῦτο σημαίνει; Ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἐστὶν [38] ἡ παρ᾽ αὐτῆς δόσις. [39] ἐκπτώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, [40] ὅταν τις αὐτῇ πιστεύσῃ. Ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς οὗτος, ὁ περὶ αὐτὴν ἑστηκὼς, τί βούλεται καὶ τίνες καλοῦνται; Καλοῦνται καὶ οὗτοι [41] ἀπροβούλευτοι. αἰτοῦσι

dedit, eaque donat aliis temerè & inconſtanter. Rectè igitur ſignum ejus naturam declarat. Quodnam illud? inquam. Quod rotundo ſaxo inſiſtit. Id verò quid ſibi vult? Non tuta & firma ejus eſſe munera, ſignificat. Magnæ enim & graves jacturæ fiunt, cum quis ei fidem habet. Quid? magna illa turba quæ eam circumſtat, quid petit, & quei vocantur? Dicuntur hi *Inconſiderati*. Singuli

38 Ἡ παρ᾽ αὐτῆς δόσις.] Fortuna levis eſt: citò repoſcit quæ dedit. Eademque vitrea eſt; & cùm ſplendet, frangitur: autore Mimographo. Sic ille, momento eſt brevior, aurâque levior. *Wolfius.*

39 Ἐκπτώσεις γὰρ μεγάλαι.] ἐκπίπτειν, excidere aliquâ re, fruſtrari ſpe ſuâ, voti non fieri compotem. *Wolfius.*

Ἐκπτώσεις μεγάλαι καὶ σκληραί.] Ἐκπτώσεις ſunt lapſus, ut in dicto: *Tolluntur in altum, ut lapſu graviore ruant.* Sive fruſtrationes, ut ille loquitur apud Comicum, *quanta de ſpe decidi?* ſive amiſſiones: atque hæc iis accidunt, qui fortuna, ejuſque bonis, nituntur; ſeque iis tutos, beatoſque, eſſe autumant. *Caſelius.*

Ἐκπτώσεις. *Jacturæ.*] Videntur potius ſignificari fruſtrationes; quales ſunt eorum qui præſenti fortunæ confiſi quævis ſibi de illa pollicentur, cum ea plerumque frangatur, ſi quando maximè ſplendet, ut docet Mimographus. Iſtiuſmodi verò homines dicuntur Epimetei, qui non niſi malo accepto ſapiunt, ac proindè ἀπροβούλευτοι, hoc eſt, inconſiderati, habentur. *Snecanus,*

40 Ὅταν τις αὐτῇ πιστεύσῃ.] Non αὐτῇ. *Wolfius.*

41 Ἀπροβούλευτοι.] Inconſiderati, qui iidem ſunt Epimethei. De Epimetheo eſt Ἡσιόδου. παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ᾽ ἐνόησεν. Sunt in his, quorum educatio negligitur, qui prava educatio-

τοῦσι δὲ ἕκαστος αὐτῶν [42] ἃ ῥίπτει. Πῶς οὖν οὐχ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν, ἐκτετακότες τὰς χεῖρας; Οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν καὶ γελᾶν αὐτῶν, οἱ εἰληφότες τι παρὰ τῆς Τύχης εἰσίν. οὗτοι δὲ καὶ [43] Ἀγαθὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν, [44] καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετακότες, εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς· οὗτοι πάλιν Κακὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσι. Τίνα οὖν ἐστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι οὕτως [45] οἱ μὲν λαμβάνοντες χαίρουσιν, οἱ

guli verò ea petunt quæ illa abjicit. Quei ergo fit, ut non eodem ſint vultu; ſed alii lætari, alii mœrere paſſis manibus videantur? Qui lætari & ridere videntur, ii ſunt, inquit, qui aliquid à *Fortuna* acceperunt; iidemque *Fortunam Proſperam* eam uocant. Qui verò plorantium ſpecie manus extendunt, ii ſunt, quibus ea eruit quæ ante dederat. Hi contrà, *Malam Fortunam* eandem appellant. Quæ ſunt ergò illa quæ largitur, cum & ii qui ea accipiunt, ita

ne corrumpuntur, qui ſe ad vitam non parant, qui non capiunt maturè de ſuis rebus conſilium, qui in prima ætate ſe non inſtruunt virtute & conſiliis, qui de incommodis vitæ non in tempore cogitant, ut res adverſas vel ratione declinent, vel forti animo perferant; ſed contra, veluti navigium ſine remis & gubernaculo fluctibus, ſic ſe vitæ, cujus ſpatium primum ineunt, committunt. Eſt autem hæc maxima pars mortalium, ſe temeritati fortunæ credentium. *Caſelius.*

42 Ἃ ῥίπτει.] Scilicet ἡ τύχη. Ea quæ Fortuna temerè projicit. *Wolfius.*

43 Ἀγαθὴν τύχην καλοῦσιν.] Quid ſit ἀγαθὴ τύχη Ariſtoteles φυσικ. β. cap. 5. &c. τύχη δὲ ἀγαθή. Quæ non ita facile reddi poſſunt, quando Græcis duobus modis dicitur, quod dupliciter ſignificat, & utrunque Latini uno nomine bonæ fortunæ reddunt: ita & de Contrario. *Caſelius.*

44 Τὰς χεῖρας ἐκτετακότες. *Qui manus extendunt.*] Idem ſupra habuit, & ſignificavit hac phraſi geſtum eorum qui mœſtô ſunt animô, niſi quid addatur, infrà adverbium περιθύμως. *Snecanus.*

45 Οἱ μὲν λαμβάνοντες χαίρουσιν,

οἱ δὲ ἀποβάλλοντες κλαίουσι; [46] Ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά.

ita lætentur ; & qui amittunt, plorent? Hæc quæ vulgò bona cenſentur.

σιν, οἱ δ' ἀποβάλλοντες κλαίουσιν.] Tanti ſunt bona fortunæ τοῖς ἀπροβουλεύτοις, quibus ſapientes acceptis non efferuntur, amiſſis non cruciantur. Pauci igitur ſapientes, ſive prudentes, ſive boni viri, ſive fortes. Hæc namque omnia iiſdem conveniunt. *Caſelius.*

46 Ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά.] Unam atque alteram bonorum differentiam, quæ faciunt ad hujus loci explicationem, præmittemus: ἠθικοῖς μεγάλοις lib. 1. cap. 2. pag. 87. A. ἔστι γὰρ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν τίμια, &c. uſque ad τάξιν ἥκει.

Quæ hoc in loco δυνάμει ἀγαθὰ nominat, eadem ad Eudemum l. 7. φύσει ἀγαθά. Verba hæc ſunt ex ultimo capite: quibus etiam probat, quæ ejus generis ſunt, ea eſſe bona ἀγαθὸς μὲν οὖν ἐστίν, &c. uſque ad κόσμοις. Eam diviſionem inprimis meminiſſe oportet, quam Plato diſertè tradidit in epiſt. ad Dionis propinquos, & ad eam omnes vitæ rationes accommodare jubet: quod qui negligat, eum vel miſeram vel turbulentam illam agere neceſſe eſt: qui obſervet, quantum quiſque poteſt, tutius vivet, & non paulò quietius. Ἀλλ' ὄντων τριῶν, inquit, ψυχῆς καὶ σώματος, ἔτι δὲ χρημάτων, πρώτην μὲν τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ἔχειν δεῖ. δευτέραν δὲ τὴν τοῦ σώματος, ὑπὸ τῇ τῆς ψυχῆς κειμένην. τρίτην δὲ καὶ ὑστάτην, τὴν τῶν χρημάτων τιμὴν, δουλεύουσαν τῷ σώματί τε καὶ τῇ ψυχῇ. Et Ariſtoteles Ethic. 1. eadem reſpiciens, idemque tradens, καὶ τῶν μὲν ἐκτὸς λεγομένων· τῶν δὲ περὶ ψυχὴν κυριώτατα λέγομεν, καὶ μάλιστα ἀγαθά. Idem ἐν ἠθικοῖς μεγάλοις. ἔστι γὰρ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν ἐν ψυχῇ, οἷον αἱ ἀρεταί. τὰ δὲ ἐν τῷ σώματι, οἷον ὑγίεια, κάλλος. τὰ δὲ ἐκτὸς, πλοῦτος, ἀρχὴ, τιμὴ, ἢ εἴ τι ἄλλο τῶν τοιούτων.

Sic partiuntur bona Peripatetici accommodatiſſimè & vitæ hominum & rebus ipſis. Ex ea verò diſtinctione, qua alia dicuntur animi, alia corporis, alia exteriora, quæ à fortuna proficiſcuntur, & proficiſci poſſunt: quorum permulta etiam aliter, nempè bonis artibus & virtute parantur. In hoc genere ſunt:

Εὐγένεια.	ὑγεία.
εὐτεκνία,	
πολυτεκνία	κάλλος.
πλοῦτος.	
εὐδοξία.	μέγεθος.
τιμή.	εὐγηρία.

Hæc recenſentur, Rhetor. 1. ut partes vitæ beatæ, etſi ſunt tantum ſecundæ tertiæque claſſis. Ibi igitur Philoſophus explicat, & quæ ſit εὐτυχία, & cujuſmodi bonorum cauſa fortuna ſit, & inſuper alia. Verba hæc ſunt memoratu digna: quibus non hæ ſolum, ſed & aliæ vitæ beatæ primariæ partes continentur, nec tamen hæc repetemus altius. Εἰ δή, inquit, ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία τοιοῦτον, ἀνάγκη αὐτῆς εἶναι μέρη, εὐγένειαν, πολυφιλίαν, χρηστοφιλίαν, πλοῦτον, εὐτεκνίαν. πολυτεκνίαν, εὐγηρίαν ἔτι τὰς τοῦ σώματος ἀρετάς. οἷον ὑγίειαν, κάλλος

θά. Ταῦτα οὖν [47] τίνα ἐστί; Πλοῦτος δηλαδὴ, καὶ δόξα, καὶ εὐγένεια, καὶ τέκνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλεῖαι, καὶ τἄλλα, ὅσα τούτοις παραπλήσια. Ταῦτα οὖν πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθά; [48] Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις διαλεξόμεθα. νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν γινώμεθα. Ἔστω οὕτως. [49] Ὁρᾷς οὖν; ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην, ἀνώτερον ἄλλον περίβολον, καὶ [50] γυναῖκας ἔξω τοῦ περιβόλου ἑστηκυίας, κε-

tur. Ea quæ ſunt? Divitiæ ſcilicet, gloria, nobilitas, liberi, imperia, regna, & id genus alia pleraque. Eho, numnam iſta bona non ſunt? De his quidem aliàs diſputabimus: nunc autem explicationi fabulæ intenti ſimus. Fiat ita. Vides ergò, ubi portam iſtam prẹterieris, aliud ſeptum altius, & mulieres extra ſeptum ſtantes, mere-tri-

λος ἴσχυν, μέγεθος, δύναμιν ἀγωνιστικήν· δόξαν, τιμὴν εὐτυχίαν ἀρετὴν, ἢ καὶ τὰ μέρη αὐτῶν, φρόνησιν, ἀνδρείαν, δικαιοσύνην, σωφροσύνην.

47 Τίνα ἐστί.] Non ἐστὶ, ut paulò poſt, *ἀγαθά*. *Wolfius.*

48 Περὶ μὲν τούτων καὶ αὖθις.] Quæ bona, quæ mala ſint, in fine libelli docet. Sed & Satyricus hunc errorem taxat his verſibus:

Omnibus in terris, quæ ſunt à Gadibus uſque
Auroram & Gangem, pauci dignoſcere poſſunt
Quæ ſint vera bona, atque illis diverſa: remotâ
Erroris nebulâ. *Idem.*

49 Ὁρᾷς οὖν, ὡς ὅταν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην ἀνώτερον ἄλλον περίβολον.] Tria ſepta majora facit, quorum primi & tertii οἰκήματα, hoc eſt exſtructa intra ſepta domicilia etiam περιβόλους vocat.

Hæc neque ſine pictura facilè intelliguntur, & in ipſa pictura facillimè aberratur:

Præſertim ſi ſis ſpatiis excluſus iniquis. *Idem.*

50 Γυναῖκας ἔξω τοῦ περιβόλου ἑστηκυίας.] His mulieribus depingit vitia ſive improbos mores divitum, qui malè educati, & perperam ſentientes, omnem felicitatem, beatamque vitam in opibus collocant: eorumque itidem vitia, qui ſe ad fortunatos, ut ſimul illis bonis fruantur, applicant.

Haud facile eſt æquâ commoda mente pati,

ut ait Poëta. Res ſecundæ facile pariunt contumeliam: quod etſi perpetuum non eſt, tamen ut plurimum ita fit, ut quo fortunatior quiſquam ſit, eò & contumelioſior καὶ ὑβριστικώτερος, præſertim qui petulanti ingenio ſint, & minus rectè educati. Si qui modeſti ſint & bo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

κεκοσμημένας ὥσπερ ἑταῖραι εἰώθασι; Καὶ μάλα. Αὗται τοίνυν, ἡ μὲν Ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ
51 Ἀσω-

tricum inſtar ornatas? Omninò. Harum alia *Incontinentia* vocatur, alia *Luxu-*

& boni, eos aut naturâ ad beneficentiam factos, aut probè educatos, aut literis emendatos in tempore fuiſſe oportet: etſi aliquos emendat etiam calamitas. Eam ſententiam expreſſit Solon:

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

Quem verſum correxit nonnihil Theognis hoc modo: fol. 14. v. 154.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

Vide Commentaria Græca Camerarii in hunc Poëtam, fol. 24.

Eandem & his verbis reddidit Thucydides, quæ citantur à Clemente Alexandrino. Εἰώθασιν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, φησὶν, οἷς ἂν μάλιστα, καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος εὐπραγία ἔλθῃ εἰς ὕβριν τρέπεσθαι. *Solent*, inquit, *multi mortalium, quibus maximè & celerrimè inopinata felicitas obvenerit, ad contumeliam converti.* Eum locum ab hoc hiſtorico ſumptum Philiſtus ſic explicavit, in altera parte iiſdem pene verbis uſus. τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα ἀσφαλέστερα τῶν παρὰ δόξαν ἐστὶ κατὰ κακοπραγίαν. Εἰώθασι γὰρ μάλιστα οἱ παρὰ δόξαν ἀπροσδοκήτως εὐπράσσοντες εἰς ὕβριν τρέπεσθαι. *Ut plurimum quæ res ſecundæ hominibus bonis rationibus obvenerunt* (ut hæreditate, laboribus, & quibuſcunque meritis) *eſſe firmiores, quam quæ inopinatò & maleficiis. Solent namque maximè qui præter opinionem inſperatò felicitatem adepti ſint, converti ad injurias.* Primum præcipitantur in voluptates, ac deinde rebus ſecundis ebrii, bonas vitæ rationes nullas vident, contra peſſimæ quæque in eorum animos inſinuant. Eæ ſunt hîc depictæ mulieres, ſive ut dixi vitia familiaria fortunatis, & iis, qui ſe ad eos applicant.

Ἀκρασία. Ἀπληστία.
Ἀσωτία. Κολακεία.

Galenus libello de affectibus. Intemperantia & Incontinentia pro eodem vitio in vulgus uſurpantur. Qui enim voluptatibus corporis dediti ſunt, eos modò intemperantes, modò incontinentes nominant. Sed diſcernunt docti, ut revera differunt. Etenim intemperantia habitus eſt: incontinentia ad voluptates illius generis propenſio, cui, ut velit quis, imperare nequeat tamen: præterea intemperans omni ſtudio illud agit incontinens, quod vitare malit, eo invitus abripitur. Adulatio eſt amicitiæ ſimulatio, lucri gratia: Adulator blanditiis verborum & varii generis obſequiis alteri præſto, ut vel pecuniam, vel quæ pretio parantur, adipiſcatur. Inſatiabilitas eſt, cupiditati modum non ponere, nec expleri poſſe iis, quæ deſideres. Multarum rerum, ut cibi & potus, voluptatum, divitiarum, honoris, gloriæ, imperii: quorum alia neceſſaria ſunt, alia vitæ ornamento: quæ ſi eouſque exſpectantur, & conquirantur, hoc & rectè fit, & ſatis idipſum. Etenim ſi quid in neceſſariis deſideretur, miſeria, ut eſt, ita perhibetur. Nec enim nunc de iis agam, quæ ornamento ſint, & honeſtæ voluptati. Qui præter

ter utraque illa quid expetit & urget; is moleſtias graves induit, nec ſibi quidquam amplius proficit. Frivolum porrò & falſum eſt, quod ſuorum ſe rationem habere ajunt: cum eos, cum id agunt negligant. Non dicam, quod gravius eſt, quodque ſive Democrati, ſive Socrati tribuitur: immodicas opes animos impedire, ne agant, quæ ſuarum ſint partium, quemadmodum demiſſa ad talos veſtimenta corpus impediunt. Id ita refertur: *οἱ μὲν ποδήρεις ἐσθῆτες τὰ σώματα· ἡ δὲ ὑπέρμετρος περιουσία τὰς ψυχὰς ἐμποδίζουσι.* Inſignis eſt hac de re locus apud Galenum libello de Affectibus, conſideratu dignus, quo multis verbis docet, *ἀπληστία εἶναι οἷον τὶ συνεχῆ τινὰ ἐπιθυμίαν τῶν οὐκ ἔτι ἀναγκαίων, ἀλλὰ περιττῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ βλαβερῶν*, ſive quod per ſe noxia ſunt, ſive quod eorum uſus nimius nocet, ut in uſu elementorum ibidem docet. Affinia ſunt illis *συκοφαντία*, *διαβολή*. Nominant & Latini Sycophantas, alteri dicantur malitioſi: tertii ſunt calumniatores. Sycophantæ rem faciunt ex accuſationibus non gravis culpæ affinium, & aliquando nullius, occaſione arrepta ex re perpuſilla. Malitioſi, quæcunque, utut ſint dicta factaque rectiſſimè, in ſiniſtram partem rapiunt.

Calumniam, & quidem eam, quæ princeps eſt cæterarum, ſic definit Lucianus in aureo libello, quo docet, non eſſe temerè credendum calumniæ. *ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τὶς, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη.* *Eſt ergò calumnia accuſatio quæpiam ejus, qui in judicio non comparet, quique de illa nihil cognoverit, ut ab accuſatore ſolo allata fuit, ita accepta & credita, omni facultate reſpondendi ademptares.*

Cæterum ita ad exitium pergitur una cum ipſis fortunæ bonis, ut alia ex aliis vitia oriantur, quæ ipſa quoque pro pœnis ſint. Prima omnium eſt ſervitus dura & perpetua, quam illis mulieribus ſerviunt. Hæc enim eſt graviſſima & perpetua ſervitus, animi videlicet: ut prima libertas eſt animi libertas, quam ſapientes tanti fecerunt, ut ejus retinendæ gratia quamlibet corporis ſervitutem, & quodvis ſupplicium leve duxerint. Præcipitant non in levia quædam flagitia; ſed in nefaria ſcelera, ut non levia, ſeque prorſus indigna admittant; id enim eſt *ἀσχημονεῖν*. Sunt autem:

Ἀποστέρησις.	*Furtum.*
Ἱεροσυλία.	*Sacrilegium.*
Ἐπιορκία.	*Perjurium.*
Προδοσία.	*Proditio.*
Ληϊστεῖαι.	*Latrocinia.*

Quorum nihil non capitale, nec ſolum illa digna ſuppliciis; ſed per ſe ſupplicia. Pingit hic mulieres turpes, ſordidas, laceris veſtibus: earum Princeps eſt ſive mater *τιμωρία*, *Pœna*: præter hanc *λύπη*, *mæſtitia animi* ſive *conſcientia*, quæ intimè ſceleratos excruciat: item *ὀδύνη*, quæ nobis *ærumna* ſit, quæ ſignis dolorem oſtendit, & evulſione capillorum: adeſt & *ὀδυρμὸς* *Planctus*, qui in verba & querelas erumpit: & *ἀθυμία*, *deſperatio*. Quis dubitet, qui cum iis ſit, quin perpetuò perierit? Id eſt, quod traditur ad *κακοδαιμονίαν* ſive *calamitatem*, ſemper futurus in vitiis & miſeriis. Nec verò alia eſt eorum conditio, qui in primo ambitu conſeneſcunt, ſive plures annos agunt. Conſeneſcent namque pauci, confecti vitiis & miſeriis vel brevi tempore. Pereunt igitur quotquot nimium proceſſerint. Qui enim capitalibus ſceleribus ſe devoverint, de iis actum fuerit in perpetuum: pauciſſimi in errorem fortè inducti in viam reducentur, quibus fortè *μετάνοια*, *Pœnitentia* occurat; qui in tempore errorem, in quo ſint, animad-

animadvertant. Id profectò divinum beneficium eſt, & divinitus, ac, quemadmodum Plato loquitur, θείᾳ μοίρᾳ fieri exiſtimandum. Vix milleſimus quiſque in viam redit: ſed ſi qui redeunt, eorum animos pœnitentia non afficit ſolùm, ſed & quaſi manu prehenſos à devia ſemita in rectam, aut rectæ propiorem ducit: ſive, ut picturæ inſiſtamus, ducit aut rectâ ad ὀρθὴν παιδείαν aut ad ψευδοπαιδείαν. Qui illi traduntur, ſalvi ſunt; qui huic, de iis aliquid bonæ ſpei, nec nullus tamen metus. In primo ambitu ſunt improbi; in ſecundo non ſatis probi, etſi in ipſis eſt, quod probes: errant in hoc maximè, quod ſuis artibus omnia adſcribunt, & ſeſe iis beatos ſomniant, cum tamen eorum plerique iiſdem affines vitiis ſint, quibus primi perierant. Illic principatum obtinent fortunæ bona; hic dominantur bona ingenii; quæ ſuâpte naturâ illis præſtant, quantò præſtantiora ſunt animi bona bonis exterioribus. Exteriora enim bonis etiam corporis inferiora ſunt, nec cum iis ullo modo comparanda, nedum cum multo maximis, omniumque primis. Etſi enim in hoc ambitu ſunt quidam, qui ex primo ambitu mala ſecum adferunt, & aliquandiu fovent; tamen nihil vetat, quo minus illis repudiatis, vel meliore ſtudio excluſis ex hoc medio in tertium cum ſuis artibus tranſeant, & aſcendant denique ſalutis arcem. Dum in ſuis ſeptis manent, expertes manent εὐδαιμονίας. Id quemadmodum in ſingulis animadvertendum ſit aperiemus.

Primi ſunt Poëtæ. Quid igitur de his ſentiendum? idemne de omnibus? In hoc idem, quod nemo eorum calcat ſalutis atria, quoad poëta; ſed ſi quis, quod quis idem alius, & multis rebus præſtantior. In cæteris aliud de aliis ſentiendum. Infimæ notæ ſunt, & in iis peſſimi, quamvis optimi poëtæ, qui nihil niſi delitias agunt, & quaſi Sirenes lectorem in omne genus fœdarum voluptatum vocant: æquè mali, qui bonis & virtuti convitium faciunt. Contra boni, ſive utiles potius, qui virtutem & bonos laudant, & quaſi iter ad virtutem ſternunt, etiamſi ipſi non prorſus viri boni. Hoc ſpectarunt legumlatores, ut comœdiis & tragœdiis theatra aperirent, ut ſpectatores de vita hominum, & de Virtute quoque docerentur. In iis primus eſt Euripides, qui propterea *Theatricus Philoſophus* dictus fuit: quod fortè movit Ariſtophanem, ut ei præ omnibus malediceret. Sed iidem poëtæ & nocent & juvant: quod primum Argumentum Platonis eſt adverſum poëtas: quando & bonos & malos, & bona & mala imitantur, cum aliis, tum ipſe Homerus; qui tamen, ſi rectè uſurpemus, magiſter virtutis eſſe negari non poteſt, dici rectè poteſt. De puris item poëtis, ut Philoſophis exempla non habemus: quum ipſi, qui verſibus vitam informare profeſſi ſunt, miſcuerunt parum ſibi conſentanea, ut ipſe etiam Theognis, in quem tamen irrepſerunt alia multa. Ergò è Philoſophia interpretandi ſunt, ut in ſocietate hominum uſui ſint. Illuſtris eſt locus apud Dionem de Regno, ubi narrat, quos Poëtas contempſerit, quos in pretio habuerit Alexander. Pulcra ſunt, & digna conſideratione l. 2. de regno, in quo ita ſermonem Philippus cum fililio inſtituit. Διὰ τί ποτε, ὦ παῖ, σφόδρα οὕτως ἐκπέπληξαι τὸν Ὅμηρον, &c. uſque ad illa verba fol. 41. ἄγαμαι. Haud alia ratio eſt Oratorum, quorum cum ſit dicere ad perſuadendum idonea, & tonare verbis, non utuntur omnes arte ſua ad ſalutem publicam: non ſolùm, non conſtituunt civitates, ſed etiam evertunt. Non ſunt igitur Oratores, quos quærimus, qui nec ipſi ejuſ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

[51] Ἀσωτία, ἡ δὲ Ἀπληστία, ἡ δὲ Κολακεία. Τί οὖν ὧδε ἑστήκασιν αὗται; Παρατηροῦσιν, ἔφη, τοὺς εἰληφότας τι παρὰ τῆς Τύχης. Εἶτα τί; Ἀναπηδῶσι, καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιοῦσι [52] παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδὺν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπάθειαν [53] ἔχοντα οὐδεμίαν. Ἐὰν οὖν τις [54] πεισθῇ ὑπ' αὐτῶν

Luxuria, alia *Aſſentatio*. Quid ergò heic aſtant iſtæ? Obſervant eos qui aliquid à Fortuna acceperunt. Quid tum? Exultant, & eos amplectuntur, & adulantur: utque apud ſe manere velint, poſtulant: ac vitam eis pollicentur ſuavem, otioſam, & omnis expertem moleſtiæ. Quod ſi quis eis obſecutus, delicias

ejuſmodi beati videlicet, nec tales efficere alios laborant. Ad rem nihil facit, quod admirationi ſunt: nec tamen niſi ad vulgus. Non placuit paucis in exercitu Therſites, laudetur tamen Ulyſſis orationis flumen: item Menelai brevitas, qui tamen omnia dicebat ad rem: & ſuum locum tenet Ægyptius in ſenatu Ithacenſium,

> Ὅς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη,

principem verò Neſtor:

> Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

cujus ſimiles in ſenatu optat ſibi decem Agamemnon. Igitur quoad orator, quiſque horum in ſecundo ambitu locum habet. Neque tamen dicendi ars negligenda eſt, etiamſi id, quod primum eſt, non habeat, neque præſtet, cum ſit in vita & utilis & neceſſaria, & inſtrumentum Politicæ proprium; ut illa ipſa ſæpè eſſe viſa fuerit penè eundem habitum gerens. *Caſelius.*

51 Ἀσωτία.] Non ἀσωτεία. Prodigalitas. *Wolfius.*

Occurrit hîc vox Ἀσωτίας, cujus ſenſum non expreſſit interpres; quin eam reddere neglexit; nam vox LUXURIAE potius referenda eſt ad ἀπληστίαν, quæ quod expleri neſciat, ſic dicta eſt. Id verò ἀσωτίας vitium ex compluribus tantum non vitiis eſt conflatum; ut unica etiam voce Latina haud facile expreſſeris. Quippe totalem includit à virtute defectionem, adeò ut ea laborantes ſervari non poſſe videantur. Ea eſt Græcæ vocis ἐνέργεια. Video tamen, & *luxuriæ*, voce in Latino explicari. Tribuitur verò id vitii filio prodigo, Luc. 15. v. 13. ubi propemodum habés παραλληλισμὸν hujus loci. Vide, ſi placet, ad hunc locum ſeſe diffundentem Caſelium. *Snecanus.*

52 Παρ' αὐτὰς μένειν.] Fortaſſis αὐταῖς, aut eſt ἀντίπτωσις. *Wolfius.*

53 Ἔχοντα οὐδεμίαν.] Malim μηδεμίαν, ut concurſus vocalium vitetur. *Idem.*

54 Πεισθῇ (non πείθη) ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν.] Niſi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

αὐτῶν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, μέχρι μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβὴ, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν. [55] ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ, αἰσθάνεται [56] ὅτι οὐκ ἤσθιεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς κατησθίετο, καὶ ὑβρίζετο. διὸ καὶ ὅταν ἀναλώσῃ πάνθ' ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς Τύχης, ἀναγκάζεται [57] ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά· οἷον, ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπιορκεῖν, προδιδόναι, λῄζεσθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τούτοις παραπλήσια. [58] ὅταν οὖν πάντα αὐτοῖς ἀπολείπῃ, παρα-

cias amplexus fuerit : ei jucunda videtur ad tempus illa vitæ ratio, dum hominem quaſi titillarit; cum revera talis non ſit. Ubi enim reſipuerit, ſe non comediſſe, ſed ab iis & comeſum, & contumelioſè tractatum eſſe, ſentit. Itaque jam conſumptis iis quæ à Fortuna acceperat omnibus, mulieribus iſtis ſervire cogitur, & omnia perpeti, indecoréque ſe gerere, & propter eas quævis pernicioſa in ſe admittere : cujuſmodi ſunt, fraudare, fana ſpoliare, peierare, prodere, latrocinari, cæteraque his conſimilia. Sed cum eos hæc omnia defecerint, tra-

verbum aliquod defuerit, rarior conſtructio videbitur. *Idem.*

55 Ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ. *Ubi enim reſipuerit.*] Ad verbum ad ſobrietatem redierit; niſi malimus dicere *evigilaverit*. Eſt enim prægnans verbum, ut loquuntur Grammaticorum filii, quod hic uſurpat author, cujus thema eſt ἀνανήφω evigilo, ſobrius fio. *Snecanus.*

56 Ὅτι οὐκ ἤσθιεν ἀλλ' ὑπ' αὐ.] Dixit prius ὅτι ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατρ. nihil de cibo. Videtur legendum ἤσθη non ἤσθιεν. Cogitet lector. Oppoſitio plenior, ſi τὸ ἤσθιεν retineatur. Arabs ab αἰσθάνομαι deduxiſſe videtur : aut certè verbum indè deductum reperiſſe. *Caſaubonus.*

57 Ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν. Salmaſiana abſque articulo : Ταύταις γυναιξὶ δουλεύειν.

58 Ὅταν οὖν πάντα αὐτοῖς ἀπολείπῃ.] Malim αὐτοὺς ἐπιλείπῃ. ut Iſocrates in Parænesi : ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, &c. *Wolfius.*

παραδίδονται τῇ Τιμωρίᾳ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη; Ὁρᾷς ὀπίσω τι αὐτῶν, ἔφη, ὥσπερ θύριον μικρὸν, καὶ τόπον στενόν τινα, καὶ σκοτεινόν; Οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖναι; Καὶ μάλα. Αὗται τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τὴν μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρία· ἡ δὲ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύπη· ἡ δὲ τὰς τρίχας τίλλουσα ἑαυτῆς, Ὀδύνη. Ὁ δ᾽ ἄλλος οὗτος ὁ παρεστηκὼς αὐταῖς, δυσειδής τις καὶ λεπτὸς, καὶ γυμνὸς, καὶ μετὰ ταῦτά τις ὁμοία αὐτῷ, αἰσχρὰ, καὶ λεπτὴ, τίς ἐστιν; Ὁ μὲν Ὀδυρμὸς καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἀθυμία. Τούτοις οὖν παραδίδοται, καὶ μετὰ τούτων συμβιοῖ τιμωρούμενος. εἶτα πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται, εἰς τὴν Κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ,

59 ἂν

traduntur Pœnæ. Qualis ea eſt? Vides à tergo eorum aliquid feneſtellæ ſimile, & locum quendam anguſtum & tenebroſum? Atque etiam mulieres quædam fœdæ, & ſordidæ, & pannis obſitæ, ibi eſſe videntur? Omninò. Ea igitur quæ flagellum tenet, *Pœna* dicitur: Quæ caput ad genua demittit: *Mœſtitia*: Quæ capillos evellit, *Ærumna*. Alius verò quidam, illis qui aſtat, deformis, extenuatus, & nudus, ac poſt eum mulier quædam, ei ſimilis, deformis, & tenuis, quinam ſunt? Ille quidem, inquit, *Luctus* vocatur: ejus verò ſoror, *Deſperatio*. His igitur traditur, & cum his in cruciatibus vitam agit. Deinde rurſus in aliam domum conjicitur, *Infœlicitatis*; ubi, quod reliquum eſt ævi, in omni miſeria exigit,

M 2 niſi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

59 ἂν μὴ Μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς Τύχης συναντήσῃ. Εἶτα τί γίγνεται; Ἐὰν ἡ Μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἑτέραν Δόξαν καὶ Ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν Ψευδοπαιδείαν καλουμένην. εἶτα τί γίγνεται; ἐὰν μέν φησι, τὴν δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν ἄγουσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καθαρθεὶς ὑπ᾽ αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. εἰ δὲ μή, 60 πάλιν πλα-

niſi ei *Pœnitentia* forte fortuna occurrerit. Quid tum fit? *Pœnitentia*, obviam ei facta, ex iſtis malis eum eripit, eique *Opinionem* aliam, & *Cupiditatem*, ad *Veram Eruditionem* perducturam, inſerit; unáque eam, qua ad *Falſi nominis eruditionem* perveniat. Quid tum fit? Siquidem, inquit, eam opinionem comprehenderit, quæ ipſum ad *Veram eruditionem* perducat, ab ea purgatus ſervatur: & omnis calamitatis expers, ac beatus omne tempus ætatis degit: ſin minus, denuò

59 Ἂν μὴ μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ.] Fortaſſis ἀπὸ τύχης, idem quod κατὰ τύχην, fortè fortuna ἀπὸ τῆς τύχης videtur ſignificare, pœnitentiam à Fortuna interdum obviam mitti afflictis. Sed ſenſus eôdem recidit utroque modo. *Idem.*

Ἀπὸ τῆς τύχης.] Caſelius: *à Fortuna*: quod melius quam ut hic *forte fortuna*. Eſt autem *Fortuna* apud multos qua Græcos, qua Latinos ſcriptores, planè idem quod *Deus*: aut *providentia Dei*: quod alibi multis exemplis oſtendimus: interdum una eademque periodo; *Fortuna & Deus*: aut *divina providentia*; ſynonyma. Hierocles τῇ ἐπισούσῃ ἐπιπλοκῇ τοῦ νόμου (fati:) πρὸς τὴν προαίρεσιν, ἣν δὲ τύχην καλοῦμεν. Apulejus: *Sed nimirum nihil fortuna renuente licet homini nato dexterum provenire: nec conſilio prudenti, vel remedio ſagaci divinæ providentiæ fatalis diſpoſitio ſubverti, vel reformari poteſt. Caſaubonus.*

60 Πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς ψευδοδοξίας.] ψευδοδοξίας legendum (ut Clemens, Νικᾷ μὲν ἀλήθεια, ψευδοδοξία δὲ καταλύεται) ac potiùs ψευδοπαιδείας· nam de ea tantùm hic agitur. Cum Cebete Plato conſentit Epiſtola ad Ariſtodorum, cujus verba aſcribere viſum eſt. τὸ βέβαιον, καὶ πιστὸν, καὶ ὑγιές· τοῦτο ἐγώ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλο-

πλανᾶται [61] ὑπὸ τῆς ψευδοδοξίας. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος οὗτος; ἡ δὲ ψευδοπαιδεία, ποία ἐστίν; ἔφην ἐγώ. Οὐχ ὁρᾷς τὸν ἕτερον περίβολον ἐκεῖνον; Καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ. Οὐκοῦν ἔξω τοῦ περιβόλου παρὰ τὴν εἴσοδον γυνή τις ἕστηκεν, ἣ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ, καὶ εὔτακτος εἶναι; Καὶ μάλα. Ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ, [62] καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων, Παιδείαν καλοῦσιν· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ ψευδοπαιδεία, ἔφη. οἱ μέντοι σωζόμενοι, ὁπόταν βού-

denuò à Falſi nominis eruditione ſeducitur. Pro Jupiter, ut ingens eſt, & alterum hoc diſcrimen! Qualis verò, inquam, eſt *Falſi nominis eruditio*: Nonne vides, inquit, alterum illud ſeptum? Utique, inquam. Extra id ſeptum, juxta veſtibulum, ſtat mulier quædam, quæ valde munda & compoſita eſſe videtur. Eam vulgus, & vani homines, Eruditionem vocant: cum ea non ſit, ſed Falſi nominis eruditio. Ad hanc igitur ii, qui ſervandi ſunt,

φιλοσοφίαν· τὰς δὲ ἄλλας τε, καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων, ὀρθῶς ὀνομάζειν. Hoc eſt: Conſtantiam, fidem, integritatem, veram philoſophiam eſſe judico. Cæteras autem & aliò ſpectantes ſcientias & artes, elegantiam quandam & venuſtatem ſi dixere, rectè me dicere arbitrabor. Et alibi: πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται. Hoc eſt: Omnis ſcientia quæ remota eſt à Juſtitia, cæteriſque virtutibus, calliditas potiùs quàm ſapientia eſt appellanda. *Wolfius.*

61 Ὑπὸ τῆς ψευδοδοξίας.] Ita omnes habent editiones: ſola Caſeliana ὑπὸ τῆς ψευδοπαιδείας.

62 Καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρ.] Caſel. *non de vulgò homines*: quod quamvis quidam, quibus Græca nunquam inſpecta, laudent: excuſari tamen aliter non poteſt, niſi dicamus Caſelium, οὐκ εἰκαῖοι (qui tamen aliter ipſe edidit:) reperiſſe; vel certè verum ita eſſe (de quo tamen nihil in Notis:) judicaſſe. Sed repugnat τὸ, οἱ πολλοὶ, quod præceſſit. *Caſaub.*

Εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων. *Vani homines.*] Melius alius interpres; *quidam non de vulgo homines.* Videtur ſignificare id genus mortalium, in quos præſumptio non cadit quod errent, quales ſunt quos poſtea ſeriatim enumerat. *Snecanus.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

βούλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθεῖν, ὧδε πρῶτον παραγίγνονται. Πότερον οὖν ἄλλη ὁδὸς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσα; Ἔστιν, ἔφη. Οὗτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔσω τοῦ περιβόλου ἀνακάμπτοντες, τίνες εἰσίν; [63] Οἱ τῆς Ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταί, ἠπατημένοι, οἰόμενοι μετὰ τῆς ἀληθινῆς παιδείας συνομιλεῖν. Τίνες οὖν καλοῦνται οὗτοι; Οἱ μὲν ποιηταί, ἔφη, οἱ δὲ Ῥήτορες, οἱ δὲ [64] Διαλεκτικοί, οἱ δὲ [65] Μουσικοί, οἱ

ſunt, & ad veram eruditionem perventuri, huc primum divertunt. Nunquid ergò alia via nulla eſt, quæ ad Veram eruditionem ducat? Eſt, inquit. Iſti verò homines, qui intra ſeptum obambulant, qui ſunt? Falſi nominis eruditionis amatores, inquit, decepti, atque opinantes, ſe Veræ eruditionis frui conſuetudine. Quibus ergò nominibus appellantur iſti? Alii Poëtæ, inquit, alii Oratores, alii Dialectici, alii Muſici, alii

63 Οἱ τῆς Ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταί, ἠπατημένοι.] Ita omnes quas vidi editiones: Salmaſianæ editionis præfectus à vulgata lectione recedens legebat malè: Οἱ τῆς Ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταί, καὶ ἠπατημένοι. Vocula enim conjunctiva καὶ hoc loco redundat.

64 Διαλεκτικοί.] Διαλεκτικοὶ quot modis dicantur, & quis uſus artis, quæ neceſſitas, longius foret explicare, & ad alium locum magis propriè pertinet. Propriè Dialectica eſt, cui reſpondet demonſtratio: alii uſurpant impropriè pro logica, cujus propriè non niſi pars eſt: & ipſam facultatem diſſerendi nominamus, qua qui præditi ſunt, dicuntur & ipſi Dialectici, quos hoc loco intelligimus. Divinum ſanè bonum, videre rationes, quæ in utranque partem faciant, & ad veritatem eruendam per neceſſarium: quo qui præditus ſit, magnum etiam adminiculum habeat ad ſpatium rectè perficiendum. Namque ſecundum Platonem, *& Diis & hominibus ad bona dux eſt veritas.* Nec ignorandum, ſæpe Platonicis eſſe Dialecticum, ipſum ſapientem. *Caſelius.*

65 Μουσικοί.] Plato opponit μουσικὴν καὶ γυμναστικήν: & Pythagoræi, & nominatim Timæus, ipſam Philoſophiam Muſicam appellat. Qui autem voce, fidibus, tibiis canunt, & mirifica ſuavitate regum, fortunatorumque nominum non aures ſolum, ſed etiam animos demulcent, ut ille apud poëtam θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν; felicitate alios imper-

οἱ δὲ [66] Ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ Γεωμέτραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι, οἱ δὲ [67] Ἡδονικοὶ, οἱ δὲ [68] Περιπατητικοὶ, [69] οἱ δὲ Κριτι-

alii Arithmetici, alii Geometræ, alii Aſtrologi, alii Voluptarii, alii Peripatetici, alii Critici,

impertiunt, & tamen adhuc veris bonis vacant, & interdum toto cælo à beatitate abſunt. *Idem.*

66 Ἀριθμητικοὶ, γεωμέτραι, ἀστρολόγοι.] Huc refer, quod Ariſtippus cenſuit apud Diogenem Laërtium lib. 2. τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μετασχόντας, φιλοσοφίας δὲ ἀπολειφθέντας, ὁμοίους ἔλεγεν εἶναι τοῖς τῆς Πηνελόπης μνηστῆρσι· καὶ γὰρ ἐκείνους, Μελανθὼ μὲν καὶ Πολυδώραν, καὶ τὰς ἄλλας θεραπαίνας ἔχειν. πάντα δὲ μᾶλλον ἢ αὐτὴν τὴν δέσποιναν δύνασθαι γῆμαι. *Qui diſciplinas encyclias ſibi comparaſſent, neglectâ Philoſophiâ, eos ſimiles eſſe ajebat procis Penelopes. Habere enim ipſos Melantho & Polydoram, & ancillas alias, & quævis potius ducere poſſe, quam ipſam Dominam. Idem.*

Arithmeticos Caſelius in Græco textu præterivit, cum tamen in verſione juſtum locum obtineant.

67 Ἡδονικοί.] Ἀπὸ τέλους ἢ διαθέσεως. *Caſelius.*

68 Περιπατητικοί.] Ἀπὸ συμπτωμάτων. Lege Procemium Diogenis Laërtii, ubi traduntur pleraque, & Galen. in hiſtoria Philoſoph. *Idem.*

69 Κριτικοί.] Ut Ariſtoteles, qui Iliada correxit Alexandro, ut Ariſtarchus, & hujus ſæculi plures, quidam perridiculi.

Nec enumerantur omnes; ſed ad eoſdem referuntur tamen hi quoque: etſi neque ſic omnes numerabimus:

Ζωγράφοι.
Ἀνδριαντοποιοί.
Ἀρχιτέκτονες.
Φιλοθεάμονες ſive φιλίστορες, quorum princeps celebratur Ulyſſes, qui

Πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ
νόον ἔγνω.

Ἱστορικοί.
Νομικοί.
Πολύγλωττοι.
Πολυμαθεῖς.

de quibus apud Platonem eſt hic verſus:

Πουλυμαθημοσύνη τοι οὐ κενεώτερον οὐδέν.

De his autem & nonnullis ſuperioribus inſignis locus eſt 4. libro de Regno apud Dionem Chryſoſtomum, ubi inducit Diogenem diſſerentem cum Alexandro. fol. 124. Ἢ σὺ οἴει, inquit Diogenes, τοὺς σοφιστὰς εἶναι, τοὺς διδάσκοντας βασιλεύειν, &c. uſque ad illa verba fol. 128. παρὰ τοῖς κακοδαίμοσι σοφισταῖς, id eſt: *An tu artem regnandi à Sophiſtis eſſe expetendam dicis? At multi ex his non ſolum non gubernandi, ſed ne vivendi quidem artem noverunt. An neſcis, diſciplinam eſſe geminam, alteram divinam, alteram humanam? Divina magna eſt, & firma & facilis. Humana exigua, imbecillis, plena periculorum, & vanitatis habet non parum; ſed illa tamen ad priorem rectè adjungitur. Hanc multi diſciplinam nominant (& puto eſſe diſciplinam) quique multas Perſicas, Græcas, Syriacas, & Phœnicias artes didi-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Κεϱιτικοί. Καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ παϱαπλήσιοι.
70 Αἱ

ci, cæterique horum non diſſimiles. Mulieres verò

didicerit, libros plurimos collegerit, hunc ſapientiſſimum, & planè doctiſſimum arbitrantur. Iidem ſi fortè in improbum quempiam, timidum, aut avarum inciderint, rem contemnendam, & hominem nullius pretii judicant. Alteram verò, interdum diſciplinam, interdum fortitudinem, & animi excellentiam nominant: atque ita miſſo vulgato diſciplinæ nomine, veteres illi nihilominus eos, quibus bona educatio obtigiſſet, quique animi fortitudine præditi eſſent, educatos diſciplina appellabant, ut Herculem illum: ſed tamen qui hac diſciplina præditus eſt, etiam alterius facile poteſt fieri particeps, ſi paucula ſaltem audit, & illis maximis & potiſſimis initiatus fuerit, & ea intimis ſenſibus cuſtodierit: à quibus nullum ipſum neque tempus, neque homo, neque Sophiſta facile, ne quidem igne combuſturus, deduxerit. Quin etiam ſiquis hominem cremare velit, uti Herculem tradunt, ſeipſum combuſſiſſe; tamen hærerent in mente præcepta, non minus, quam hominum combuſtorum ajunt dentes manere, reliquis membris igne abſumptis omnibus. Non enim diſcere, ſaltem recordari opus eſt, poſtea continuò novit & intelligit, quod ab initio præcepta illa complexus eſt animo. Præterea, ſi in virum quempiam inciderit, ceu gnarum viæ, ab eo ſine labore ullo informari, citoque expediri poterit. Sin cum Sophiſta ignaro & ſuperbo egerit, hic eum circumducit, modo in Orientem, modò in occaſum, modò in Septentrionem, ipſemet ignarus omnium; ſed opinione tantum Sapiens, ut qui olim ab hujuſcemodi oſtentatoribus in errorem inductus ſit: ut enim imperiti & indomiti canes in ipſa venatione non ſolum ipſi nihil intelligunt, nec indagare poſſunt; ſed latratu ſuo, & ipſa ſpecie decipiunt alios: qui hos viſos frequenter clangentes temerè ſequuntur: ex his muti alii ſunt, nec quicquam vocis amittunt; ſed ſoli decipiuntur: alii petulantiores multò, magiſque ſtulti, illos priores imitati tumultuantur, & alios in fraudem conantur impellere. Idem inter Sophiſtas quos dicunt, deprehendas, multitudinem concomitantem hominum inſipientium, ut parum omninò inter Sophiſtam & Eunuchum laſcivum interſit. Hoc audito, mirari Alexander, & quærere: cur Sophiſtam cum Eunucho contuliſſet. Ille contrà: Eunuchos, ajunt, viros omnium libidinoſiſſimos eſſe, & amatores mulierum: cum quibus & concumbere, & eas fatigare; ſed præterea nihil fieri affirmant, ſi vel dies integras noctesque cum iis rem habeant. Eodem modo multos apud Sophiſtas nihilo prudentiores factos, conſenuiſſe, invenies: multò miſerius in errorem circumductos ſermonibus, quam Ulyſſem in mari errantem inducit Homerus. Ante quidem inferi adeundi forent, quam audiendo & dicendo bonus exiſteret. Tibi verò; cum talis ſis, ſi intelligentis viri data poteſtas fuerit, vel una dies ad cognitionem rerum, & artis ſufficeret: nec quicqdam ſubtilibus Sophiſmatibus, aut ſermonibus opus eſſet. Sin nec Jovem præceptorem, nec alium quempiam ad dicendum res neceſſarias idoneum paratumque nactus fueris, nihil proficies, ſi vel tempus vitæ omne, vigilando & eſuriendo apud Sophiſtas illos infælices, ætatemque conſumſeris. *Idem.*

Οἱ δὲ Κϱιτικοί. *Alii Critici.*] Tales dicebantur olim qui libris emendandis incumbebant, & in iis τὰ γνήσια ab adulterinis diſtinguebant, hæc obelo configentes. Sic Ariſtoteles in gratiam Alexandri Magni correxit Iliada Homeri. Talis fuit Ariſtarchus Grammaticus, & hujus ſæculi non infæliciter huic ſtudio operati. *Smçanus.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

[70] Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκεῖναι αἱ δοκοῦσαι περιτρέχειν ὅμοιαι ταῖς πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τὴν Ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ᾽ αὐτῶν, τίνες εἰσίν; Αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη. [71] πότερον οὖν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; Νὴ Δία καὶ ὧδε, σπανίως δὲ, καὶ οὐχὶ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. πότερον οὖν καὶ αἱ Δόξαι; Ναὶ, ἔφη. ἔτι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ πόμα, ὃ ἐπίουν παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ ἡ Ἄγνοια μένει, Νὴ Δία, καὶ μετ᾽ αὐτῆς γε ἡ Ἀφροσύνη. καὶ οὐ μὴ ἀπελ-

rò illæ, quæ circumcurſare videntur, primis ſimiles, inter quas eſſe dicebas *Incontinentiam*, & reliquas illius ſocias, quænam ſunt? Nunquid ergò & huc ingrediuntur? Et huc medius fidius, ſed raro: nec ita frequenter, ut in primum ſeptum. Numquid ergò & Opiniones? Næ, inquit, nam & in his etiamnum Potio, ab Impoſtura propinata, & Ignorantia, manet: atque etiam mehercule, una cum ea, Amentia. Neque verò ab

70 Αἱ δὲ γυναῖκες.] Non ſunt contemnendi, qui in ſecundo ſepto ſedes ſuas habent. Neque enim toti ſunt demerſi in voraginem vitiorum; ſed iiſdem nihilominus obnoxii ſunt: tamen aliqua ſpe è paucis malis emergendi, cum de prioribus prorſus deſperatum ſit. Conflictantur, quamdiu ibi morantur, cum Incontinentia, quæ neminem ſinit ſapere, & cum cæteris vitiis. Opinionibus quoque prioribus ſunt dementati, & inſcitia mancipati: tantiſper enim, dum quis opinatur, à vero aberrat, & ab inſcitia ſe non vindicavit. denique opinio inſcitia eſt, & inſcitiæ. Ubi autem falſæ opiniones ut de gloria, honoribus, divitiis, genere, forma, viribus, & cæteris fortunæ bonis; ibi earum rerum nimio & perverſo ſtudio homines intemperantiæ, avaritiæ, injuſtitiæ, quibuſque vitiis dediti ſunt, ſtudent. Contrà, ſi de illis rebus verè ſentirent, & rectè ſtatuerent, referrent ſe totos à vitiis ad virtutes. Non poſſunt autem, donec ſunt ſub diſciplina pſeudopædiæ, quæ magiſtra quidem eximia eſt, & in admiratione multorum, nec à bonis prorſus contemni debet, nec poteſt; ſed hoc ipſa neque tenet, neque docet, quod vera diſciplina, ſive veritatis magiſtra, quæ aliud habet collegium, & alibi ſedem fixit, ad quam quæ via ducat, diſpiciendum ſive quærendum eſt. Res enim magni momenti, imò id, in quo cujuſque ſalus vertitur. *Caſelius.*

71 Πότερον οὖν καὶ ὧδε.] Non οὖ. *Wolfius.*

ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν οὔθ' ἡ Δόξα, οὔθ' ἡ λοιπὴ Κακία, μέχρις ἂν [72] ἀπογνόντες τῆς Ψευδοπαιδείας, εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, [73] καὶ πίωσι τὴν τούτου καθαρτικὴν δύναμιν καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς Δόξας, καὶ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν Κακίαν. τότε ἂν οὕτω σωθήσονται. ὧδε δὲ μένοντες παρὰ τῇ Ψευδοπαιδείᾳ, οὐδέποτε ἀπολυθήσονται, οὐδὲ ἐλλείψει αὐτοὺς κακὸν οὐδὲν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων. ποία οὖν αὕτη ὁδός ἐστιν, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν; Ὁρᾷς, ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ, ἀλλ' [74] ἔρημος δοκεῖ εἶναι; Ὁρῶ.

ab eis vel Opiniones vel cætera vitia recedent, donec, repudiata Falſi nominis eruditione veram ingreſſi viam, purgatricem iſtarum rerum vim biberint, & mala omnia, quibus urgentur, ut Opiniones & Ignorantiam, & reliquam omnem Vitioſitatem, ejecerint, tum demum enim ſervabuntur. Dum verò heic manſerint apud Falſi nominis eruditionem, nunquam libera-buntur: nec ullum malum, illarum quidem diſciplinarum ſubſidiô, profligabunt. Quæ ergò via eſt, quæ ad Veram eruditionem ferat? Videſne, inquit, editum illum locum, qui à nemine incoli, ac deſertus eſſe videtur? Video.

72 Ἀπογνόντες τῆς ψευδοπαιδείας.] Deſperata ope falſæ doctrinæ: vel ea rejecta: vel averſati eam. *Idem.*

73 Τὴν τούτων καθαρτικήν.] A καθαίρω. non τούτου καταρκτικήν. *Idem.*

Καὶ πίωσι τὴν τούτου καθαρτικὴν δύν.] τοῦ πόματος ſcil. quod paulò ante memoratum. τὴν τούτου καθαρτ. δύν. igitur eſt *paſſivè* dictum, non *activè*: ut θηρὸς μόρος: *mors feræ*; & *à fera illata*: & id genus alia ſexcenta. Poſſis & ad περίβολον referre: Sed ita quoque *paſſivum* fuerit. Fortaſſe legendum τούτων: quod ita & Wolfius in Notis voluiſſe; aut ita reperiſſe videtur. *Caſaubonus.*

74 Ἔρημος εἶναι δοκεῖ.] Pauci verum iter ingrediuntur. Sic & apud Poëtam:

--- *pauci,*

Ὁρῶ. [75] Οὐκοῦν καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδόν τινα [76] πρὸ τῆς θύρας, ἥτις οὐ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι πορεύονται, [77] ὥσπερ δυσανόδου τινὸς [78] καὶ τραχείας [79] καὶ πετρώδους εἶναι δοκούσης; Καὶ μάλα, ἔφην. Οὐκοῦν καὶ [80] βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνά-

Video. Ergò & januam, parvam, & viam quandam ante januam, parùm frequentem, & à perpaucis tritam, ut quæ & præceps & aſpera, & prærupta eſſe videatur? Omninò, inquam. Ibi & Tumulus excelſus cernitur, & anguſtus

- - - pauci, quos æquus amavit
Jupiter, aut ardens evexit ad æthera virtus,
Diis geniti potuère. *Caſelius.*

75 Οὐκοῦν καὶ θύραν. *Ergo & januam.*] Conveniunt omnes quas perluſtravi editiones exceptâ Caſelii, in qua minus ornatè οὐκοῦν θύραν? Sed tamen in verſione ſua melius vim interrogationis expreſſit quam Wolfius; apud quem legitur: *Nonne & fores quaſdam puſillas?* Et ita etiam paulò infrà: οὐκοῦν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς; *Nonne & jam collis quiſpiam perexcelſus?*

76 Πρὸ τῆς θύρας.] Non πρὸς niſi dativo jungatur, πρὸς τῇ θύρᾳ· vel, πρὸς ταῖς θύραις, eodem ferè ſenſu. *Wolfius.*

77 Δυσανόδου τινός.] Eſt via ardua & aſcenſu difficilis. *Caſelius.*

Ὥσπερ δυσανόδου. *Ut quæ præceps ſit.*] At verbum, quæ difficilem habeat aditum ſive ingreſſum. Idem expreſſit Heſiodus cum ait, τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ, &c.

Noti enim ſunt verſus. Quos etiam expreſſit utcunque author τοῦ ὁ ψιλοῦ Pythagoræ inſcripti. Nec abludunt ab hac phraſi myſticæ literæ. *Snecanus.*

78 Καὶ τραχείας.] Et aſpera & dumis obſita. *Caſelius.*

79 Καὶ πετρώδους.] Denique ſaxea & dura. *Idem.*

80 Βουνός.] Tumulus: quia eſt editiore loco, non humilis virtus & ſalus.

Μεγάλη. ὑψηλή. κύκλῳ ἀπόκρημνος.

De aſperitate viæ ducentis ad Virtutem Simonides, citante Clemente Alexandrino 4. Στρωμ. Ἐστί τις λόγος τὰν ἀρετὰν ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις, νῦν δέ μιν θοὰν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν οὔτε πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος, ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἔνδοθεν μόλῃ, ἵκητ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

Ibidem apud Clementem Æſchylus.

Τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται
Τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

Pindarus ult. Pyth.

Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ
Καμάτου οὐ φαίνεται.

Idem alibi:

Ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες.

Ad

ἀνάβασις στενὴ πάνυ, καὶ κρημνοὺς ἔχουσα [81] ἔνθεν κἀκεῖθεν βαθεῖς; Ὁρῶ. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. Καὶ μάλα γε χαλεπὴ προσιδεῖν. Οὐκοῦν καὶ ἄνω γε περὶ τὸν βουνὸν ὁρᾷς πέτραν μεγάλην, καὶ ὑψηλὴν, κύκλῳ ἀπόκρημνον; Ὁρῶ, ἔφην. Ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας

ſtus aditus, utrimque in profundum præceps. Video. Hæc igitur, inquit, via eſt, quæ ad Veram eruditionem ducit. Et quidem aſpectu, inquam, valde ardua. Ergò & ſupernè juxta tumulum magnam rupem vides, & altam, undique præruptam? Video, inquam. Vides ergò & duas mu-

Ad omnes res præclaras gerendas opus eſt *ἐγκρατείας καὶ καρτερίας*, maximè ad virtutem adipiſcendam, & quaſque actiones Virtutis deſignandas. Continentia, ut deſideria voluptatum corporis exuas, aut certè, quam maximè fieri poſſit, minuas. Tolerantia, ut moleſtias & labores ne extimeſcas, ſed intrepidè ſubeas: interdum & pericula. Proinde Epictetus in omni vita juſſit tolerare & abſtinere. Refertur enim ad eum hoc, Ἀνέχου καὶ ἀπέχου. Cujus verbi hæc vis eſt, ut dura ultrò ſubeamus, adſueſcamus curis, moleſtiis, laboribus, vigiliis; toleremus æſtum, frigus, ventos, imbres, quaſcunque tempeſtates: nec frangi nos adverſis patiamur: paupertate, exilio, convitiis improborum & odiis, & quicquid eſt adverſæ fortunæ: deindè, ut nec ulli cujuſcunque generis voluptatum corporis ſuccumbamus: Fieri enim non poteſt, qui iis incumbit, virtuti ſe totum devoverit. Quin ipſum etiam corpus voluptatibus conficitur. qui locus copioſè facile illuſtrari poteſt. Sic in literis ſi velis proficere, *ἀπέχου* à vino, ab amoribus, à ſomno, ab alea, à pigritia, & hujus generis omnibus. Idem facit venator; nec ſolum à ſuavibus abſtinet; ſed & famen, ſitim, nives, gelu, imbrem totos dies tolerat: incertus ſpei futuræ; nec deterret eum ab inſtituto, *εἰ καὶ δὶς καὶ τρὶς ἠτύχησεν.* In ſtudiis igitur literarum & virtutum, in potiundi earum certâ ſpe, perpeti quidvis oportet, & à jucundis non ſolum abſtinere; ſed & ea, quibus frui poſſis & liceat, fugere. Ut plurimum contrà fit, ut voluptatum cupiditate faciamus turpia, & fuga moleſtiæ honeſta mittamus, id quod his verbis oſtendit Philoſophus: *Διὰ μὲν γὰρ τὴν ἡδονὴν*, inquit, *τὰ φαῦλα πράττομεν· διὰ δὲ τὴν λύπην καλῶν ἀπεχόμεθα.* *Idem.*

81 *Ἔνθεν κἀκεῖθεν βαθεῖς.*] Optimè uti ſolet Vir ſummus Gronovius conjicit hic forte eſſe legendum: *ἔνθεν κἄνθεν βαθεῖς*: hæc enim plerumque à ſcriptoribus conjunguntur.

κας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας, λιπαρὰς, καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας προθύμως; Ὁρῶ· ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην, αὗται; [82] Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ Καρτερία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί. Τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκτετάκασιν οὕτω προθύμως; Παρακαλοῦσιν, ἔφη, τοὺς παραγινομένους ἐπὶ τὸν τόπον, θαῤῥεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέγουσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτοὺς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν. Ὅταν οὖν παραγίνωνται ἐπὶ τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν οὐδεμίαν ἐπ᾽ αὐτήν. Αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι, [83] καὶ ἕλκουσιν αὐτοὺς

mulieres, ſucci plenas, & robuſto corpore in rupe ſtantes, quæ manus alacriter extendunt? Video, inquam, ſed quæ eis nomina ſunt? Una, inquit, Continentia vocatur, altera Tolerantia. Sunt autem ſorores. Cur verò manus adeò alacriter extendunt? Hortantur, inquit, viatores ad eum locum progreſſos, ut bonis ſint animis, nec per ignaviam deſperent. Fore enim, ut poſt parvi temporis difficultates, in amœnam viam perveniant. Ubi autem ad rupem acceſſerint; quo pacto aſcendunt? Nullam enim, quæ eò ferat viam perſpicio. Ipſæ à præcipitio ad eos nonnihil deſcendunt, eoſque ſurſum

82 Ἡ μὲν ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη, ἡ δὲ καρτερία. *Una inquit, continentia vocatur, altera tolerantia.*] Continentia, quod ex Ethicis patet, verſatur circa voluptates, uti tolerantia circa labores, quos jubet magno animo ferre, ut illa voluptates ſpernere. Proinde Epictetus in omni vita juſſit tolerare & abſtinere. Quippe horſum pertinet celebre illud dictum ipſius, Ἀνέχου καὶ ἀπέχου. *Suſtine & abſtine.* Quibus duobus mandatis omnem virtutum chorum ſibi videbatur complexus. *Snecanus.*

83 Καὶ ἕλκουσιν αὐτοὺς ἄνω.] Notanda vox. Negat enim Hierocles in Deo ſitum eſſe, ut quenquam *trahat*: Chriſtianos, ut opinor, ſugillans ob dictum Johannis, vel

τοὺς ἄνω πρὸς ἑαυτάς. [84] εἶτα κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι, [85] καὶ μετὰ μικρὸν διδόασιν [86] Ἰσχὺν καὶ Θάρσος, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτοὺς καταστῆσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθαρὰ παντὸς κακοῦ, ὥσπερ ὁρᾷς. Ἐμφαίνεται νὴ Δία. Ὁρᾷς οὖν, ἔφη, καὶ ἔμπροσθε τοῦ ἄλσους ἐκείνου τόπον τινὰ, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμε-

ſum ad ſeſe attrahunt. Poſtea jubent eos requieſcere: & paulò poſt eis dant Robur & Fiduciam, & pollicentur ſe eos ad veram eruditionem perducturas: ac demonſtrant, quam ea via ſit amœna, & plana, & expedita, & omnis expers mali, ut vides. Ita certè quidem apparet. Videſnè porrò, inquit, ante lucum illum locum quendam, qui & amœnus videtur, & prati inſtar, multaque luce illuſtris?

vel *Domini Salvatoris* in Johanne, potius: Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ὁ πατ. ὁ πέμψας με, ἑλκύσῃ αὐτόν. Eodem verbo utitur & Hierocles. Εἰ γὰρ ἐπὶ τῷ θεῷ ἐστὶν ἑλκύσαι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἄκοντας, τί αὐθαίρετα πήματα ἔχειν αὐτοὺς ἐγκαλοῦμεν; Reſpondet hic Cebes; ex cujus explicatione lux huic verbo & controverſiæ, ſi quis attendat, haud contemnenda: ſed hoc non agimus. *Caſaubonus.*

84 Εἶτα κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι.] Ut intendere non oportet violenter, ne frangatur arcus, ita cavendum, ut laboribus moderemur, ne iis concidamus. Tantum denique laborandum eſt, quantum & corporis & animi nervi facere valeant. *Caſelius.*

85 Μετὰ μικρὸν διδόασιν.] Id eſt, ubi habitum nobis pepererimus, vicerimus: nec tum illa eſt difficul as, quæ fuerat initio. *Idem.*

86 Ἰσχὺν καὶ Θάρσος.] Ne debilitentur vires, & ne concidat animus. Qui contemnit voluptates, & laborem in ſe ſuſcipit, ſive qui non aliò pellicitur voluptatibus, nec deterretur laboribus, ἰσχὺς καὶ θάρσος. His ducibus progredi cuique integrum ad doctricem ſinceram & perfectam. Hæc de difficultate viæ nihil negans, novam viam oſtendit, amœnam, planam, expeditam, puram. Primus aditus gravis eſt; ubi ardua ſuperaveris, via amœna & jucunda eſt, omnia tempe & lux ipſa. Idem & Heſiodus teſtatur:

Ῥηϊδίη δ' ἔπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

πτόμενος; Καὶ μάλα. Κατανοεῖς οὖν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος περίβολον ἕτερον, καὶ πύλην ἑτέραν; ἔστιν οὕτως. Ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπος οὗτος; [87] Εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη. ὧδε γὰρ διατρίβουσιν αἱ Ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία. [88] Εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι. Οὐκοῦν παρὰ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γυνή τις ἐστὶ καλὴ, καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, [89] μέση δὲ καὶ κεκριμένη ἤδη

ſtris? Utique. Videſnè in prati medio etiam aliud ſeptum, & aliam portam? Et ita. Sed quomodo vocatur locus ille? Beatorum domicilium, inquit. Hic enim degunt Virtutes omnes, & Beatitudo. Amœnus dubio procul is locus eſt. Vides ergò, inquit, juxta portam ſtare matronam formoſam, conſtanti vultu, ætate media, & jam ad ſenectu-

87 Εὐδαιμόνων οἰκητήριον.] Beatorum domus, quam incolunt virtutes, & ipſa beatitudo. Hæc enim abſque illis non eſt, & illa ſunt hæc ipſa. Qui virtutem adepti fuerint, eorum eſt bona conditio, eorum vita beata, ſicut ipſi beati cenſendi. Pingitur beatitudo, ut virtus apud Prodicum, in Xenophonte: ætate integra, nec enim infans, nec puellula ſine mente, neque vetula: ſemper enim viret virtus: nihil in ea fucatum aut aſcititium: ſimplex habitus, ut & color. In quadrato lapide conſiſtunt: Παιδεία. Ἀλήθεια. Πειθώ.

Lapis quadratus indicat certam ad ſalutem ſemitam, & certas firmaſque veræ diſciplinæ dotes: proinde & ipſi virtute perfecti quadrati primum à Simonide, deindè & à Platone & Ariſtotele dicti fuêre: nec dubium eſt, quin Cebes ex eodem Poëta hanc imaginem deſumpſerit. Platonis hæc ſunt verba in Protagora: λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀληθέως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον. Ariſtotel. 1. Ethic. Ἀεὶ γὰρ ἢ μάλιστα πάντων, πράξει καὶ θεωρήσει τὰ κατ᾽ ἀρετὴν, καὶ τὰς τύχας οἴσει κάλλιστα. καὶ πάντη πάντως ἐμμελῶς ὅγ᾽ ὡς ἀγαθὸς ἀληθῶς καὶ τετράγωνος ἄνευ ψόγου. Idem Ariſtot. Ethic. 3. οἷον τὸ ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι τετράγωνον, μεταφορᾷ, ἄμφω γὰρ τέλεια, ἀλλ᾽ οὐ σημαίνει ἐνέργειαν. *Idem.*

88 Εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι.] Videtur aliquid deeſſe, aut ponitur pro συγχωρῶ, ὅτι καλὸς ὁ τόπος ἐστί. Aſſentior amœnum eſſe locum. *Wolfius.*

89 Μέση δὲ καὶ κεκριμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ.] Κεκριμένην ἡλικίαν intelligo, τὴν ἐπὶ τὸ γῆρας μᾶλλον νεύου-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, 90 στολὴν δ᾽ ἔχουσα ἁπλῆν, 91 καὶ οὐδένα καλλωπισμόν; ἕστηκε δὲ οὐκ ἐπὶ στρογγύλου λίθου, ἀλλ᾽ ἐπὶ τετραγώνου, ἀσφαλῶς κειμένου. καὶ μετὰ ταύτης ἄλλαι δύο εἰσί. 92 θυγατέρες τινός δοκοῦσιν εἶναι. Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. Τούτων τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, Παιδεία ἐστίν. 93 ἡ δὲ, Ἀλήθεια· ἡ δὲ Πει-

ſenectutem declinante, veſte ſimplici, & aſcititii cultus experte? Inſiſtit autem ſaxô non globoſô, ſed quadratô atque immobili. Ei adſunt aliæ quædam duæ, filiæ ejus, ut videtur. Ita quidem videtur. Harum igitur media, Eruditio eſt, inquit: altera, Veritas: altera, Sua-

κεδύουσαν. etſi fortaſſe legendum κεκλιμβρύη, ut alludat ad Platonicum illud: Beatum eſſe, cui vel in ſenectute contigerit veras habere de rebus opiniones. Tribuit autem Cebes veræ eruditioni judicium de rebus bonis, malis, & mediis: præ quo omnem aliam cognitionem contemnit. Genevenſe Lexicon κεκερμβρίαν ἡλικίαν interpretatur ætatem, quæ ſit firmo judicio prædita. *Idem.*

Salmaſ. in *Præfat.* [Ἡλικία μέση ἐστὶ κεκερμένη, eſt media ætas & ſtata. Nám κεκερμ. hic pro τεταγμένη accipitur, ut etiam exponit Heſychius.] *Caſaubonus.*

Κεκερμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ. *Ætate media & jam ad ſenectutem declinante.*] Videtur interpres legiſſe κεκλιμένη, à verbo κλίνω: id enim eſſet *inclinante.* Locus ſanè mihi de mendo ſuſpectus eſt. *Snecanus.*

90 Στολὴν ἔχουσα ἁπλῆν καὶ καλλωπισμόν.] Aut ἁπαλὴν, Veſte tenera & ornata: aut, ἁπλῆν καὶ ἀκαλλώπιστον. nam veſtis ſimplex & inornata magìs decere videtur Eruditionem. Niſi fortè καλλωπισμὸς hîc intelligatur τὸ καθάρειον, munditie s& elegantia. *Wolf.*

91 Οὐδένα καλλωπισμόν.] Sequimur Salmaſium & alios viros doctos, qui nobis locum hujus tabulæ perperam exhibuerunt: Verùm Caſelianæ editionis lectionem improbare non poſſum, in qua excuſum eſt; στολὴν δὲ ἔχουσα ἁπλῆν καὶ ἀκαλλώπιστον. Verum optimè omnium placet quod Clariſſ. Gronovius, noſtrum præſidium & grande decus, ad oram ſui codicis annotaverat, fortaſſe legendum eſſe, ἄνευ καλλωπισμοῦ: ita enim conjectabat, quia mendoſè in Plantiniana inveniebat: στολὴν δ᾽ ἔχουσα ἁπλῆν, καὶ καλλωπισμόν.

92 Θυγατέρες τινές.] Scilicet ἐκείνης. & τὸ τινὲς, πλεονάζειν δοκεῖ. *Wolfius.*

93 Plato: Ἀλήθεια δὴ, πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων δὲ ἀνθρώποις. Vide Procemium Alexandri Aphrodiſæi εἰς τὸ πρότερον τῶν προτέρων ἀναλυτ. Sic apud Xenophontem virtus ad Herculem profitetur, ſe vera dicere, &c.

Θάρσος. Ἀφοβία.

Eodem

Πειθώ. Τί δὲ ἕστηκεν ἐπὶ λίθου τετραγώνου αὕτη; Σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν ὁδός ἐστι τοῖς ἀφικνουμένοις, καὶ τῶν διδομένων ἀσφαλὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι. Καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν αὕτη; Θάρσος, καὶ Ἀφοβία, ἔφη ἐκεῖνος. Ταῦτα δὲ τίνα ἐστίν; Ἐπιστήμη, ἔφη, τοῦ μεδὲν ἄν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ. Ἡράκλεις, ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα. [94] Ἀλλὰ τίνος ἕνεκεν ἔξω τοῦ περιβόλου ἕστηκεν οὕτως; Ὅπως τοὺς παραγινομένους, ἔφη, θεραπεύῃ καὶ [95] ποτίζῃ τὴν καθαρτικὴν δύναμιν. εἶθ' ὅταν καθαρθῶσιν, οὕτως αὐτοὺς

Suadela. Cur autem quadrato ſaxo inſiſtit? Indicio, inquit, eſt, & viatoribus viam ad eam eſſe tutam ac firmam: & accipientibus, munerum ejus fructum ſecurum. Ecquæ ſunt ejus munera? Fiducia, Securitas ſeu Vacuitas à perturbationibus, inquit ille. Quamnam iſta vim habent? Eam ut ſciant, nihil unquam in vita ſibi mali eventurum. Dii boni, inquam, quam præclara munera! Sed cur ſic extra ſeptum adſtat? Ut hoſpites, inquit, ſanet, eiſque Vim purgatricem propinet. Ubi verò purgati fuerint; tum demum

Eodem ambo redeunt, ut rectè faciat. nec à veritate ac juſtitia ullo periculo, ac ne morte quidem, aut ulla mortis ſpecie deterrentur. *Caſelius.*

94 Ἀλλὰ τίνος ἕνεκεν, ἔξω τοῦ περιβόλου ἕστηκεν οὕτως.] ἡ παιδεία ſcilicet, quæ τὸ καθαρτικὸν ποτήριον propinat. Verùm enim judicium, quò Eruditio confert, aditus eſt ad virtutem, & voluntatem excitat. *Wolfius.*

95 Δύναμις καθαρτική.] Vis purgatrix eſt rationis explicatio, qua fœditas, & virtutis pulchritudo oſtenditur: illius miſeria, hujus felicitas. Sunt autem morbi non minus animi, quam corporis, ut inſcitia & error. Recenſentur & cæteri: glorioſitas, cupiditas, incontinentia, ira, avaritia, cum reliquo morborum animi grege. *Caſelius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

αὐτοὺς εἰσάγῃ πρὸς τὰς Ἀρετάς. πῶς τοῦτο; ἔφην ἐγώ. οὐ γὰρ συνίημι. Ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη. [96] ὡς ἂν εἴ τις [97] Φιλοτίμως κάμνων ἐτύγχανε, πρὸς τὸν ἰατρὸν ἂν δήπου γινόμενος, πρότερον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα· εἶτα οὕτως ἂν αὐτὸν ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθέστηκεν. [98] εἰ δὲ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέταττεν, εὐλόγως ἂν δήπου ἀπωθεὶς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου. Ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν παιδείαν ὅταν τις παραγίγνηται, θεραπεύει αὐτόν, καὶ ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθαίρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε. ποῖα ταῦτα; τὴν Ἄγνοιαν καὶ τὴν

demum eos ad Virtutes adducit. Quomodo iſtud? inquam. Neque enim intelligo. Sed intelliges, inquit, Fit enim hic perinde, ut ſi quis gravi affectus morbo ad medicum perducatur. Is verò purgationibus inprimis omnes morbi cauſas ejicit; ac tum demum vires confirmat, ſanitatemque reſtituit. Sin æger medico non paruiſſet: merito ejectus à morbo interiſſet. Hæc, inquam, intelligo. Ad eum ergò, inquit, modum ad Eruditionem ubi quis pervenerit, ea curat illum, ſuamque illi vim propinat, ut ante omnia, expurget & ejiciat mala quæ ſecum attulerat omnia. Quænam iſta? Ignorantiam, &

96 Ὡς ἂν εἴ τις φιλοτ. κ. ἐτ.] Planè ita & Philoſtratus, *De vita Apoll.* lib. I. *Caſaubonus.*

97 Φιλοτίμως κάμνων.] Durum, pro χαλεπῶς· aut φιλοπόνως, ſedulò. Et paulò pòſt pro γινόμενος, videtur legendum γενόμενος· & pro καθέστηκεν, lego vel καθέστακεν per α, vel κατέστησεν per τ. Nam καθέστηκεν, & κατέστη, paſſivè ſeu abſolutè: καθέστακε verò, & κατέστησεν, abſolutè ſignificat. *Wolfius.*

98 Εἰ δὲ μὴ ἐπείθετο.] Et mox, ἀπωθεὶς ἐξώλετο. *Idem.*

καὶ τὸν πλάνον, ὃν ἐπεπώκει παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ τὴν Ἀλαζονείαν, καὶ τὴν Ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὸν Θυμὸν, καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὧν ἀνεπλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. Ὅταν οὖν καθαρθῇ, ποῦ αὐτὸν ἀποστέλλει; Ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετάς. ποίας ταύτας; οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν, ὡς εὐειδεῖς δοκοῦσιν εἶναι, καὶ εὔτακτοι, καὶ στολὴν ἀτρύφερον καὶ ἁπλῆν ἔχουσιν; ἔτι τε ὡς ἄπλαστοί εἰσι, καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ ἄλλαι; ὁρῶ, ἔφην. ἀλλὰ τίνες αὗται καλοῦνται; Ἡ μὲν πρώτη [99] Ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαὶ,

Ἀν-

& Errorem apud Impoſturam hauſtum, & Arrogantiam, & Cupiditatem, & Incontinentiam, & Iracundiam, & Avaritiam, cæteraque omnia, quæ in primo ſepto ingurgitarat. Poſtquam autem purgatus fuerit, quo eum mittit? Intro, inquit, ad Scientiam, & cæteras Virtutes. Quaſnam iſtas? Non vides, inquit, intra portam cœtum matronarum, quæ & formoſæ, & modeſtæ videntur: atque etiam ficti nihil habent, minimèque comptæ ſunt, ut cæteræ? Video. Sed quæ ſunt earum nomina? Prima quidem, Scientia dicitur: reliquæ verò ejus ſorores,

For-

99 Ἐπιστήμη.] Virtutes verò ſcientia non ſunt. Eſt igitur hoc loco *γνῶσις τῶν πρακτέων καὶ τῶν φευκτέων.*

Ἀνδρεία.	Εὐταξία.
Δικαιοσύνη.	Ἐλευθερία.
Καλοκἀγαθία.	Ἐγκράτεια.
Σωφροσύνη.	Πραότης.

Apparet autem in ipſa prudentia, quæ eſt quaſi oculus & dux virtutum omnium. Itaque ſeorſim nunc non nominat prudentiam, quaſi eam per ſcientiam intelligat: etſi ſcientia & prudentia multum differunt. quod illa fortè abſque hac reperiatur, hæc ſine illa eſſe non queat. Vide Ethic. 6. *Caſelius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Ἀνδρεία, καὶ Δικαιοσύνη, [1] Καλοκαγαθία, [2] Σωφροσύνη, [3] Εὐταξία, [4] Ἐλευθερία, [5] Ἐγκράτεια, [6] πραότης. Ὦ καλλίστη, ἔφην ἔγωγε; ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν; [7] Ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἕξιν περιποιήσεσθε, ὧν ἀκούετε. Ἀλλὰ

Fortitudo, Juſtitia, Vitæ integritas, Temperantia, Modeſtia, Liberalitas, Continentia, Clementia. O pulcherrimas, inquam! Quanta in ſpe ſiti ſumus! Si quidem intellexeritis, inquit, & uſu vitæ confirmabimini in iis quæ auditis. Enim-

1 Καλοκαγαθία.] Quæ ſit, quomodoque intelligenda, & quis hoc nomine cenſeatur, docet Ariſtoteles Ethic. τοῖς πρὸς Εὔδημον. *Idem.*

2 Σωφροσύνη.] *In ea*, inquit Tullius, *parte honeſtatis verecundia, & quaſi quidam ornatus vitæ, temperantia & modeſtia, omniſque ſedatio perturbationum animi, & rerum modus cernitur.* *Idem.*

3 Εὐταξία.] Huc pertinet interpretatio loci Xenophontei apud Columellam lib. 12. cap. 2. Nam vetus proverbium eſt; *paupertatem certiſſimam eſſe, cum alicujus indigeas, uti eo non poſſe, quia ignoretur, ubi projectum jaceat, quod deſideratur.* Itaque in re familiari laborioſior eſt negligentia, quam diligentia. Quis enim dubitet, nihil eſſe pulchrius in omni ratione vitæ diſpoſitione atque ordine? Quod in ludicris ſpectaculis licet ſæpè cognoſcere. Nam ubi chorus canentium non ad certos modos, neque numeros præeuntis magiſtri conſentit, diſſonum quiddam ac tumultuoſum audientibus canere videtur; at ubi certis numeris ac pedibus, velut facta conſpiratione conſentit, atque concinuit, ex ejuſmodi vocum concordia, non ſolum ipſis canentibus amicum quiddam & dulce reſonat; verumetiam ſpectantes audienteſque lætiſſima voluptate permulcentur. *Idem.*

4 Ἐλευθερία.] Apud Philonem Euripides, τ' ἐλευθερία γὰρ ὄνομα παντὸς ἄξιον. κἂν μικρ' ἔχῃ τις μεγάλ' ἔχειν νομίζεται. Hæc igitur eſt verè aurea libertas, non altera

totum quæ decipit orbem,

ut ait Poëta. *Idem.*

5 Ἐγκράτεια.] Per quam tranſimus à voluptatibus & cupiditatibus ad temperantiam. Nec enim continentia virtus eſt, ut Peripatetici loquuntur. *Idem.*

6 Πραότης.] Quæ eſt iræ moderatio. de qua Ethic. 4. *Idem.*

7 Ἐὰν συνῆτε, καὶ ἕξιν περιποιήσεσθε ὧν ἀκούετε.] Non meræ doctrinæ res eſt, ſed habitu opus eſt; neque tamen non doctrinam vel præcedere, vel comitari oportet; ſed ea contentum eſſe, quaſique acquieſcere non oportet. Unde illa dicuntur verè & divinitus in Ethicis: ὅτι τέλος οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις. Item: οὐ μανθάνομεν, ἵνα εἰδῶμεν, ἀλλ' ἵνα πράττωμεν. Ita ſe habet, ut in pictura, ſtatuaria, cithariſtica, architectura, ſimilibus, de quibus meditari, ſcire, diſſerere, nihil eſt, niſi agas, aut ut deinceps agas. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Ἀλλὰ προσέξομεν ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε. Τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε. ὅταν οὖν παραλάβωσιν αὐτὸν αὗται, ποῦ ἀπάγουσι; [8] πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη. Αὕτη δὲ τίς ἐστιν; Εὐδαιμονία, ἔφη, ποῖα δὲ ἐστιν αὕτη; ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὅ ἐστιν ἀκρόπολις τῶν περιβόλων πάντων; ὁρῶ. οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ προπυλαίου γυνὴ καθεστηκυῖα εὐειδής τις κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀπεριέργως, καὶ ἐστεφανωμένη στεφάνῳ εὐανθεῖ πάνυ

Enimverò, inquam, ſummo ſtudio elaborabimus. Itaque ſalvi eritis, inquit. Hæ verò cum eum ſuſceperint, quo deducunt? Ad matrem ſuam, inquit. Ea verò quæ eſt? Beatitudo, inquit. Cujuſmodi verò eſt? Videſnè viam illam quæ ducit ad faſtigium illud, quæ arx eſt ſeptorum omnium? In veſtibulo igitur Matrona, conſtanti ætate, & formoſa, in alto ſolio ſedet, compta liberaliter, & citra luxum, corona florida pere-

8 Πρὸς τὴν μητέρα ἀπάγουσι, τέλος ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία.] Coronatur, quemadmodum victor, à beatitudine, ipſius δυνάμεις: quia virtutes in ſeſe habent beatam vitam, nec illis eſt aliquid ſuavius, utilius, præſtabilius. At quæ vincimus certamina? τὰ μέγιστα θηρία: vitia intelligit, de quibus ſtatim in principio egimus. Summa rei hæc eſt, ut ſuperet animum & cupiditatem ratio: quam primam laudatiſſimam victoriam nominavit Plato. Τὸ νικᾷν, inquit, αὐτὸν ἑαυτὸν, πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἀρίστη. τὸ δὲ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ πάντων αἴσχιστόν τε ἅμα καὶ κάκιστον. Cum his conveniunt & hæc ejuſdem, ut Cebes etiam verba ipſa ſumpſiſſe à Platone videatur. τῆς τῶν ἡδονῶν, inquit, νίκης ἀκρατεῖς ὄντας ἂν ζῆν εὐδαιμόνως. ἡττωμένους δὲ, τοὐναντίον ἅπαν. Indicat verò etiam non ſolum ita ſapientes loqui, ſed & vulgus, ubi inquit, ἡδονῆς μὲν τοίνυν καὶ θυμοῦ λεγόμενον σχεδὸν, ἅπαντες ὡς ὁ μὲν κρείττων ἡμῶν, ὁ δὲ ἥττων ἐστί. Explicantur illæ belluæ uberius: quarum aliæ ſunt vitiorum ſcaturigines, aliæ ipſa vitia, aliæ mala, quæ vitia ipſa comitantur. Ignorantia in errorem inducit, errantes in pleriſque graviter delinquimus, ex vitiis denique calamitas. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

πάνυ καλῶς; Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ Εὐδαιμονία, ἔφη. ὅταν οὖν ὧδέ τις παραγένηται, τί ποιεῖ; Στεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει Εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι Ἀρεταὶ, ὥσπερ τοὺς νενικηκότας τοὺς μεγίστους ἀγῶνας. Καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐτός; ἔφην ἐγώ. Τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία. ἃ πρότερον αὐτὸν κατήσθιε, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίει δοῦλον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ. ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύουσι, καθάπερ οὗτος ἐκείνοις πρότερον. ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. Πρῶτον μὲν, ἔφη, τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον. ἢ οὐ δοκεῖ σοι θηρία ταῦτα εἶναι; Καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ. Εἶτα τὴν Λύπην, καὶ τὸν ὀδυρμὸν, καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν,

καὶ

peregregiè ornata. Ita ſanè videtur. Ea igitur Beatitudo eſt, inquit. Cum autem huc aliquis pervenerit, quid illa agit? Coronat eum, inquit, ſua vi, cæteræque virtutes omnes, ut eos qui maximis ſint certaminibus defuncti. Quibus autem certaminibus is eſt defunctus? inquam. Tum ille: Maximis, inquit: & maximas belluas, quæ prius ipſum devorabant, & cruciabant, ſuperavit omnes, & à ſe profligavit, ipſe ſui juris factus: adeò ut illæ jam ei ita ſerviant, quemadmodum ipſe dudum illis ſerviebat. Quaſnam dicis belluas? Perquam enim audire cupio. Primum, inquit, Ignorantiam & Errorem. An verò eas eſſe belluas non cenſes? Et quidem maleficas, inquam. Deinde Dolorem, Luctum, Avaritiam, Intemperantiam,

&

καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν κακίαν. πάντων τούτων κρατεῖ, καὶ οὐ κρατεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον; Ὢ καλῶν ἔργων, ἔφην ἐγὼ, καὶ καλλίστης νίκης, ἀλλ' ἐκεῖνο ἔτι μοι εἰπὲ, τίς ἡ δύναμις τοῦ στεφάνου, ᾧ ἔφης στεφανοῦσθαι αὐτόν; Εὐδαιμονικὴ, ὦ νεανίσκε. ὁ γὰρ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει εὐδαίμων γίνεται, [9] καὶ μακάριος, καὶ οὐκ ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ.

& omnia genera vitiorum. His omnibus imperat; non paret, ut prius. O præclara, inquam, facinora, victoriamque pulcherrimam! Verum illud etiam mihi dicito: quæ vis eſt illius coronæ, qua eum ornari dicebas? Beatifica, ô adoleſcens. Nam qui ea vi coronatur, fit beatus, & malorum expers: nec in aliis ſpem felicitatis habet repoſitam, ſed in ſemet ipſo.

[9] Καὶ μακάριος, καὶ οὐκ ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ.] Hæc à Schola Stoica non prorſus abhorrentia, tamen ex ipſo Platone deſumpta videri poſſunt. cujus hæc ſunt verba in Epitaphio: Ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ, inquit, εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, ἢ ἐγγὺς τούτου, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται, ἐξ ὧν ἢ εὖ, ἢ κακῶς πραξάντων πλανᾶσθαι ἠνάγκασται, καὶ τὰ ἐκείνου, τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. οὗτος γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων, καὶ διαφθειρομένων, μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ. οὔτε γὰρ χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, διὰ τὸ αὐτῷ πεπονθέναι.

Quem locum ſic interpretatus eſt M. Tullius: *Nam cui viro ex ſe ipſo apta ſunt omnia, quæ ad bene vivendum ferunt, nec ſuſpenſa aliorum, aut bono caſu, aut contrario, pendere ex alterius eventis, & errare coguntur: huic optimè vivendi ratio comparata eſt. Hic eſt ille moderatus, hic fortis, hic ſapiens: hic es naſcentibus & cadentibus cum reliquis commodis, tum maximè liberis, parebit & obediet præcepto illi veteri: neque enim lætabitur unquam, nec mœrebit nimis: quod ſemper in ſeipſo omnem ſpem reponat ſui.* Quod Plato ait, ſi ab eo excludatur benevolentia, ſive beneficium DEI falſum ſit. Sed cum cæteri clamant, tum Philoſophi magnificè prædicant, nihil eſſe boni, niſi à DEO, & maxima maximè. Sic apud eundem ait Socrates Euthyphrone: οὐδὲν γάρ ἐστιν ἡμῖν ἀγαθὸν, ὅ,τι ἂν μὴ ἐκεῖνοι δῶσιν. Nec de Platonis mente dubitari poteſt, qui inter Philoſophos maximè omnium religioſè ſcripſit. Sic & Ariſtoteles Ethic. I. περὶ εὐδαιμονίας, ὅτι μάλιστα θεόσδοτον. *Idem.*

τῷ. Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις; ὅταν δὲ στεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; 10 Ἄγουσιν αὐτὸν ὑπολαβοῦσαι αἱ ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶνται, καὶ ἄγονται κατακεκρατημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων· οἱ μὲν ὑπ' Ἀκρασίας, οἱ δὲ ὑπ' Ἀλαζονείας, οἱ δὲ ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἑτέρων κακῶν· ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε. ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς τοῦ βίου; τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν.

ipſo. O præclaram victoriam! Ubi autem coronatus eſt, quid facit, quove abit? Virtutes eum deducunt eo unde ante venerat: & oſtendunt ei illos qui ibi agunt, ut malè & miſerè vivant, & ut vitæ naufragium faciant, & errent: & quaſi victi ab hoſtibus ducantur; alii ab Incontinentia, alii ab Arrogantia, alii ab Avaritia, alii Vanæ gloriæ ſtudio, alii ab aliis malis. Quibus à difficultatibus, quibus conſtricti tenentur, ipſi eluctari non poſſunt, ut ſerventur, & huc perveniant; ſed per omnem ætatem turbantur. Quod eo illis accidit, quod viam hanc invenire non poſſunt;

10 *Ἄγουσιν αὐτόν.*] Nec enim è cætu mortalium ſe abducit vir bonus, etiamſi ſalutem ſit conſecutus; ſed in re domeſtica & publica operam ipſe navat generi mortalium. Hoc autem ipſum eſt beatum ſive divinum, benè de amicis, benè de patria, benè de multis mortalibus mereri. Quando verò etiam quis animadvertit errorem maximæ multitudinis mortalium, duplicatur ei id, quo potitus fuit, ſummum bonum: quod & Lucretius affirmat ſuaviſſimis verſibus.

Suave mari magno turbantibus æquora ventis, &c. *Idem.*

ρεῖν. ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα. Ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ Ἀρεταὶ, ὅθεν ἧκε τὸ πρότερον. Οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει, οὐδὲ ἠπίστατο, ἔφη, οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε. καὶ διὰ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὸν Πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ, κακά. διὸ καὶ ἔζη κακῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατρίβοντες. νῦν δὲ ἀπειληφὼς τὴν ἐπιστήμην τῶν συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τούτους θεωρεῖ ὡς κακῶς πράσσουσιν. Ἐπειδὰν οὖν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ [11] ποῖ βαδίζει; Ὅπου ἂν βούληται, ἔφη· πανταχοῦ γὰρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, [12] ὥσπερ τὸ κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι.

ſunt; quippe obliti mandatum quod Genius dederat. Rectè mihi dicere videris. Sed rurſus illud dubito, cur Virtutes eum locum illi monſtrent, unde prius huc venerat. Non ſatis norat, neque intelligebat, inquit, quicquam eorum quæ ibi geruntur: ſed dubitabat: &, ob Ignorantiam & Errorem quem imbiberat, ea quæ bona non ſunt, bona eſſe putabat; & mala, quæ mala non ſunt. Quare malè vivebat, ut cæteri qui ibi degunt. Nunc verò conducibilium rerum ſcientiam conſecutus, cum ipſe benè vivit, tum illorum miſerias perſpicit. Hæc autem contemplatus, quid agit, aut quo vadit? Quæcunque voluerit, inquit. Ubique enim in tuto eſt, non ſecus ac ſi Corycium antrum teneret.

[11] Ποῖ βαδίζει.] Vera ἐλευθερία. Ei verò ubique benè, ubique patria: miſeri in patria exſulant, ſe ipſi fugiunt. *Idem.*

[12] Κωρύκιον ἄντρον.] Pingit hunc locum Oratione. Quod in tuto ſit & amœno loco virtute præſtans, quale antrum Corycium deſcri-

τι. καὶ πανταχοῦ οὗ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας· ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες. Πότερον οὖν κἀκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι, οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ᾽ αὐτῶν; Οὐδέν. οὐ μὴ διοχληθήσεται, οὔτε ὑπὸ Ὀδύνης, οὔτε ὑπὸ Λύπης, οὔτε ὑπ᾽ Ἀκρασίας, οὔτε ὑπὸ Φιλαργυρίας, οὔτε ὑπὸ Πενίας, οὔτε ὑπ᾽ ἄλλου κακοῦ οὐδενός. ἁπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπάνω πάντων ἐστὶ τῶν πρότερον αὐτὸν λυπούντων. [13] καθάπερ οἱ ἐχιόδηκτοι. τὰ γὰρ θηρία

ret. Et quocunque pervenerit, omninò honeſtè vivet, ab omni periculo remotiſſimus. Omnes enim eum libenter ſuſcipient, ut ægroti medicum. Nunquid ergò illas quoque mulieres, quas dicebas eſſe belluas, timere deſiit, nihil ab eis expectans mali? Nihil. Neque enim vel Dolore, vel Moleſtia, vel ab incontinentia, vel ab Avaritia, vel à paupertate, vel ab ullo alio malo vexabitur. Omnibus enim dominatur, omnibus eſt ſuperior iis à quibus ante exagitabatur; quemadmodum viperarii. Nam ſerpentes,

deſcribitur, in quo optimus crocus provenit. Eſſe enim cavernam ingentem, rotundam, altis rupibus cinctam undiquaque: ubi deſcenderis ſolum etſi inæquale & maxima ex parte ſaxoſum; tamen perpetuò viventibus fruticibus ferax, juxta ſolum croco conſitum, ut ſcribit Strabo lib. 14. Κώρυκος, inquit, ἄκρα, ὑπὲρ ἧς ἐν εἴκοσι σταδίοις, &c. *Idem.*

Ὥσπερ τὸ κωρύκ. ἄντρον ἔχοντι.] Salmaſ. in *Præfat.* [Notum ex Geographis, quale fuerit antrum Corycium. Ex ejus deſcriptione liquet, quam tuti eſſe potuiſſent ac ſecuri, qui ſpecum illum incolere voluiſſent vide Melam. lib. 1. c. 13. *Caſaubonus.*

Significat, locum hunc tutum & amœnum eſſe, inſtar antri Corycii. Cujus elegantem τοπογραφίαν vide apud Melam cap. XIII. in deſcriptione Ciliciæ. Meminit ejus quoque Strabo lib. 14. *Snecanus.*

13 Ut ad hujus loci ſententiam propius accedamus, ſubjiciam quæ ad inſtitutum facere arbitror. Sic igitur Plinius libro ſeptimo, capite ſecundo, de Ophiogenibus, Phyllis &

θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ἐκείνους οὐ λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοὺς τούτου· καὶ τοῦτον οὐδὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον. Καλῶς

tes, qui omnes alios ad necem uſque perſequuntur, illos non lædunt, eo quod hoc veneni remedium habent. Ita & hunc nihil lædit, eo quod remedium habet. Rectè

& Marſis: *Crates Pergamenſis in Helleſponto, &c.* uſque ad illa verba, *natos ſerpentibus.* Et paulò inferius: *Simile & in Italia Marſorum genus durat, quos à Circes filio ortos ferunt, & ideo ineſſe iis vim naturalem eam.* Eodem capite, ſed multo inferius, refert, incolere Athon montem, qui viperinis carnibus alantur: itaque nec capiti, corporive, nec veſtibus eorum noxia eſſe animalia. Sic Strabo: ἐνταῦθα μυθεύουσι τοὺς ὀφιογενεῖς συγγένειάν τινα ἔχειν πρὸς τοὺς ὄφεις. Pagina 94. Εἶτα Τέντυρα πόλις, ἐνταῦθα δὲ διαφερόντως παρὰ τοὺς ἄλλους Αἰγυπτίους ὁ κροκόδειλος ἠτίμωται, &c. uſque ad illa verba, οἱ Τεντυρῖται. Ipſa autem verba, [καθάπερ οἱ ἐχιόδηκτοι] quomodo interpretes, aut quomodo aptam ex iis ſententiam eliciam non video: aliquam hic maculam hærere ſuſpicor, nec tamen aliquid corrigo, nec me unum ex Criticis profiteor. Fortè legendum ſit οἱ ὀφιογενεῖς: aut quos alios nominatim appellârit. Altera dictio ex margine in verba ſcriptoris irrepſerit. Sed de neutro affirmo. Quid velit, nos, opinor, non fugit: hoc videlicet, ut quidam, quod inviolabiles ipſi ſunt, aut certum remedium in promptu habent, morſu viperæ non læduntur, aut pereunt: ita quem Diva beatitas coronaverit, is nec à feris, quæ dicuntur, necari aut lædi poteſt: non conficitur, nec angore, nec triſtitia, nec intemperantia, nec avaritia, nec paupertate, nec ullis horum malorum, quibus plerique mortalium graviter afficiuntur, & multi miſeri pereunt. Sunt item viperæ, in quibus etiam plus veneni: fortuna bona, honores, imperium, opes, nec non voluptates omnis generis, præter eas, quæ ſunt expurgati animi. Illa non anxiè deſiderat vir bonus. Sive accepit aliunde, ſive ſibi comparavit, iis non abutitur, ſed ſic utitur, ut officii nulla in parte obliviſcatur. Hoc cauſa eſt, quod qui ſapientia ſunt præditi, ut ita loquamur, æmulantur Prometheum. quæ propriè prudentia dicitur, directrix omnium actionum & conſiliorum, quæ in noſtris rebus capimus: in quibus προαίρεσις ſemper eſt rectè agendi, quod eſt acre ſtudium, nec ullo unquam tempore intermittitur. Fieri igitur non poteſt, aut certè nec citò, nec facile fieri poteſt, ut bonus à ſe deſciſcat, & ſui diſſimilis evadat. Nec verò de viri boni conſtantia dubitandum, περὶ οὐδὲν γὰρ οὕτως ὑπάρχει τῶν ἀνθρωπίνων βεβαιότης, ὡς ὑπὸ τὰς ἐνεργείας τὰς κατ' ἀρετήν, ut Ariſtot. Ethic. primo ait. Tanta eſt perpetuitas & conſtantia operationum virtutis, ut nullius rei humanæ. Sunt autem ἐνέργειαι non tantùm facta, ſive actiones virtutis; ſed etiam conſilia & mentis cogi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν. ἀλλ' ἔτι τοῦτό μοι εἰπὲ, τίνες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βουνοῦ παραγίγνεσθαι; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν [14] ἐστεφανωμένοι, ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφρο-

Rectè mihi dicere videris. Sed illud etiam mihi explica, quinam ii ſint q i inde à tumulo adventant? Quorum alii coronati, ſpeciem hilaritatis præ ſe

cogitationes, quæ diriguntur ad virtutem, quæ nunquam oportet quieſcere. Non eſt igitur beatus Chamæleontis inſtar aut Polypi, ſed ex Platone, ſive potius ex ipſo Simonide adducitur ibidem, τετράγωνος ἄνευ ψόγου ὁ ἀγαθός: *vir bonus revera quadrans abſque reprehenſione.* Totus ille locus conſideretur. *Caſelius.*

Καθάπερ οἱ ἐχιόδηκτοι.] Salm. in *Præfat.* [Ἐχιόδηκτοι haud alii queant intelligi, præter eos quos vipera momorderit. Ecquod illi morſum viperæ, qui à vipera morſi fuerint, haud fateor me videre.] Hinc vir ſummus, quia Arabs, *viperarios* reddidit, conjicit eum legiſſe ἐχιοθῆροι vel ἐχιοθῆραι: i. *viperarum venatores.* Ego minori mutatione, ἐχιοδεῖκται dudum legendum conjiciebam, & ita ad oras meas notaveram: ut intelligat, qui viperas circumferebant, (aut alebant) ad ſpectaculum; quod quæ aliis morſu ſuo pernicioſæ vulgò eſſent; illi ſine noxa familiariter tractarent. Tales, aut valde fallor, alicubi legere memini, & locum in libris, qui jam non mei juris, annotaſſe. Ratio nominis obvia: & H. Stephanus, in opere nunquam ſatis laudato, citat ex v. l. δείκτησι, θηρῶν: quod idem ferè eſt. Cæterùm, nec illud Salmaſianum, ἐχιοθῆροι, ullibi eſt: quod ego ſciam. Caſelii conjectura, (ſed quæ ab ipſo modeſtè proponitur) remotior, οἱ ὀφιογενεῖς. in Veteri Lexico, (quod me monuit vir doctiſſ. *Ja. Wyndet,* Doctor Medicinæ Londinenſis:) ὀφιοδιώκτης: *morſio.* Pari ratione, & ἐχιδιώκτης. Nulla eſt harum lectionum quæ non vulgatæ præferenda videatur. Sed nunquam ſatis cauti ſumus, cum de mutanda lectione ferenda ſententia eſt. Hinc tot Criticorum fædæ & feræ digladiationes. Duplici argumento eo propè nunc adducor, ut nihil mutandum cenſeam. Primo, quia dicit διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοὺς τοῦτο. Quid illud τοῦτο, niſi τὸ δηχθῆναι ὑπὸ τῆς ἔχιος intelligat? Deindè, ratio ſimilitudinis tantò plenior, cum pariter de *beato* dixerit, jam eum lædi non poſſe, à quibus ante lædebatur. Cæterum de viperæ morſu an ita res habeat, nec ne, non hic quæro. Quam multa vulgò recepta & credita, quæ falſi convincit experientia? Mirum ni alii, qui jam non occurrunt, ita olim prodiderint. Cælius Rhodoginus aliquid in hanc ſententiam, quod apud ipſum lector inveniet. *Caſaubonus.*

14 Ἐστεφανωμένοι.] Qui in ſtudio virtutis perſeverant, coronantur, ſunt certo animo: habent enim quibus contenti ſunt, nec conficiuntur deſideriis rerum, quæ extra ipſos ſunt. Namque neceſſaria paratu non ſunt difficillima. Sin quis modum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

εὐφροσύνης τινός· [15] οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι, καὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρῖφθαι· κατέχονται δὲ ὑπὸ γυναικῶν τινῶν. Οἱ μὲν ἐστεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται, τετυχηκότες αὐτῆς· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδείας, ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀθλίως διακείμενοι· οἱ δὲ ἀποδεδειλιακότες, καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι, καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. Αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ μετ᾽ αὐτῶν ἀκολουθοῦσαι, τίνες εἰσὶν αὗται; Λῦπαι ἔφη, καὶ Ὀδύ-

ſe ferunt; qui verò coronis carent deſperabundi, cum cruribus & capitibus attritis eſſe, tum à mulieribus quibuſdam detineri videntur. Qui coronas geſtant, inquit, incolumes ad Eruditionem pervenerunt, eaque ſe potitos eſſe lætantur. Qui autem coronis carent, partim ab Eruditione repudiati recedunt, malè ac miſerè affecti; partim ignavia debilitati, cum ad Tolerantiam aſſcendiſſent, retrò redeuntes, nullo certo itinere oberrant. Mulieres verò, eos affectantes, quæ ſunt? Ærumnæ, inquit, & Mo-

dum non ſtatuat cæteris bonis, is nunquam in ſumma fortuna acquieſcit, quoniam nova ille ſemper ſitit. Boni autem ita animo confirmati, quoquò etiam tutò ſe vertant, & ita vitæ mortalis ſpatium non adeò miſerè, immò ſatis feliciter conficiant. Debent autem illa omnia rectæ educationi. *Caſelius.*

15 Οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι.] Victoria excidunt, qui ad παιδείαν, ſive rectam educationem non acceſſerunt, aut ei dicto minus audientes fuerunt. Plerique autem deficiunt abſtracti illecebris falſarum ſive noxiarum voluptatum, aut negotiorum, laborumque impatientia. Hi in vita ſibi nuſquam conſtant; ſed in omnibus ejus partibus errant, & hinc inde vagantur, non incomitati. Sectantur enim eos moleſtiæ & dolores, graves cruciatus animi, deſperatio, infamia ſive obſcuritas, inſcitia denique illarum peſſima mater. *Idem.*

Ὀδύναι, καὶ Ἀθυμίαι, καὶ Ἀδοξίαι, καὶ Ἄγνοιαι. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν. Νὴ Δία, πάντα, ἔφη, ἀκολουθοῦσιν· [16] ὅταν δὲ οὗτοι παραγένωνται εἰς τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, [17] οὐχὶ αὑτοὺς αἰτιῶνται, ἀλλ᾽ εὐθὺς κακῶς λέγουσι καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκεῖσε βαδίζοντας, ὡς ταλαίπωροι καὶ ἄθλιοί εἰσι, καὶ κακοδαίμονες, οἱ τὸν βίον τὸν παρ᾽ αὐτοῖς ἀπολιπόντες κακῶς ζῶσι, καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ᾽ αὐτοῖς ἀγαθῶν. [18] ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι; τὴν Ἀσω-

Moleſtiæ, & Deſperationes, & Ignominia, & Ignorationes. Si ita eſt, ut dicis, mala omnia eos aſſectantur. Utique profectò mala omnia ſequuntur. Cum verò iſti in primum ſeptum ad Luxuriam & Incontinentiam redierunt, non ſemet ipſos accuſant: ſed ſtatim & Eruditioni, & id iter ingreſſis maledicunt, ut ærumnoſis; & miſeris atque infelicibus, qui ea vita, quam ipſi agant, relicta, malè vivant, nec perfruantur ipſorum bonis. Quæ verò bona eſſe dicunt? Luxum,

16 Ὅταν δὲ οὗτοι.] Primum nulli ſe culpæ affines eſſe autumant, quando non ſentiunt, cum quantis luctantur malis: quod eſt ipſis malorum principium & caput, ut inſani in maximo morbo ſunt, qui ſe inſanire ne ſuſpicantur quidem. Alterum eſt, quod oderunt παιδείαν, eique faciunt convitium: quod & in artibus fit, ut quæ ignoramus, ea habeamus in viliſſimis: vulgò certè ita fieri experimur. *Idem.*

17 In quibuſdam editionibus reperitur οὐχ᾽ ἑαυτοὺς. Sed hæc librariorum, ut opinor, vitio ſubindè commutantur. *Wolfius.*

18 Ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι.] Cum vitam beatam in voluptate ponant, eaque ſordida, luxu & intemperantia ſe beatos judicant. Vitam autem vivunt non hominum; ſed pecudum, quaſi anima tantum vegetativa & ſenſitiva præditi, rationis expertes. Sic Xenophon ἀπομν. δ. τί γὰρ διαφέρει, ὦ Εὐθύδημε, ἄνθρωπος ἀκρατὴς θηρίου. uſque ad βοσκημάτων. Ariſtot. 3. Ethic. περὶ τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀκολασία ἐστὶν, ὧν καὶ τὰ λοιπὰ ζῷα κοινωνεῖ· ὅθεν ἀνδραποδώδεις καὶ θηριώδεις φαίνονται. *Caſelius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Ἀσωτίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου. τὸ γὰρ εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τρόπον, ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγοῦνται εἶναι. Αἱ δὲ ἕτεραι γυναῖκες αἱ ἐκεῖθεν παραγινόμεναι, [19] ἱλαραί τε καὶ γελῶσαι, τίνες καλοῦνται; [20] Δόξαι. ἔφη. καὶ ἀγαγοῦσαι πρὸς τὴν Παιδείαν τοὺς εἰσελθόντας πρὸς τὰς Ἀρετὰς, ἀνακάμπτουσιν ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι, καὶ ἀναγγείλωσιν, ὅτι εὐδαίμονες ἤδη γεγόνασιν, οὓς τότε ἀπήγαγον. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, αὗται εἴσω πρὸς τὰς Ἀρετὰς εἰσπορεύονται; Ἔφη, [21] οὔ· οὐ γὰρ θέμις Δόξαν εἰσπορεύεσθαι πρὸς τὴν

Luxum, & Incontinentiam, ut ſummatim dicam. Nam, pecudum more gulæ ſervire, maximorum bonorum eſſe fructum opinantur. Alteræ verò mulieres illinc profectæ, hilares, & ridentes, quibus nominibus appellantur? Opiniones, inquit: & perductis ad Eruditionem iis qui ad Virtutes ſunt ingreſſi, redeunt, ut alios adducant, atque renuncient, eos quos illo adduxerint, jam beatos eſſe factos. Utrum igitur, inquam, iſtæ ad Virtutes ingrediuntur? Non, inquit: neque enim fas eſt Opinionem intrare ad

19 Ἱλαραί τε.] Non ἡλαραί τε. *Wolfius.*

20 Δόξαι.] Opiniones cum falſæ ſint, quo pacto quem ad veram diſciplinam deducant? Sic opinor, quia fieri non poteſt, quin qui opinamur, cogitationes huc illuc verſet. Quanquam autem nihil videt, de quo certi aliquid ſtatuat: tamen adfulget illi recti aliquid, ſive ſcintillula veritatis. Cum igitur certiora ſcire deſideremus, opiniones quodammodo duces ſunt ad veritatem, niſi in eas quis juraverit. Sunt hilares & rident: quia qualiſcunque cognitio animum lætitia perfundit, etiamſi ex opinione ſolida non ſit. Variæ opiniones inter ſe comparatæ à veritate non penitus abhorrent. Regrediuntur, manentque in vulgo. Cum autem quis verum viderit, & falſa à veris diſtinxerit, jam opinari deſinit, & ſcire rem ipſam incipit. *Caſelius.*

21 Οὐ γὰρ θέμις δόξαν εἰσπορ.] Vide ſupra notata, num. 16. *Caſaub.*

τὴν Ἐπιστήμην. ἀλλὰ τῇ παιδείᾳ παραδιδόασιν αὐτούς. εἶτα ὅταν ἡ παιδεία παραλάβῃ, ἀνακάμπτουσιν αὗται πάλιν, ἄλλους ἄξουσαι· ὥσπερ αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξελόμεναι, πάλιν ἀνακάμπτουσιν, καὶ ἄλλων τινῶν γεμίζονται. Ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς, ἔφην, ἐξηγῆσθαι. ἀλλ' ἐκεῖνο οὐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας, [22] τί προστάττει τὸ Δαιμόνιον τοῖς εἰσπορευομένοις εἰς τὸν βίον ποιεῖν; Θαῤῥεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαῤῥεῖτε· πάντα γὰρ ἐξηγήσομαι, καὶ οὐδὲν παραλείψω. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. Ἐκτείνας οὖν τὴν χεῖρα πάλιν, Ὁρᾶτε, ἔφη,

ad Scientiam: ſed Eruditioni tradunt illos. Quos cum Eruditio ſuſceperit, redeunt iſtæ, rurſus alios adducturæ; veluti naves, expoſitis ſarcinis reductæ, aliis rebus onerantur. Iſta quidem mihi rectè explicare videris. Sed illud nondum declaraſti, quid Genius in vitam introëuntibus præcipiat? Ut bonis animis ſint, inquit. Quare bonis animis eſte & vos. Enarrabo enim omnia, neque quicquam prætermittam. Rectè dicis inquam. Rurſus igitur extenta manu, Videtis, inquit,

22 Τί προστάττει τὸ δαιμόνιον.] Docet Genius, primum de fortuna, ejuſque bonis, quemadmodum illa levia, hæc incerta ſint. Igitur nec fortunæ, nec ejus bonis eſſe nitendum. Seneca:

Nemo confidat nimium ſecundis,
Nemo deſperet meliora lapſis.

Hoc præceptum ſapientiæ expreſſit & Tragœdus Euripides, ut opinor:

Μὴ δ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα,
Ὅ σ' ἐξεπάρῃ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν·
Μὴ δ' ἄν τι συμβῇ δυσχερὲς, δήλου πάλιν.
Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
Σώζων βεβαίως, ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί.

Hinc Horatius & hoc expreſſiſſe videtur:

Rebus anguſtis animoſus atque
Fortis appare, &c. *Caſelius.*

ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ λίθου στρογγύλου ἑστάναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον, ὅτι Τύχη καλεῖται; Ὁρῶμεν. Ταύτῃ κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν· καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ,τι ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι, οὐδὲν γὰρ κωλύει ταῦτα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέρῳ διδόναι· πολλάκις γὰρ τοῦτο εἴωθε ποιεῖν. καὶ διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν κελεύει [23] πρὸς τὰς ἑαυτῆς δόσεις οὐχ [24] ἥττους γίνεσθαι, καὶ μήτε χαί-

inquit, mulierem iſtam, quæ cæca eſſe videtur, & rotundo ſaxo, inſiſtere, quam vobis modò dixi Fortunam appellari? Videmus. Huic, inquit, fidem habere vetat, aut quicquam firmum putari, tutove poſſideri, aut pro ſuo teneri, quod illi acceptum referatur. Nihil enim obſtare, quo minus ea eripiat, & alteri tradat. Sæpe enim eam hoc facere ſolere. Ob eam igitur cauſam monet, ne vincantur illius muneribus; nevè gau-

[23] Πρὸς τὰς αὐτῆς δόσεις οὐχ ἥττους· vel, ἀνηττήτους. *Wolfius.*

Πρὸς τὰς ἑαυτῆς δ. οὐχ ἥττους γί.] Aliter omnes quas vidi edit. (Caſel. Salmaſ. Plantin. &c.) exhibent: πρὸς τὰς ἑαυτῆς δ. ἥττους γ. manifeſto errore. Caſelius, ἀνηκλήτους reponebat; ut & nos olim ad oras noſtras: vel certè ἀήττους. Sed non minus placet οὐχ ἥττους, quod hic invenimus; undecunq; promptum: ex libris, aut ingenio. *Caſaubonus.*

[24] Ἥττους γίνεσθαι.] Genius jubet, ne quis ſe formæ muneribus ſubjiciat, ſive ſe ab iis vinci patiatur: ſive ut ſe invictos omnes præbeant, ut neque efferamur ſecundis, neque adverſis animum deſpondeamus, ſed has vel conſilio emendemus; vel fortiter toleremus, illas moderemur, atque iiſdem rectè utamur & fruamur. Videtur autem legendum pro ἥττους vel οὐχ' ἥττους, vel ἀνηττήτους. Quæritur an ſint bona? Id explicatum, quando oſtendimus nominatim δυνάμει ἀγαθά, καὶ φύσει ἀγαθά.

An ſint accipienda? & acceptanda & retinenda & firmanda. Poteſt enim id virtus, quam ſcientia largitur. Parantur verò etiam ab ipſa virtute, atque ita ſunt firmiora. Carmen extat Caſæ in fortunam omnibus partibus perfectum, elegantia & ſententiæ bonitate.

Expers conſilii, quæ pede lubrico, &c. vide in locis Communibus. Titulo Fortunæ. *Caſelius.*

χαίρειν ὅταν διδῷ, μήτε ἀθυμεῖν ὅταν ἀφέλῃ), καὶ μήτε ψέγειν αὐτὴν, μήτε ἐπαινεῖν. οὐδὲν γὰρ ποιεῖ μετὰ λογισμοῦ, ἀλλ' εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε πάντα, ὥσπερ πρότερον ὑμῖν ἔλεξα. διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κελεύει, [25] μὴ θαυμάζειν ὅ,τι ἂν πράττῃ αὕτη, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς [26] κακοῖς τραπεζίταις. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅταν δὲ ἀπαιτῶν), ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἷον) πεπονθέναι· οὐ μνημονεύοντες, ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύει τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι. ὡσαύτως τοίνυν κελεύει ἔχειν τὸ Δαιμόνιον

gaudeant cum largiatur; nevè doleant cum eripiat: utque eam neque laudent, neque vituperent. Neque enim quicquam conſultò facere, ſed temerè atque inconſideratè, ſicut ante vobis dixi. Quare Genius monet, nè mirentur, quicquid illa faciat: nevè malos menſarios imitentur, qui acceptâ ab aliis pecuniâ gaudeant tanquam ſua; eademque repetitâ indignentur, atque injuriam ſibi factam putent: obliti nimirum, ea conditione apud ſe fuiſſe depoſitam, ut abſque ullo impedimento à creditore reciperetur. Eodem ergò modo jubet Genius

25 Μὴ θαυμάζειν ὅ,τι πράττῃ αὕτη.] Bona autem fortunæ oblata non niſi æquo animo abſque inſolentia accipienda ſunt: ab eadem ablata, non iniquo, neque cum animi cruciatu dimittenda: imò authori ſic reſtituenda, quaſi mutua acceperis, quo ad certum, ſive ad quemcunque diem viſum fuerit, menſario ſolvas. *Caſilius.*

26 Κακοῖς τραπεζίταις.] Τραπεζίταις hic Arabs interpres pro *conviviis* accepit: & notat Salmaſ. verbum Græcum ea notione interdum occurrere. Sed illa notio nihil ad hunc locum. Κακοὺς τραπεζίτας Salm. interpretatur, *malos argentarios*: & θέμα (quod mox ſequitur) pecuniam ad menſam poſitam. *Caſaubonus.*

νιον καὶ πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς δόσιν. καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν ἡ Τύχη, ὥς τε, ἃ δέδωκεν, ἀφελέσθαι, καὶ ταχέως πάλιν δοῦναι πολλαπλάσια. [27] αὖθις δὲ ἀφελέσθαι ἃ δέδωκεν· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ προϋπάρχοντα. ἃ γοῦν διδῷ, [28] κελεύει λαμβάνειν παρ' αὐτῆς, καὶ συντόμως ἀπελθεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ δόσιν. ποίαν ταύτην; ἔφην ἐγώ. Ἣν λήψονται παρὰ τῆς παιδείας,

nius erga ejus munera eſſe affectos : & id Fortunæ eſſe ingenium meminiſſe, ut &, quæ dederit, eripiat, & ſubitò longè plura largiatur, rurſuſque auferat ea quæ dederat : nec ea ſolum, ſed illa etiam quæ illi ante habuerint. Quæ igitur det, accipi jubet ab ea ; iiſque acceptis quam primum accedi ad conſtantem & tutam largitionem. Quænam illa eſt? inquam. Quam ab Eruditione ſunt accepturi,

27 Αὖθις δὲ ἀφελέσθαι ἃ δέδωκεν· τὸ μόνον redundat. *Wolfius.*

28 Κελεύει λαμβάνειν.] Quæ fortuna dilargitur, etſi comparata ad vera bona indifferentia ſunt, tamen aſpernari non oportet, quorum uſus bonis ſemper egregius, omnibus neceſſarius quodammodo eſt. Ita Paris de forma, quam ſibi ab Hectore exprobrari intelligebat :

> Οὔ γὰρ, inquit, ἀπόβλητ' ἐστὶ
> θεῶν ἐρικύδεα δῶρα.
>
> *Munera nequaquam fas eſt contemnere Divûm.*

Nec verò debet eſſe vitæ Domina fortuna ; ſed à ſcientia ad fortunam tranſeundum, id eſt, ad virtutem, ſine qua illius bona exitio ſunt, nec iis bona, qui ipſa poſſident. In via tranſeundum curriculo, uti ſunt ἀσωτία καὶ κακίαι : nec penes eas hærendum. Ubi radices egerint, vix unquam evelli poterunt. habitus malos diſcere perfacile eſt : nihil difficilius eſt, quam dediſcere & exuere. Unde celebratur illud Poëtæ :

> *Quo ſemel eſt imbuta recens ſervabit odorem*
> *Teſta diu.*

Nihil autem magis cavendum, quam voluptas. Ethic. 2. in extremo, qui locus inſignis eſt. Non ita ſubitò prætereunda eſt, quæ dicta fuit ψευδοπαιδεία. Licet enim ejus conſuetudine aliquando frui : nec interea non poteſt quis reſpicere ad primam diſciplinam. Ab illa petitur quaſi quoddam viaticum. Philo ἐν τῷ περὶ μέθης. ὁ δὲ σοφίας ἀσκητὴς εἰδὼς καὶ φύσεις ἀρχόνους ὑπαρχούσαι ἐφίεται καὶ νεωτέρων προτέρων, καὶ πρεσβυτέρων ὑστέρων, &c. uſque ad illa verba, ὅθεν ὥρμησαν ἰσχύουσι. *Caſelius.*

δείας, ἣν διασωθῶσιν ἐκεῖ. Αὕτη οὖν τίς ἐστιν; Ἡ ἀληθὴς Ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. Φεύγειν οὖν κελεύει συντόμως πρὸς ταύτην. καὶ ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι Ἀκρασία καὶ Ἡδυπάθεια καλοῦνται, καὶ ἐντεῦθεν κελεύει συντόμως ἀπαλλάττεσθαι, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν πρὸς τὴν Ψευδοπαιδείαν ἀφίκωνται. [29] κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, καὶ λαβεῖν ὅ,τι ἂν βούλωνται παρ᾽ αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον. εἶτα ἐντεῦθεν ἀπιέναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν συντόμως. Ταῦτ᾽ ἐστὶν, ἃ προστάττει τὸ Δαιμόνιον. Ὅστις τοίνυν παρ᾽ αὐτά τι ποιεῖ ἢ παρακούει, ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. ὁ μὲν δὴ μῦθος, ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι,

ri, ſi eo pervenerint incolumes. Ea verò quæ eſt? Vera ſcientia, inquit, rerum utilium, largitioque conſtans, tuta & immutabilis. Quare celeriter ad hanc jubet confugi: cumque ad mulieres illas, quas ante dixi Incontinentiam & Luxuriam appellari, pervenerint, etiam ab iis ſtatim diſcedi, ac ne his quidem fidem haberi ullam: donec ad Falſi nominis Eruditionem progreſſi fuerint. Apud hanc verò ad tempus eos commorari jubet: & quicquid voluerint, ab ea pro viatico accipere: Poſt celeriter indè ad Veram Eruditionem contendere. Hæc ſint mandata Genii: quæ qui aut non obſervat, aut non rectè accipit, malus malè perit. Ac fabula quidem, hoſpites, quam Tabula

[29] Wolfius in Notis legit: κελεύει οὖν αὐτῇ χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι.

νακι, τοιοῦτος ἡμῖν ἐστίν. εἰ δὲ δεῖ τι προσπυθέσθαι περὶ ἑκάστου τούτων, οὐδεὶς φθόνος. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν φράσω. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ τί κελεύει αὐτοὺς τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν παρὰ τῆς Ψευδοπαιδείας; Ταῦθ' ἃ δοκεῖ εὔχρηστα εἶναι. Ταῦτ' οὖν τίνα ἐστί; Γράμματα, ἔφη, καὶ τὰ τῶν ἄλλων μαθημάτων. 30 ἃ καὶ Πλάτων φησὶν ὡσανεὶ χαλινοῦ τινος δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα περισπῶνται. πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν εἰ μέλλοι τις ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, ἢ οὔ; Ἀνάγκη μὲν οὐδεμία, ἔφη, χρήσιμα μέν τοί ἐστι. πρὸς δὲ τὸ βελτίους γενέσθαι οὐδὲν συμβάλλεται ταῦτα. Οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι ἄνδρας; 31 Ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους γενέ-

bula continet hujuſmodi eſt. Si quid verò amplius de horum unoquoque percontari placet, licebit. Ergò enim vobis dicam. Rectè, inquam, dicis. Quid ergò eos Genius à Falſi nominis Eruditione jubet accipere? Ea quæ uſui eſſe videntur. Quænam illa ſunt? Literæ, inquit, & cæteræ diſciplinæ: quas & Plato adoleſcentibus frœni eſſe inſtar ait, ne aliis rebus diſtrahantur. Num verò neceſſe eſt iſtas accipere eum qui ad Veram Eruditionem pervenire velit an non? Nulla id quidem neceſſitas cogit. Nam commodæ illæ quidem ſunt, ſed ad incrementa virtutis nihil conferunt. Itanè eas nihil conferre ad id dicis ut viri meliores evadamus? Licet enim vel ſine his fieri melio-

30 Ἃ καὶ Πλάτων φησί.] Vide Platonem 7. de LL. & Xenophontem ἀπομν. 4. *Caſlius.*

Videtur intendere digitum ad librum ſeptimum de Legibus. *Snecanus.*

31 Ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τ.] Videtur hic aliquid deeſſe: Οὐδὲν, ἔφη vel tale

γίνεσθαι. ὅμως δὲ οὐκ ἄχρηστα κἀκεῖνά ἐστιν, ὡς γὰρ διʼ ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενά ποτε, ὅμως μέν τοί γε οὐκ ἄχρηστον ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν; [32] κἄν τι συνήκαμεν· [33] οὕτω ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύσει γίνεσθαι. [34] ποτε-

meliores, inquit. Neque tamen inutiles ſunt etiam iſtæ. Ut enim aliquando per interpretem ea quæ dicuntur cognoſcimus; & tamen non incommodum fuerit, nos ipſos illius linguæ accuratiorem habere cognitionem, quamvis aliquid per interpretem perceperimus: ſic diſciplinis iſtis carere, nihil eſt quod vetet. Non

tale quid: quod tamen non affirmem, cum poſteà quoque ſimilis ἐλλείψεως exemplum. *Caſaubonus.*

32 Ἔχειν ἄν τι συνήκαμεν.] Fortaſſe κἄν τι. & paulò pòſt, οὕτως ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύσει γίνεσθαι· videtur καλοὺς κἀγαθοὺς, vel εὐδαίμονας addendum. niſi fortè γίνεσθαι ἄνευ τούτων, capiatur pro μὴ ἔχειν ταῦτα, καὶ ἀγνοεῖν. Similitudo autem illa de interprete videtur obſcurior. ſed hanc tamen ejus ſententiam eſſe reor, ut falſi nominis eruditionem interpreti virtutis: eos verò qui citra illam ad virtutem perveniant, orationem virtutis per ſe intelligentibus & conferat, & præferat alteris. *Wolfius.*

Ἄν τι συνήκαμεν.] Sententia quam interpres expreſſit (nec alia commodior ſe offert:) videtur exigere, ὧν τι· vel κἄν τι συνηκ. Et mox rectè obſervat Caſel. εὐδαίμονας, aut tale quid ſupplendum eſſe, ſine quo pendet ſententia. Sed illud præterea notandum fuit; ut hæc aliquo defectu; ita ſequentia, faſtidioſa redundantia laborare. Facilè obſervabit attentus Lector.

Sententia plana: cætera, non tanti. Mox etiam, μαθηματικοὶ, interpres hic, *Mathematici*, nimis ambiguè. Melius Caſelius: iſtiuſmodi doctrinis inſtructi: vel, *diſciplinarum ſectatores*: ut hic infrà. *Caſaubonus.*

33 Οὕτω ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύσει γίνεσθαι.] Hic adjiciendum videtur εὐδαίμονας, vel καλοὺς καὶ ἀγαθούς. Alioquin enim penderet ſententia. Ad Philoſophiam, quæ in contemplatione conſumitur, abſque illis diſciplinis, citra controverſiam nemo pervenit: integritatem animi & virtutes morales ſibi comparabit etiam quis, qui in illis non magnopere ſit verſatus. Qui tamen verſatus ſit, plus adjumenti habebit ad rectè agendum. Itaque eam Philoſophiam ſervam nominat idem Philo. pag. 3[illegible]3. ὅτι τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ ὡς νεωτέραν καὶ ὡς θεραπαινίδα ἀσπάζομαι, τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ φρόνησιν, ὡς τελείαν καὶ δέσποιναν ἐκτετίμηκα. *Circularem eruditionem etiam, ut minorem & famulam amplector: ſcientiam verò, ut perfectam & heram veneror. Caſelius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

34 πότερον οὐδὲν προέχουσιν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; πῶς μέλλουσι προέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται ἠπατημένοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι κατεχόμενοι ὑπὸ πάσης κακίας; Οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ προδότην, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. Ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἐστὶν ἰδεῖν. Πῶς οὖν οὗτοι προέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας γενέσθαι, ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων; Οὐδαμῶς φαίνεται ἐκ τούτου τοῦ λόγου.

Non ergò meliore conditione ſunt cæteris iſti Mathematici, nec facilius poſſunt fieri meliores? Quo pacto inquit, præſtarent cæteris, cum eos de rebus bonis & malis non minus ſentire perperam conſtet, quam cæteros mortales, & omni adhuc vitiorum genere conſtrictos teneri? Nihil enim vetat, noſſe literas, & tenere diſciplinas omnes: & æquè tamen eſſe ebrioſum, intemperantem, avarum, injurium, proditorem, denique amentem. Multos certè quidem tales videre licet. Quæ ergò, inquit, iſtorum quaſi prærogativa eſt ob iſtas diſciplinas, ut in viros evadant meliores? Nulla omninò eſſe videtur, ſiquidem ita ſe res habet.

34 Πότερον οὐδὲν προέχουσιν οὗτοι.] Quærit ſpectator, ſintne meliore conditione ad adipiſcendam virtutem, ſecundi ſepti diſciplinis eruditi. Eos enim omnes appellat Mathematicos, ni fallor. Nec enim magis Mathematicos, quam cæteros videtur intelligere. Negat eſſe meliores, tabulæ interpres: tum quod neque dum ipſi de rebus bonis & malis ſatis informati ſint, tum quod fieri poſſit, ut iidem non minus, quam omnium neſcia multitudo, affines ſint vitiis, & flagitioſi & facinoroſi. Sunt enim inter eos ebrioſi, incontinentes, avari, injuſti, proditores, denique rectæ vitæ imperiti, & expertes omnis conſilii: nec illi pauci. Non igitur ob eas artes prærogativam habent ad virtutem. *Idem.*

λόγου. 35 Ἀλλὰ τί ἐστιν, ἔφην ἐγώ, τὸ αἴτιον; Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ διατρίβουσιν, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν; Καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτούς, ἔφη; ὅταν πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν παραγιγνομένους ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου ἀπὸ τῆς Ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας, εἰς τὸν τρίτον περίβολον, πρὸς τὴν παιδείαν τὴν ἀληθινήν, οἱ τούτους τοὺς μαθημα-

habet. Sed quæ cauſa eſt inquam, cur in ſecundo verſentur ſepto, tanquam Veræ eruditioni vicini? Et quem, inquit, inde capiunt fructum? cum ſæpe videre liceat aliquot è primo ſepto ab Incontinentia cæteriſque vitiis in tertium ſeptum pervenire ad veram Eruditionem, qui iſtos diſciplinarum ſectatores

35 Ἀλλὰ τί ἐστιν, τὸ αἴτιον.] Cum videatur in ſequentibus eſſe quædam perplexitas: expediam, quantum potero. Hactenus locutus fuit interpres. Hæc verba, οὐδαμῶς φαίνεται ἐκ τούτου τοῦ λόγου: vel eidem judici, vel ſpectatori, tribui poſſunt. Hic ſpectator de cauſa quærit, qui fiat, quod plerique illorum nihilo ſint meliores primi ſepti incolis. Quia, reſpondet interpres, ibi nimis diu commorantur, rati ſe magnum ſpatium confeciſſe, nec jam longè abeſſe à prima veraque παιδείᾳ. Quid illa contatio, interrogat ſpectator, ipſis prodeſt, quum multi è primo ſepto ab incontinentia & cæteris vitiis properent in tertium, præteritis illis Mathematicis? atque adeo ipſi videntur illis eſſe potiore conditione. An per pigritiam non pergunt, an per ingenium iis erudiri nequeunt? Dic, quæſo, inquit adhuc ſpectator, qui id fiat? Reſpondet interpres: Vel voluptatis, ſive quorumcunque vitiorum adhuc illecebris ibi tenentur, vel ſuæ artis dulcedine, in qua putant eſſe omnia. Proinde profitentur, ſe ea ſcire, quæ neſciunt. Ea igitur imbuti opinione, neceſſe eſt eos eſſe ſegniores ad contendendum ad veram παιδείαν. Iidem alios ſecum retinent, nec patiuntur ulterius progredi: atque eorum conſiliis multi de juventute cum ipſis pereunt. qui locus plenius declarari poterit. Altera cauſa eorum ſive exitii, ſive erroris: quod ad eos è vulgo accedunt opiniones: id eſt, ſic judicant de pleriſque, ut populus: tanti eſſe honores, tanti divitias, tanti voluptates, tanti genus, tanti dominatum; & ſic de cæteris. Hi perſuaſione ſapientiæ ebrii, non tamen niſi opinantur. Statuit igitur eos eſſe prioribus nihilo meliores, niſi ad eos accedat pœnitentia: niſi agnoſcant culpam graviſſimam eſſe ſuam, & à falſa magiſtra ad veram ſeſe referant. Tum demum enim eos ſervari. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

θηματικοὺς παραλλάττουσιν. [36] ὥστε πῶς ἔτι προέχουσιν; ἄρα ἢ ἀκινητότεροι, [37] ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι; πῶς ἔφην, τοῦτο, ἐγώ; Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ εἰ μηδὲν ἄλλο, προσποιοῦνταί γε ἐπίστασθαι, ἃ οὐκ οἴδασιν. ἕως δ᾽ ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι, πρὸς τὸ ὁρμᾶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. εἶτα τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου εἰσπορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως; Ὥστε οὐδὲν οὗτοι ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις συνῇ Μεταμέλεια, καὶ πεισθῶσιν, ὅτι οὐ παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ

tores prætereunt. Quis ergò jam dicat, eos præſtare cæteris? Aut igitur ſegniores ſunt, aut minus dociles? Quomodo iſtud? inquam. Quia, qui in ſecundo ſepto ſunt, ut nihil aliud, illud certè peccant, quod ea ſe ſcire profitentur, quæ neſciunt. Qua opinione dum imbuti ſunt, ſegniores eos eſſe neceſſe eſt ad veram eruditionem expetendam. Deindè alterum illud non vides, ut Opiniones etiam è primo ſepto adhuc ad eos commeent? Quare nihilo cæteris hi meliores ſunt, niſi cum ipſis etiam Pœnitentia ſe conjunxerit: perſuaſumque habuerint, non vera,

36 Ὥστε πῶς ἔτι προέχουσιν.] Salm. in *Præfat.* [qua in re præſtant indoctis (inquit Cebes) quo citius perveniant ad ſcientiam boni, cum ipſi indociliores ſæpe ſint, & tardiores ad eam artem addiſcendam, quæ ſola vera eſt, & ſummi boni magiſtra? Ita enim legenda Græca apud Cebetem, quæ vulgò corruptiſſima ſunt, ὥστε πῶς ἔτι προέχουσιν ἄρα, οἱ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσιν; Reſpondet alter ac quærit, quomodo id fieri poſſit, ut qui artes liberales didicerunt, &c. Rationem reddit ſenex, quod qui in ſecundo ſepto habitant, artium nempè doctores liberalium, ſimulant ſe ſcire, quod neſciunt. Et dum putant ſe veram adeptos eſſe ſcientiam; eo redduntur ad eam perſequendam ineptiores.] *Caſaubonus.*

37 Ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι.] Et mox, ὅτι οἱ ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ, εἰ μηδὲν ἄλλο ἃ προσποιοῦν[τ]. *Wolfius.*

ἀλλὰ ψευδοπαιδείαν, δι' ἣν ἀπατῶνται. οὕτω δὲ διακείμενοι, οὐκ ἄν ποτε σωθεῖεν. 38 Καὶ ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ξένοι, ἔφη, οὕτω ποιεῖ-

vera, ſed Falſi nominis eruditione ſe eſſe præditos, à qua in errores inducantur, eoque incolumes eſſe nequeant. Et vos igitur, hoſpites, inquit, niſi ita fece-

38 Καὶ ὑμεῖς τοίνυν ὦ ξένοι.] Cohortatio ſenis cum præcepto ſupra modum neceſſario. nec fruſtra inſtituitur, ut videri poſſit, ejuſdem ſermonis repetitio. Docet enim ſpectatorem diligenter, & rem urget longè maximè neceſſariam. quaſi dicat, ne quis exiſtimet, hæc ſpectata obiter, & ſemel audita, ſufficere: non ita facilè intelliguntur. Nec enim videntur intellecta antequam perſuadeantur, nec perſuaſa antè, quam iis parandis incubueris, ac denique paraveris. Hoc neque obiter, neque ſubitò fieri poteſt: prorſus & multò magis, ut ſeſe habet in habitibus corporis, in quibus ſenſus adjumento ſunt. Non ſatis eſt, rectè fides intendere, ſcire, quas quando, quandiu tangere oporteat: neque ſatis fidibus canere lentè, & ut ajunt, mediocriter. Satis longo tempore, & quotidiano ſtudio opus eſt, ut rectè, celeriter, argutè, ſuaviter, cumque voluptate, & admiratione id auditorum agas. Quanto magis hoc conſilio utendum eſt, in formando animo, & parandis virtutibus. Idem monet Epictetus ſedulò: Εἰδέναι χρή, ὅτι οὐ ῥάδιον πρᾶγμα παραγίνεται ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, τὰ αὐτὰ καὶ λέγοι τις καὶ ἀκούοι, καὶ ἅμα χρῷτο πρὸς τὸν βίον. *Scire, ſive ſemper in memoria, conſpectuque habere oportet: nullo pacto fieri poſſe, ut quamcunque agendi facultatem nobis comparemus, niſi quotidie, (quia intermiſſione temporis ſemper aliquid negligitur, vel oblivione perit,) eadem præcepta, quæ vera rectaque eſſe debent, & dicat quis & audiat (repeti enim ea & explicari ex uſu eſt, & iiſdem ad vitam utatur, ſive ipſa factis exprimat.* Nec enim quis habitum ſecus adipiſcetur. Eodem reſpiciunt, quæ verſibus expreſſa ſunt in Aureis carminibus Pythagoræ adſcriptis:

Πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψῃ, λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου,
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι, &c.

uſque ad illum verſum, Ταῦτά σε, &c.

Eorum eſt aliquanto fuſior interpretatio apud Auſonium Εἰδύλλ. 12.

Vir bonus & ſapiens (qualem vix repperit unum
Millibus è cunctis hominum conſultus Apollo,) &c.

uſque ad illum verſum:

Offenſus pravis, dat palmam & præmia rectis.

Rectè hæc dicuntur à ſpectatore. Verùm enim & cum omnium judicio conſentaneum, tum ratio convincit: ut libertas ſit bonum rectè ea utenti; ſi eam in licentiam vertat, malum. Sic opes liberali bonæ ſunt, incontinenti & contumelioſo malæ. Ita ſentiunt de ejus generis rebus homines, & ſic loquuntur. Apud Latinum Comicum Chremes quærit de Clinia ex Clitiphone, *Quid narrat? Cl. Quid ille? ſe miſerum eſſe. Cl. miſerum! quem minus credere eſt? Quid reliqui eſt? quin habeat, quæ quidem in homine dicuntur bona? Parentes, patriam incolumem,*

ποιεῖτε, καὶ ἐνδιατρίβετε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν. τὰ δ' ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθε. εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὧν νῦν ἀκούετε. Ποιήσομεν. Τοῦτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς Τύχης; οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια; ἢ πάλιν, τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά; πάνυ γὰρ ἡμῖν

feceritis, & in iis quæ diximus, diu multumque verſati fueritis, donec habitum acquiratis, (nam ſæpius eadem revolvenda ſunt, nec intermittenda, ſed cætera præ his ſupervacanea putanda,) nullus vobis eorum uſus erit quæ auditis. Faciemus. Sed hoc declara, cur bona non ſint ea quæ homines à Fortuna accipiunt? ut vita, ut ſanitas, divitiæ, gloria, liberi, victoria, cæteraque his ſimilia, contraque ea quæ his adverſantur, cur mala non ſint? Omninò enim

mem, amicos, genus, cognatos, divitias:

Atque hæc perinde ſunt, ut illius animus, qui ea poſsidet:
Qui uti ſcit, ei bona: qui non utitur rectè, mala.

Sic & ſentit Plato & loquitur, hoc præſertim illuſtri loco lib. 2. de legibus.

Ὑμεῖς δὲ καὶ ἐγώ που ταδὲ λέγομεν, ὡς ταῦτά ἐστι ξύμπαντα, δικαίοις μὲν καὶ ὁσίοις ἀνδράσιν ἄριστα κτήματα, ἀδίκοις δὲ, κάκιστα ξύμπαντα, ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς ὑγιείας. καὶ δὴ καὶ τὸ ὁρᾶν, καὶ τὸ ἀκούειν, καὶ αἰσθάνεσθαι, τὸ παράπαν ζῆν, μέγιστον μὲν κακὸν, τὸν ξύμπαντα χρόνον ἀθάνατον ὄντα, καὶ κεκτημένον πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ, πλὴν δικαιοσύνης τε καὶ ἀρετῆς ἁπάσης. ἔλαττον δὲ, ἂν ὡς ἐλάχιστον ὁ τοιοῦτος χρόνον ἐπιζώῃ. ταῦτα δὲ λέγειν οἶμαι καὶ τοὺς παρ' ὑμῖν ποιητὰς, ἅπερ ἐγὼ, πείσετε καὶ ἀναγκάσετε. καὶ ἔτι τούτοις ἑπομένους ῥυθμούς τε καὶ ἁρμονίας ἀποδιδόντας, παιδεύειν οὕτω τοὺς νέους ὑμῶν. ἦ γὰρ ὁρᾶτε, ἐγὼ μὲν γὰρ λέγω σαφῶς, τὰ μὲν κακὰ λεγόμενα, ἀγαθὰ τοῖς ἀδίκοις εἶναι, τοῖς δὲ δικαίοις κακά. τὰ δὲ ἀγαθὰ, τοῖς μὲν ἀγαθοῖς, ὄντως ἀγαθὰ, τοῖς δὲ κακοῖς, κακά. *Caſelius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἡμῖν παράδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. Ἄγε τοίνυν. πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην ἐγώ. πότερον οὖν καὶ κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ; Οὔ μοι δοκεῖ· ἀλλὰ κακὸν, ἔφην ἐγώ. Πῶς οὖν ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐστὶ κακόν; Ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι, τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν. καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι; Ἔγωγε. Μὴ οὖν ἀπιθάνως λέγε. 39 ἀδύνατον γὰρ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγα-

enim admirabilis, & incredibilis iſta nobis videtur oratio. Age ergò; da, inquit, operam, ut ad ea, quæ rogaro id reſpondeas quod tibi videtur. Ita faciam, inquam. Utrum igitur etiam ei, qui malè vivit, bonum eſt vivere? Non videtur mihi; ſed malum. Quo pacto ergò, inquit, bonum eſt vivere, ſi illi malum eſt? Quia ut malè viventibus, malum mihi videtur vivere; ita benè, bonum. Et malum igitur eſſe dicis vivere, & bonum? Ego verò. Cave abſurdè loquaris. Neque enim fieri poteſt, ut res eadem & mala & bona

39 Ἀδύνατον γὰρ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Neque enim fieri poteſt, ut res eadem & mala & bona ſit.] Scilicet eodem tempore, eodemque reſpectu. Diverſis autem temporibus & reſpectibus poteſt: ut vini moderatus uſus bonus eſt homini rectè valenti, febricitanti verò & immodicè ingurgitanti nocet vinum. Stoicis concedi facilè poteſt, opinor, eas res quæ hîc recenſentur, ſuâpte naturâ & per ſeſe medias atque indifferentes eſſe: ſed pro earum uſu atque abuſu fieri eaſdem bonas aut malas, nec ipſi negabunt opinor, niſi contentionis & novitatis cupidiores fuerint quàm veritatis & concordiæ. Neque verò cauſam habent à communi omnium mortalium loquendi ratione diſcedendi, & pro bonis vitam & ſanitatem indifferentia vocandi: niſi ut moneant, iis & rectè utendum, & non nimium tribuendum eſſe. Quantò ſimpliciùs, civiliùs, & veriùs de rebus diſſerit Terentius: Miſerum, inquit, Quem minùs credere eſt? Quid reliqui eſt quin habeat, quæ quidem in homine dicuntur bona? parentes, patriam incolumem, amicos, genus, cognatos, divitias. Atque hæc perinde ſunt, ut illius animus qui

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ἀγαθὸν εἶναι. οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, 40 καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί. Ἀπίθανον μέν. Ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρχοι, κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ἐστίν; Ἀλλ᾽ οὐ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν. ἢ οὐ σοι φαίνεται; Ἀμέλει οὐδ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. Τὸ τοίνυν ζῆν οὐ κακόν ἐστιν· ἐπεὶ εἰ ἦν κακόν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν,

bona ſit. Sic enim & utilis erit & noxia, ſimulque ſemper & expetenda & fugienda. Abſurdum id quidem. Sed, ſi is, qui malè vivit, malum habet; quo pacto ipſa vita mala erit? Atqui non idem eſt, vivere, inquit, & malè vivere. An non & tibi videtur? Profectò nec mihi videtur eſſe idem. Vivere igitur non eſt malum. Malum enim ſi eſſet, etiam benè viventibus utique eſſet malum. Vitam enim haberent,

qui ea poſſidet. Qui uti ſcit, ei bona: illi qui non utitur rectè, mala. Voces ἅμα ἀεὶ, ſimul ſemper, à nemine ſano concedentur: nec eſſe quenquam exiſtimo, qui ſic loquatur: ſed ἐνίοτε, καὶ κατὰ διαφόρους χρόνους, interdum, & diverſis temporibus aliàs eſſe bona, aliàs mala, concedent opinor omnes. *Wolfius.*

Vera eſt ſententia Peripateticorum de bonis; ſed cum Stoicis loquitur hic tabulæ interpres. Quæ ut intelligantur commodius, pauca è Zenonis diſciplina mihi depromenda ſunt; idcirco obſcuriora, quod à judicio & loquendi conſuetudine omnium gentium diſcedunt. Cætera peti poſſunt ex Laërtio: nec tamen ad captum primæ ætatis ea eſſe exiſtimem. Stoicis controvertuntur bonum & honeſtum; malum & turpe: ſed ut omnes loquuntur, bonorum alia ſunt prima, & perpetuo bona; Virtus videlicet & Sapientia: alia propter illa expetibilia bona, & bonis bona. Hoc diſcrimine ſervato facilè intelligitur illis bonis conſtitui εὐδαιμονίαν vel ſolis, vel potiſſimum. Inferiora autem vel adminicula ſunt virtutis vel inſtrumenta. quæ ea de cauſa bona eſſe nemo negavit, niſi in opinionem juratus. *Caſelius.*

40 Καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί. Et expetendum & fugiendum ſimul ſemper.] Neque ſimul, neque ſemper; ſed ſeorſim, & aliquando. Vita bono & ſapienti viro expetenda eſt, ſtulto & malo non item: ut ſectio ægrotanti, valenti nequaquam. *Wolfius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

χεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς, [41] οὐκ ἂν εἴη οὔτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν, οὔτε κακόν. [42] ὥσπερ οὐδὲ τὸ τέμνειν, καὶ καίειν ἐν τοῖς ἀῤῥωστοῦσιν ἐστὶ νοσερὸν καὶ ὑγιεινόν. οὐκοῦν οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ζῆν ἐστι ταῦτα. Σὺ τοίνυν οὕτω θεώρησον· πότερον ἂν βούλοιο ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως; Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς. [43] Οὐκοῦν οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κακόν ἐστιν, εἴπερ αἱρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ ὑγιαίνειν, καὶ

rent, quæ malum eſſet. Vera mihi videris dicere. Quia ergò fit ut vita utriſque ſuppetat, tam malè quam benè viventibus: vivere neque malum fuerit, neque bonum: ſicut neque ſecare & urere. Nam ægrotantibus quidem ea ſalubria ſunt, ſanis verò noxia. Eodem igitur modò, & vita ſe habet. Proindè ſic tu rem conſidera: Malleſnè malè vivere, an mortem benè oppetere, ac fortiter? Ego verò honeſtè mori. Ergò neque mori eſt malum. Siquidem oppetere mortem ſæpe magis eſt expetendum, quam vivere. Sunt iſta. Eadem ergò eſt & ſanitatis ratio, &

41 Οὐκ ἂν εἴη οὔτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν.] τὸ εἶναι redundare videtur, niſi peculiaris loquendi modus ſit: ut apud Ariſtotelem, κατηγορεῖσθαι ἐν τῷ τί ἦν εἶναι. *Idem.*

42 Ὥσπερ οὐδὲ τὸ τέμνειν.] Satis plana eſt ſententia, quam tamen interpretes non planè ſunt aſſecuti. Dixerat prius, fieri non poſſe, ut eadem res per ſe, aut ſua natura, bana ſit & mala. Quod uni bonum, alteri malum per ſe, neque bonum, neque malum eſt. Ut in re medica, *Uri, ſecari*: quia quandoque prodeſt ignis ad ſalutem: quandoque, nocet, ſi intempeſtivè adhibeatur: ergò per ſe, ſive ſimpliciter & abſolutè; neque bonum, neque malum. *Caſaubonus.*

43 Οὐκοῦν οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν.] Mors non per ſe expetitur, ſed ut aut majus malum vitetur, turpitudo & miſeria: aut majus acquiratur bonum, immortalitas. His autem ſublatis, vita morti ſemper anteponetur. *Wolfius.*

καὶ νοσεῖν. πολλάκις γὰρ οὐ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τοὐναντίον, [44] ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη. Ἀληθῆ λέγεις. Ἄγε δή, σκεψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλουτεῖν οὕτως. εἴγε θεωρεῖν ἐστιν, ὡς πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τινι πλοῦτον, κακῶς δὲ ζῶντα τοῦτον καὶ ἀθλίως. Νὴ Δία πολλούς γε. Οὐκοῦν οὐδὲν τούτοις ὁ πλοῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς. Οὐ φαίνεται. αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν. Οὐκοῦν τὸ σπουδαίους εἶναι, οὐχ ὁ πλοῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παιδεία. Εἰκός γε. Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου πῶς ὁ πλοῦτος ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ οὐ βοηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν εἰς τὸ βελτίους εἶναι; Φαίνεται. Οὕτως οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστωνται τῷ πλούτῳ χρῆσθαι. Δοκεῖ μοι. [45] Πῶς οὖν τοῦτο ἄν τις κρίνει ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολ-

& morborum. Sæpè enim valere non prodeſt, ſi caſus aliquis ita tulerit. Vera dicis. Age verò, & divitias eodem modo conſideremus: ſi modò illud conſiderare eſt, quod ſæpè videre licet, eundem & habere divitias, & malè miſerèque vivere. Mehercule multos. Nihil ergò eis divitiæ conferunt ad benè beatèque vivendum? Non videtur, cum ipſi mali ſint. Viros ergò bonos, non Divitiæ, ſed Eruditio facit. Probabile quidem eſt. Hac ergò ratione Divitiæ quei bonum ſunt, cum poſſeſſores ſuos in eo non adjuvent ut fiant meliores? Ita videtur. Ergò nonnullis nè expedit quidem eſſe divites, cum divitiis uti neſciant. Mea quidem opinione. Quo pacto ergò id quiſquam bonum judicabit, quod

44 Ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη. Si talis caſus inciderit.] Ut ſi quis abutatur valetudine ad libidinem & injuriam. *Idem.*

45 Πῶς οὖν τοῦτο ἄν τις κρίνει ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολλάκις οὐ συμφέρει ὑπάρχειν οὐδαμῶς. Quo pacto quiſquam id bonum eſſe judicet, quod

ὃ πολλάκις οὐ συμφέρει ὑπάρχειν; Οὐδαμῶς. Οὐκοῦν εἰ μέν τις ἐπίσταται πλούτῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται· εἰ δὲ μή, κακῶς. Ἀληθέστατά μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν. Καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν ὡς κακὰ, τοῦτό ἐστὶ τὸ ταράττον τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλάπτον, ὅταν τιμῶσί τε αὐτὰ,[46] καὶ οἴονται διὰ τούτων μόνων εὐδαιμονεῖν, καὶ πάνθ᾽ ἑπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ

quod ſæpe nullô modô ſuppetere prodeſt? Nullô pactô. Si quis ergò divitiis benè & peritè uti ſcierit, benè vivet: ſin minus, malè. Veriſſima dicere mihi videris. Ad ſummam, quia hæc aut in pretio ſunt, ut bona; aut in contemptu, ut mala; id ipſum eſt quod homines perturbet & lædat; cum ſcilicet ea mortales magnifaciunt, ſeque per ea ſola Felicitatis fore compotes opinantur: eorumque cauſa ordine faciunt omnia, etſi maxi-

quod ſæpè nequaquam ſuppetere expediat? Imò quis malum judicet id, quo ſemper uti rectè liceat, quoque carere nunquam bono & prudenti viro ſit commodum? Jam quod antè dixit, divitias non eſſe bonas, propterea quòd bonum non reddant: nonnè eodem argumento concludi poſſit, aurum non eſſe aurum, quòd poſſeſſorem aureum non faciat? quo quid ineptius & magìs puerile? *Idem.*

46 Καὶ οἴονται διὰ τούτων μόνων εὐδαιμονεῖν. Seque putant per hæc ſola beatos fore.] Hic quidem error jure meritoque reprehenditur. Sed ſi ſapientia & virtus maxima bona ſunt, non ſequitur, ſanitatem & divitias non eſſe bona, ſed imperfectiora & minora bona, & cum illis non comparanda: bona tamen ſuo loco, & rectè utenti. Bonum enim conſenſu totius humani generis non id tantùm dicitur, quod poſſeſſorem bonum facit: ſed illud etiam, quod ad naturam tum corporis, tum animi conſervandam & inſtaurandam facit. Cùm igitur divitiæ, cibum, potum, veſtitum, domicilium, medicinam, præceptores, otium, libros ſuppeditent, quæ cauſa eſt, cur aut vituperentur, aut negentur eſſe bonæ? Verùm ὑπερβολαί τε καὶ μειώσεις Stoicorum eò pertinent, ut admirationem virtutis augeant, rerum externarum minuant. Ut enim plerique virtuti parùm, fortunæ muneribus nimiùm tribuunt: ſic hi contrariam ingreſſi viam, iniquum petere videntur, ut æquum ferant, more mercatorio atque etiam oratorio. *Idem.*

τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, ταῦτα δὲ πάσχουσι διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν.

[47] *Reliqua Græcè nondum reperta ſunt. Quæ textus Arabicus habet, heic Latinè ſupplentur.*

* * *

maximè impia eſſe videantur. Hæc verò eis accidunt, quia, quid bonum ſit, ignorant: neque didicerunt, fieri non poſſe, ut à malo quidquam boni producatur, vel, quod bonum eſt, mali quid edat. Exempli cauſà; Divitiæ quàm plurimæ per opera mala atque turpia comparantur: qualia ſunt, mendacium, fraus, furtum, templorum & piſchinarum ſpoliatio; & hujuſmodi plæraque; quæ ab illis malis, quæ abſolutè talia ſunt, ortum habent. Quare, ſi bonum nullâ ratione ex malo proficiſcatur, immenſis opibus, à malo provenientibus, titulum ullius boni attribuere non debes. Tum ergò, Neceſſario, inquam, ex hoc

47 Appendicem verſionis Arabicæ, quam quædam Cebetis editiones latinè verſam exhibent. Salmaſius pro genuina non habet: eo præcipuè nixus argumento, quod in exemplaribus Græcis, quæ plura vidit antiquiſſima, eam non repererit. Putat igitur eſſe fœtum interpretis Arabis, qui etiam in prioribus haud pauca interpolavit, & addidit. Ego hactenus illi aſſentior, ut quandoquidem Græca deſunt; Latinis, cujuſcunque ſint, facilè carere poſſumus: præcipuè cum res ipſa à non uno vetere philoſopho, Platone, Cicerone, aliiſque tractata reperiatur. Eſſe tamen Arabis interpretis aſſumentum, non adeò mihi probabile eſt, quod pars ejus etiam apud *Odaxium*, Veterem Cebetis interpretem Latinum, longè antequam verſio Arabica cuiquam nota aut audita, nedum vulgata, inveniatur. *Caſaubonus.*

hoc ſermone iſtud conſequitur. Pergo, inquit ille; Nullam juſtitiam, ſapientiam nullam, ex rebus malis comparamus: neque per res laudabiles mali aut iniqui reddimur, quam nec illarum indoles ſit, ex his exiſtere; nec harum, ex illis. Nihil item prohibet, quominus opulentiâ, famæ amplitudine, victoriis, ac ejuſdem cenſuræ aliis, pravi homines & iniqui fruantur. Unde colligitur, hæc, atque ſimilia, neque bona neque mala; verum Intelligentiam Sapientiamque ſolas Bona, ut Ignorantiam ſolam Malum eſſe. Cui egò; Eviciſti, quantum judico, decretum hoc, inquam. Quod ſatis eſt. Et profligavimus eam opinionem, qua illa à pravis actionibus eſſe creduntur. utique multum hoc eſt, inquit: & idem ac illud, cujus cauſa diximus, talia neque bona neque mala eſſe. Idque eo magis, quod, ſi ea ex ſolis pravis actionibus provenirent, mala ſemper eſſent. Atqui ab utro-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

utroque genere cuncta proficiſcuntur; ideoque neu bona ea, neu mala eſſe diximus. Quemadmodum ſomnus vigiliaque, non bona, non mala ſunt. Similiter, mea quidem ſententia, & deambulare, & ſedere, & reliquæ res, quæ unicuique intelligentium ignorantiumque contingunt. Sed eorum verò, quæ alterutrius propria ſunt, alterum bonum, malum alterum eſt: ut tyrannis & juſtitia: quæ duo aut uni accidunt, aut alteri; eo quod præditis intelligentia perpetuò juſtitia adhæret, ipſa tyrannis nullos niſi ignoranteis comitatur. Nec enim fieri poteſt, quod nos antè diximus, ut uni eidemque rei, tempore uno & eodem, accidant res duæ ad eum ſe modum habentes; ita ut homo unus & idem eodem temporis momento & dormiat vigiletque, ſapiens ſit & ignarus ſimul, vel aliud quidlibet eorum quæ parem rationem habent. Ad hæc egò, Toto hoc, inquam.

quam, ſermone rem omnem te jam abſolviſſe autumo. Ille autem ſic reſpondit: Hæc univerſa ego ab illo principio, quod verè divinum eſt, proficiſci affirmo. At quodnam illud eſt, inquam, quod tu innuis? Ille id hujuſmodi oratione complexus eſt: Vita & mors, ſanitas & morbus, divitiæ & paupertas, cæteraque de quibus diximus ea neque bona neque mala eſſe, accidunt plæriſque hominibus à Non-malo. Planè conjicimus, inquam, id neceſſario ex hoc ſermone ſequi, talia nempe neu bona neu mala eſſe: ita tamen ut haud me firmum in hocce judicio prædicem. Hoc fit, inquit, eo quod longiuſculè abs te abeſt habilitas illa, qua ſententiam hanc imaginando debes concipere. Quocirca rerum uſum, quem paulo ante vobis indicavi, toto vitæ veſtræ curriculo perſequimini: ut ea, quæ dicta ſunt, veſtris inſigantur animis, perque eadem habitus vobis accidat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

dat. Quod ſi de aliquo iſtorum adhuc dubitaveritis, revertimini ad me, * ut ea de re id ex me cognoſcatis, cujus auxilio dubitatio diſcedat à vobis.

Finiunt ea, quibus Hercules Socraticus Cebeti Platonico explicavit ænigma, contentum in ea imagine, quæ in veſtibulo templi Saturno dicati inventa erat.

ALTERCATIO HADRIANI AVG. ET EPICTETI PHILOSOPHI.

* * * primum eſt, quid ſit mundus? Epict. Mundus eſt, ô Hadriane, conſtitutio cœli & terræ, & omnium quæ in eis ſunt, de quibus paulò plus diſſeram, ſi iis, quæ dicentur, diligenter intenderis. Mundus eſt ſpectabilis ſuppellex, ineffabilis circuitus, per ſe genitum theorema; multiformis formatio; æternus tenor: circuitus ſine errore, Solis lumen, dies, nox, aſtra, tenebræ, terra, aër, aqua.

Had. Quid eſt Oceanus? Epict. Oceanus eſt terminus coronatus, mundi amplexus, vinculum * ancliticum, univerſæ naturæ circumcurſus. Orbis ſuſtentaculum, Audacia viæ, Limes terræ, Diviſio regnorum, hoſpitium fluviorum, fons imbrium. refugium in periculis, gratia in voluptatibus.

Had. Quid eſt deus? Epict. Deus eſt ſummum bonum, mens immortalis, incontemplabilis celſitudo, forma multiformis, multiplex ſpiritus, incogitabilis inquiſitio, inſopitus oculus, omnia continens lux.

Had. Quid eſt dies? Epict. Stadium laboris, principium quotidianum, æterna computatio.

Had. Quid eſt ſol? Epict. Mundi oculus, noctis concertatio, caloris circuitus, indeficiens cauma, ſplendor ſine occaſu, cœleſtis viator, diei ornatus, cœli pulchritudo, naturæ gratia, horarum diſtributor.

Had. Quid eſt luna? Epict. Cœli purpura, Solis æmula, malefactorum revelatrix, itinerantium ſolamen, navigantium directio, ſignum ſolennitatum, recalcu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

calculatio menſium, oculus noctis, roris larga infuſio, tempeſtatum præſaga.

HAD. Quid eſt terra? EPICT. Cœli baſis, mundi meditullium, Cuſtos & Mater omnium, operculum miſerorum, devoratrix omnium ant. * . . . . naſcentium, cellarium vitæ.

HAD. Quid eſt homo? EPICT. Mens incarnata, laborioſa anima, parvi temporis habitaculum, ſpiritus receptaculum, phantaſma temporis, ſpeculator vitæ, lucis deſertor, vitæ conſumptio, mancipium mortis, tranſiens viator, loci hoſpes.

HAD. Quid eſt cœlum? EPICT. Sphæra volubilis, culmen immenſum.

HAD. Quid eſt pulchritudo? EPICT. Naturalis captio, parvi temporis fortuna, flos marcidus, incompoſitum negotium, humana concupiſcentia.

HAD. Quid eſt mulier? EPICT. Hominis confuſio, inſatiabilis beſtia, ſollicitudo continua, indeſinens pugna, quotidianum damnum, tempeſtas domus, ſollicitudinis impedimentum, viri incontinentis naufragium, adulterii vas, inconciſum prælium, animal proximum, pondus graviſſimum, aſpis inſatiabilis, humanum mancipium.

HAD. Quid eſt amicus? EPICT. Homo vix apparens, deſiderabile nomen, non invenienda poſſeſſio, refugium infelicitatis, miſeriæ reſpectio, indeficiens quies, indeſinens ſollicitas.

HAD. Quid agricola? EPICT. Laborum miniſter, operator multorum, terræ medicus, arbuſtorum plantator, montium complanator.

HAD. Quid eſt navis? EPICT. Domus abſque fundamento, avis lignea, incerta ſalus.

HAD. Quid nauta? EPICT. Fluviorum viator, marinus equitator, orbis hoſpes, terræ deſertor, tempeſtatis concertator.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

HAD. *Quid ſunt divitiæ?* EPICT. Auri pondus, curarum miniſtratio, injucunda delectatio, inſatiabilis invidia, res deſiderata, deſiderium inexplebile, inviſa concupiſcentia.

HAD. *Quid paupertas?* EPICT. Bonum odibile, ſanitatis mater, curarum remotio, ſapientiæ repertrix, poſſeſſio abſque calumnia, negotium ſine damno, ſine ſollicitudine felicitas.

HAD. *Quid eſt Senectus?* EPICT. Optatum malum, viventium mors, Veneris expers, mors expectata.

HAD. *Quid eſt ſomnus?* EPICT. Mortis imago, laborum quies, vigilantium ſapientia, vinctorum ſolutio, infirmantium votum, miſerorum deſiderium, univerſi ſpiritus requies.

HAD. *Quid vita?* EPICT. Beatorum lætitia, miſerorum mœſtitia, expectatio mortis.

HAD. Quid eſt mors? EPICT. Æterno ſomnus, diſſolutio corporum, divitum pavor, pauperum deſiderium, inevitabilis eventus, incerta peregrinatio, fuga vitæ, reſolutio omnium.

HAD. Quid eſt litera? EPICT. Hiſtoriæ cuſtos.

HAD. Quid verbum? EPICT. Animi proditor.

HAD. Quid eſt lingua? EPICT. Aëris flagellatio.

HAD. Quid eſt aër? EPICT. Cuſtodia vitæ.

HAD. Quid eſt libertas? EPICT. Hominis innocentia.

HAD. Quid eſt caput? EP. Hominis culmen.

HAD. Quid eſt corpus? EPICT. Animæ domicilium.

HAD. Quid comæ? EPICT. Veſtes capitis.

HAD. Quid barba? EPICT. Sexus diſcretio.

HAD. Quid eſt cerebrum? EPICT. Cuſtos memoriæ.

HAD.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

HAD. Quid oculi? EPICT. Duces corporis, indices animi.

HAD. Quid nares? EP. Odorum attrectatio.

HAD. Quid aures? EPICT. Sonorum conſultatores.

HAD. Quid os? EPICT. Nutritor corporis.

HAD. Quid dentes? EPICT. Molæ mordentes.

HAD. Quid labia? EPICT. Valvæ corporis.

HAD. Quid manus? EP. Corporis operarii.

HAD. Quid digiti? EP. Cordarum plectrum.

HAD. Quid pulmo? EPICT. Servator aëris.

HAD. Quid eſt cor? EPICT. Receptaculum vitæ.

HAD. Quid jecur? EPICT. Cuſtodia caloris.

HAD. Quid fel? EPICT. Iracundiæ ſuſceptaculum.

HAD. Quid ſplen? EPICT. Riſus & lætitiæ capax.

HAD. Quid ſtomachus? EP. Ciborum coquus.

HAD. Quid oſſa? EPICT. Robur corporis.

HAD. Quid coxæ? EPICT. Epiſtylia columnarum.

HAD. Quid pedes? EPICT. Mobile fundamentum.

HAD. Quid crura? EP. Columnæ corporis.

HAD. Quid ſanguis? EPICT. Humor venarum vitæ.

HAD. Quid venæ? EPICT. Fons carnis.

HAD. Quid eſt lux? EPICT. Facies omnium rerum.

HAD. Quid ſtellæ? EPICT. Pictura culminis, nautarum gubernatores, noctis decor.

HAD. Quid pluvia? EPICT. Conceptio terræ, frugum genitrix.

HAD. *Quid eſt nebula?* EPICT. Nox in die, labor oculorum.

HAD. *Quid eſt ventus?* EPICT. Aëris perturbatio, mobilitas agrorum, ſiccitas terræ.

HAD. *Quid ſunt flumina?* EPICT. Curſus indeficiens, refectio Solis, terræ irrigatio.

HAD. *Quid eſt aqua?* EPICT. Subſidium vitæ, ablutio ſordium.

HAD. *Quid eſt gelu?* EPICT. Herbarum perſecutio, vinculum terræ, fons agrorum.

HAD. *Quid eſt nix?* EPICT. Aqua ſicca.

HAD. *Quid eſt hyems?* EPICT. Æſtatis exul.

HAD. *Quid eſt ver?* EPICT. Pictor terræ, maturatio fructuum.

HAD. *Quid eſt quod amarum dulce facit?* EPICT. Fames.

HAD. *Quid eſt quod hominem laſſum fieri non ſinit?* EPICT. Lucrum.

HAD. *Quid eſt ſpes?* EP. Vigilanti ſomnium.

HAD. *Quid eſt ſpes?* EPICT. Refrigerium laboris, dubius eventus.

HAD. *Quid eſt anima?* EPICT. Æqualitas animorum.

HAD. *Quid fides?* EPICT. Ignotæ rei miranda celſitudo.

* * * * *

HAD. Quid erit nobis ſi cinctum ſolvas, neque nudaberis i ſe? reſpice corpus, quo & doceri poſſis. EPICT. Epiſtola eſt.

HAD. Quid eſt epiſtola? EPICT. Tacitus nuncius.

HAD. *Quid eſt pictura?* EPICT. Veritas falſa.

HAD. *Quare hoc dixiſti?* EPICT. Videmus enim poma picta, flores, animalia, aurum, argentum, & non eſt verum.

HAD.

HAD. Quid eſt aurum? EPICT. Mancipium mortis.

HAD. Quid eſt argentum? EP. Invidiæ locus.

HAD. Quid eſt ferrum? EPICT. Omnis artis inſtrumentum.

HAD. Quid eſt gladius? EPICT. Regimen caſtrorum.

HAD. Quid eſt gladiator? EPICT. Sine crimine homicida.

HAD. Qui ſunt qui ſani ægrotant? EPICT. Qui aliena negotia curant.

HAD. Qua ratione homo laſſus non fit? EP. Lucrum faciendo.

HAD. Quid eſt amicitia? EPICT. Concordia.

HAD. Quid eſt longiſſimum? EPICT. Spes.

HAD. Quid eſt ſpes? EP. Vigilanti ſomnus, expectanti dubius eventus.

HAD. Quid eſt quod homo videre non poteſt? EPICT. Alterius animum.

HAD. Qua re peccant homines? EPICT. Cupiditate.

HAD. Quid eſt libertas? EPICT. Innocentia.

HAD. Quid regi & miſero commune eſt? EPICT. Naſci & mori.

HAD. Quid eſt optimum ac peſſimum? EPICT. Verbum.

HAD. Quid eſt quod alii placet & alii diſplicet? EPICT. Vita.

HAD. Quid eſt optima vita? EPICT. Breviſſima.

HAD. Quid eſt certiſſimum? EPICT. Mors.

HAD. Quid eſt mors? EPICT. Perpetua ſecuritas.

HAD. Quid eſt mors? EPICT. Timenda nulli, ſi ſapiens degat, inimica vitæ, numen amantium, metus

Metus parentum, Liberorum præda, Teſtamenti gratia, Poſt obitum ſermo, Supremæ lachrymæ, Poſt memoriam oblivio, Fax rogi, Onus ſepulchri, Titulus monumenti, Mors omnium malorum finis.

HAD. *Quare mortuus coronatur?* EPICT. Agonem ſe vitæ tranſegiſſe teſtatur.

HAD. *Quare mortuo pollices ligantur?* EP. Ut parem poſt obitum eſſe ſe neſciat.

HAD. *Quid eſt veſpillo?* EPICT. quem multi devitant, & nemo effugit.

HAD. *Quid eſt rogus?* EPICT. Contentio crediti, perſolutio debiti.

HAD. *Quid eſt tuba?* EPICT. Belli incitamen, Caſtri ſignum, Arenæ admonitio, Scenæ commiſſio, Funeris deploratio.

HAD. *Quid eſt monumentum?* EPICT. Saxa ſtigmoſa, Otioſi viatoris ſpectatio.

HAD. *Quid eſt homo pauper?* EPICT. Quem ut puteum deſertum, omnes aſpiciunt, & ſuo loco illum relinquunt.

HAD. *Quid eſt homo?* EPICT. Balneo ſimilis. Prima cella tepidaria unctuaria, infans natus perungitur. Secunda cella, ſudatoria, pueritia eſt. Tertia cella aſſa perferentaria juventus. quarta, cella frigidaria, ſenectus, omnibus æquat ſententiam.

HAD. *Quid eſt homo?* EPICT. Pomo ſimilis. Poma ut in arboribus pendent, ſic ſunt & corpora noſtra, aut matura cadunt: aut, ſi cito, acerba ruunt.

HAD. *Quid eſt homo?* EPICT. Sicut lucerna in vento poſita.

HAD. *Quid eſt homo?* EPICT. Loci hoſpes, Legis imago, Calamitatis fabula. Mancipium mortis. Vitæ mora. Quo fortuna ſæpe ſuos ludos facit.

HAD. *Quid eſt fortuna?* EPICT. Ut matrona nobilis, quæ in ſervos ſe impingit.

HAD.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

HAD. Quid eſt fortuna? EP. Sine judicio proxima meta, Alienorum bonorum caſus, Ad quem venit, ſplendorem oſtendit, A quo recedit, umbram facit.

. HAD. Quot ſunt autem fortunæ? EPICT. Tres. Una cæca quæ ubilibet ſe impingit. Et alia inſana, quæ concedit, cito aufert. Tertia ſurda, quæ miſerorum preces non exaudit.

HAD. Quid ſunt Dii? EP. Oculorum ſigna, Mentis numina: Si metuis timor eſt, ſi contines, religio eſt.

HAD. Quid eſt Sol? EPICT. Splendor orbis, qui tollit & ponit diem, per quem ſcire nobis curſum horarum datur.

HAD. Quid eſt Luna? EPICT. Diei adjutrix, Noctis oculus, Fax tenebrarum.

HAD. Quid eſt cœlum? EPICT. Culmen immenſum.

HAD. Quid eſt cœlum? EPICT. Aer mundus.

HAD. Quid ſunt ſtellæ? EP. Fata hominum.

HAD. Quid ſunt ſtellæ? EPICT. Litora gubernatorum.

HAD. Quid eſt terra? EP. Horreum Cereris.

HAD. Quid eſt terra? EPICT. Cellarium vitæ.

HAD. Quid eſt mare? EPICT. Iter incertum.

HAD. Quid eſt navis? EPICT. Domus erratica.

HAD. Quid eſt navis? EP. Ubilibet hoſpitium.

HAD. Quid eſt navis? EPICT. Numina Neptuni, Anni curſuum tabellarium.

HAD. Quid eſt Nauta? EPICT. Amator Pelagi, Firmi deſertor, Contemptor vitæ, mortiſque, Undæ cliens.

HAD. Quid eſt ſomnus? EPICT. Mortis imago.

HAD. Quid eſt nox? EPICT. Laboranti requies, Graſſanti lucrum.

HAD. Quid eſt culcitra? EPICT. Inſomnis volutatorium.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Had. *Quare* Venus nuda pingitur? Ep. Nuda Venus picta, nudi pinguntur amores. *Quibus* nuda placet, nudos dimittat oportet.

Had. *Quare* Venus Vulcano nupta eſt? Epict. Oſtendit amorem ardore incendi.

Had. *Quare* Venus ſtraba eſt? Epict. *Quia* pravus eſt amor.

Had. *Quid* eſt amor? Epict. Otioſi pectoris moleſtia, In puero pudor, In virgine rubor, In fœmina furor, In juvene ardor, In ſene riſus, In deriſore delicti, nequities eſt.

Had. *Quid* eſt Deus? Ep. *Qui* omnia tenet.

Had. Quid eſt ſacrificium? Epict. Delibatio.

Had. Quid eſt ſine ſocietate? Epict. Regnum.

Had. Quid eſt regnum? Epict. Pars deorum.

Had. Quid eſt Cæſar? Ep. Publicæ lucis caput.

Had. Quid eſt ſenatus? Epict. Ornamentum urbis, Splendor civium.

Had. Quid eſt miles? Epict. Murus imperii, Defenſor patriæ, Glorioſa ſervitus, Poteſtatis indicium.

Had. Quid eſt Roma? Fons imperii orbis terrarum, Mater gentium, Rei poſſeſſor, Romanorum contubernium, Pacis æternæ conſecratio.

Had. Quid eſt victoria? Epict. Belli diſcordia, Pacis amor.

Had. Quid eſt pax? Ep. Tranquilla libertas.

Had. Quid eſt forum? Epict. Templum libertatis, Arena litigantium.

Had. Quid ſunt amici? Epict. Statuæ aureæ ſunt.

Had. Quid eſt amicus? Ep. Pomo citreo ſimilis, foris beatus, nam intra pectus acidum occultat malo.

Had. Quid ſunt paraſiti? Epict. Qui tanquam piſces adeſcantur.

DISPU-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

DISPUTATIO
Regalis & nobiliſſimi Juvenis
PIPPINI
CUM
ALBINO
SCHOLASTICO.

Pip. Quid eſt litera? Al. Cuſtos hiſtoriæ.

Pip. Quid eſt verbum? Al. Proditor animi.

Pip. Quis generat verbum? Al. Lingua.

Pip. Quid eſt lingua? Al. Flagellum aëris.

Pip. Quid eſt aër? Al. Cuſtodia vitæ.

Pip. Quid eſt vita? Al. Beatorum lætitia, miſerorum mœſtitia, expectatio mortis.

Pip. Quid eſt mors? Al. Inevitabilis eventus, incerta peregrinatio, Lachrymæ viventium, Teſtamenti firmamentum, latro hominis.

Pip. Quid eſt homo? Al. Mancipium mortis, tranſiens viator, loci hoſpes.

Pip. Cui ſimilis eſt homo? Al. Pomo.

Pip. Quomodo poſitus eſt homo? Al. Ut lucerna invento.

Pip. Ubi eſt poſitus? Al. Intra ſex parietes.

Pip. Quos? Al. Supra, ſubtus, ante, retro, dextra, lævaque.

Pip. Quot habet ſocios? Al. Quatuor.

Pip. Quos? Al. Calorem, frigus, ſiccitatem, humorem.

Pip. Quot modis variabilis eſt? Al. Sex.

Pip. Quibus? Al. Eſurie & ſaturitate, requie & labore, vigiliis & ſomno.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

PIP. Quid eſt ſomnus? AL. Mortis imago.

PIP. Quid eſt libertas hominis? AL. Innocentia.

PIP. Quid eſt caput? AL. Culmen corporis.

PIP. Quid eſt corpus? AL. Domicilium animæ.

PIP. Quid ſunt comæ? AL. Veſtes capitis.

PIP. Quid eſt barba? AL. Sexus diſcretio, honor ætatis.

PIP. Quid eſt cerebrum? AL. Servator memoriæ.

PIP. Quid ſunt oculi? AL. Duces corporis, vaſa luminis, animi indices.

PIP. Quid ſunt nares? AL. Adductio odorum.

PIP. Quid ſunt aures? AL. Collatores ſonorum.

PIP. Quid eſt frons? AL. Imago animi.

PIP. Quid eſt os? AL. Nutritor corporis.

PIP. Quid ſunt dentes? AL. Mola morſorum.

PIP. Quid ſunt labia? AL. Valvæ oris.

PIP. Quid eſt gula? AL. Devorator cibi.

PIP. Quid manus? AL. Operarii corporis.

PIP. Quid ſunt digiti? AL. Chordarum plectra.

PIP. Quid eſt pulmo? AL. Servator aëris.

PIP. Quid eſt cor? AL. Receptaculum vitæ.

PIP. Quid eſt jecur? AL. Cuſtodia caloris.

PIP. Quid eſt fel? AL. Suſcitatio iracundiæ.

PIP. Quid eſt ſplen? AL. Riſus & lætitiæ capax.

PIP. Quid eſt ſtomachus? AL. Ciborum coctor.

PIP. Quid eſt venter? AL. Cuſtos fragilium.

PIP. Quid ſunt oſſa? AL. Fortitudo corporis.

PIP. Quid ſunt coxæ? AL. Epiſtylia columnarum.

PIP. Quod ſunt crura? AL. Columnæ corporis.

PIP. Quid ſunt pedes? AL. Mobile fundamentum.

PIP. Quid eſt ſanguis? AL. Humor venarum, vitæ alimentum.

PIP.

Pip. Quid ſunt venæ? Al. Fontes carnis.
Pip. Quid eſt cœlum? Al. Sphæra volubilis.
Pip. Quid eſt lux? Al. Facies omnium rerum.
Pip. Quid eſt dies? Al. Incitamentum laboris.
Pip. Quid eſt Sol? Al. Splendor orbis, cœli pulchritudo, naturæ gratia, honor diei, horarum diſtributor.

Pip. Quid eſt Luna? Al. Oculus noctis, roris larga, præſaga tempeſtatum.

Pip. Quid ſunt ſtellæ? Al. Pictura culminis, nautarum gubernatores, noctis decor.

Pip. Quid eſt pluvia? Al. Conceptio terræ, frugum genitrix.

Pip. Quid eſt nebula? Al. Nox in die, labor oculorum.

Pip. Quid eſt ventus? Al. Aëris perturbatio, mobilitas aquarum, ſiccitas terræ.

Pip. Quid eſt terra? Al. Mater creſcentium, nutrix viventium, cellarium vitæ, devoratrix omnium.

Pip. Quid eſt mare? Al. Audaciæ via, limes terræ, diviſor regionum, hoſpitium fluviorum, fons imbrium, refugium in periculis, gratia in voluptatibus.

Pip. Quid ſunt flumina? Al. Curſus indeficiens, refectio ſolis, irrigatio terræ.

Pip. Quid eſt aqua? Al. Subſidium vitæ, ablutio ſordium.

Pip. Quid eſt ignis? Al. Calor nimius, fotus naſcentium, maturitas frugum.

Pip. Quid eſt frigus? Al. Febricitas membrorum.

Pip. Quid eſt gelu? Al. Perſecutio herbarum, perditio foliorum, vinculum foliorum, vinculum terræ, fons aquarum.

Pip. Quid eſt nix? Al. Aqua ſicca.
Pip. Quid eſt hyems? Al. Æſtatis exul.

PIP. Quid eſt ver? AL. Pictor terræ.

PIP. Quid eſt æſtas? AL. Reveſtio terræ, maturitio frugum.

PIP. Quid eſt autumnus? AL. Horreum anni.

PIP. Quid eſt annus? AL. Quadriga mundi.

PIP. Quis ducit? AL. Nox & Dies, Frigus & Calor.

PIP. Quis eſt auriga ejus? AL. Sol & Luna.

PIP. Quot habet palatia? AL. Duodecim.

PIP. Qui ſunt Prætores palatiorum? AL. Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Libra, Scorpius, Arcitenens, Capricornus, Aquarius, Piſces.

PIP. Quot dies habitat in unoquoque palatio? AL. Sol XXX. & * exmis horas. Luna duos dies & octo horas, & biſſe unius horæ.

PIP. Magiſter, timeo altum ire? AL. Quis te duxit in altum?

PIP. Curioſitas? AL. Si times, deſcendam, ſequar quocunque ieris.

PIP. Si ſcirem quid eſſet navis, præpararem tibi, ut venires ad me? AL. Navis eſt domus erratica, ubilibet hoſpitium, viator ſine veſtigiis, vicina arenæ.

PIP. Quid eſt arena? AL. Murus terræ.

PIP. Quid eſt herba? AL. Veſtis terræ.

PIP. Quid ſunt holera? AL. Amici medicorum, laus cocorum.

PIP. Quid eſt * amar x' dulcia facit? AL. Fames.

PIP. Quid eſt quod hominem non laſſum facit? AL. Lucrum.

PIP. Quid eſt vigilanti ſomnus? AL. Spes.

PIP. Quid eſt ſpes? AL. Refrigerium laboris.

PIP. Quid eſt amicitia? AL. Æqualitas amicorum.

PIP. Quid fides? AL. Ignotæ rei admiranda certitudo.

Pip. Quid eſt mirum? Al. Nuper vidi hominem ſtantem, mortuum ambulantem, qui nunquam fuit.

Pip. Quomodo poteſt eſſe, pande mihi? Al. Imago in aqua.

Pip. Cur hoc non intellexi per me, dum toties vidi illum? Al. Quia bonæ indolis es juvenis, & naturalis ingenii, proponam tibi quædam alia mira, tentans, ſi per te ipſum poſſis conjicere illa.

Pip. Faciam, tamen ita, ſi ſecus, quàm eſt, dicam, corrigas me. Al. Faciam ut vis. Quidam ignotus mecum ſine lingua & voce locutus eſt, qui nunquam ante fuit, nec poſtea erit, & quem non audiebam, nec novi.

Pip. Somnium te fatigavit, Magiſter. Al. Etiam fili. Audi & aliud: Vidi mortuos generare vivum, & aura vivi conſumpti ſunt mortui.

Pip. De fricatione arborum ignis natus eſt conſumens. Al. Verum eſt. Audivi mortuos multa loquentes.

Pip. Nunquam benè, niſi ſuſpendantur in aëre? Al. Verè. Vidi ignem inextinctum pauſare in aqua.

Pip. Silicem. Al. Ut reris, ſic eſt. Vidi mortuum ſedentem ſuper vivum, & in riſu mortui mortuus eſt vivus.

Pip. Hoc coci noſtri norunt. Al. Sed pone digitum ſuper os, ne pueri hoc audiant, quid ſit. Fui in venatione cum aliis, in qua ſi quid cepimus, nihil nobiſcum portavimus: quem non potuimus capere, domum portavimus nobiſcum.

Pip. Ruſticorum eſt hæc venatio. Al. Eſt. Vidi quendam natum, antequam eſſet conceptus.

Pip. Vidiſti, & forte manducaſti. Al. Manducavi. Quid eſt, qui non eſt, & nomen habet, & reſponſum dat ſonanti?

PIP. Biblos in ſilva interroga. AL. Vidi hoſpitem currentem, cum domo ſua, & ille tacebat, & domus ſonabat.

PIP. Para mihi rete, & pandam tibi. AL. Quis eſt, quem videre non potes, niſi clauſis oculis.

PIP. Qui ſtertit, tibi oſtendit illum. AL. Vidi hominem octo in manu tenentem, & de octonis rapuit ſeptem, & remanſerunt ſex.

PIP. Pueri in ſcholis hoc ſciunt. AL. Quis eſt, cui ſi caput abſtuleris, altior ſurgit?

PIP. Vide ad lectum tuum, & ibi invenies. AL. Tres fuêre, unus nuſquam natus, & ſemel mortuus, * tertius ſemel natus, & his mortuus.

PIP. Primus æquivocus terræ, ſecundus dō meo, tertius homini pauperi. AL. Dic tamen primas literas.

PIP. I. V. XXX. AL. Vidi fœminam volantem, roſtrum habentem ferreum, & corpus ligneum, & caudam pennatam, mortem portantem.

PIP. Socia eſt militum. AL. Quid eſt miles?

PIP. Murus imperii, timor hoſtium, glorioſum ſervitium. AL. Quid eſt, quod eſt, & non eſt?

PIP. Nihil. AL. Quomodo poteſt eſſe, & non eſſe?

PIP. Nomine eſt, & re non eſt. AL. Quid eſt tacitus nuntius?

PIP. Quem manu teneo. AL. Quid tenes manu?

PIP. Epiſtolam meam. AL. Lege feliciter.

NIKA-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

ΝΙΚΑΡΙΟΥ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ καὶ ΑΠΟΡΙΣΕΙΣ.

Τί ψυχή;
Τὸ κινούμενον.
Τὶ ἄψυχον;
Τὸ μὴ κινούμενον.
Τὶ κοινόν;
Ζοή.
Τί φθόνος;

* * *

NICARII INTERROGATIONES ET RESPONSIONES.

Quid anima?
Quod movetur.
Quid ſine anima?
Quod non movetur.
Quid commune?
Vita.
Quid invidia?

* * *

ΚΑΡΦΙΛΙΔΟΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ καὶ ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ.

Τί Θεός;
Αὐτογενὴς θέασις.
Τί κόσμος;
Ἀχόρταστον χώρημα.
Τί ὠκεανός;
Φυσικὸς περίδρομος.
Τί ἡμέρα;
Ἀρχὴ καθημερινή.
Τί γῆ;
Καρπῶν μήτηρ.
Τί ἄνθρωπος;

CARFILDIS INTERROGATIONES ET RESPONSA.

Quid Deus?
Naturalis viſus.
Quid orbis?
Inſatiabilis capacitas.
Quid oceanus?
Naturalis circuitus.
Quid dies?
Initium cotidianum.
Quid terra?
Fructuum mater.
Quid homo?

Ὀλιγοχρόνιον φάντασμα.	Minimi temporis fantaſia.
Τί φίλος;	Quid amicus?
Ἀνέγκριτον κτῆμα.	Incomparabilis res.
Τί πλοῦτος;	Quid divitiæ?
Καθημερινὴ ἐξουσία.	Cotidiana poteſtas.
Τί λεγόμενα;	Quid dicta?
Τύφλωσις.	Cæcitas.
Τί πρόσταγμα;	Quid auctoritas?
Ἔνδεια.	Inopia.
Τί πλούσιος;	Quid dives?
Σανὶς καταγελαστή.	Tabula deriſoria.
Τί ναύτης;	Quid nauta?
Κυμάτων ἑταῖρος.	Fluctuum comes.
Τί μονομάχος;	Quid gladiator?
Τύχης αἰτίαμα.	Fati querela.
Τί γυνή;	Quid mulier?
Οἰκεῖον ἀγόραιον.	Domeſticum nundinum.
Τί φθόνος;	Quid invidia?
Ὑπεροχή.	Exuperantia.
Τί γονεῖς;	Quid parentes?
Σπέρμα.	Semen.
Τί ὥριμον;	Quid maturum?
Χείμασις.	Tempeſtivitas.
Τί ἀκριβές;	Quid certum?
Ἀλήθεια.	Veritas.
Τί ὅλον;	Quid totum?
Διαβολή.	Crimen.
Τί μισητόν;	Quid odioſum?
Ψεῦδος.	Mendacium.

Τί

Τί εὐτυχία;	QVid felicitas?
Καιρός.	Tempus.
Τί ἀθῶον;	QVid innocentia?
Καλὸν ἐνθύμημα.	Bona cogitatio.
Τί νόμος;	QVid lex?
Ἀνάγκη.	Neceſſitas.
Τί ἐπιείκεια;	QVid quietum?
Εἰρήνη.	Pax.
Τί φιλία;	QVid amicitia?
Καλοκαγαθία.	Benivolentia.
Τί ἐχθρία;	QVid inimicitia?
Φθόνος.	Invidia.
Τί ἡμέρα ἑορτή;	quid dies feſtus?
Πρᾶγμα.	Cauſa.
Τί θάνατος;	quid mors?
Διάλυσις.	Solutio.
Τί ἰατρική;	quid medicina?
Εὐχρηστία.	Commoditas.
Τί πιστόν;	quid fidele?
Γῆ.	Terra.
Τί ἄπιστον;	quid infidele?
Θάλασσα.	Mare.
Τί ἄπληστον;	quid avidum?
Κέρδος.	Lucrum.
Τί κοινόν;	quid commune?
Φῶς.	Lux.
Τί ἀκοινώνητον;	quid ſine ſocio?
Βασιλεία.	Regnum.
Τί κάλλος;	quid pulchritudo?
Φυσικὴ ζωγραφία.	Naturalis pictura.
Τί φωνή;	quid vox?

Πνεῦ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Πνεῦμα.
Τί δύναμις;
Ἔνδοξον ὄνομα.
Τί ἁλιεύς;
Ἰχθύων σκοπευτής.
Τί ἥλιος;
Οὐράνιος ὀφθαλμός.

Spiritus.
Quid virtus?
Glorioſum nomen.
Quid piſcator?
Piſcium ſpeculator.
Quid Sol?
Cœleſtis oculus.

ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΦΡΟΝΙΜΩΝ.

Πρῶτον ἐπηρώτησεν ὡς αὐτῷ δόξειε πλέονας εἶναι τοὺς ζῶντας ἢ ἀποθνήσκοντας;

Οὗτος εἶπε ζῶντας. ἀνάγκη γάρ ἐστιν τοὺς ὄντας πλείονας εἶναι τῶν μὴ ὄντων.

Δεύτερον ἐπηρώτησεν, πότερον μείζων εἴη, γῆ ἢ θάλασσα;

Ὁ δὲ εἶπεν, Γῆ. καὶ γὰρ ἡ θάλασσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐστιν.

Τῷ τρίτῳ ἐπηρώτησεν, τί τερατωδέστερον δοκεῖ εἶναι τῶν θηρίων.

Ὁ δὲ εἶπεν, Οὐδεὶς ἐπίσταται.

RESPONSA SAPIENTUM.

Primum interrogavit, Utrum ei videretur, plures eſſe vivos aut mortuos?

Is dixit vivos, neceſſe enim, qui ſunt, plures eſſe quam qui non ſunt.

Secundo interrogavit, Utrum major eſſet, terra aut mare.

Is dixit, terra: Nam & mare ſuper terram eſt.

Tertio interrogavit; quod monſtruoſius eſſe videretur beſtiarum.

Is dixit, Quod nemo ſcit.

Τῷ

Τῷ τετάρτῳ ἐπηρώτησεν, Διὰ τί μάχεσθαι συμβουλεύοιεν;

Quarto interrogavit, Quare pugnare conſiliarentur?

Οὗτος εἶπεν, Ἵνα καλῶς ζώοιεν, ἢ ἰσχυρῶς ἀποθνήσκοιεν.

Is dixit, ut benè vivant, aut fortiter moriantur.

Τῷ πέμπτῳ ἠρώτησεν, Τίς πρῶτος ἐγεννήθη νὺξ ἢ ἡμέρα;

Quinto interrogavit, Qui primus natus eſt, nox aut dies?

Ὁ δ' εἶπεν, νύκτα μίαν πρότερον ἡμέραν.

Is dixit, noctem unam ante diem.

Τῷ ἕκτῳ ἠρώτησεν, τί ἄν τις ποιῶν γλυκὺς γίνεται;

Sexto interrogavit, Quid aliquis faciendo dulcis fiat?

Οὗτος εἶπεν, ὃ οὐ δύναται ἄλλος ἄνθρωπος ποιεῖν.

Is dixit, Quod non poteſt alius homo facere.

Τῷ ἑβδόμῳ ἠρώτησεν, Τί ἄν τις ποιῶν, ἀγαθὸς καὶ καλὸς γίνοιτο;

Septimo interrogavit, Quid aliquis faciendo bonus fiat?

Οὗτος εἶπεν, εἰ ὁ δυνατὸς ὢν, οὐδενὶ φοβερὸς εἴη.

Is dixit, Qui quum potens eſt, nemini metuendus ſit.

Τῷ ὀγδόῳ ἐπηρώτησεν, πότερόν ἐστιν στερεώτερον, θάνατος ἢ ζωή;

Octavo interrogavit, Utrum eſſet firmius, mors aut vita.

Οὗτος εἶπεν, ζωή.

Is dixit, Vita.

Ἐννάτῳ ἐπηρώτησεν, Ἕως πότε καλή ἐστιν ἡ ζωή;

Nono interrogavit, uſque quamdiu bona eſt vita?

Οὗτος εἶπεν. Ἕως ἂν λογίσωνται χρήσιμον εἶναι.

Is dixit, Donec arbitreatur utilius eſſe.

F I N I S.

E R R A T A.

Typographica ſic corrige.

Pag. 2. lin. 1. lege ξιφίδιον, pro ξιψίδιον.

Pag. 5. lin. 10. pro ἐφορμῶν, lege ἐφορμῶν.

Pag. 6. lin. 9. pro erigendum, lege erigendi.

Pag. 9. in Notis lin 3. ὤπλεαζ, lege ἄπλεαζ.

Pag. 12. lin. 1. in Not. pro μετὰ, lege μέν.

Pag. 21. in Nota Caſaub. pro βληθης, lege βληθῆς.

Pag. 25. lin. 5. in Not. prima pro παίδιον, lege παιδίον.

Pag. 48. in Nota ſecund. lin. 6. eſſe, lege eſſet.

Pag. 51. lin. 11. in verſione. philoſophri, lege philoſophari.

Pag. 53. lin. 10. ad I athletas, lege ad l. athletas.

Pag. 54. lin. 24. Cæſeris, lege Cæſaris.

Pag. 57. in Nota ſecunda lin. ὠκειώθες, lege ὠ κειώθης.

Pag. 73. lin. 17. in Tex. ἐπιάτορα, lege ἑπιάτορα. num. 79. pro ξς΄. lege ξϛ΄.

Pag. 88. in Not. lin. 14. contentis, lege contentio.

Pag. 163. lin. 20. ἐτέρᾳ, lege ἑτέρᾳ.

Pag. 170. lin. 7. στογύλȣ, lege στρογγύλȣ.

Pag. 192. in Nota 91. lin. 13. lege ἄνδυ, pro ἄδυ.

Si alia occurrant inter legendum, benignus lector emendabit.

Ex Typographia

GAASBEQVIANA.

cIↄ Iↄc LXX.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 N 38